TUTSAK

Pegasus Yayınları: 2309

Tutsak
A.G. Howard
Özgün Adı: Ensnared

İngilizceden çeviren:
Nilay Kaya

Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2020 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-917-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © A. G. Howard, 2015
Title page illustration copyright © Nathália Suellen, 2015
Kitap Tasarımı: Maria T. Middleton

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

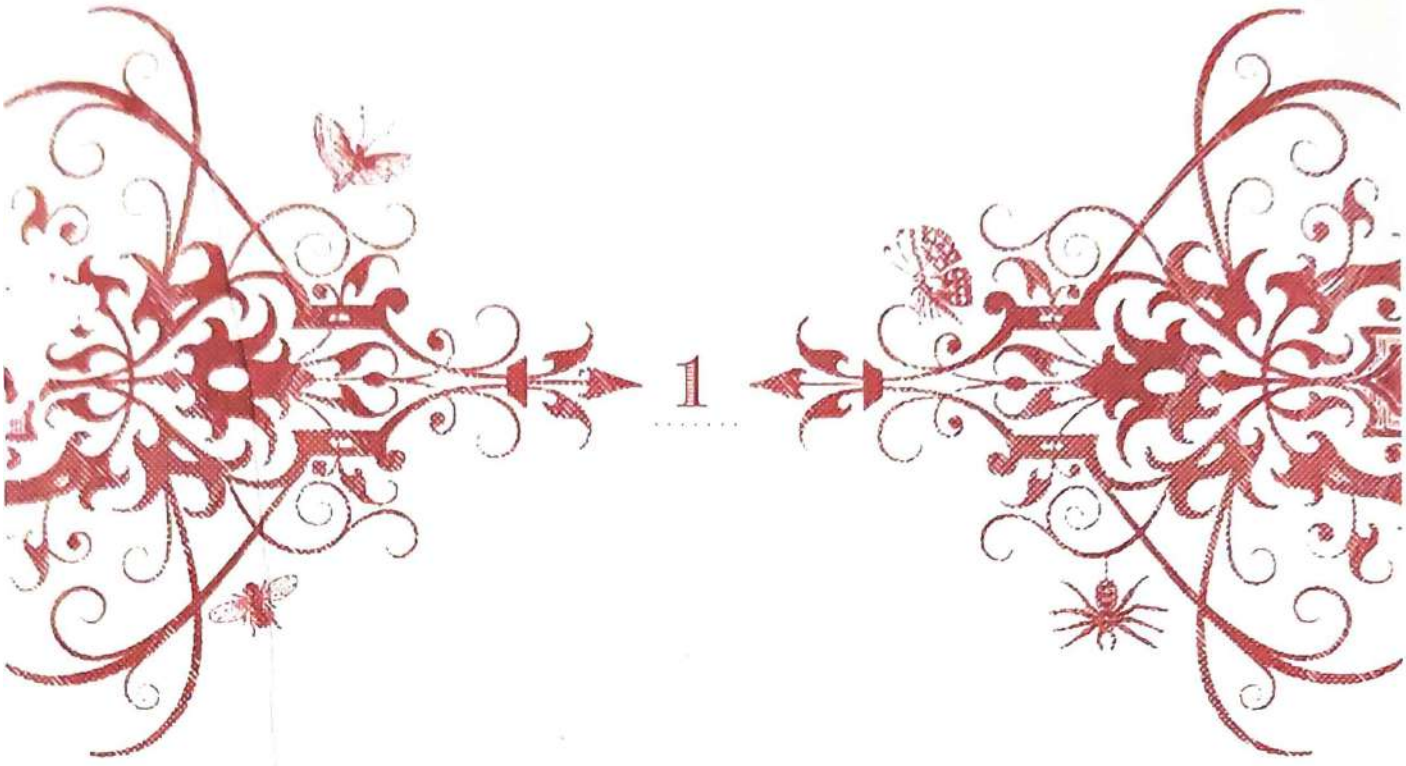
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Anneme: Seni özlüyorum.
Yükseklere uçma ve hayallerimi yakalama cesareti verdiğin ve kanatlarımın ardındaki rüzgâr olduğun için teşekkür ederim.

1

BELLEĞİN GİZEMLİ KELEPÇESİ

"Sadece geriye doğru işleyen bir bellek zayıf bir bellektir."[1]
—Lewis Carroll, *Aynanın İçinden, Alice'in Orada Bulduğu*

Eskiden anıları geride bırakmanın daha iyi olduğunu düşünürdüm... manevi değerlerden ötürü yeniden ziyaret edilebilen zamanın buz kesmiş parçacıkları, gereklilikten çok bir boyun eğişti. Bu, anıların ileri doğru hareket edebilmek için bir anahtar görevi gördüğünü fark etmemden çok zaman önceydi, kaderi ve bu dünyada sevdiğiniz, hatta üzerine titrediğiniz insanların geleceğini iyileştirmek için bir anahtardı.

1 *Aynanın İçinden/Alice Harikalar Ülkesinde/*İkinci Kitap, Çev. Tomris Uyar, Can Yayınları, İstanbul, 2006. (ç.n.)

Bellek treninin şahsi odasının parlak kırmızı kapısının önünde duruyordum. Braketlerin içine gömülmüş sökülebilir isim levhasına *Thomas Gardner* ismi işlenmişti.

İsim levhasını ilk istediğimde, "Bizzat burada bulunduğuna göre, gereksiz bir formalite bu," demişti –benim boylarımdaki sık tüylü böcek– biletçi. Kızgın gözlerle ona bakıp istediğimi yapması konusunda ısrar etmiştim.

Şimdi alnımı sertçe pirinç tabelaya bastırıp metalin tenimi serinletmesine izin vererek babamın adını düşünüyordum, hayal ettiğimin ne kadar da ötesinde bir anlamı olduğunu... Onun *bizatihi* düşleyebileceklerimin ne kadar ötesinde olduğunu....

Buraya vardığımızda odaya kadar peşinden gelmiştim. Biz Londra'ya varmadan önce bile tir tir titriyordu.

Kim titremezdi ki? Küçük bir böcek boyutuna küçülüp bir kelebeğin sırtında okyanusu aşmak... Tuzlu havanın dilimdeki tadını hâlâ hissedebiliyordum. Gün ağarırken, babam kelebeklerin üzerinde olduğumuzu kabullenebildiğinde, devasa boyutlarda demir bir köprünün payandalarındaki bir deliğe girerek bir yeraltı geçidindeki paslı bir oyuncak trenin yanına inmiştik. Trene binebilecek kadar küçük olduğumuz gerçeği babamın gözlerinin yerinden oynamasına neden olmuştu, öyle ki bir an gözlerinin kafasının içinden fırlayıvereceğini bile düşünmüştüm.

Onu korumak istiyordum fakat güçsüz değildi. Ona güçsüzmüş gibi davranmayacaktım. Hayır.

Babam Harikalar Diyarı'na girip örümceğe benzer bir mezar bekçisi tarafından tuzağa düşürüldüğünde henüz dokuz yaşındaydı, Alice'ten sadece iki yaş büyüktü ama bir şekilde oradan kurtulmuştu. Anılarıyla tek başına yüzleşmesi daha iyiydi. Aksi takdirde beni korumaya çalışabilirdi. Ama beni korumasına ihtiyacım yoktu, onu korumama ihtiyacı olmadığı gibi.

Bakış açımı yeniden kazanmak için aklımı yitirmem gerekmişti. Babam için olması gereken buysa, olsundu öyleyse.

Parmak uçlarım harflerin üzerinde gezinirken titriyordu: *T-h-o-m-a-s*. Babam bugün ona annemin verdiğini değil, kendi ismini keşfedecekti. Çocukken deneyimlediği tüm gaddarlıklar ve keşifler bizi HerhangiBirYer'e; Harikalar Diyarı'ndan sürgün edilenlerin gönderildiği ayna dünyaya götürecekti. İçinde hapsoldukları çelik kubbe, olur da içeride sihir yapmaya kalkışırlarsa diye sihir güçlerini çarpıtıyordu. Kırmızı ve Beyaz Şövalyeler, HerhangiBirYer'in iki giriş kapısını gözetliyordu.

Benim iki şövalyem, Jeb ve Morpheus orada kapana kısılmışlardı. Orası onları yutalı tam bir ay olmuştu. Hâlâ yaşadıklarına inanmak istiyordum.

İnanmak zorundaydım.

Bir de annem vardı ve darmadağın olan Harikalar Diyarı'nda, daha önce babamı da ağına düşüren o hain örümceğin rehinesiydi. Yeraltına giden tavşan deliğini paramparça etmiştim. Artık içeri girmenin tek yolu HerhangiBirYer'di.

Bir kurtarma görevindeydik ve babamın belleği her şeyin anahtarıydı.

Çamurlu ayaklarımı kırmızı ve siyah karo fayanslı zeminde sürüye sürüye yolcu vagonunun ön tarafına geçtim. Yirmi dört saat boyunca uçarak yol aldığım için bütün kaslarım ağrıyordu. Dakikalar içinde yüzlerce kilometre savrulmamızı sağlayan fırtına olmasa yolculuğumuz daha uzun sürebilirdi; babamla kolay kolay unutamayacağımız çılgın bir yolculuk olmuştu.

Yağmurun cansızlaştırdığı platin sarısı saçlarım omuzlarıma dökülmüştü. Saçımın düğümleri de içim gibiydi; karmaşık ve bitkin. Kalbimin öteki dünyaya ait yarısı, onu kuşatan insani duygulardan iplerini koparmaya can atıyordu. Sevdiklerimi bulup Harikalar Diyarı'ndaki işleri yoluna koyana kadar bana rahat yoktu.

Ama biliyordum ki ondan sonra bile hiçbirimiz eskisi gibi olamayacaktık.

Altı tuhaf yaratık, beyaz vinil koltukları işgal etmişti. Kayıp hatıralarıyla buluşmayı beklemiyorlardı. Buradalardı çünkü onlar da burada kısılıp kalmışlardı. Tavşan deliği ortadan kaybolduğundan beri evlerine, Harikalar Diyarı'na gidemiyorlardı.

Bir tanesi koni şeklindeki kafasıyla solgun, insansı bir yaratıktı ve kafatası kemikleri arada bir aniden açılıyor, kendinin daha küçük bir versiyonuyla tartışmasına olanak tanıyordu. Yanındaki daha küçük verisyonunun kafatası açıldıkça küçük kopyası olduğu anlaşılıyordu. En küçüğü koca burunlu bir erkekti. Elindeki minik oklavayla dişi benzerlerine kur yapıyor, sonra yine saklanıyordu. Bu sahne, tiyatro dersinde gördüğümüz eski bir kukla gösterisi olan *Punch ve Judy*'nin iç içe geçmiş bebeklerinin kâbusvari bir halini izlemek gibiydi.

Diğer iki yolcu ise periydi. Geçen sene Harikalar Diyarı mezarlığında karşılaştığım gruptan olup olmadıklarını merak ettim. Başlarında madenci şapkası olmadan daha farklı görünüyorlardı; kel, pul pul kafalarından sarkan tutam tutam gümüşi saçları vardı. Koni kafalı yaratığa sırayla fıstık atarken aralarındaki plastik çanta tıngırdadıkça tartışıp duruyorlardı.

Perilerin uzun kuyrukları aniden kıpırdadı ve gümüş renkli gözlerine baktığımda örümcek-maymun karışımı suratları meraklı bir ifadeye büründü. Gözbebekleri ya da irisleri yoktu ve gözkapakları tiyatro perdesi gibi dikine açılıp kapanıyordu.

Derilerinden yayılan çürük et kokusunu bastırmak için elimi burnuma götürdüğümde aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Alice, o bıdı bıdı konuşan küçükhanım," dedi biri nefes nefese, ben onlara yaklaşırken. "Bu efers aylobkşum mu?"

Konuştukları dil tuhaf bir kuş dili ile saçma sapan bir şeyin karışımıydı. Bu kez kaybolup kaybolmadığımı öğrenmek istiyordu.

"Alice değil, seni aptaluss," diye susturdu onu diğeri, ben cevap veremeden. "Ayrıca sadece düşünenler burada kaylobşur. Düşünenler ve amanz."

Kendi dertlerime o kadar dalmıştım ki geçitte yürümeye devam ettim.

Biletçi böcek son üç yolcuyla çene çalarken not panosuna bir şeyler karalamaya devam ediyordu. Bunlar uzun ve tüylü gövdelerinin tepesinden yükselen gözden çok tavşan kulağına benzeyen gözyuvaları olan tombul tiplerdi. Geçerken bana bakıyorlardı ve gözbebekleri kulaklarının her hareketiyle daha da irileşiyordu.

Şişman olan, biletçinin sorusuna aksırarak cevap verirken tüylerinden havaya bir kir bulutu yükseldi.

"Kahrolası toz yığını tavşanlar," diye köpürdü böcek ve sık tüylü postunu temizlemek için elektrikli süpürgesini kılıfından çıkardı.

Öndeki boş sıralardan birine geçtim ve pencerenin önünde iki büklüm, kondüktörü beklemeye koyuldum. Bir şeyi kontrol etmesi gerekiyordu: Görmem gereken kayıp hatıraları. Onlar benim değildi. Başka birinin kayıp anılarını gözetleyecektim.

Annem, babamın kayıp hatıralarını onun haberi olmadan gözetlediği için suçluluk duyuyordu. Ama onun bilgeliği sayesinde daha temkinliydim. Ancak belleğini ihlal edeceğim kişi asla saygımı hak etmiyordu. Kötü ve kindar biriydi. Az kalsın bedenimi çalıyordu ve hem benim hayatımı hem de Harikalar Diyarı'nı yerle bir etmişti.

Morpheus her zaman, herkesin zayıf noktaları olduğunu söylerdi. Burada olsaydı onunkileri bulmama yardım ederdi, böylece onunla tekrar yüzleştiğimde onu ezebilirdim.

Bunu yapmayı çok istiyordum.

Böceğin elektrikli süpürgesi vızır vızır çalışırken etrafımdaki tartışma seslerini, aksırmaları ve hırgürü bastırıyordu. Arkama yaslandım ve her biri kolumun yarısı büyüklüğündeki, birbirlerine pirinç zırhlar ve zincirlerle bağlı ateşböceklerinden oluşan avizeye baktım. Parıldayan böcekler bir alçalıyor, bir yükseliyor,

kırmızı kadife duvarlara parlak sarı fırça darbeleri bırakıyordu. Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktım. Ateşböcekleri karanlığı aydınlatıyor, tünelin tavanında ışıltılı bir dönme dolap gibi daireler çiziyordu.

Esnememek için kendimi zor tutuyordum. Yorgundum ama gözlerimi kapatamayacak kadar gergindim. Belli bir zamana ve mekâna bağlı kalamıyordum. Daha dün akıl hastanesinin bol güneş alan avlusundaki masada oturmuş, babamı kendisini küçültecek mantarı yemesi için oyuna getirmeye çalışıyordum. Sanki sonsuzluk kadar önceydi fakat anneme sarıldığım, Morpheus'la tartıştığım ve Jeb'i öptüğüm anlar kadar uzak değildi. Annemin kokusunu özlemiştim, bahçede çalıştıktan sonra çapalanmış toprak ve çiçek kokardı. Morpheus bana meydan okurken mücevherli lekelerinin duygular gökkuşağında gezinişini özlemiştim, bir de Jeb'in resim yaparken takındığı durgun ifadeyi. Önceleri küçük ve önemsiz gördüğüm şeyler, şimdi paha biçilemez hazinelere dönüşmüştü.

Midem gurulduyordu. Babam da ben de henüz kahvaltı etmemiştik ve bedenim öğle yemeği vaktinin geldiğini hatırlatıyordu. Elimi sert hastane önlüğümün içine sokup kalan mantarları parmaklarımda döndürmeye başladım. O kadar açtım ki birini yiyebilirdim ama yapamazdım. Mantarlardaki, bizi kelebeklere binebilecek kadar küçülten sihir, buradaki işimiz bittiğinde yeniden büyümemizi sağlayacaktı. Onları saklamam gerekiyordu.

Pencerenin camındaki yansımamı görüyordum: Mavi elbise, beyaz önlük ve darmadağın sarı saçlarımın bir tarafından düşen kan kırmızısı bir tutam.

İlk peri haklıydı. Ben Alice'in ta kendisiydim.

Kâbuslardan fırlamış bir Alice.

Kana susamış ve çıldırmış bir Alice.

Kraliçe Kızıl'ı bulduğumda kellesini ona bağışlamam için bana *yalvaracaktı da.*

Bu salakça kafiyeye önce kahkahayla güldüm, ciddileştiğim sırada böcek süpürgeyi kapatıyordu. Siyah biletçi başlığını düzeltti ve altı adet incecik bacağının ikisinin üzerinde topallamaya başladı. Diğer ikisini not panosunu tutmak için kol olarak kullanıyordu.

"Eee?" diye sordum ona bakarak.

"Üç tane anı buldum. Çok eski zamanlardan, henüz genç ve evli değilken. Şeyden önce..." Etrafına baktı ve sesini alçaltıp fısıldayarak devam etti: "*Kraliçe olmadan önce.*"

"Mükemmel," dedim. Kalkmak için doğruldum fakat iğneli koluyla omzuma bastırınca yeniden yerime oturdum.

"Önce Harikalar Diyarı'na dönüş yolunu mahvediyorsun, beni pis tavşanların ve berbat kokan perilerin başına bakıcı yapıyorsun. Şimdi benden hayatımı tehlikeye atarak sana," Arkamdaki yolcuları inceledi ve çarpık çenesi titreyerek, "*onun kişisel anılarını* göstermemi istiyorsun," dedi. Fısıltısında parmak şıklaması gibi bir ses duyuldu.

Dişlerimi sıktım. "Yeraltı yaratıkları ne zamandan beri başkalarının özeline saygı duymaya başladı? Sizin böyle bir ahlak anlayışınız yok ki. Aslında çoğunuzun ahlaktan bile haberi yok."

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Bunu affetmeyeceğini çok iyi biliyorum." Adını söylemekten kaçınıyor, ismini saklı tutuyordu.

Üzerine gittim. "Bana gösterdiğini hiçbir zaman bilmeyecek."

Biletçi, not panosundaki sayfaları çeviriyor ve kalemiyle bir şeyler karalayarak oyalanıyordu. "Başka bir endişem daha var," dedi bu defa daha yüksek sesle. "Anılar reddedilmiş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onları unutmaya zorlanmamış. Bunu kendisi *tercih etmiş.* Unutma iksiri içmiş."

"Daha iyi ya," dedim. "Demek ki bir sebepten onlardan korkuyor. Bu benim işime gelir."

Çenesi titredikçe şıklama sesi de yükseliyordu. "En iyisi onları silah gibi kullanman olur. Reddedilmiş anılar, patlamaya hazır duygusal bir büyüyle lekelenmişlerdir. Onları oluşturup sonra bir köşeye atan kişilerden intikam almak isterler. Fakat sen onları zihninde uykuda tutarak ona taşıyabilirsin. Ne var ki melez olduğun için o kadar kuvvetli değilsin."

Beni hor görmesine sinirlenmiştim. "Ölümlülerin anıları uykuda tutmasının kendine has yolları vardır. Onları yazarlar, böylece geçmişleri zihinlerini meşgul etmez. İhtiyacım olan tek şey bir günlük."

Kalemini burnuma doğru tuttu. "Efsunlu anılarda işe yaramaz, onları bağlamak için büyülü sayfaları olan bir defterin yoksa tabii. Ama üzgünüm, daha önce hiç sihirli bir günlük duymamıştım. Ya sen?"

Sessizce ve dik dik ona baktım.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Böcek, kaleminin ucuyla burnuma vurdu.

Kalemi öfkeyle yakalayıp cebime soktum ve onu geri alması için meydan okudum.

"Aptal kız. Reddedilmiş anılar bir kere zihne yerleşti mi akıldan çıkmazlar, giderek daha çok can yakarlar. En iyi ihtimalle kurbanına sempati duymanı sağlayarak kendini onlara karşı değersiz hissetmene neden olur. En kötü ihtimalle delirirsin. Bu kadar çok şeyi kaybetmeyi göze alıyor musun?"

Büktüğüm dizlerimi ovaladım, sonra dışarı taşan hastane elbisemi kalçalarımın altına sıkıştırdım. Başka birinin zihnimi yiyip bitiren düşmanca anılarını hayal etmek ne kadar korkunç olsa da Kızıl'ı mağlup etmemin tek yolu zayıf yönlerini bulmaktı.

"Ben zaten her şeyimi kaybettim ve delirdim," dedim soğan gibi bombeli gözlerine bakarak. "İspatlamamı ister misin?"

Birleşik gözlerinin üstündeki gözkapakları hafifçe hareket etti. Böceklerin gözkapakları ya da kirpikleri yoktur fakat bu

tipik bir böcek değildi. Bir ayna böcek ya da *geriçevirgendi*, Caroll'ın ya da tüylü böceğin terminolojisine göre değişirdi tabii.

Neşil ahşabı, böceği yutmuş, sonra HerhangiBirYer'in girişinden geri döndürülmüştü. Sonra da böcek bir mutant olarak geri gelmişti. Aynısı tam olarak Jeb ve Morpheus'a da olmuştu. Neyse ki onlar Aynalar Diyarı'na kabul edilmişlerdi, yine de yalnız oldukları düşüncesi dehşetin yeni bir boyutunu ortaya çıkarıyordu. Morpheus demir kubbeden dolayı sihir gücünü kullanamayacaktı, Jeb ise sıradan bir ölümlüydü. Sürgün edilmiş ölümcül yeraltı yaratıklarının bulunduğu bir dünyada hayatta kalma şansları neydi ki?

Hayal kırıklığının sessiz çığlığı ciğerlerimi yakıyordu.

Sesimi ancak biletçinin duyabileceği kadar alçalttım. "Eskiden böcek biriktirirdim. Onları mantar panolara iğnelerdim. Duvarımı onlarla kaplardım. Bir süredir bunu yeniden yapmayı düşünüyorum. Belki bu kez ilk parçam sen olursun."

Biletçi yüzünü buruşturup kaşlarını çatmak arası bir şey yaptı; bu tuhaf mimiklerinden de anlaşıldığı gibi onun için zor bir karardı. Koridora yöneldi. "Bu taraftan, hanımefendi."

Özel odalara doğru yola çıktık. Böcek, babamın odasından üç oda önce durdu, takip edilmediğimizden emin olmak için etrafına bakındı ve üzerinde *Kraliçe Kızıl* yazılı pirinç isim levhasını yere bıraktı.

Kanatlarım dışarı çıkmak istercesine kaşınıyordu. Büyü ve şiddet hissi derimin altında içten içe kaynamaya başlıyordu. Hazır ve nazır, bekliyordu.

Biletçi, kapının kilidini açarken birden durdu. "Bir keresinde sarayında bir bahçe partisine katılmıştım." Yine fısıldıyordu. "Fıstık Faresi'nin arkadaşının derisini nasıl yüzdüğünü kendi gözlerimle gördüm... hani şu tavşansı olan."

Tam bir sene önce, çay partisinde o yabani tavşanı gördüğüm anı hatırlayınca korkudan iki büklüm oldum. "Mars Tavşanı mı? Kızıl onun derisini mi yüzdü?"

Böcek, başını öyle bir telaşla salladı ki neredeyse başlığı düşecekti. "Onu gül yapraklarını kemirirken yakalamış. Güller, ölen babasının onuruna dikilmiş. Yine de... Bahçe çapasını meyve bıçağı gibi kullandı... derisini yüzdü. Kan tüm misafirlerin üzerine sıçradı. Bembeyaz takım elbiseleri ve papatyalar mahvoldu. Hiç tavşan çığlığı duymuş muydun? Öyle bir sesi asla unutmazsın."

Böceğin kırpışan gözkapaklarına baktım. Sinirleri bozulmuştu. Kızıl'ın şiddetine maruz kalan biri olarak onunla empati kurabiliyordum. Bir keresinde damarlarımı kukla ipleri gibi kullanmıştı, hayatımın fiziksel anlamda en acı veren deneyimiydi. Bir o kadar da kalbimde iz bırakmıştı... hâlâ hissedebildiğim kuvvetli bir baskı.

Sonraları basit bir baskıdan fazlasına dönüşmüştü. Baloda her şeyin ters gittiği o kâbus geceden, deliliğimi kucakladığım o geceden bu yana kalbimdeki baskı durmadan tekrar eden bir sancıya dönüşmüştü, sanki içimdeki bir şey yavaş yavaş sökülüyordu.

Bunu babama anlatmamıştım. Büyü üzerine çalışıp planımı hazırlamakla meşguldüm. Sevdiğim insanlar için bu mücadeleyi kazanmak zorundaydım, bu defa Kızıl'dan her açıdan daha güçlü olmam gerekiyordu.

Doktordan randevu almak gibi bir lüksüm yoktu. Zaten faydası olmazdı. Bende ters giden ne varsa büyünün yol açtıklarının sonucuydu. *Kızıl'ın* büyüsünün. Adım gibi biliyordum. O acınası hayatına son vermeden önce bu büyüyü bozmasını sağlayacaktım.

Her zamankinden daha kararlı olarak, biletçinin elindeki anahtara uzandım.

Anahtarı başlığının altına sokup isim tabelasını yerinden çıkarmaya çalıştı. "Fikrimi değiştirdim," dedi altçenesinin içinden konuşarak. "Böcekler zaman zaman bunu yapar."

"Hayır," dedim dal gibi incecik kolunu yakalayarak. Koparmak çok kolaydı. Baştan çıkarıcı bir kıpırtı düşüncelerimi gölgeledi, beni acımasız davranmaya zorladı. Fakat geri çekildim ve elimi göğsümün üstüne koyup yemin ettim. "Yaşambüyüm üzerine yemin ederim ki bana gösterdiğini ona asla söylemeyeceğim."

"Oturup babanı beklemen en iyisi," dedi biletçi. Göğüskafesini gizleyen kaba tüylerini el yordamıyla karıştırdı ve bir paket fıstık çıkarıp elime tutuşturdu. "Yolda acıkmışsındır. Bir şeyler atıştır."

"Onun anılarını görmeden hiçbir şey yapmam, *halı böceği*." Fıstıkları yere atıp isim levhasını kapatacak şekilde sırtımı kapıya dayadım.

Böcek öfkeli bir ses çıkardı. "Bedenimin halıyla kaplı olması önemli değil. Zihnim en az seninki kadar iyi çalışıyor."

"Belli ki çalışmıyor. Morpheus'un sana söylediklerini unutmuşsun. Ben ayrıcalıklıyım."

"Ah, fakat Morpheus burada değil, öyle değil mi?"

Hızla cevap vermeye çalışırken Morpehus'un *neden* burada olmadığını hatırlayınca donup kaldım, dilim donmuş bir et parçasıydı sanki.

"Sen ayrıcalıklı bir baş belasından başka bir şey değilsin," diyerek benimle alay etti biletçi. "Demir köprünün altında olduğumuzun farkındasın, değil mi? Yeraltı büyüsü burada sınırlıdır. Kayıp anıları bu yüzden burada depoluyoruz; onları güvende tutmak için. Bu yüzden beni hiçbir şeye zorlayamazsın. Yarı ölümlü, cılız ve güçsüz biri için Kraliçe Kızıl'ın başparmağının altında ezilmeye hiç niyetim yok."

Bedenimi saran sıcak bir kibir dalgasıyla dilimin buzu çözüldü. "Ezilmekten korkacağına tuzağa düşmekten korksan daha iyi olur belki de."

Tepemdeki ateşböceklerini devasa denizanaları gibi gözümde canlandırarak onları çağırdım. Zincirleri tıngırdıyor, tavana bağlı cıvatalar yerlerinden oynuyordu. Bütün metal teçhizat aniden açıldı ve ateşböceği tutsaklarını salıverdi. Özgür kalan ışıltılı böcekler etrafa saçıldı, zıp zıp zıplıyor, aracın etrafında bir gezegen gösterisi gibi dönüyorlardı. Diğer yolcular çığlık atıyor, koltuklarının altına gizleniyorlardı.

Metal dokunaçları zarafetle havada dönerek korkunç bir şekilde üstümüze gelirken biletçi ciyaklarak geri kaçmaya çalışıyordu. Başımı eğdim, zincirler böceği yakaladı, başlığını alıp duvara çarptı. Cıvatalar yerlerine oturdu ve devasa bir metal ağ meydana geldi. Biletçi ağın içine mıhlanmıştı, bacakları yerden çok yüksekte sallanıyordu.

Ateşböcekleri havada asılı duruyor, etrafa yumuşacık bir parıltı yayıyorlardı.

Dişlerimi sıktım ve biletçinin çerez paketiyle birlikte düşen başlığının altından anahtarı bulup çıkardım. "Şehrin yeni bir kraliçesi var artık." Dik dik baktım ona. "Ayrıca kirli insan kanım *sayesinde* sihir gücüm demirden etkilenmiyor. O yüzden Kızıl bana vız gelir." Kraliçe Kızıl'ın kapısına yöneldim.

"Bekleyin," dedi böcek yalvararak. "Küstahlığımı mazur görün, Majesteleri. Haklısınız. Fakat ben biletçiyim. Kaçak yolcuların kayıp anı depolarını korumalıyım. Yalvarırım beni aşağı indirin!"

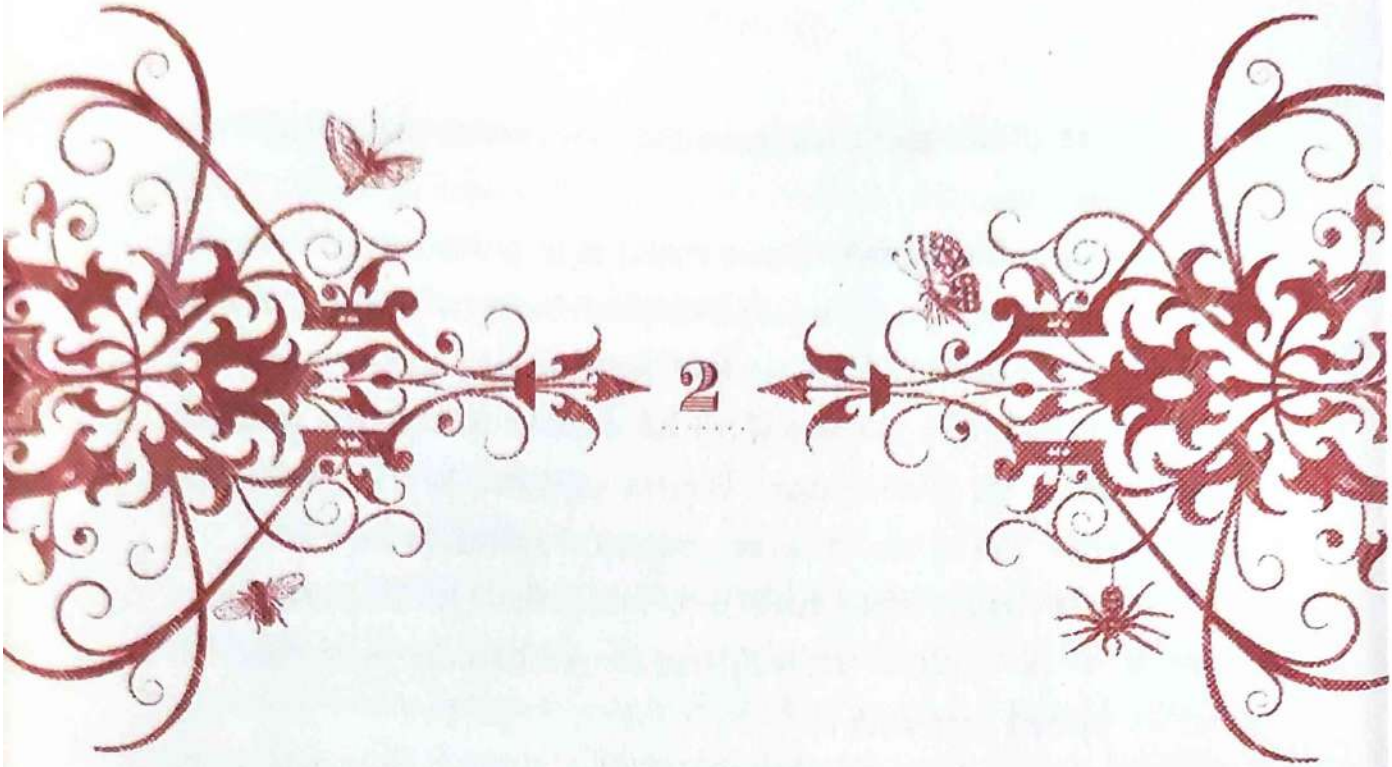
Topuklarımın üstünde dönüp diğerlerine baktım. Koltuklarının altından başlarını çıkarmış, dışarı bakıyorlardı; kuyrukları düşmüş, saçları kıvrılmış, aksırıp tıksırıyor, korkudan tir tir titriyorlardı.

Ben çerez paketini ona attığımda biletçi hüngür hüngür ağlıyordu. Paket sol kollarından birindeki zincire takıldı.

"Öğle molası verdi," dedim yolculara. "Herhangi bir sebeple koltuklarından ayrılmak isteyenler benimle muhatap olmak durumundalar. Anlaşıldı mı?"

Kaçak yolcular hep birlikte başlarını sallayıp ihtiyatla yerlerine geçtiler. Derin bir tatmin duygusu içimi kapladı.

Sırıtarak anahtarı deliğe yerleştirdim ve düşmanımın geçmişine açılan kapıyı araladım.

2

DÜŞÜŞ

Kapıyı arkamdan kapattığım an kendime olan tüm güvenim uçup gitti.

Oda küçücük ve penceresizdi. Krem rengi bir şezlongun üzerine fildişi renginde bir duvar kilimi asılıydı, hemen arkasında uzun bir lamba kare desenli zemini aydınlatıyordu.

Tabakta yenmeyi bekleyen ayçöreklerinden yayılan badem kokusu odayı doldurmuştu. Ne kadar aç olursam olayım bir tane bile yiyemezdim. Buradaki her şey acı verecek kadar tanıdıktı.

Jeb'e ve anneme burada sarılmıştım, bana sarıldıklarında sevgilerini burada hissetmiştim. Kollarım özlemden sızlıyordu. Karşı duvarda kırmızı kadife perdeler, açılmayı ve geçmişin kırıntılarını ortaya çıkarmayı bekliyordu. Annem ile babamın aşk hikâyesini bu trende izlemiştim, Jeb'in anılarını da. Zihinleri-

nin içinde yürümüş ve duygularını bana aitlermiş gibi içimde hissetmiştim.

Babama hayatta bir şans vermek için yakut taçtan vazgeçtiğinde annemin yüreğindeki değişimi hissetmiştim... hatta titizlikle yaptığı tüm planları tehlikeye atma pahasına anneme yardım etmek için babamı insanlar diyarının kapısına götüren Morpheus'u da görmüştüm. Benim uğruma kendi geleceğine sırt çeviren Jeb'in asaletini ve cesaretini tanımıştım.

Yapılan onca fedakârlık bizi bu ana getirmişti. Zamanı geriye almak ve işleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapardım. Ne var ki zaman acımasızdı.

"Zaman. Harikalar Diyarı'nda böyle kısıtlamalar olmayacak. Bu senin umut ışığın olsun. Şimdi kendini topla. Kızıl için hazırlanmalıyız." Bunlar, her şey mahvolmadan birkaç saat önce Morpheus'un ağzından dökülen sözlerdi. Morpheus zihnime bağlıymış gibi mesajı beynimde yankılanıyordu fakat aramızda demir kubbe varken bu imkânsızdı. Hâlâ güvende hissetmediğimde ya da bocaladığımda içgörüsü ruhumda yankılanıyor ve onun Harikalar Diyarı'nın bilgelik muhafızı, çılgınlık ve cesaret isteyen her şeyin bekçisi olduğunu düşünüyordum.

Jeb ise benim dayanağım, beni insanlığıma ve merhamet duyguma bağlayan kişiydi. Fakat Morpheus rüzgâr gibiydi; beni en sarp kayalıklara çıkartır, iterek denize bırakır, sonra da yeraltı kanatlarımla uçuşumu izlerdi. Jeb yanımdayken dünya bir tuvale dönüşüyordu; pürüzsüz ve kucaklayıcı. Ama Morpheus'la birlikteyken dünya bağımlılık yaratan kötücül ve tekinsiz bir yer olurdu.

İkisi de iki dünyaya bağlı kalbimde ayrı bir yere sahipti. Birlikte yeraltı ve insan dünyalarım arasında köprü kuruyorlardı. Bu bilgiyle ne yapabileceğimden emin değildim. Babam anılarıyla odasından çıkmadığı sürece bunu çözme şansım olmayacaktı.

Haftalardır ilk defa gözümden yaş akıyordu. Her zaman çaresizliğimi gizlemeyi başarmıştım. Bu, akıl hastanesinde uyuşmuş ve dünyayla bağını koparmış gibi yapmanın bir parçasıydı ama asıl duygularımdan çok uzaktı.

Ağlamamak için başımı kaldırdım. Morpheus kraliçe olduğumu söylerdi ve kraliçeler asla ağlamazdı. Jeb ise, "*Bunu hak ettin, kaykaycı kız*," derdi.

İkisi de haklıydı.

Işığı biraz kısmak için duvardaki kadranı çevirdim. Sahne perdeleri açıldı ve önümde bir film sahnesi belirdi. "Onun yüzünü gözünün önüne getirerek boş ekrana bak." Buraya son geldiğimde aklımda kaldığı kadarıyla biletçinin talimatını uyguladım. "Onun geçmişini bugünüymüş gibi deneyimleyeceksin."

Annem'in *Alice Harikalar Diyarı*'nda kitabında gördüğüm çizimlerden aklımda kaldığı kadarıyla Kızıl'ı zihnimde ne kadar canlandırdığıma şaşıyordum. Küçük Alice tavşan deliğinden düşmeden önce, kraliçenin dünyası ona sadık olmayan bir eş tarafından paramparça edilmeden önce... kralı tarafından ihanete uğramadan önce. Kızıl henüz prensesken.

Ekranın ışıkları yandı. Patlayıp parçalara bölündüm ve yeniden birleşirken ekranda Kızıl'ın bedenine bürünüyor, artık her şeye onun gözünden bakıyordum.

Küçüktü, insan yaşıyla belki en fazla on yaşındaydı. Yeraltı diyarındaki çocuklar daha zeki, alaycı, masumiyetten uzak ve yaratıcılıktan yoksun yönleriyle bizden farklıydı. Perileri takip ederken nefes nefese kalmıştı. Periler kırmızı kadife kumaşa sarılı ölü bir bedeni çekiştiriyorlardı. Gizli bahçelerin kapattığı mezarlığın kapısına gelene kadar da durmadılar.

"Durun! Onu geri getirin!" diye haykırıyor Kızıl.

Neredeyse uzun elbisesine takılıp düşecek ama kanatlarını çırpıp havalanıyor. Kapılar kapanırken mezarlığın girişine iniyor. Orada tek başına, parmaklıkların arasından içeri bakmaya başlıyor. İlk Kız

Kardeş, fundalıklardan oluşan labirentin içinden hızla yürüyüp dışarı çıkıyor, sekiz adet parlak örümcek bacağı, eteklerinin kıvrımlarından dışarı taşıyor. Bahçıvanın insansı gövdesi, Kızıl'ın annesinin üzerine eğilmiş, ruhunu dışarı çıkması için ikna etmeye çalışıyor. Ruh yerinde duramıyor, cesetten floresan ışıklı bir sarmaşık gibi yükseliyor.

İlk Kız Kardeş, ruhu beline doluyor ve perileri içi boşalan bedenle geri gönderiyor.

"Hayır, onu alamazsınız!" diye bağırıyor Kızıl. Göğsündeki ağırlık nefes almasını engelliyor. Küfün kötü kokusu ve kavrulmuş yapraklar burun deliklerini yakıyor. Bekçilerin dehşet dolu hikâyeleriyle büyüdüğü halde ruhlar bahçesine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Fakat makas ellerin ve günahkârların kanlı hikâyelerinin bugün hiçbir hükmü yok. Annesi sonsuza dek yitip gitmişken.

İlk Kız Kardeş kaşlarını çatarak kapının arkasından bakıyor. "Burası kutsal bir yer, çocuk kraliçe. Aklından geçenler ahmakça. Krallığında kullandığın gücün burada işlemez."

Kızıl, kaşlarını çatıyor. Örümceksi kadının saçlarına odaklandıkça bütün bedeni kızarıyor. Bir kalemtıraş kadar parlak ve keskin bir şekilde geriliyor ve bahçıvanın yüzünün etrafında kanatlarını çırpıyor ama Kızıl'ın sihrinin burada hiçbir etkisi yok.

Kızıl, mezarlığı bir çatı gibi çevreleyen, dikenli yapraklarla kaplı çiti aşağıdan, yukarıdan süzüyor. Engeli aşmanın yolu yok.

İlk Kız Kardeş, kibirli ve zoraki bir gülümsemeyle konuşuyor: "İçeri girme teşebbüsünde bulunman büyük hata, küçük prenses, kız kardeşimi tanımıyorsun diye söylüyorum. Kendisinin senin gibi leziz, küçük afacanlardan tatlı yapmak gibi bir yeteneği vardır."

Kızıl, omurgasından kanatlarının ucuna kadar ürperiyor.

İlk Kız Kardeş, Kızıl'a son kez baktıktan sonra, parmaklarının arasında kor haline gelen, sızlayan ruhu döndürüyor. Eteklerini ve örümceksi bacaklarını savurarak yeşil labirentte gözden kayboluyor.

Kızıl'ın haşmetli babası geliyor, kızına yetişmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı kesilmiş.

"Ölümsüz olmak neye yarar," diyor Kızıl, soğuk metal yüzünden buz gibi olan burnunu kapıya sıkıştırırken, "sonsuza dek birlikte olamayacaksak?"

"Ölümsüzlük sadece bir noktaya erişmek ve yaş almamaktır... ve ruhun hiçbir zaman ölmez," diye cevap veriyor soluk soluğa kalan babası. Kızın omzunu sıkıyor. "Fakat beden bazı şeylere karşı zayıftır ve bir kabuktan başka bir şey değildir."

Kızıl'ın kolları ve bacakları uyuşmuş. Bedeni adeta kabuk. İlk esintide savruluverecekmiş gibi bomboş ve kırılgan.

Dağılmamaya çalışarak parmaklıklara tutunuyor. "Neden onu sarayımızın bahçesindeki begonyaların ve papatyaların arasına gömemiyoruz? İnsanların yaptığı gibi. Çiçeklerin içinde yaşarsa onu her gün ziyaret edebiliriz."

Babası kızının söylediklerini düşünür gibi kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun, ruhlarımızın doyuma ulaşmak için rüyalara ihtiyacı vardır... canlı bedenlerinden kurtulup huzur bulmaları için. Bunun ilacı da tedavisi de sadece İkiz Kız Kardeşler'de."

"Rüyalar," *diyor Kızıl burnunu çekerek. "Bir gün türümüze rüyaları getireceğim, baba. Her yerde bolca olacaklar, sadece mezarlıkta değil. Bir gün ruhları özgür bırakacağım, böylece bahçelerimizde uyuyabilecekler, geceleri pencerelerimize dokunabilecekler ve gündüzleri ayaklarımıza dolanabilecekler. Dünyamıza hayal gücünü getireceğim, böylece herkes ama herkes en sevdikleriyle her zaman birlikte olabilecek."*

Babası kızın başını okşuyor ve bu şefkatli dokunuş kızın göğsündeki boşluğu neredeyse dolduruyor. "Bu seni tüm zamanların en sevilen kraliçesi yapar, kırmızı gül goncam. Fakat o zamana kadar herkesin uymak zorunda olduğu kurallara biz de uymalıyız. Gücümüzü ve konumumuzu kötüye kullanamayız. Kullarımızı tehlikeye atamayız. Anneni ne kadar sevsek de." Gözlerini mendiliyle kurulayarak, "Anladın mı?" diye soruyor.

Kızıl, evet anlamında başını sallıyor.

Ekrandaki görüntü bozuldu, bulanıklaştı. Hemen anıdan çıktım ve etrafımı saran karanlıkla koltuğuma geçtim. İçeriden yumruk yemişim gibi kafatasım zonkladı. Geçene kadar ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Kafatası kemiklerimin arasına yuvalanan reddedilmiş anılar yüzünden olmalıydı çünkü bir önceki gelişimde böyle bir şey yaşamamıştım.

Ekran yeniden açıldı. Odaya yayılan parlak bir gökkuşağı beni bir kere daha sahnenin içine çekti. Kemiklerim Kızıl'ınkilere yerleşti ve tenim tenine karıştı.

Altı yaşından biraz daha büyük olmalıydı. Kızıl Hükümdarlık, Kızıl yaşını doldurana kadar kraliçesiz kalmasın diye babası annesinin ölümünden sonra dul bir yeraltılı ile evlenmişti. Fakat birkaç ay içinde Kızıl'ın taç giyme töreni yapılacak, taç büyüsü kanında dolaşmaya başlayacaktı...

Kızıl, kalenin bahçesindeki çalılıkların arkasına saklanmış. Mor çizgili zinga çiçekleri, babasını ve kendinden daha küçük olan üvey kız kardeşini gözetleyen kızdan yayılan öfkeden boyunlarını bükmüş. Narözü, yeni kraliçenin bir önceki evliliğinden olan kızı ve Kızıl'ın başına bela olacağı besbelli.

Yakut ışıltılarıyla parlayan saçları yetmezmiş gibi gümüş gözleri sık lavanta kirpiklerinin altında dans etmesi de cabası. O her daim unutkan; üzerine yazı yazılacak bomboş bir sayfa gibi. Kırılganlığı ve bağlılığı, Kızıl'ın kudretinin ve başına buyrukluğunun asla sağlayamayacağı bir şekilde kralın kederli kalbine bir avuntu olmayı vaat ediyor.

Kral, Narözü'ne kroket oynamayı öğretmek için bininci defa yere eğiliyor, tıpkı ona kızın yeni babası olduğunu bininci kez hatırlattığı gibi. Zeminde elmas desenli bir rota oluşturan U şeklindeki metal çemberi işaret ediyor. Pembe ve gri kazıklar her bir bitişi gösteriyor ve iki top seti, saten bir kutunun içinde bekliyor.

"Kale turunu takip ediyoruz," diyor Kral nazikçe. "Benim kırmızım senin gümüş renginle yarışıyor. Toplarını kalelerden geçirip kazığa ilk vuran kazanır."

Narözü başını sallıyor. Yakut renkli bukleleri omuzlarına dökülüyor. "Kazık neydi?"

"Rotanın sonundaki sırık."

"Peki kale... o da şu mu?" diye soruyor Narözü, sihirli bir biçimde sertleştirilerek bir hokey sopası şekli verilen flamingo boyunlu periyi göstererek. Perinin pembe tüyleri kendisine yanlış hitap edildiği için alındığını belli edercesine dalgalanıyor.

"O tokmak, tatlım. Kaleler, topları içine soktuğumuz çemberler."

Narözü'nün gamzeleri, her şaşırdığında olduğu gibi, bu defa da beliriyor.

"Ah, baba, düpedüz hatırlayamıyorum işte."

Babası kızın bu sersemce zarafetinden etkilenerek gülümsüyor.

"Bunun bir yolunu buldum, sanırım. Sör Bill?" Kral ekranın içindeki birine el sallıyor.

Kertenkele Bill –mürekkepsiz yazma yeteneği olan sürüngen bir yeraltılı– sürüne sürüne görüntüye giriyor ve başıyla selam veriyor. Kırmızı kuyruklu ceketi ve yeşil yapraklardan pantolonu, yanında durduğu çalılıklarla uyum içinde. Başı bedeninden ayrılmış, pençeli elleri havada yüzüyormuş gibi görünüyor.

Narözü reverans yaparak karşılık veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, bayım."

Kertenkele gülümsüyor. Herkes gibi o da kızın sevimliliğine kapılıyor.

"Sör Bill, Kızıl Hükümdarlık'ın katibidir. Fısıltıları yemek gibi bir yeteneği var," diyor Kral. "Sonra da onları bulduğu herhangi bir zemine yazıyor. Sessiz mırıltılar olarak sonsuza dek yazıldıkları yerde kalıyorlar, ne görülebiliyorlar ne de duyulabiliyorlar. Şimdi hatırlamak istediğin bir şeyi fısılda."

Narözü dakikalar önce duyduğu kroket kurallarını ağzında gevelemeye başlıyor.

Bill'in bukalemunvari pençeleri gevşiyor, dilini dışarı fırlatarak kızın fısıltılarını yakalıyor. Büyük bir yumruyu yutar gibi yaparken bombeli gözleri farklı yönlere bakıyor. Sonra cebinden kadife bir kurdele çıkarıp pençeli parmakucuyla üzerine bir şeyler yazıyor.

Gözlerini kırpıştırarak kırmızı kurdeleyi krala uzatıyor.

"Dinle," diyor Kral, kurdeleyi Narözü'nün kulağına tutarak.

Kız bekliyor, yanakları kızararak kıkırdamaya başlıyor. "Kuralları fısıldıyor!"

Kral kurdeleyi kızın serçeparmağına bağlıyor. "Artık onları hiçbir zaman unutmayacaksın. Sör Bill'den senin sadık danışmanın olmasını istedim. İhtiyacın olduğu sürece sana büyülü kurdeleler yapacak."

Narözü burnunu kırıştırıyor. "Bill mi? Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum."

Kral kıkırdıyor. "Tabii ki tanıştın. Bak, tam burada duruyor."

Kertenkele Bill başını yeniden eğiyor.

İzlediği büyük gösteriden bitkin düşen Kızıl, kız kardeşinin parmağındaki kurdeleye odaklanmaya çalışıyor. Büyüsü ilmeği çözerken tüm bedeni kor gibi yanmaya başlıyor. Kadife kurdele Narözü'nden havalanarak Kızıl'ın avcuna konuyor. Kızıl saklandığı yerden çıkıyor.

Kral'ın yüzü kıpkırmızı oluyor. Narözü'nü Bill'le saraya gönderiyor ki daha çok fısıltıya hayat verebilsinler.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor Kızıl'ın babası, kızının çaldığı kurdeleye uzanarak.

Kızıl, kurdeleyi parmaklarının arasına alıyor. "Belki de Bill'den senin için de kurdeleler yapmasını istemeliyim, böylece bir kızın daha olduğunu hatırlarsın. Birlikte hiç zaman geçirmediğin bir kızın."

Kral başını eğip kırmızı terliklerine bakıyor. "Kurdelelerin faydası olmaz. Çünkü unutmadım."

Kızıl'ın çenesi kaskatı kesiliyor. "O senin bile değil! Ama ben senin kanındanım."

"Evet, kırmızı gül goncam. Her geçen gün annene daha çok benziyorsun. Ondan ayrı geçirdiğim her gün kahroluyorum. Sen benden daha cesursun."

"İşte bu yüzden kraliçe olacağım," diyor Kızıl, yüreğini sertleştirmeye çalışarak.

"Evet, çünkü onu hatırlatan her şeye sarılıyorsun. Seni bebekken nasıl susturduğunu hatırlamak içinç karbonat içiyorsun. Aşçıdan onun sevdiği böğürtlenli Tumtum tartından istiyorsun çünkü onunla birlikte yediğiniz zamanları hatırlıyorsun. Ve onun şarkılarını mırıldanıyorsun."

Kızıl cevap vermiyor.

"Lütfen anla, güzel kızım. Perişan olmanı istemediğim için seni koruyorum. Sen krallık için çok önemlisin. Bu yüzden seni uzaktan seyrediyorum. Senin gibi güçlü bir kızım olduğu için çok şanslıyım."

Kızıl bu boş yağcılık karşısında küçümseyen gözlerle babasına bakıyor. "Narözü içimizde en şanslı olan. Çünkü onun hiçbir hatırası yok. Eylemlerini sınırlandıran tüm kuralları unutabilir, güvenini kırabilecek her türlü yenilgiyi gizleyebilir, sevmesini engelleyen her türlü acıyı kaybedebilir. Kuralı yok. Onu sınırlayan her şeye duyarsız. Dünyayı hiç zincire vurulmamış, tekmelenmemiş küçük bir yavru köpeğin neşeli ve kocaman gözlerinden görüyor."

Kral, kroket topu kutusunu ayak parmağıyla dürtüyor. "Bu durum, unutacak kadar güçlü olmasını sağlamaz. Güçlü olan sensin. Çünkü hatırlıyor ve yoluna devam ediyorsun. Bu sayede bir gün muhteşem bir kraliçe olacaksın, tıpkı annen gibi anlayışlı ve akıllı."

Kızıl, kurdeleyi sımsıkı tutuyor. "Zayıflıktan doğan duygular. Onlarla işim yok benim."

"Öyle mi?" Babasının sert ses tonu kızı ürkütüyor. "Annenin anısına saygısızlık mı ediyorsun? Eften püften bir kıskançlık yüzünden?"

Kızıl dişlerini sıkıyor, annesi çok uzaklarda, ruhlar bahçesinde kristal bir gül olsa da bakışlarını üzerinde hissediyor.

Kral, tacının altındaki gölgeden gözlerini kısarak ona bakıyor. "Kızıl soyundaki herkes gibi sende de aynı karanlık gen var. Annen delilik ile dâhilik arasında denge kurmayı öğrenebilen ilk kişiydi. Bu mirastan sakın vazgeçme. Onu gururlandır." Kral elini uzatıyor.

Fısıldayan kurdeleyi babasının avcuna bırakırken Kızıl'ın gözünden yaşlar akıyor, annesinin hatırasını onurlandırmaya, onun öğrettiklerini unutmamaya sessizce yemin ediyor.

Kemiklerim titriyor, başım ağrıyordu ama ekrandaki son hatıraya dahil olabilmek için kendimi şezlonga attım:

Kızıl, gül ağacının yanına çömelip o tatlı kokuyu içine çekiyordu. Ağacın çiçekleri koyu kırmızı, camgöbeği yaprakların arasında taze kan damlalarını andırıyordu.

Babasının ölümünün anısına bahçeye bir fidan dikmişti. Onu çok özlüyordu. Ruhlar bahçesinde kilitli olmasındansa burada gömülü olmasını dilerdi, yine de babasının sonunda annesine kavuştuğu düşüncesi onu rahatlatıyordu.

"Mezarlıkta ikinizle bir arada olmalıyım," diye mırıldanıyor güllere. "Artık hayatım sona erdiğine göre." Elindeki şişeyi etiketi görünecek şekilde çeviriyor: Unutma İksiri.

Kendi kocasının eşlik ettiği üvey kız kardeşinin uzaktan gelen kıkırdamalarını duyunca omuzları çöküyor. Kızıl, babasının ölümünden bir hafta sonra onunla tanışmıştı. Tıpkı babası gibi kibar biriydi ve Kızıl'ın hırsını ve öfkesini kontrol edebilecek tek erkek olduğunu da kanıtlamıştı. Gücü, merhametinden geliyordu ve Kızıl'ı çılgınca seviyordu. Ne var ki Kraliçe, Harikalar Diyarı'na rüyaları getirmeyi saplantı haline getirmiş, bu yüzden evliliğini ihmal etmişti, Kral'ın hasretle beklediği çocukları ona vermeye bile zamanı yoktu. Kraliçe'nin yokluğunda, eşi genellikle Narözü'yle yalnız kalıyordu.

Kızıl, Narözü ondan uzak durmaya çalışsa da, yavaş yavaş eşinin kız kardeşiyle nasıl arkadaşlık kurmaya çalıştığını kendi gözleriyle görüyordu. Kral, Kızıl'ın yanına yavru bir köpek gibi döndüğünde üzüntüsü kıskançlığını alevlendiriyordu. Kızıl yapabildiği tek şeyi

yapmıştı: Kız kardeşinin ne kadar unutkan bir sersem olduğunu eşine göstermek için kurdelelerini çalmıştı.

Aylar boyunca her gün kız kardeşi parmağına ilmek attıkça Kızıl onları büyüyle çözüyor ve gökyüzüne salıyordu. Çok geçmeden, kurdeleler kıpkırmızı bir kelebek bulutu misali, güneşi gölgede bıraktılar. Krallığın üzerine büyük bir karanlık çöktü fakat bu, Kızıl'ın umurunda bile değildi. Kurdeleleri geri çağırmaya ya da Narözü'nün alışıldık ve alakasız hatırlatmalarını dinlemeye hiç niyeti yoktu.

Kızıl'ın kurdele çalmaları büyük bir zulüm ve tatmin oyununa dönüşmüştü. Ta ki en sonunda Narözü kurdeleleri bağlamaktan vazgeçene kadar. Hemen ardından kralının tekliflerini reddetmekten vazgeçmişti.

Her gün birbirlerine yeni baştan âşık oluyorlardı. Kızıl bu duruma tekrar tekrar şahit oluyordu. Öfkeyle, kurdeleleri gökyüzünden geri çağırdı. Kurdeleler kırmızı bir yağmur gibi şatonun bahçesine saçıldı. Kızıl, yüzlerce fısıltının ortasında durdu ve aynı kelimeler tekrar etmeye başladı: Kızıl'ın kocasını kalbinden uzak tut. O senin kız kardeşin. Bu çok değerli bir sevgi. Kızıl'a daima sadık kal.

Narözü her gün kendine doğru şeyi yapması gerektiğini hatırlatıyordu ama Kızıl bunu hatırlamasını imkânsız hale getirmişti. Yıkılan evliliğinin yükü onun omuzlarındaydı. Kızıl'ın kurtulabilmesinin tek yolu, Narözü gibi olabilmek ve tüm görevlerini unutmaktı. Kızıl, yüreği sertleşebilsin diye sadece insanların ihanetlerini hatırlamaya kararlıydı.

Bir gül yaprağına hafifçe dokunarak son bir kez daha fısıldıyor şimdi: "Anne, baba, umarım ikiniz de beni affedersiniz çünkü unutmazsam kendimi asla affetmeyeceğim." Sonra şişeyi ağzına götürüyor.

Görüntü ansızın durdu. Perdeler kapandı, ışıklar yandı.

Şezlonga yayılarak, kafatasımın içindeki sarsıntı geçene dek şakaklarıma bastırıp bekledim. Güllerin olanca güçleriyle duyularıma hükmeden keskin ve acı-tatlı kokusundan neredeyse boğuluyordum. Sonunda hiçbir zaman kabul edemediğim şeyi

kendime itiraf edebildim: Ben Kraliçe Kızıl'ın soyundan geliyordum. O benim ölümsüz parçamdı. Bunu kabul edebilirdim çünkü bir zamanlar onun da bir kalbi vardı. Benimki gibi kayıplardan mustarip bir kalp: Hayran olduğu annesinin yokluğu; babasının takdirini kaybetme korkusu; muazzam bir hatanın getirdiği pişmanlık, tüm bunlar hayatının aşkına mal olmuştu.

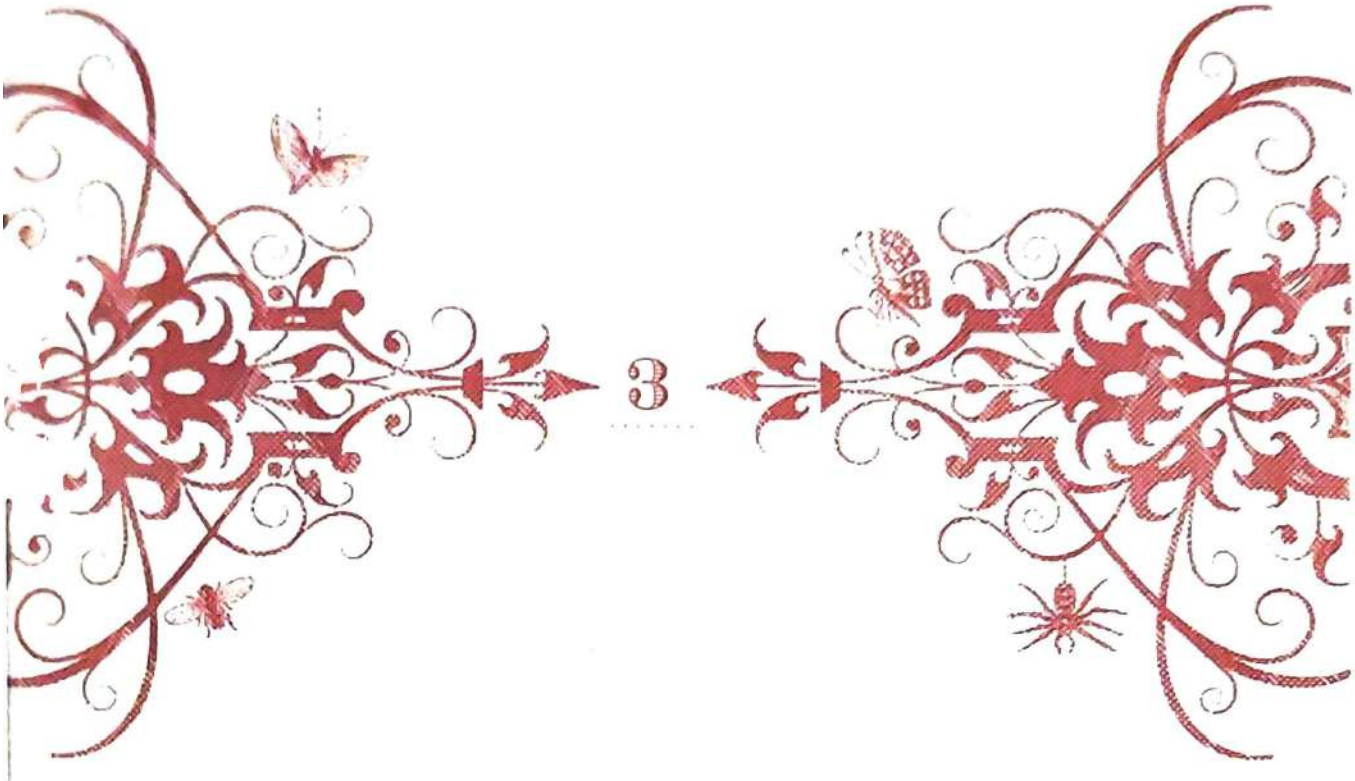
Kızıl, intikam yolculuğunda bir an bile tereddüt etmemek için en zayıf anlarını kilitleyip saklamıştı. Böylelikle zerrece vizdan azabı çekmeden acımasızca davranabilecekti.

Empati kurmak bilincime diken gibi batıyordu ama bu hissi hemen savuşturdum. Savaş meydanında merhamete yer yoktu... ne sihirlisine ne de başka türlüsüne.

Reddedilmiş anılarını yeniden belleğiyle birleştirecek kadar yakalayıp muhafaza edebilirsem ona söylenmeye başlayacaklardı ve Kızıl'ın yüreği pişmanlıkla dolacaktı. Sonra en savunmasız anında baskınımı yapacaktım ve Harikalar Diyarı bir daha onun hiddetinden korkmayacaktı.

Karanlık duyguların akıntısına kapılmış hastane önlüğümün kırışıklıklarını düzeltiyordum. Babamın bulunduğu odanın kapısı açıldığında ondan sadece birkaç adım uzaktaydım. Kahverengi gözleri bir anda coşkuyla parladı.

"Allie, hatırlıyorum... her şeyi."

3

UFAK TEFEK BADİRELER

Babam bana gerçek adının David Skeffington olduğunu söyledi.

"İlginç," dedim uzun adımlarla koridorda ilerlerken. "Sanırım bu da bizi Martin Gardner kısmına getiriyor."

Babam kaşlarını çattı. "O da kim?"

"*Açıklamalı Alice*'in arkasındaki adam. Bir matematik sihirbazı," dedim omuz silkerek. "Annemin zihninin Harikalar Diyarı'yla nasıl meşgul olduğunu gösteriyor. Annem gerçek adını öğrenemeyince sana Lewis Carroll'un mirasına uyacak yeni bir isim vermiş."

"Bana cuk oturduğunu hiç bilmeden," dedi babam.

"Neden? Skeffington'lar kim?" diye sordum.

Babam duvarda asılı kondüktörü fark edince cevap vermedi.

Yerinde duramayan böceği kurtarmasına yardım ettim. "Bay Halı Böceği işbirliği yapmıyordu," diye açıkladım, esirimi ağdan çözmeye çalışırken.

"İkna edici olmanın başka yolları da var." Darmadağın olmuş böceği yere indirirken babamın ifadesi çok sertti. "Daha az şiddet içeren yollar."

Ona yeraltılılarla baş etmekten bihaber olduğunu söylemek istedim fakat saygıdan dilimi ısırdım.

Kondüktörden özür yerine geçebilecek ihtiyatlı ve saygılı bir selamlama ve hediye niyetine iki paket fıstık aldıktan sonra babam elimi tuttu. Birlikte oyuncak tren platformuna gittik. Aracın kapısı arkamızdan büyük bir gıcırtıyla kapandı.

Esnedim, soğuk ve loş tünelin içinde toz kokusunu ciğerlerime çektim. Yüzlerce böceğin fısıltısı birbirine karışmış, etrafa yatıştırıcı bir sükûnet yayıyordu. Kızıl'ın anıları beni dürtmeye devam ediyor, rahatsız edici kırmızı lekeleriyle zihnimi bulandırıyordu: Alı al moru mor yüzüyle annesinin ruhuna tutunmaya çalışırken üvey kız kardeşinin sinir bozucu kroket dersinde parlak yakut saçları, babasının oradan sessizce ayrılışı ve Kızıl'ın en yıkıcı hatasını ilan edercesine fısıldayan kurdelelerin derin kırmızı tonları.

Ona yakınlık *duyamazdım*. Güçlü olmalıydım.

Karnımı tuttum, midem bulanıyordu, dengede durmakta zorlanıyordum. Anıların bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum. Bunu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Babam karnımı tuttuğumu fark edince fıstık paketini uzattı. "Bir şeyler yemelisin."

Ağzıma birkaç fıstık attım. Açlığımı biraz olsun yatıştırmıştı ama zihnimdeki kırmızı hatıraların önüne geçemedi.

"Annenin nerede olduğunu söyle bana," dedi babam bir anda.

Boğulacak gibi oldum.

"Bana ayna dünyasında olmadığını söyle."

Yutkundum. "Harikalar Diyarı'nda."

Babam rahat bir nefes aldı. "Güzel. HerhangiBirYer'de insan olmayan yaratıklar var..." Annemin şimdi insanlıktan çıktığını hatırlayınca sustu. "O da onlardan biri. Tıpkı beni kapıdan geçiren kanatlı çocuk gibi. O da bir yeraltılı."

"Kısmen," diye fısıldadım. *Ben de onlardan biriyim* diyecek oldum, diyemedim.

"Hayal edemeyeceğim kadar güçlü o," dedi babam mırıldanır gibi. "Jeb'i koruyabilir. Birbirlerine destek olabilirler."

Bir bakıma haklıydı. Annem güçlüydü ve Harikalar Diyarı'nda hayatta kalabileceğine inanmak zorundaydım. Jeb onunla *olsa*, güvende olurdu. Birlikte olmadıklarını babama henüz söyleyecektim. Önce öğrendiklerini hazmetmeliydi. "İyiler, *ikisi de*."

Babam, annemin onu Harikalar Diyarı'nın ruhlar bahçesinden kanatlı bir periyle kaçırdığı hatırasıyla yeterince uğraşıyordu zaten. Şimdilik Morpheus'un bu kurtarma görevinin bir parçası olduğunu bilmesine gerek yoktu. Fakat ileride, Morpheus'un çocukluğumdan bu yana hayatımda büyük bir rolü olduğunu ona anlatmam gerekecekti. Gelecekte oynayacağı rolü kabul etmek istemesem de... çünkü bunu asla söylemeyeceğime yaşam büyüm üzerine yemin etmiştim. Kendi gözleriyle görse bile, yaklaşan şeyi gördüğümü Morpheus'a dahi söyleyemezdim.

"Sorun şu ki," diye devam ettim, "tavşan deliği dolduruldu. Bütün geçişler birbirine bağlandı. Yani giriş çalışmıyorsa diğer yollar da kapalıdır."

"Bu yüzden de anılarım için beni buraya getirdin." Babam söylediklerimi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Harikalar Diyarı'na gitmenin başka bir yolunu bulmak için."

Ona Harikalar Diyarı'nın ne halde olduğunu söylemekten korkuyordum. En kötüsü de bunun için kendimi suçluyordum. Güçlerimi kötü beslediğim ve ihmal ettiğim için bütün bu tra-

jediye sebep olmuştum. Üstelik her şeyi yoluna koymak için en büyük korkumla yüzleşmek zorundaydım.

Kızıl'dan önce tartışmamız gereken çok şey vardı.

"Peki kondüktörle aranızda ne oldu?" Babam beni rahatlatmak için konuyu değiştirdi. "Neden ona böyle zorbalık ediyorsun?"

Ağzıma bir fıstık daha attım. "Bana insan kırpıntısı dedi," dedim fıstığımı yerken. "Yaratıcı bir çözüm bulduğumu sanmıştım halbuki." Üstümüzdeki köprüden geçen motorların ve insanların gürültüsü sesimi bastırıyordu.

Babam üstünden kırıntıları silkeledi. "Tıpkı annenle yaratıcı sandığınız yalanlar gibi."

Ooov. Ağzıma bir avuç fıstık daha attım, aramızdaki her şeyin önceki gibi olmasını diliyordum. İlişkimizin yalanlar üstüne kurulu olması ne tuhaftı. Onlar olmadan aramızdaki bağ kırılgandı... zayıftı.

Ona uzanıp sarılmak istiyordum fakat aramızdaki boşluk çok büyüktü.

"Eğer ona ve Jeb'e yardım edeceksek," diye devam etti babam, "senden dürüst cevaplar almam gerekecek. Bütün gerçekliğiyle. Artık olayları allayıp pullamak yok."

Çakıllı ve kırık taşlı yola indiğimiz için ürkekçe çıplak ayak parmaklarıma baktım. Korunmasız ve hassas olan, yalnızca ayak tabanlarım değildi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, baba."

Kaşlarını çattı. "Senden hemen şimdi bir cevap beklemiyorum. Önce Kumkum Hanı'nı bulmalıyız."

"*Kumkum* Hanı mı?" Yanağımı ısırdım. Benim tanıdığım tek Kumkum, Harikalar Diyarı'nda tanıştığım yumurta kafa, Lewis Carroll'un romanında adı Kumkuma olan tipti. "O nedir?"

"Ailemin nerede olduğuna dair tek ipucu. Orası benim evimdi."

"Burada, Londra'da mı?"

"Bu dünyada. Kumkum Hanı, büyülü ve ölümlü diyarların arasında kalan bir ev. Yeraltında saklı bir yer."

Büyülü dünyayla ilgili bu samimi açıklama beni sersemletmişti. Belki de yeraltılılarla baş etmekten bihaber olduğu konusunda yanılmıştım. Bundan şüphe etsem de Harikalar Diyarı'nın kanımda aktığını idrak etmek hâlâ çok zordu, hem de ailemin *iki* tarafında da.

Bu düşünce, Kızıl'ın bir anısını daha tetikledi. Bir an sendeledim.

Babam beni doğrulttu. "İyi misin?"

"Sadece başım ağrıyor," dedim yavaş yavaş kendime gelirken. Bu atakları bastırmanın bir yolunu bulana kadar büyük büyük büyükannemi düşünmemek için çok büyük bir çaba göstermeliydim. "Hanı anlatıyordun."

"Evet. Oxford'da bir yerlerde."

"Ciddi misin? Alice Liddell'ın büyüdüğü yer. Lewis Carroll'la tanıştığı."

Babam çenesindeki kirli sakalına dokundu. "Skeffington'lar bir şekilde Dodgon'larla bağlantılıydı. Bu da Carroll'ın mahlas kullanmadan önceki soyadıydı. Hanı bulduktan sonra daha fazla detaya ulaşacağımıza inanıyorum."

Daha fazla üzerine gitmedim. Ona yüklenen bilgiyle nasıl baş ettiğini hayal bile edemiyordum.

Uzakta, bizi buraya getiren kral kelebekleri tünel duvarlarına konmuş, kanatlarını yavaş ve sakince çırpıyorlardı. Ateşböceği avizeleri, turuncu ve siyah izler yansıtıyordu. Bu bana vahşi ormanlarda süzülen kaplanları hatırlatıyordu.

Kelebekler fısıldadı: *Biz Kumkum Hanı'nın yolunu biliyoruz. Eşlik etmemizi ister misiniz, minik çiçek kraliçesi?*

Yeniden o yağmurun ve rüzgârın içine girme düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Bu korku değildi. Beklentiydi. Lunarparkta en sevdiğiniz tren için sırada beklemek gibi. Kanatlarımın tomurcukları hareketleniyordu. Sağ taraftaki hâlâ tam

iyileşmemişti. Belki yolda onu gevşetebilir, düşme tehlikesi olmadan kanatlarımla alıştırma yapabilirdim.

Evet, lütfen bizi alın. Kelebeklere sessiz bir yanıt gönderdim.

"Seninle konuşuyorlar mı?" diye sordu babam, onlara baktığımı görünce.

Yutkundum. Hayatın boyunca kandırdığın birine şimdi dürüst olmaya alışmak kolay değildi. "Hı hı."

Dikkatle bana baktı, loş ışığın altında yüzünün rengi yeşile çalıyordu. Kandırmaca değil, gerçek bir sebeple annemi akıl hastanesine yatırdığımızı fark etti mi, merak ediyordum.

"Kelebekler hanın nerede olduğunu biliyor," dedim.

Babam hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Lütfen oraya vardıktan sonra normal boyutlarımıza dönebilir miyiz?"

"Tabii ki. İhtiyacımız olan şey yanımda," dedim mantarların durduğu cebime hafifçe vurarak. Kondüktörün kaleminin de onların yanında olduğunu fark edince şaşırdım. Hâlâ bende olduğunu unutmuştum.

Babam cüzdanını çıkardı. Fişleri, paraları ve fotoğrafları dikkatle inceledi. Birkaç ay önce çektirdiğimiz aile fotoğrafını görünce durdu ve titreyen parmaklarını annemin fotoğrafının üzerinde gezdirdi. "Benim için yaptıklarına inanamıyorum," dedi mırıldanarak. Bunu gerçekten duymalı mıydım, yoksa özel bir an mıydı, bilmiyordum. Babamın anneme olan aşkının gücünden bir an olsun şüphe duymamıştım. Fakat annemin de ona nasıl büyük bir aşkla bağlı olduğunu yeni öğrenmiştim.

Babamın neyi ne kadar hatırladığını, onu bulmadan önce kraliçe olmaya hazırlandığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

Babam çenesini sıkarak fotoğrafı cebine koydu. "Geçerli para birimimiz yok. Kredi kartlarımı kullanmamız gerekecek. Oraya vardığımızda akşam yemeği saati olacak. Yemeğimizi yerken her şeyi konuşuruz." Yorgun görünüyordu ama yine de senelerdir onu ilk defa bu kadar dikkatli görüyordum. "Bir sonraki

adımımızı planlayacağız. Fakat dikkatleri üzerimize çekmeden yere inmemiz çok önemli. Ailemin mesleğini düşünürsek büyük ihtimalle tehlikeli düşmanlar edinmişlerdir."

Boğazıma kör bir düğüm yerleşti. "Ne mesleği?" diye sordum.

Cüzdanını cebine sokuşturdu. "Eşik bekçileri. Herhangi-BirYer'in koruyucuları."

Dizlerim titreyerek, "*Ne?*" diye sordum.

"Şimdilik bu kadar tartışma yeter. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum."

Sert tavrı canımı acıtmıştı. Fakat incinmeye hakkım var mıydı? Benimle ilgili gerçeği öğrenmesi için tam on yedi sene beklemiştim.

"Tamam," dedim özrümü yutup eski püskü önlüğüme bakarak. "Üstümde akıl hastanesi önlüğüyle göze batmamak kolay olmayacak. Senin de üstünü değiştirmen gerek."

"Bir fikrin var mı?" diye sordu babam elini kaldırarak. "Sen söylemeden ben söyleyeyim, çamaşır iplerinden hiçbir şey çalmıyoruz."

Sanki zihnimi okumuştu. "Neden olmasın? Motivasyon, suçu her zaman meşru kılar." Dilimi ısırdım. Bu Morpheus'un düşüncesiydi, benim değil. Mantığa aykırı fikirlerinin anlamlı gelmeye başlaması hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi.

Babam gözlerini kıstı. "Bunu söylemediğini varsayacağım."

Tartışma isteğimi bastırdım. Suçu meşru kılmak başka bir diyarda geçerli olabilirdi fakat bu şu an babam için meşru bir durum değildi. "Sadece ödünç alacağımızı *kastetmiştim,* sonra yeni giysiler alıp onları geri veririz."

"Çok fazla basamak var. Hızlıca halletmeliyiz. Eğreti giysiler gerekli."

Eğreti giysiler. Ah, keşke Jenara tasarım yeteneğiyle burada olsaydı. Onu her şeyden çok özlemiştim. Akıl hastanesinde geçen bir ay boyunca babamdan başka hiçbir ziyaretçiye izin verilmi-

yordu. Fakat Jen bana notlar gönderiyor, babam da her defasında o notları almamı sağlıyordu. Annemi ve onu kurban eden tarikatta olduğum dedikodularına rağmen, Jen beni kayıp erkek kardeşi konusunda hiç suçlamamıştı. Onlara zarar verebilecek herhangi bir şeye dahil olabileceğime bir kere bile inanmamıştı.

Keşke onun inancını hak edebilseydim.

Keşke burada olsaydı. Giysi konusunda ne yapmamız gerektiğini bilirdi. Jenara her şeyden giysi yapabilirdi. Bir keresinde mitoloji projesi için bir Barbie bebeği gümüş rengine boyamış ve alüminyum folyo ile beyaz tebeşir kullanarak "taş" bir kostüm hazırlamış, bebeği Medusa'ya dönüştürmüştü.

Oyuncak bebekler...

"Hey!" diye seslendim en yakın ateşböceği avizesine doğru. "Lütfen bizi biraz aydınlatır mısınız?"

Ateşböcekleri tavanda döndüler, başımızın üzerinde durdular ve etrafımızı aydınlattılar. Burası daha önce tren yolcularının köye gitmek için bekledikleri asansör yoluydu. Kafaları karışmış aileler ve bizim boyutlarımızda oyuncakların ardında bırakılmış umursamaz çocuklar: Bahçe kulübesi kadar büyük ahşap bloklar, yeldeğirmeni yerine geçen oyuncak fırıldaklar ve Pleasence, Teksas yolu boyunca gördüğüm kuru çalılardan daha büyük birkaç kauçuk kriko.

Oyuncakların üzerinde bir tabela asılıydı. KAYIP EŞYA yazısı çıkarılmış, yerine DÜŞÜNCE TRENİ yazısı konmuştu.

Bir yığın küflenmiş resimli kitabın yanında, yuvarlak bir çocuk bavulu duruyordu. Ön taraf görülebiliyordu. Bavul pembe pelüş kumaştan, eski moda bir şeydi, bir uçağın önünde atkuyruklu bir kız duruyordu. Rengi ağarmış elbisesi bir zamanlar belli ki maviydi. Fermuarın altında siyah kalemle ve bir çocuğun el yazısıyla, *Emily'nin Giysi Dükkânı,* yazıyordu. Yerdeyse, bir köşede yarı çıplak bir Barbie yatıyordu.

"Oyuncak bebek giysileri," diye fısıldadım.

Babam gözlerini kısarak bana baktı.

"Normal boyutlarımıza geldiğimizde bize uyacak şeylere ihtiyacımız var, Allie."

"Onlar seninle büyür ya da küçülür. Bu da sihrin bir parçası."

Yırtık pırtık, çamur içinde kalmış üniformasına baktı. "Ah, doğru ya..."

"Haydi," dedim elini tutup onu bavula sürükleyerek. Taşlı zemine basmak canımı acıtıyordu, çığlıklarımı bastırmaya çalışıyordum. Babam ayakkabılarını çıkarmak için durdu, sonra ayaklarımı onlara sokmama yardım etti.

Elbette çok büyüklerdi fakat zarif hareketleri, ayaklarının üzerinde durarak beraber dans ettiğimiz zamanları hatırlattı. Gülümsedim. O da bana gülümsedi, yeniden babamın küçük kızı olmuştum. Sonra babamın yüzündeki şaşkın ifade yerini hayal kırıklığına bıraktı; benim, annemin aslında ne olduğumuz ve bunu ondan ne kadar uzun süre sakladığımız gerçeğini yeniden hatırlamıştı.

Midem kazınıyordu. Neden onu kendimizden bu denli mahrum etmiştik? *Bu denli ayrılmaz bir bütünün parçasını?* "Baba, çok çok üzg..."

"Hayır, Allie. Şimdi bunu dinleyemem." Sol gözkapağı seğirmeye başlayınca başını çevirdi, çoraplı ayaklarıyla döküntülerin arasında dikkatle yürüdü.

Burnumu çekerek onu takip ediyordum ve gözlerimin etraftaki tozdan yaşardığını söylüyordum kendime.

Oyuncak bebek giysilerinin bulunduğu valizin yanına vardığımızda, valizin neredeyse iki katlı bir bina kadar yüksek ve fermuarın en az kolum kadar uzun olduğunu fark ettik.

"Bunu nasıl açacağız?" diye sordum.

"Daha iyi bir soru: Onun giysilerine sığacağını nasıl düşündün?" diye sordu babam toz içinde kalmış Barbie bebeği işaret ederek. "Ancak kafası kadarsın."

Bebeğin gözbebekleri tek bir noktaya bakar gibi boyanmıştı. Kurnazca bakıyormuş gibi yapılan makyajıyla sanki benimle alay ediyordu. Ellerimi öfkeyle önlüğümün ceplerine soktum. Parmaklarım kondüktörün kalemine değdi. Sonra mantarlara ve o an zihnimde bir fikir canlandı. "Barbie bebeği valizin karşısına oturtalım."

Babam şaşkın şaşkın baksa da tereddüt etmedi. Bebeğin omuzlarından tuttu, ben de ayak bileklerinden yakaladım. Av köpeği büyüklüğünde sarı bir örümcek hızla yürüyor, bozulan ağı için bize söyleniyordu, sonra kitap yığınlarının arasında gözden kayboldu. Barbie'yi oturttuktan sonra ben de yanındaki yerimi aldım.

Babama bir mantar uzattım ve yeniden giyebilmesi için ayakkabılarını fırlattım. Kendime de bir mantar alıp benekli tarafını kemirmeye başladım. Genişleyen kaslarımın verdiği rahatsızlıkla dişlerimi gıcırdatıyordum. Kemiklerim büyüyor, derim ve kıkırdağım genişliyordu. Ben yedikçe etrafımdaki her şey küçülmeye devam ediyordu. Ta ki, oyuncak bebekle aynı boyuta gelene kadar.

Babam da benim yaptığımı yapıyordu. İkimiz de valizi açabilecek kadar büyüyene kadar mantarı kemirmeye devam etti. Valizi açtık ve 50'lerden kalma Barbie ve Ken giysilerini üstümüze geçirdik.

Gümüş rengi İspanyol paça pantolon ve siyah beyaz çizgili mayoyu bir kenara ittim. Jeb üzgün olduğunda gözlerine yerleşen su yeşili renginde bir tütü ile dansçı mayosunu giydim. Morpheus ve beni balodan önce odamda öpüşürken yakaladığında üzerimde olanlarla aynı tondaydı.

Pişmanlık duygusuyla midem kasıldı. Jeb haftalarca, ona ihanet ettiğimi düşünmüştü. Baloda beraber geçirdiğimiz son dakikalarda boynumdaki kolyeye –Harikalar Diyarı'na girişin anahtarı olan metal, kalp madalyon ve nişan yüzüğü– sarılıp

öpmüştü beni. Yine de güvenini zedelemiştim. Buna rağmen hâlâ benim için savaşıyordu.

Hafif bir ürpertiyle, kanat dövmemin ucundan sallanan örümcek ağının olduğu ayak bileğime baktım. Dövmeyi yeraltından olduğumu gösteren doğum lekesini kapatmak için yaptırmıştım. Burada, gölgelerin arasında, tıpkı Morpheus'un söylediği gibi dövmenin gerçekten de güveye ne kadar benzediğini fark ettim. Neredeyse kibirli bir hazla büzdüğü dudağını bile görebiliyordum.

O tuhaf çözülme ağrısı göğsüme yeniden oturmuştu. İki ayrı dünyanın arasında bocaladığım zamanlarda canımı daha da çok yakıyordu.

Kızıl bana ne yapmıştı?

Kızıl...

Reddettiği anıları kafatasımın içinde bir kere daha gürlüyordu. Hafifçe inledim.

"Bir şey mi söyledin, Allie?" diye sordu babam Ken kostümüyle bana bakarak.

Şakaklarımı ovduktan sonra üstümdeki kırmızı ve yeşil desenli dansçı mayoma uyumlu kolsuz gömlek elbiseyi çekip aldım. "Sadece bir şey bulduğumu düşündüm." Babam görsün diye yukarı kaldırdım.

"İyi görünüyor. Orada olacağım." Babam çıkınını toplayıp valizin diğer tarafına geçti.

Akıl hastanesi önlüğümü, mantarları cebinden düşürmemeye dikkat ederek çıkardım. Onları taşımanın başka bir yolunu bulmalıydım.

Soyunmadan önce dantelli bir iç çamaşırı aradım. Akıl hastanesindeyken sadece pamuklu, sade iç çamaşırlar giymiştim. Hoş bir şeyler giymek iyi olurdu. Fakat aradığımı bulamayınca yeşil mayonun içine girdim. Bale kostümlerinin en büyük avantajı sırtlarının açık olmasıdır. Bu da kanatlarımın hareketini kolay-

laştıracaktı. Saten kumaşın pastel boya ve sakızlı şeker kokusu beni annemin henüz gitmediği çocukluk yıllarıma götürmüştü.

Sonra gömlek elbiseyi giydim ve kiraz desenli üst kısmının metal kopçalarını sağlamlaştırdım. Dizlerimin üstünde kalan üç kat yeşil filenin açıkta kalması için etek kısmını açık bıraktım.

Fuşya bir kurdele, kemer işlevi görüyordu. Pembe çoraplar da kostümü tamamlıyordu. Üzerime tam oturmuşlardı fakat ayak parmağı kısımları sivri uçluydu. Dize kadar, yumuşak kırmızı botları giymeden önce çorapları parmaklarımın altına kıvırdım.

Kırmızı botlar. Kızıl'ın anıları kafatasıma baskı yapıyordu. Sonunda onun için duyduğum üzüntüyle, çıkardığımız giysilerin üstüne yığıldım. Kafamdaki baskı geçene kadar ellerimi şakaklarıma sertçe bastırdım. Gözlerimi açtığımda Barbie ayakkabılarının ve aksesuarlarının içine yarı gömülmüş, yarı bilinçli bir halde etrafta dolanıyordum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu babam valizin diğer tarafından.

Hafifçe homurdanarak, "Çoraplarım sorun çıkarıyor," dedim. Belki de Kızıl'ın anılarını çalmak büyük bir hataydı. Sonunda o deli gömleğini yeniden giyecektim; hem de bu kez temelli.

Ayağıma, üzerinde normal bir insana göre iğne kadar anahtarı olan oyuncak bir günlük takıldı.

Kondüktör, reddedilmiş anıları ancak sihirli bir sayfanın kontrol edebileceğini söylemişti. Bir sene önce Harikalar Diyarı mezarlığında, İlk Kız Kardeş insan diyarı oyuncaklarının, ruhları ikizinin sığınağına hapsetmek için kullanıldığını söylemişti.

İlk Kız Kardeş, en sevilen oyuncakların terk edildiklerinde bir zamanlar içlerini dolduran ve ısıtan şeyleri istediklerini söylemişti. Yalnızlaşıp bir zamanlar sahip oldukları şeyin özlemini çekiyorlardı. Biri onlara istediklerini verirse bütün güçleri ve arzularıyla onlara sıkı sıkı tutunurlardı.

Günlüğe hızlıca göz gezdirdim. Küçük sayfalarının sadece birkaçına bir şeyler yazılmıştı; kalpler, baş harfler ve çiçekler vardı çünkü gerçek kelimeleri bu kadar küçük bir yazmak bir çocuk için hayli zor olurdu. Günlüğün üçte ikisi boştu.

Belki de bu günlük içine bir şeyler yazılmasını özlemiştir.

Morpheus, oyuncakların bir çocuğun en saf sevgisinin limanı olduğunu söylerdi; dünyanın en bağlayıcı sihrinin. Bu doğruysa bu sayfalar duygusal bağlantıları zihnimden uzaklaştırmak için Kızıl'ın anılarını barındıracak kadar büyülü olmalıydı.

Üstdudağımı ısırdım. *Şuna bak, halı böcek. Sihirli bir günlük buldum.*

"Bitiyor mu?" diye sordu babam valizin diğer tarafında volta atarak.

"Bir dakika!" diye seslendim az önce üzerimde olan önlüğü ararken. Önlüğün cebinden kalemi çıkardım.

"Yeraltılı mantığı, mantık ve mantıksızlığın arasında puslu bir sınırda durur."

Morpheus'un sözlerini dudaklarımı oynatarak sessizce söyledim, böylece babam hiçbir şey duymadı.

Kalan sayfalara Kızıl'ın anılarını elimden geldiğince hızla yazdım. Duygularım sayfalara dökülüyordu. Adeta arınmaya yol açan bir deneyimdi, trajik bir durumu yumuşatmak için kayda almak gibi.

İşim bitince defteri kapattım. Defter avuçlarımın içinde kımıldıyor, sayfaları hışırdayarak açılmaya çalışıyordu. Anılar serbest kalmaya çalışıyordu. Defteri sımsıkı tuttum, mandalı sıkıca kapayıp kilitledim ve kıpırdanma durdu.

Başım daha iyiydi şimdi, düşüncelerim netleşmiş, niyetim perçinlenmişti. Transfer gerçekleşmiş olmalıydı. Hâlâ Kızıl'ın unutulmuş geçmişini geri çağırabilirdim fakat sanki bütün bunlar başka birinin başından geçmiş gibiydi, sanki benim deneyimle-

diğim ve hissettiğim şeyler değillerdi. Anılar giderek uzaklaştı ve zihnimdeki gürültüler sustu.

"Allie, gitmemiz gerek."

"Mantarları koyacak güvenli bir şey arıyorum," dedim ağırdan alarak.

Yığını eşelerken pembe bir bale çantası buldum. Günlüğü içine koydum ve anahtarı da kolye şeklinde bir kordonla bağladım. Balo faciasından bu yana Harikalar Diyarı anahtarım olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Bu seferki yakut uçlu değildi ve başka bir dünyanın kapılarını açmıyordu. Yine de boynumda sallanması bana huzur veriyordu.

İki mantarı kendime ve babama ayırdım, diğerlerini de günlükle beraber çantaya koydum. İpini çektim, sıkıca düğümledim ve sırtıma attım.

Plastik bir fırçayla saçımı tarayıp iki yandan ördüm. Tığ işi şapkaya ve yumuşacık bir iplikle dokunmuş mor, kırmızı eşarba baktım. Kızıl'ın anılarının hâlâ uykuda olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Buradan gitmeden emin olmalıydım. Havada binlerce kilometre yüksekteyken kontrolü kaybetme riskini göze alamazdım.

Hiçbir şey olmayınca eşarbı ve şapkayı taktım.

Valizin ön tarafına geçtim. Babam Ken kostümüyle beni bekliyordu: Siyah beyaz ekoseli pantolonu ve beyaz gömleğiyle.

Parmaklarımla gözaltlarımı yokladım, yaptığım onca sihirden sonra yeraltılı olduğumu gösteren işaretlerin görünmesinden endişeleniyordum. "İyi görünüyor muyum?"

"Çok güzel görünüyorsun, kelebeğim," dedi babam. Görünmez bir çiçeği okşarmış gibi parmaklarını gözlerimin etrafında gezdirdi.

Bana lakabımla hitap etmesi beni mutlu etmişti. Yaşadığı büyük şokla baş etmeye uğraşırken bir yandan da bütün garipliklerimle beni kabullenmeye çalışıyordu.

Yakasını düzelttim, fırçayla tozunu aldım.

"Bu giysilerin en iyi tarafı ne, biliyor musun? Biz onları giyen ilk insanlarız," dedim babama takılarak.

Babam kahkaha attı. Mantarlarımızı –yumuşak kısımlarını– kemirdikçe sesi tünelde yankılanıyordu. Sonunda yeniden kelebeklere binebilecek kadar küçülmüştük. Kanatlarına atlayıp köprünün ayaklarındaki delikten geçerek Oxford'a doğru süzülmeye başladık.

4

AİLE BAĞLARI

Soğuk yağmurla sarsılarak uyandım. Rutubet kokusu burnumu dolduruyor, gök gürültüsünün sarsıcı sesi kulak zarlarımı titretiyordu. Sağ yanağım hem yumuşak hem de sert, kıllı bir şeye değiyordu.

Başımı sallayarak nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Mantar yuvası. Morpheus'un kollarındaydım... Beni malikânesine uçuruyordu. Bakmaya korkuyordum fakat Jeb'i nereye götürdüğünü öğrenmek zorundaydım. Altımda uzanan Harikalar Diyarı'nı görmeyi umarak kendimi yukarı ittim. Ancak şimşekler etrafımdaki puslu havayı aydınlatınca kelebeğin üstünde yol alan babamı gördüm. Fırtına bulutları etrafımı sarmıştı ve Morpheus'un kollarında değildim. Bir kral kelebeğine binmiştim.

Üzüntü, içime yılan gibi kıvrılıp oturdu. Son zamanlarda ne vakit uyusam rüyamda ya Harikalar Diyarı'nda Morpheus'un

yanındaydım ya Jeb'in garajında resim yapıp motorları tamir ederken onu izliyordum ya da annemle mutfağımızda kurabiye yapıyorduk. Hepsini birbirine bağlayan bir zincir vardı: Uyanmak korkunç ve katlanılmazdı.

Bir buluttan diğerine atlarken kelebeğin vücudundaki tüylerin arasındaki ellerimle sımsıkı tutundum. Gözlerim karanlığa ve yağmura alışmıştı. Ağaçların yapraklı tepeleri, çakan her şimşekle birlikte birbirlerine daha da yaklaşıyordu sanki. Kelebeklerimiz inişe geçmişti, bu Oxford'a ve babamla gizli saklı olmadan konuşacağımız ana yaklaştığımız anlamına geliyordu.

Tüm bu kâbustan benim sorumlu olduğumu öğrendiğinde ne yapacaktı?

Rüzgâr adeta içimizden geçiyor, yalpalamamıza sebep oluyor ve omzumdaki çanta askılarını savuruyordu. Bale çantası inip kalkıyor, günlük göğüskafesime baskı yapıyordu.

Bir an kendimi yağmura bıraktım, şimşeklerin arasında bulutlara girip çıkarak hayatta olmanın zevkini yaşadım. Islak örgülerim ya rüzgârın ya büyümün etkisiyle yüzüme ve omuzlarıma çarpıyordu.

Günlük bir kere daha kaburgalarıma baskı yaptı. Bu defa uçuştan ya da havadan değildi. İlmekler rüzgârın çekişine *karşı* gerilmişlerdi. Bir şeyler sayfalardaki anıları canlandırmış ve rahatsız etmişti. Belki de karanlık tarafımla sıkı fıkı olduklarından, Kızıl'ın anılarına kan davalarını hatırlatmıştım. Belki daha da kötüsü, aramıza ne kadar mesafe koysam da anılar artık benim de bir parçam olmuştu. Sonuçta Kızıl bir kere bedenimin bir parçası olmuştu. Sonsuza dek damarlarımda olacaktı.

Belki kalbimde bile...

Günlüğü yatıştırabilmek için çantanın iplerini sıkı sıkı tutuyordum. Çanta bir anda elimden kurtuldu, omzumdan kayıp gitti ve karanlığın içinde düşmeye başladı. Bizim normal boyutlarımıza dönme olasılığımızla birlikte yağmura karışıp aşağı

iniyordu. Daha da kötüsü, Kızıl karşısındaki üstünlüğüm de kayıp gidiyordu.

"Çantayı takip et!" diye emrettim kelebeğe.

Biz taksi değiliz, diye cevap verdi kraliyet kelebeği. *Rotayı izliyoruz.*

"İşte bu yüzden onu geri almalıyız!" diye bağırdım. "Rotada kalmak için!"

Kral kelebeği itirazımı duymazdan geldi. İçimde Morpheus'un her zaman beslediği, benimse son bir ay boyunca biledigim gözüpek bir kıvılcım hareketleniyordu.

Kopçalarımı parçalayıp attım, gömlek elbiseyi çıkarıp fırlattım. Üstümde sadece sırtı açık dans mayosu kaldı. Boynuma doladığım eşarp, altında sallanan günlüğün anahtarına kalkan oluyordu.

Çıkardığım elbise babama doğru uçtu. Başının arkasına çarptı. Babam omzunun üstünden bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Herkesi kurtarma ihtimalimizi koruyorum." Kanatlarım açılmıştı. Sağ kanadıma saplanan ağrıyla inliyordum.

Babama bakma riskini göze bile almadan kelebeğin üzerinden atladım. Ben alçalırken anteni botumun tabanına çarpmıştı. Kartal duruşu pozisyonu alarak kendimi rüzgâra bıraktım.

Kafamdaki şapka uçup gitmişti ama eşarp yerinde duruyordu ve örgülerimle eşzamanlı olarak kanat çırpıyorlardı.

"Allie!" Gökgürültüsü babamın çaresiz çığlığını bastırıyordu.

Yağmurlu gökyüzünde süzüle süzüle alçalıyordum, içimdeki panik dehşete dönüşüyordu. Kanatlarım sürüklenmeme yardım ediyor, beni yavaşlatıyordu ama ağırlığımı kaldıramayacak kadar zayıflardı. Rüzgâr bana çarparak önümdeki engeli aşmamı sağlıyordu. Canlanmıştım. Harikalar Diyarı'nda taç giymiş bir kraliçe olmanın bana öğrettiği şeylerden biri de şuydu: Risk almadıkça gücün bir önemi yoktur.

Yaşamak budur işte... Bilinmeze yuvarlanmak.

Yağmur beni döve döve savuruyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım, kanatlarımı yana yatırarak çantanın düştüğü tarafa yöneldim. İvme kazandıkça çantayı belli belirsiz görebiliyordum. Çantayı hemen kaptım ve mayomun üst tarafına soktum, yola çıkmadan önce tedbirli davrandığım için rahatlamıştım. Her şey hâlâ içindeydi.

Şimşekler bir kez daha etrafımı aydınlattı. Devasa ağaçlar giderek yaklaşıyor, yaprakları şaşırtıcı derecede yumuşak görünüyordu. Fakat aralarında bekleyen dik ve korkunç dallar beni paramparça edebilirdi. Bu halimle en fazla otomobilin çatlak ön camına çarpan bir böcek olabilirdim. Geriye paramparça olmuş kanatlar ve kandan başka bir şey kalmayacaktı.

En yakın ağaca çarpmadan hemen önce dallarının iç içe geçtiğini, yumuşak ve yoğun yosunların kubbe şeklinde devasa bir iğne yatağı oluşturduğunu hayal ettim.

Çarpmanın etkisiyle ciğerlerim boşaldı. Samanlığa düşen iğne gibi, yumuşak zemine kaymaya başladım. Darbenin etkisiyle etrafımdaki yosunlar ve yapraklar büküldü, derken başımı kaygan bir ağacın gövdesine çarptım. Kafatasıma ve omurgama keskin bir ağrı saplanırken her yer kararardı.

I

Kendime geldiğimde, kaslarım ve derim gerilmenin verdiği hisle uğulduyordu. Kulağımın dibinde bir mırıltı vardı, sonra hepsi çok tanıdık gelen kanat vızıltıları ve yumuşak bir kürk.

Chessie?

Olamaz. Onu bir ay önceki sanat galerisi kazasından beri görmemiştim. Çoktan Harikalar Diyarı'na döndüğünü ve tıpkı annem gibi orada pusuya düşürüldüğünü sanıyordum. Aksi takdirde beni akıl hastanesinde mutlaka ziyaret ederdi.

Gözlerim açılmak istemiyordu. Kafamın darbe aldığını düşünerek sıcak battaniyenin altındaki kollarımı ve bacaklarımı oynattım. O ağaca çarptığımda kafatasımın çatladığını duymuştum. Buna rağmen rahat, huzurlu hatta... mutluydum. Ayak bileklerimde hafif bir karıncalanma vardı. Biri doğum lekelerini benimkilere karıştırmıştı.

Belki de *Chessie*'ydi.

İnledim.

"Kendine geliyor." Babamın sesiydi.

Gözkapaklarım kımıldamamak için direniyordu. Dilime acı bir tat yerleşmişti. Dudaklarımı yaladım.

"Yeteceğini sanmıyordum." Babam saçlarımı okşuyordu.

"Mantar çayı içmek, yemekten beş kat daha etkilidir." Bu yabancı birinin sesiydi; boğuk bir sesti, ağzında kum varmış gibi. "Yakında etkilerini yok etmek için besine ihtiyacı olacak. Ona bir şeyler getirebilirsem gizlenmeye devam edebilir. Bütün kazazedeler bu küçük dostumuz kadar anlayışla karşılanmayabilir. Aslında burada haftalarca tutulmalarının tek sorumlusu o. Pek çoğu geçişleri onarsın diye onu bulmak istemişti. Kendi dünyalarını ve akrabalarını çok özlediler."

Demek ki Chessie, öfkeli yeraltılıları üstüme çekmemek için beni akıl hastanesinde ziyaret etmemişti. Gerçekten buradaydı!

Gözlerimi zorla açmaya çalıştım.

Erimiş mumun kokusu burun deliklerimi ısıtıyordu, şömine ışığının yumuşak parlaklığı, kraliyet mavisi ve orman yeşili kumaşla kaplı penceresiz duvara vuruyordu.

Burası özel bir odaydı. Rengârenk ve püsküllü yastıkların desteklediği arkalıksız, yuvarlak bir kanepedeydim. Son derece yabani ama tuhaf şekilde zarif dekor, bana sirki hatırlatmıştı. Kubbe şeklindeki tavan zebra desenli halılarla kaplıydı. Şamdanların dışında her yer yastıklarla doluydu, yerler bile.

Burası akıl hastanesindeki kapitone kaplı oda ile İlk Kız Kardeş'in Harikalar Diyarı'ndaki kulübesinin bir karışımıydı.

Tepemde iki siluet duruyordu.

Yabancı olan en az babam kadar uzun görünüyordu. Onu daha önce hiç görmediğim halde çok tanıdık geliyordu.

Üzerindeki kahverengi deri pelerin, kaslı vücudunu gizliyordu, haki yeşili süet pantolonunun paçalarını botlarının içine sokmuştu. Büyük boy kapüşonu omuzlarından ve sırtından dökülüyordu. Ok kılıfı da olsa Robin Hood olduğu söylenebilirdi.

Yer yer ağarmış koyu saçları topsakalını ve gür kirpiklerini tamamlıyordu. Kök birası renkli gözleriyle bana bakarken, "Sonunda, merhaba," dedi nazikçe.

Burnumun ucu kaşınmaya başlamıştı. Hapşırmadan önce battaniyenin altından elimi çıkardım. Burnumun bezelye kadar küçüldüğünü görünce cıyakladım.

"Ah, çaya hafif bir reaksiyon gösteriyorsun, öyle değil mi?" diye sordu yabancı.

"Hafif mi?" Sesim minik burnumdan ötürü tiz bir ciyaklama olarak çıkmıştı. Battaniyeleri üstümden atıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Babam yastıkların kenarına, yanıma çömeldi.

"Tamam, Allie. Kendine biraz zaman ver," dedi. Soğukkanlı hali sinirlerimi yatıştırmaya yetmemişti. Bir kere daha hapşırdıktan sonra burnum normal boyutlarına kavuşmuş fakat sağ elim şişmeye başlamıştı ve basket topu boyutuna gelene kadar da büyümeye devam etti.

Acıyla bağırdım.

"Çenesini senden almış," dedi yabancı, ani dönüşümümü görmüyormuş gibi. "Fakat kanatları ve gözleri..."

"Onları annesinden almış," dedi babam gururla, kendisi de olanları görmüyormuşçasına.

Belki de reaksiyon, *halüsinasyon görmemdi.* Şiş elimi kaldırmaya çalıştım ama kaya gibi, yerinde kalmaya devam etti. Yumruğumu sıktım, ani bir hareketle babamın karnına indirip onu kanepeye savurdum. Babam yastıkların arasına gömüldü.

Hayır. Halüsinasyon görmüyorum.

Yeni bir hapşırık hemen imdadıma yetişti. Hapşırığım durduğunda elimin ve bedenimin geri kalanının orantılı olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Yabancı, babamın kalkmasına yardım etti. Babam pazen pantolonunu silkeledi ve ikisi de kahverengi gözlerini kocaman açarak bir fizik deneyiymişim gibi bana bakmaya başladı.

Hafifçe başımın üzerine, bedenimin göremediğim kısmına dokundum. "Ah, hayır. Kafam küçük bir balon kadar, öyle değil mi?"

Yabancı kıkırdayarak güldü. "Hiç de değil, çocuğum." Babamın sırtına vurdu. "Kesinlikle Skeffington mizahını almış, öyle değil mi?"

Telaşla içeri giren Chessie muzipçe gülümsüyordu. Onu görünce o kadar mutlu oldum ki hemen adını haykırdım.

Boynunda küçük Barbie çantası asılıydı, ortasında yırtık pırtık olmasından kaynaklanan delikler vardı. Mantarlar gitmişti. Neyse ki günlük hâlâ saten kumaşın içinden belli oluyordu. Kızıl'ın sihirli anıları kurtulmuştu.

Kolyenin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için boynumu yokladım, o da benimle büyüyüp normal boyutuna gelmişti. Defter hâlâ oyuncak boyutunda olduğuna göre, ben çayı içmeden önce dans mayomun içinden düşmüş olmalıydı. Belki de günlüğün küçük olması daha iyiydi. Duygular başa çıkılamaz hale gelirse onları idare etmek daha kolay olacaktı.

Chessie başını gevşetip yerden bana yuvarlarken çantanın ipleri de kafasına çarpıp duruyordu. Başından ayrılan gövdesi gelirken şapşal bir kahkaha attı.

Babam ve yabancı, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

Babam bunca tuhaflığın içinde nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Yabancı da? İkisinin de yüzünde o sersem Elvis sırıtışı vardı.

Aslında birbirlerine o kadar benziyorlardı ki...

Ayaklarımı salladım. Odanın aydınlık renkleri kafamı karıştırmıştı. "Baba, bu..?"

"Ah, özür dilerim, kelebeğim."

Babam yine yanıma oturdu. Kanatlarıma zarar vermemek için kolunu tütümün üstünden belime doladı. "Bu Bernard."

"Bana Bernie amca de," dedi adam.

Chessie'nin burnu plastik botlarıma çarpınca kafası durdu. Bale çantasının bağcıklarını çekince başı topaç gibi dönmeye başladı. Parmaklarımla günlüğü kavrarken yabancının sözlerini de kayda geçiyordum: Bernie *amca*.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Gözlerinin ardında bir bilgelik, kazanmak için, doğmaktan başka hiçbir şey yapmadığım koşulsuz bir sevgi vardı.

"Siz kardeşsiniz."

Bernie'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Evet, öyleyiz. Nihayet seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi elini babamın omzuna koyarak. "Ailemiz... buna çok sevinecek. Umudumuzu kaybetmiştik."

Ağzımdan hiç alışık olmadığım boğuk bir ses çıktı.

"Suya ihtiyacı var," dedi babam, kardeşine.

Kardeşi.

Bernie amca başını evet anlamında salladı ve geri döneceğine söz verdi. Halı döşemeli, iki yanı kapitone kaplı, tıpkı bizimkine benzeyen bir düzine kapının bulunduğu koridora yürürken –omuzları babamınkinden daha genişti– arkasından baktım.

Chessie kafasını omzunun üstüne koydu, kanatlarını çırptı ve ben, beni iyileştirdiği ve günlüğe göz kulak olduğu için ona teşekkür edemeden amcamın arkasından gitti.

Kapı kapandı. İçeride sadece babam, ben ve mumların titreşen alevleri kalmıştı. Geçtiğimiz birkaç haftada annem ile Jeb'in yokluğunun alnına yerleştirdiği çizgileri hâlâ görebiliyordum. Oysa şimdi, gözlerinin etrafındaki çizgiler mutluluktan yumuşamıştı.

Hayatım boyunca geniş bir ailem olmadığını düşünmüştüm. Sonra geçen sene, annem ve benim Harikalar Diyarı'nda yaşayan sihirli yaratıklarla akraba olduğumuzu öğrenmiştim. Şimdiyse bir amcam olmuştu. Hırsızlar Prensi'ne benzeyen gerçek bir amca.

Başka akrabalarım da olmalıydı. Kuzenler ve halalar, hatta büyükbaba ve büyükanne.

O halde babamın yeğenleri de vardı. Kendi annesi ve babası da.

"Onlarla ne zaman tanışacağız?" diye sordum, ne demek istediğimi anlayıp anlamadığından emin olamayarak.

"Annem ve babam öldüler." Sesindeki keder bana da geçmişti. "Fakat iki kız kardeşim ve onların çocukları var. Bernard ve karısının da. Anneni ve Jeb'i bulduktan sonra onlarla tanışacağız. Geçip giden yeraltılılar dışında, sadece Ayna Şövalyeliği'nin üyeleri bu handa kalır. Erkek kardeşlerim, amcalarım, erkek kuzenlerim ve yeğenlerim. Kadınlar ve küçük çocuklar Oxford'da başka bir yerde kalıyor."

Hayretle babama bakıyordum.

Babam ellerimi avuçlarına aldı. "Biz Charles Dodgson'ın soyundan geliyoruz. O, Harikalar Diyarı'nın yolunu keşfettikten ve Alice tavşan deliğinden çıkmanın bir yolunu bulduktan sonra...."

"Bekle..." dedim babamın sözünü keserek. "Harikalar Diyarı'nın yolunu *Charles* mı keşfetti? Tavşan deliğinden ona Alice'in bahsettiğini sanıyordum. Kurgulanmış bir hikâyeye esin kaynağı olduğunu. Yani oranın gerçek olduğunu biliyor muydu?"

Babam omuz silkti. "Elimizdeki tek hikâye, ailemizdeki erkeklerin Charles tarafından HerhangiBirYer'in girişlerinin bekçiliğini yapmak için çağırıldıkları ve şövalye olarak atandıkları. O, eserler yayımlayarak bizi geçindirmiş. Yüzyılı aşkın süredir bu görevi yerine getiriyoruz. Oğlan çocukları yedi yaşına geldiklerinde teste tabi tutulurlar. Genelde, erkek çocuklardan yalnızca biri o genle doğar. Ben ve erkek kardeşim istisnayız. İkimiz de o geni taşıyoruz."

"Ne geni?"

"Charles'ın sahip olduğu önsezi geni. Bizim dünyamız ile yeraltı dünyası arasındaki sınırın zayıf noktalarını görme yeteneği. Sonsuzluk aynalarıyla ilgili bir şey."

Sonsuzluk aynası olarak bildiğim aynalar yalnızca karnavallarda veya kasaba fuarlarında gördüğüm eğri büğrü gösteren aynalardı. Böyle çocuksu bir eğlencenin ayna dünyası gibi korkunç bir yerin giriş kapısı olabildiğini hazmetmekte zorlanıyordum. Sonra Harikalar Diyarı'nın çocukların rüyaları, hayal güçleri ve kâbusları üzerine kurulduğunu göz önünde bulundurunca, bunların zaten her şeyin temeli olduğunu düşünmek mantıklı geliyordu.

"Yani... senin böyle bir yeteneğin mi vardı?" diye sordum.

"*Hâlâ* var," dedi babam. "Anılarım silinince unutmuştum. Ama hepsi geri geldi. Beyaz Şövalye eğitimine başlayalı birkaç ay olmuştu ki bir örümcek beni esir aldı."

Çenem titriyordu. Onu şövalye olarak hayal etmek beni hayrete düşürmeliydi fakat babamın sesinde hüzün vardı. Ona sarılmak için uzandım. Kanatlarıma çarpmamaya özen göstererek kollarını boynuma doladı.

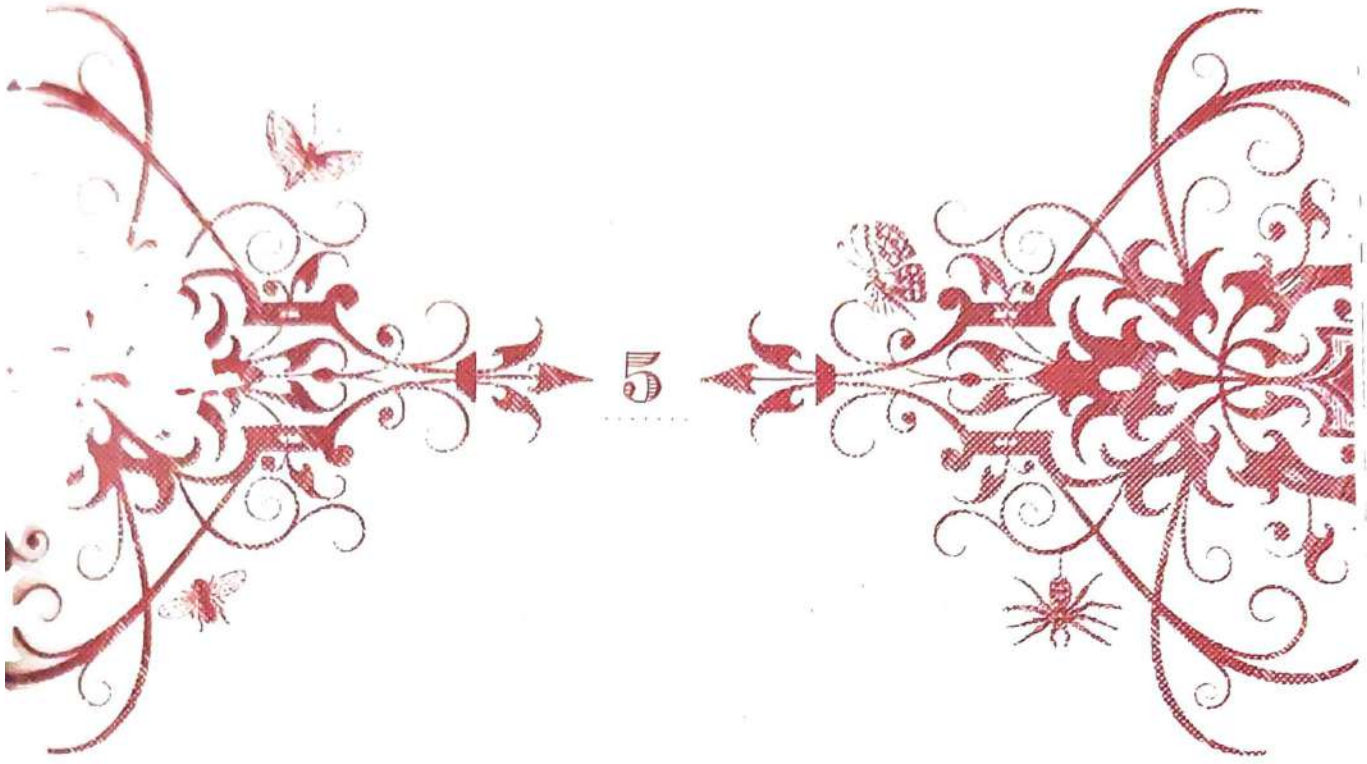
Hayatının fırsatını kaçırdığı için pişmandı. Tıpkı annem gibi.

Doğmakla, hatta varlığımla onların soylu kraliyet görevlerine mal olmuştum. Bir zamanlar tuhaf bir güzelliği olan Harikalar

Diyarı'na düşen o siyah lekenin benim yüzümden solduğunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Üzgünüm," dedim bütün hatalarımı bir özürle ortadan kaldırmayı diler gibi. Ama ne mümkün.

Bale çantasındaki küçük günlüğü düşündüm. Kızıl'ın pişmanlıkları çok şiddetliydi, onları bir kenara itmişti, onları var eden anıları terk etmişti. Fakat içebileceğim bir "unutma iksiri" yoktu. Olsaydı bile içmezdim. Herkes için her şeyi yoluna koyabilirsem hiçbir şey silinmezdi. Ben de bunu yapacaktım. Sonunda neye mal olursa olsun.

5

YUMURTA

"Üzülme." Babamın sıcacık nefesi tepemi ısıtıyordu. "Keşke akrabalarımı tanısaydım. Ama olanları değiştirmezdim. Beyaz Şövalye olsaydım annenle asla tanışamazdım. Sana sahip olamazdık. Ve şunu bil ki iki kızımı da *iki* dünyadaki hiçbir şeye değişmem." Saçlarımı öptü.

Sesimin çıkması için kendimi zorlayarak ona daha çok sokuldum. "Teşekkür ederim, baba," diye fısıldadım. Gömleğine sinen mum kokusu huzur veriyordu. O geçmişini kabullenebilse de ben bugünümüzü kabullenemiyordum.

"Tamam." Şimdi sesi boğuk ve sertti, sarılmayı bırakıp geri çekildi. "Dur sana bir bakayım." Başparmağıyla başıma dokunurken kaşları çatılmıştı. "Bu iyileştirme yöntemi gerçekten işe yaramış. Çok kanaman vardı. Şiddetli bir sarsıntı geçirdiğini düşünüyordum."

Fırtınaya kapılıp ağaca çarptığımı görünce çok korkmuş olmalıydı. "İyileşeğimi nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Seni hastaneye götürmek istedim ama ikimiz de çok küçüktük ve mantarlar kaybolmuştu." Çenesinde bir kas seğirdi. "Kelebeklerden bizi buraya getirmelerini istedim. Beni anlayacaklarını ve handa ne yapması gerektiğini bilen biri olduğunu umuyordum."

Bu kadar çaresiz hissetmek korkunç olmalıydı. Küçücük bir mantık parçasının peşinden gitmek ve tüm bu anlamsızlığın içinde bir inanca teslim olmak. Babam her zaman annemden daha gözüpek olmuştu.

Bileğini sıvazladım ve "İyi iş çıkardın," dedim.

"O küçük kuş-kedi iyi iş çıkardı," dedi babam. Avcumu açıp yaralarıma dokundu. "Sen küçükken annen de bunu yapmaya çalışır ama ellerini acıtırdı. Bu yüzden seni iyileştirebileceğini söyleyip dururdu. Seni iyileştirmek isterdi. Bense onu uzaklaştırdım." Yaşlı gözleri benimkilerle buluştu. "Özür dilerim, Allie."

"Bilemezdin. Sana hiç anlatmadık ki."

Somurtarak alnını benimkine dayadı. "Bunu telafi edebilirsin. Öncelikle, bir daha o şekilde kendini gökyüzünden bıraktığını görmek istemiyorum."

Gözyaşlarımla babama gülümsedim. "Yapma ama. Kanatlarım var benim."

Arkasına yaslandı. "Evet ve çok güzeller. Ama o kadar da iyi çalışmıyorlardı." Omzumum üstünden gölgeleri kanepeye vuran kanatlarıma baktı. "Yine de eskisine göre daha güçlü görünüyorlar."

Kanatlarımı çırptım. Hiç acımıyorlardı. Hatta sağdaki bile kuvvetliydi. Chessie'nin karışımı sadece başımı iyileştirmemişti anlaşılan.

Şimdi uçabilirdim. HerhangiBirYer'e tam zamanında varabilirdik.

Babam aklımdan geçenleri yüzümden okumuş olmalı ki başımı yeniden avuçlarının arasına aldı. "Diğer kızlarda olmayan yeteneklere sahip olsan bile yenilmez değilsin. Artık gereksiz riskler almak yok. Tamam mı?"

Onu sakinleştirmek için onaylar gibi başımı salladım. Bir şeyleri düzeltmek için o risklerin *alınması gerektiğini* anlamıyordu. Daha da fenası, o riskleri almaya can attığımı da anlamıyordu.

"Başka?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

Ellerini dizine koydu ve "Efendim?" diye sordu.

"'Öncelikle' demiştin. Yani devamı var."

Alnındaki endişeli çizgiler yeniden belirginleşmişti. "Doğru. Bana gerçekleri anlatmanın zamanı geldi. Her şeyi."

Midem büzüştü. "Çok yıl geçti. Nereden başlayayım?"

"Bebek adımlarıyla. Annenin hikâyesi. Jeb'in nasıl dahil olduğu. O senin ne olduğunu biliyor mu? Ve o beni Harikalar Diyarı'nın kapısından geçiren kanatlı yaratık? Onun rolü nedir?"

"Yavaş, baba. Bebek adımları demedin mi?"

"Evet."

"Dinozor bebek adımları herhalde," dedim ona takılarak.

Gülümseyişi bana cesaret verdi, ona her şeyi anlattım. Beşinci sınıftayken revirde bir arının ve bir çiçeğin konuştuğunu ilk defa duyduğum andan, o gece gördüğüm Alice Harikalar Diyarı'nda rüyasına, Jeb'le tavşan deliğine gittiğimiz yazdan, annemle soyumuzun nereden geldiğini öğrendikten sonra Kraliçe Kızıl olarak taç giydiğim ana kadar.

Babamın yüzü solsa da devam ettim. Çünkü annemin kısmını da bilmeliydi. Kraliçe olmayı ne kadar istediğini fakat onun için her şeyden vazgeçtiğini. Jeb'in beyninin nasıl yıkandığını, Harikalar Diyarı'nda geçirdiğimiz zamanı nasıl unuttuğunu ama hatırladığında ben ve balodaki insanlar için nasıl savaş verdiğini, bu yüzden şu an ayna dünyasında olduğunu.

"Ah, hayır. Olamaz." Babamın yüzü endişeli bir hal almıştı. "Onun çok üstüne gittim... okuldaki olaydan sonra seni sakladığını söylediğinde. O masumdu. Sadece senin sırlarını saklıyordu."

"Sorun değil. Bunu kastetmediğini biliyordu."

Babam başını salladı. "O her zaman oğlum gibiydi. Onu bulduğumuzda her şeyi yoluna koyacağım. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum, baba." O *zaman* dediğinde ve *eğer* demediğinde ona çok saygı duyuyordum. "Benim de işleri rayına koymam gerek." Jeb'e karşı hatalarım beni çok daha derinden yaralasa da.

Hikâyenin geri kalanını itiraf etmeden önce cılız bir nefes aldım. Morpheus'un rolünü. Anneme tacı nasıl kazanacağı konusunda yardım ettiğini fakat sonra annemin babamı seçmesiyle nasıl ihanete uğradığını. Bu ihanetin Morpheus'un benim çocuk rüyalarımı ziyaret etmesine yol açtığını ve kendisinin de bir çocuğa dönüşüp aklımı çelerek beni ne yapacağımı hiç bilmediğim Harikalar Diyarı'na sürüklemesini.

Babamın yüzü kararmıştı, öfkeyle karışık bir güvensizlik duygusu yüzünün hatlarını gizliyordu. Morpheus'un adını duyduğunda Jeb'in yüzü de tıpkı böyle oluyordu.

Babam tam bir şey söyleyecekti ki onu durdurdum.

"Onu suçlamadan önce Harikalar Diyarı'nda hayatımı kurtardığını da bilmen gerekiyor. Burada, insanların dünyasında da kurtardı. Aslında Jeb'in hayatını kurtardı. O tamamen kötü biri değil, baba. O..."

Övgü ve itiraz –gün ışığı ve gölge– bir akrebin kaçışı ve bir bülbülün şarkısı. İlk Kız Kardeş'in onun hakkındaki tanımları hiç bu kadar mantıklı gelmemişti. *Denizin nefesi ve bir kasırga bombardımanı. Tüm bu ifadeleri bir arada kullanabilir misin?*

Hayır. Ben yapamazdım.

"O ne, Allie?" diye sordu babam.

"Tekinsiz. Çok tehlikeli. Güvenilir olmaktan çok uzak. Fakat kendini bana ve Harikalar Diyarı'na adadı. Bu yüzden de benim

arkadaşım." Devamını getirmemek için sustum. *Ben ne kadar inkâr etsem de yeraltı diyarına ait kalbimde kendine bir yer edindi.*

"Bunu nasıl söylersin?" diye üsteledi babam. "Ailemize onca felaket getirmişken."

"O seni Harikalar Diyarı'ndan çıkarmasaydı ve bunca yıldır kimliğini gizlemeseydi aile olamazdık. Bunu yapmak zorunda değildi."

Babamın kaşları çatılmıştı. "Seninle aynı fikirde olduğumu sanmıyorum."

"Söz konusu Morpheus olduğunda mantık aranmaz. Onu sadece olduğu gibi kabul edersin."

"Pekâlâ, ben *etmiyorum*. Tüm bunlara o sebep oldu. Annen ve Jeb'in..."

"Yanılıyorsun," dedim sözünü keserek, gecikmiş itiraflarımdan utanmaya başlarken. "Her şeyi başlatan *benim*."

"Allie, hayır. Tavşan deliğinin tıkanmasında parmağın olduğunu anlayabiliyorum. Fakat bunun kaza olduğunu da biliyorum."

"Bundan daha fazlası." Dişlerimi sıktığım için sözcükler ağzımdan güçbela çıkıyordu. "Kraliçe Kızıl'ı serbest bıraktım ama onunla yüzleşmekten korkuyordum. Harikalar Diyarı'na geri dönmeyi beceremedim, bu yüzden de o bizim dünyamıza geldi. Annem, Jeb ve Morpheus benim korkaklığımın kurbanı oldular."

Babamın yüzündeki haklı öfke kaybolmuştu. Ansızın kapı çalınca ikimiz de yerimizden sıçradık. Bernie amca söz verdiği gibi elinde suyla geri geldi.

"Kötü bir zamanlama mı?" diye sordu.

Babam eliyle içeri girmesini işaret edince amcamın elinden bardağı aldım. Soğuk ve berrak su boğazımdan kaydı gitti ama midemdeki alevi söndürmeye yetmedi. Hâlâ babama hikâyenin en kötü kısmını anlatmamıştım. Baloda hakkında hiçbir şey bilmediğim gücü nasıl serbest bıraktığımı ve tıkanmadan önce annemin tavşan deliğine sürüklenmesine nasıl sebep olduğumu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Bernie amca elini alnıma koyarak. "Mantar çayının etkileri."

Yaptığı açıklamayı bilerek düzeltmedim çünkü babam da ben de bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk. Aklım minik günlükteydi. Yırtık bale çantasının büzgüsünü çıkardım, defterin kilitli mandalından geçirip kolye şeklinde bağladım. Sonra kafamdan geçirdim ve defterden üç kat daha büyük anahtarın yanına geçirdim. Sayfalarını açma ve hiçbir şeyden haberi olmayan Kızıl'ın patlamaya hazır anılarını salıverme zamanı geldiğinde ya birini ya da diğerini yeniden boyutlandırmam gerekecekti.

"İkinizin de bir şeyler yemesi gerek," dedi Bernie. "Yemek salonu yeterince boş, kız güvende olacaktır."

Amcam odadan çıktı. Babam bana baktı. "Önce duş al, yemekte konuşuruz."

I

Yemek salonu bizim odalarımız gibi karnavalvari bir gösterişe sahipti, çok sayıda konforlu masa ve sandalye takımı ve harika yemek kokuları vardı. Sadece bir masa doluydu ve oturanlar yeraltılılardı.

Dört insan şövalyenin düelllo yaptığı, restoranın çukurda kalan bölümüne bakarak oturuyorlardı. Bu görüntü bana insanların dünyasında, Las Vegas'ta sahnelenen yemek müsabakalarını hatırlatmıştı.

Şövalyelerin ikisi zırhlı pelerinlerinin altına uzun, kırmızı, diğer ikisi de beyaz tunikler giymişti. Her ikili grup, biri yaşlı, diğeri yaşları sekiz ila on arasında değişen bir oğlan çocuğundan oluşuyordu. Beyaz tunikli taraftaki yaşlı adam Bernie amcaydı. Oğlanlar, yaşlılar onlara koçluk yaparken dövüşüyorlardı. Bükülen kılıçları etrafa kül saçtıkça oğlanları gizliyordu.

"Gösteri eşliğinde bir akşam yemeği öyle mi?" dedim babama fısıldayarak.

"Eskrim kılıçları kullanıyorlar... keskin olmayan esnek kılıçlar," dedi babam ringdeki gösteriyi dalgın gözlerle seyrederken.

"Bu konsantrasyon eğitimimizin bir parçasıdır, seyirciler önünde küçük yaşta performans sergileriz. Gözlerinin üzerimizde olduğunun bilinciyle soğukkanlılığımızı korumamız gerekir ve yemek kokuları... insan sesleri. Asla dengemizi kaybetmememiz gerekir."

"Peki ya küller?"

"HerhangiBirYer bölgesinin büyük bir kısmı küllerle kaplıdır. Bu yüzden küllerin arasında düşmeden ve yavaşlamadan hareket etmeyi öğrenmeliyiz."

Babam alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra köşedeki boş masayı işaret etti.

"Bir şeyler sipariş et. Ben bir merhaba demek istiyorum."

Taş merdivenden inip akrabalarının yanına gitti. *Akrabalarımızın.*

Babam yanlarına giderken şövalyeler kılıçlarını ve hançerlerini bir tarafa bıraktılar. Beyazlılarınki gibi aynı tunik ve taba rengi süet pantolon vardı üzerinde.

Üzerimdeki kırmızı tuniğe baktım. Pantolonumun altında hayalini kurduğum dantelli iç çamaşırlarından çok uzak, uzun bir içlik vardı, yeni yıkanmış tenime yumuşak bir his veriyordu. Muhtemelen çocuk içliği vermişlerdi çünkü üstüme tam oturmuştu. En iyi tarafı da omuzlarının dikiş yerlerinin kanatlarımı açıkta bırakacak şekilde boş bırakılmış olmasıydı. Ayağımda hâlâ Barbie botları vardı çünkü bir tek onlar uymuştu.

İç dünyam gibi dış dünyam da karmakarışık ve uyumsuzdu. Babamın akrabaları el sallıyorlardı, kanatlarımdan ve göz bantlarımdan ürkmemişlerdi bile.

Ben de çekine çekine onlara el salladım.

Hepsi aynı anda, zırhlı pelerinin altından omuzlarını silken babama dikkat kesildi. Babam kendisine sunulan kılıcı aldı

ve erkek kardeşiyle çukurun ortasına yürüdü. İkisi de başlarını eğdiler ve hemen eskrime başladılar. Her hamle ve ataklarıyla etrafa küller saçılıyordu.

Hareketleri düzensiz ve dengesiz olan babam kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Birkaç kere Bernard'ın kılıç darbeleriyle yere düştü. Ama kısa süre içinde her şey tersine döndü. Hamleleri çok akıcı ve doğal bir hal aldı. Parmakları, bilekleri, bedeni ve kolları, vals zarafetine yakışır şekilde uyum içindeydi. Kılıç sesleri havada çın çın çınlıyordu.

Duvar tenisi ve koşu sayesinde formda kalması iyi bir şeydi, yoksa buna asla dayanamazdı.

Son yirmi dört saatte yaşanan olaylar ve aydınlanmalar zihnimde dönüp duruyordu. Babamın gösterdiği boş masaya sendeleye sendeleye gidip yerime oturdum. Daha önce gördüğüm yeraltılı müşteriler beni hâlâ fark etmemişti.

Bir tanesi sürüngen cinsinden bir yaratıktı. Diğeri maymun suratlı ve tüylüydü. Kertenkelenin sanki yüzen bir kafası ve elleri vardı. Kraliçe Kızıl'ın Kertenkele Bill'e dair anıları su yüzüne çıkmıştı; hissiz ve uzak detaylar. Kertenkelenin bedeni, giysileri etraftaki yaprakların rengini alınca gözden kayboluyordu. Sanki kendisi değil, giysileri bukalemundu.

Bill bu muydu? Şayet oysa krallığım tahmin ettiğimden de büyük bir tehlike altındaydı. Narözü, Kızıl'ın unutma hastalığından mustarip üvey kız kardeşi ve geçici kraliçe, ne soylu kanına sahipti ne de benim damarlarımda akan taç büyüsüne. Kertenkele bellek kurdeleleriyle sürekli ilgisini çekmezse çaresizce kaybolup gidecekti. Bill'i burada tutmakla işleri daha da beter etmiştim.

"Şunu bil ki, bu optik bir *yanılsama*."

Tepemde dikilen beyaz yumurtamsı bir yaratık dikkatimi çekti. Bedeninin yumurta şeklindeki bölümü renkli boncuklar

ve parlak kurdelelerle süslenmişti. Müzeden kaçmış devasa bir Fabergé yumurtasını andırıyordu.

Masaya bir bardak su, masanın ortasına bir sepet sıcak ekmek bıraktı ve bana mönüyü takdim etti. "Gözünü alamadığın müşterim. Kapüşonlu takım elbisesi sahte ipekten. Büyülü telepatik güçleri olan ipekböceklerinden geliyor. Başka giysilerin üstüne giyildiğinde transparan oluyor. Giyen kişinin zihniyle bağlantı kuruyor ve çevresinde olup bitenleri ona yansıtıyor. Gözlemciler de buna kandıklarından yalnızca açıkta kalan kısımlarını görebiliyorlar. Akıllıca, değil mi? Düşündüğünüzden çok daha kullanışlı."

Yumurta sarısı gözleri, kırmızı burnu ve geniş ağzıyla bana Harikalar Diyarı'ndaki yumurta adamı hatırlatmıştı. "Kumkum?" dedim çenemi tutamayarak.

"*Hiç de bile*," diye soğuk bir karşılık geldi. "Humbul benim adım. Kimse sana adabıyla tanışma kurallarını öğretmedi mi?"

Vay canına. Konuşması da Kumkum'inkine benziyordu. Gözlerimi kısarak, "Aaa..." dedim.

"Pekâlâ, öylece oturmaya devam edecek misin yoksa bir şeyler sipariş etmek ister misin?" Yakasının altından peygamberdevesi kolunu uzatırken diğer eliyle tuttuğu kalem ve kâğıdı dengede tutmaya çalışıyor, vereceğim cevabı bekliyordu.

"Sen onun kardeşisin, öyle değil mi?" diye sordum mönüyü kenara iterek. Mayalı ekmek dayanılmaz derecede güzel kokuyordu. Hemen bir tane kapıp ağzıma attım.

Humbul'un yanakları kızarmıştı. "Ah, anlıyorum. Hepimiz aynı şekilde ve renkte olunca ille de akraba olmamız gerekiyor, değil mi? Aynı isimde bir yumurta daha, hepsi de çürük."

"Tabii ki hayır. Burada çalıştığın ve mekâna onun adı verildiği için." Mayalı ekmeğimden bir ısırık daha aldım. "Aile işletmesi herhalde."

"Öncelikle," diye söze girdi kızgınlıkla, "ağzın doluyken konuşmamanı rica edeceğim. Ve ikinci olarak, mönüye bakarsan hanın adının Kumkum ve Humbul olduğunu görürsün. Tembel patronlar yüzyıllar içinde ismi kısaltmışlar. Ama işte, orada yazıyor, *senin* görmediğin şey."

"Yani iş ortağısınız."

"Öyleydik demek daha doğru olur."

Çekinerek, "Pekâlâ. Özür dilerim. Ben sadece..." dedim.

"Şişşt. Senden ve alçakça düşüncelerinden haberdarım." Böcek koluna benzeyen kolunu salladı. "Sen tavşan deliğini tıkayan kişisin."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Ağzıma attığım son lokma hamur gibi olmuştu. Çiğnemekte zorlanıyordum. "O-o-o... bir kazaydı."

"Kazaymış." Humbul'un yanaklarına yerleşen kırmızılık bütün yüzüne ve vücuduna yayılmıştı. Patlamasından ve boncuklu süslerini bir kurşun gibi duvarlara ve yerlere sıçratmasından endişeleniyordum. "Kumkum'un kabuğunun kırılmasına ve ruhlar bahçesine sürülmesine sebep olan bir kaza gibi mi? Böyle bir kaza mı?"

Çatalımı ekmek sepetine sapladım. Kaşlarımı çattım. "Evet, öyle. Duvardan düştü ve Chessie'nin kafasına takıldı."

"Onu *ittiler*. Onu duvardan aşağı ittiler. Senin büyük büyük büyükannen. Kumkum, Davşan Beyaz'ın üstünde çatlasın diye. İçorganları o küçük dostumuzun üstünde pişsin diye. Böylece yavaş yavaş yensin ve Kraliçe Kızıl onu 'kurtarsın' diye."

Başımı salladım. "Davşan'ın başına gelenler kötü bir büyüydü..."

"Ah, evet, kötü. Fakat büyü değildi. İçorganlarımız asit gibidir. Şifalı iksirin olmadığı sürece. Tabii ki Kızıl'ın elinde de olmadığı düşünülemez." Burnundan soluyordu. "Neden Kumkum'un İlk Kız Kardeş'in mezarlığında tutulduğunu düşünüyor-

sun? Sadece ruhu için mi? İki kere düşünce bedeninde çok fazla çatlak oluştu. Artık bir araya getirilemezdi. Tehlikedeydi. İşte bu yüzden buradaki her şey yumuşak kumaşlarla kaplı, böylece müşterilerin aynı kaderi yaşamasını önleyebilirim."

Humbul'un Fabergé yumurtalarına benzeyen görüntüsüne şimdi bir anlam verebiliyordum. Kendi kendini onarmıştı. Kabuğunun görünen her çatlağına bir şeyler yapıştırmıştı.

"Fakat bu hiç mantıklı değil," dedim. Harikalar Diyarı'na ilişkin şeyleri her zaman çok da bilemiyordum. "Kızıl bütün bu kaza meselesini Davşan'ı avcunun içine almak için mi kurguladı? O kadar güçlü birinin elinin altında hazır bir şeyleri olmalı."

Aşağıdaki çukurdan bir homurtu duyuldu. Aşağı baktığımda babam kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Diğer şövalyeler babamın etrafına doluşmuş, onu tebrik ediyorlardı. Hepsi gülüyor, kahkahalar atıyordu, Bernie amca bile.

Humbul mönüyü parmaklarımın arasına bıraktı.

"Belli ki Kraliçe Kızıl'a olanlarla ilgili çok şey biliyorsun," dedim ağırdan alarak.

Kaşlarını çattı. "Kaynağından duydum. Büyük büyük büyükannen, hanımı ziyaret etti. Memleketlisi Davşan da onunla geldi. Bana onu nasıl kurtardığını anlattı. Ama ben zaten gerçeği biliyordum çünkü Kumkum kendisini onun ittiğini bana söylemişti."

"Kızıl'ın *buraya* geldiğini söylüyorsun. İnsanlar diyarına. Harikalar Diyarı'ndan sürgün edildikten sonra?" Bu sorular dilimin ucuna gelmeden dahi söylediklerinin doğru olabileceğini biliyordum. Kızıl sürgün edilince Alice kılığına girip o küçük ölümlü kızın hayatını yaşayabilirdi.

"Buraya hâlâ kraliçeyken geldi," diye düzeltti Humbul. "Yaramaz Alice tavşan deliğine girmeden, tüm bu kargaşaya ve Kızıl'ın çöküşüne sebep olmadan çok önce."

Dilim damağım kurumuştu. Bir yudum su içtim. "Neden Kızıl, Alice hadisesinden *önce* insanlar diyarına gelsin ki?"

"Aptal mısın? Geldi çünkü çok yalnızdı. Kocası ona ihanet ediyordu. Ailesinin ona aşıladığı nezaketle birlikte kendini de unutmuş gibiydi. Kendi türündekilerle bile nasıl arkadaşlık kuracağını unutmuştu."

Kızıl'ın kırgın ve terk edilmiş anıları düşünmeme engel oluyordu. Humbul onun unutkanlığı hakkında ne kadar haklı olduğunu ya da bunun nasıl bilerek yapıldığını bilmiyordu.

"Birinin sadık olduğuna inanmasının tek yolu," diye devam etti yumurta adam, "o kişinin ona borçlu olup olmadığına bakmaktı. Öyle görünüyor ki sizin kanınızdan herhangi birinin sadakatini sağlamlaştırmanın tek yolu bu. Tıpkı senin tavşan deliğini kapatman gibi. Şimdi hepimiz, yolu açman için sana bağlımlıyız. Bu yüzden seni böcek boyutuna getirip ayağımızın altında ezmemiz mümkün değil."

Humbul'un sesi tiz bir şekilde yankılanıyordu. Kertenkele yaratık ve tüylü refakatçisi kafalarını bize çevirdiler. Beni görür görmez yüzlerini ekşittiler.

"Ben Kızıl gibi *değilim*," dedim köpürerek. Sesimdeki öfkeye kendim bile şaşırmıştım.

Yine de teknik olarak, halı kafalı kondüktöre isteğimi yaptırmak için zorbalık etmiştim... ve babamı mantar yemesi için zorlamış, bütün dünyayı bir kelebeğin sırtında geçerek Londra'ya gelmesini sağlamıştım. Ama bunlar her şeyin daha iyi olması içindi.

Dişlerimi sıktım, "Ben onun gibi zalim değilim. Ben sadece... azimliyim."

"O da öyleydi. Dünyamızı geliştirmeye kararlıydı. İnsanları incelerken çok ileri gitti, bizden daha iyilermiş gibi. Onlar gibi olmaya can atmamız *gerekiyormuş* gibi." Yumurta adam omzumun üstünden arkama baktı. "Sana kalan mirasın tek kanıtı bu

kanatlar değil. Sen bir hainsin, kendi lüzumsuz, ölümlü tarafını koruyacaksın diye hepimizi nehrin diğer tarafına gönderdin. Sen hiç de..."

"Yumurta," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Humbul'un gözleri kısıldı, öfke ve nefretle doldu.

"*Yumurta* istiyorum," dedim mönüdeki resmi göstererek. "Poşe yumurta. Kanada pastırması. Holandez sos ve İngiliz mafini. Bir de meyve suyu istiyorum."

Mönüyü elimden kaptı ve elindeki tablete siparişimi yazdı.

"Ayrıca bilgin olsun," diye ekledim dikkatimi beni izleyen yeraltılı müşterilere vererek, "buraya girişleri ve tavşan deliğini yeniden açmak için geldim. Tayflar beni yanlış anlayıp her şeyi kapattılar." O kâbusa benzeyen hayaletimsi yaratıkları ve kulakları sağır eden inlemelerini düşününce hafiften tüylerim ürperdi. "Her şeyi tersine çevireceğim. Her şeyi düzeltmek için buraya geldim."

"Tabii ya," dedi Humbul gülerek. "Tıpkı Kızıl'ın Harikalar Diyarı'nı *daha iyi bir yer* yapacağı gibi. Fakat onunki çarpık bir gelişme düşüncesiydi. Hatta bir insanla bile düşüp kalkmaya, gizli kalması daha iyi olacak şeyleri uluorta anlatıp durmaya başladı."

Beynim tuhaf bir önseziyle doldu. "Kimmiş bu insan?"

"Adı Dodgson'dı. Sizin türünüz onu yazar olarak tanıyor... Lewis Carroll."

Oturduğum koltuğa gömüldüm, söylediklerine inanamayarak Humbul'a baktım.

"Bana Kraliçe Kızıl'ın Lewis Carroll'ı tanıdığını mı söylemeye çalışıyorsun? Şahsen. Alice Liddell Harikalar Diyarı'na girmeden *önce*."

Humbul'un sarımtırak bakışları, kurumuş yumurta sarısı gibi kararmıştı. "Duyduğuma göre, Kızıl erkek bir profesör kılığına girmiş ve burada, Oxford'un havalı üniversitelerinden birinde Dodgson'la arkadaşlık etmiş. Büyülü bir diyar ve bu diyarın

giriş kapısının ne olabileceği hakkında bitmek bilmeyen felsefi tartışmalara girmişler. Kızıl, Dodgson'ın geçitin enlem ve boylamını bulabilmek için matematiksel bir formül bulmasına yardım etmiş. İşte, Dodgon, bu hanı böyle bulmuş. Belki de başından beri bu işin içinde olduğuna, şimdi de *senin* sadık danışmanın olduğuna göre Davşan'ı sorguya çekmelisin." Yumurta adam önce dudak büktü sonra hafifçe dudaklarına dokundu. "Ah, ama bekle. O Harikalar Diyarı'nda mahsur kaldı ve hiçbir çıkış yolu yok, sayende. Bu durumda sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Peygamberdevesi bacaklarıyla yalpalayarak uzaklaşıp beni şaşkınlığımla başbaşa bıraktı.

Bu defa suçun su yüzüne çıkmasına izin veremezdim. Bu yeni gelişme konusunda çok azimliydim. Humbul'un açıklaması, babamın, Charles'ın Alice tavşan deliğine düşmesinden *önce* Harikalar Diyarı'nın girişini bildiği iddiasını destekliyordu. Fakat Kızıl neden Charles Dodgson'ın zihnine böylesi bir fikri ekmişti ki? Neden onun Harikalar Diyarı'nı bulmasını *istemişti*?

Babamın sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdım. Artık restoran seviyesindeydi, çukurdan çıkmıştı. Humbul, babam ile Bernie amcamın arasında duruyordu. Yumurta adam tabletine bir şeyler karalıyor, babamın siparişlerini alıyordu. Hanın sahibi sallanarak mutfağa girdiğinde babam, erkek kardeşinin sırtına vurdu. Yollarını ayırdılar, Bernie amca çukura, babamsa bana doğru yürümeye başladı.

Kaşlarımı çatmış, elimdeki çatalı döndürüyordum. Ben Charles Dodgson meselesini anlamaya çalışırken mumların yumuşak alevleri çatalımın sivri ucuna yansıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu babam, saç örgülerimden birini yavaşça çekiştirerek.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. Öğrendiklerimi tam olarak anlamadan bunu paylaşmanın bir anlamı yoktu.

Babam sandalyesine oturdu ve yeni tıraş ettiği çenesindeki çukura başparmağıyla dokundu.

"Orada bir harikaydın," dedim dikkatini dağıtmak için.

Gülümsedi, mendiliyle yüzündeki teri sildi. "Her şey bir anda geri geldi. Tıpkı bisiklete binmek gibi." Mutfağı işaret ederek, "Yumurta adam yemeklerimizi hemen hazırlayacak. Bir saat içinde buradan gitmeliyiz," dedi oradan ayrılan yeraltılı misafirlere gözucuyla bakarken.

"Tamam. Planımız nedir?" dedim ekmek sepetini babama uzatarak.

Ekmeğinden bir ısırık aldı. "Bu akşam nöbetçiler değişiyor. Bernard içeri giriyor. Geçitin yerini tam olarak hatırlayamazsam o bize sonsuzluk aynalarından güvenle geçilebilir. Her halükârda kapıdan geçmemiz gerekecek." Alnındaki çizgiler daha fazlası olduğuna işaret ediyordu.

"Bernie amca, geri çevrilirsek ne olacağını söyledi mi?" *Birer mutant haline geleceğiz,* kısmını telaffuz etmedim.

Babam yere baktı. "Söylemesine gerek yok. Ben hatırlıyorum."

Korkudan büzülmüştüm. Hiç şüphe yok ki birinin ya da bir şeyin ayna tarafından reddedildiğine daha önce şahit olmuştu. Tuniğimin altındaki deri karıncalanmaya başlamıştı. Yarısı dolu bardağımı babama uzattım.

Birkaç yudum aldı. "Mutasyonlar konusunda endişeleniyorsan söyleyeyim, bu sadece geçişin neşille birleştiği yerde tehlike oluşturur. Yutulup güçlükle neşilin boğazından dışarı atılmanın bir sonucudur. Ve sadece kanında büyü taşıyanlar için tehlikelidir. İnsanların bu duruma bağışıklığı vardır." Bu bağışıklığın bende olmadığı gerçeğini fark edince kaşlarının üzerine derin bir çizgi yerleşti.

"Sorun değil, baba," dedim elini okşayarak. "Herhangi-BirYer'i terk edene kadar o geçiti kullanmak zorunda değiliz."

"Zaten devamında ters yöne gideceğimiz için güvende olacaksın."

Kuralların karmaşıklığına şaşırmamalıydım. Harikalar Diyarı'yla ilgili hiçbir şey basit değildi.

"Pekâlâ, insanlar diyarına köprü olan kapıya gelince," dedi parmağıyla bardağı kavrayarak, "bir gözü var. Ailem yüz yıl önce onunla bir anlaşma yaptı. Her vardiyada ikisi içeride, ikisi dışarıda olmak üzere dört bekçi olacaktı. İçeri giren iki şövalye, Bernard ve kuzenim Philip olacak. Bizi gizlice içeri sokmalılar. Kapı onları yakalarsa hepimizi öldürür."

Bütün bedenim kaskatı kesilmişti. *Güzel.* Sadece sevdiklerimi değil, tüm Harikalar Diyarı sakinlerini, hatta daha iki saat önce tanıştığım amcamı ve hiç tanımadığım ikinci kuzenimi de tehlikeye atmıştım. Bu çok saçmaydı. "Kapı bu kadar zorluysa şövalyelere ne gerek var? Neden kendinizi tehlikeye atıyorsunuz ki?"

Babam bir yudum su daha aldı. "Önce iki göz vardı. Biri içeri girenleri izliyor, diğeri dışarı çıkmaya çalışanların izini sürüyordu. Fakat gözler, birlikte çalışmak yerine güç kavgasına tutuştular. Dışarıda olan diğerini öldürdü, bunun içeride kör bir nokta bırakacağını düşünemedi. İşte bu noktaya böyle geldik. Biz, kaçmaya çalışanlar için ayna dünyasını kontrol ediyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. İnsanların yıllarca büyülü bir dünyayla yan yana yaşamaları ama bunun hakkında hiçbir şey bilmemeleri akıl alır gibi değildi.

"Son bir şey daha," dedi babam. "Erkek kardeşim, HerhangiBirYer'de ilk defa birinin demir kubbeye rağmen sihir kullandığını söyledi. Bu da bir aydır bekçilerin değişimini zorlaştırıyor. Genlde iki haftada bir değişim olur. Fakat Harikalar Diyarı kapısındaki şövalyelerle tek bağlantıları, mekanik güvercinlerle yolladıkları mesajlar. Bekçiler her zaman fazladan tedariklidir fakat ellerindekiler tükenmek üzere. Bu büyüyü her kim yapı-

yorsa toprağı sarsıp her şeyi birbirine katacak güce sahip. Bu abartılar artık rağbet görmüyor. Mahkûmlar kıskanç ve öfkeli. Bir çatışma bölgesine gidiyor olabiliriz."

Omuzlarım gerilmişti. Diğer diyarın tedirgin ediciliğiyle ilk defa karşılaşmamama rağmen bu yeni haberler beni hazırlıksız yakalıyordu. "Sihir kullanabilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Evet, ben de öyle." Babam hilal şeklindeki bir ekmek parçasını ağzına atıp çiğnemeye başladı, yüzünde fırtına bulutlarına benzeyen, kelimelerle ifade edilemeyen korku çizgileri belirmişti.

"Ya Kızıl'sa?" dedim kendime engel olamayarak.

"Büyüsünü mü kullanıyor? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Fakat bu zamanlama tesadüf olamaz. Belki de teknik olarak zombi çiçeğin bedenini kullandığından beri demire bağışıklık kazanmıştır." Gözlerimi kapayıp görüntüyü gözümün önüne getirdim. Vazgeçmeyecektim. Artık ondan, kaderimden ve hatalarımdan kaçmayacaktım. Öyle ya da böyle, yarattığı korku saltanatı sona erecekti.

Babam elimi tuttu. Gözlerimi açtığımda gözkapakları seğiriyordu.

"Bana hâlâ neden plakasında onun adı yazan bir trenin kompartımanında olduğunu anlatmadın." Parmaklarını parmaklarıma dolamıştı. "Başını belaya sokmanı istemiyorum. Adalet yerini buldu. Artık ait olduğu yerde. İçeri gireceğiz, Jeb'i alacağız ve Harikalar Diyarı kapısından dışarı çıkacağız. Bunun dışında hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle iletişim kurulmayacak. İntikam ya da eski hesaplar için amacımızdan şaşmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Boynumdaki günlük, küçücük boyutuna rağmen bir tuğla gibi ağırlaşmıştı. Yeni görevler vardı. Birini daha kurtaracaktık. HerhangiBirYer'den şunlar olmadan ayrılmayacaktım: Morpheus, Jeb. Bir de Kızıl'ın tamamen ortadan kaldırılması.

Babam bardakta kalan suyu da içti. "Allie bana bir cevap ver. Birbirimize dürüst..."

Tabakların tıngırtısı babamın cümlesini yarıda bıraktı. Humbul dumanı üstünde tüten yemeğimizi, yanında su ve babam için bir fincan kahve getirdi. Yeraltılı mutfağa gitmeden önce dik dik bana baktı.

"Harika servis, Yumurt," dedim yüksek bir sesle.

Yalpalayarak duran ev sahibimizin, parlak boncukların altında kalan beyaz kabuğu kızarma alarmı verirken babam yüzünü ekşitti.

"Seni bir sonraki görüşümde," dedi Humbul elindeki tepsiyle beni işaret ederek, "ya bir tabutun içinde olacaksın ya da sorumsuz davranışlarından dolayı krallıktan sürülmüş olacaksın. Sonuç ne olursa olsun, Kraliçe Kızıl olarak burada yediğin son yemeğin tadını çıkar."

Babamı ve beni bu metruk yemek odasında yemeğimizle baş başa bırakıp gitti. Aramızda keskin bir ölüm çanı gibi asılı duran eskrim kılıçlarının metalik sesi çın çın ötüyordu.

6

TUHAF KAMUFLAJ

Babam, Bernie amcayla silahları toplamak ve biraz daha eskrim çalışmak üzere gidince ben de Chessie'yi bulmak için koridorlarda dolanmaya başladım.

Adını telaffuz etmekten korkuyordum. Humbul'un nasıl tepki vereceğinden ve diğer yeraltılı misafirlerin önyargılı davranabileceklerinden çekiniyordum. Bu yüzden zihnimde Chessie'ye sesleniyor, Morpheus'un yeteneklerine sahip olabileceğimin hayalini kuruyordum. Bunun yeraltılılara özel, geliştirebileceğim bir yetenek olduğunu umuyordum.

Kapı açıldı ve ben gölgelerin içine daldım. Temizlik arabasını iten genç bir kız göründü. Arabanın tekerleklerinin olması gereken yerde bulunan kayak şeklindeki ayaklar dengeyi sağlıyor, böylece yumuşak zeminde kolayca hareket ediyordu. Kız

geçerken ardında bıraktığı karabiber ve temizlik ürünlerinin birbirine karışan kokusu burnumu sızlattı.

Kız nemli ve ucu basık burnuyla bir buldogu andırıyordu. Bedeniyse domuz bedenine benziyordu, tabii ıstakoz pençeli ellerini saymazsak. Kısa önlüğünün altında kalan dirsekleri, dizleri ve yeşilimsi yanakları tutam tutam tüyle kaplıydı.

Arabasında buruşuk, transparan kukuletalı üç işçi tulumu vardı, katlanmış gibi görünen birkaç tanesi görüntüyü bozuyordu. Kertenkele Bill, kostümlerini temizlemeye göndermiş olmalıydı.

"Giyen kişinin zihniyle bağlantı halindedir ve etrafına da etki eder. Gözlemciler de buna aldanıp sadece bedenin açıkta kalan kısımlarını görür. Düşündüğünden çok daha kullanışlı."

Evet, iddiaya girerim öyledir, Humbul. Babam ve ben görünmez olsaydık bizi HerhangiBirYer kapısından kaçırmak kolay olurdu. Savaş alanına gittiğimize göre kamuflaj kullanmamız iyi olurdu.

Kostümleri ele geçirmek için genç kızın peşine düştüm. Sihre başvurmam gerekebilirdi.

"Affedersiniz," dedim tatlı dille.

Kız hırlayarak döndü. Pirinç yaka kartında kabartmalı parlak harferlerle *Düşes* yazıyordu. Aklıma gelmişken, annemin *Alice Harikalar Diyarı'nda* kitabındaki düşes çizimlerine benziyordu. Bir düşes neden bu handaki odaları temizliyordu, emin değildim. Ben onu buraya kapatmadıkça. Durum her neyse kendimi ona tanıtmamak en iyisi olacaktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu homurdanarak. Dişleri karabiber tanelerini andırıyordu, tıpkı geçen yıl Canavar Bayramı'nda tanıştığım domuzumsu yaratık gibiydi: Düşesin oğlu gibi. Çay partisine gelen misafirleri uyandırmamız için bize karabiber vermişti. Ona fazlasıyla benziyordu.

"Temiz havluya ihtiyacım var," dedim. Kız alttaki rafa eğilince üst kattaki kostümleri alıp kaçacaktım.

"Bunlar kadife kaftanlar, havlu değil. En kıymetli müşterilerimize hediye olarak veriyoruz. Patron çetelesini tutuyor. Eksik çıkarsa benim maaşımdan kesilir," dedi kız elindeki tüylü toz fırçasını bana doğru sallayarak.

Ben tüyleri tutunca o da sapını sımsıkı tutu, bir nevi halat çekme oyununa tutuştuk.

"Bana bir tane verirsen patronun sorun çıkarmaz," dedim ısrar ederek. "Hemen kaynaştık da." Söylediğim yalan dilime geldiği an bayatlamıştı bile. Fakat önemli değildi zira genç kızın arkasında turuncu ve parlak bir sis bulutu belirmişti; sessiz ve sinsi. Chessie'nin bedeni henüz belirmeden bile o olduğunu biliyordum.

Kıza fark ettirmeden ona gülümsedim. Chessie beni *duymuştu*.

Konuşmadan neyi aradığımı ona söylediğimde Chessie başını eğip muzipçe gülümsedi. Her zaman sorgusuz sualsiz, sırf eğlence olsun diye olayların içine dalmaya hazırdı. Morpheus'un onu kıymetli bir kader arkadaşı olarak gördüğünden şüphem yoktu.

"Kaftanlara gelince," dedim domuz kıza, "bana sadece bir tane lazım. Humbul'a ayaklanıp yürüdüğünü söylersin," dedim Cheesie'ye kurnazca işaret ederek. Chessie arabanın köşesinden kadife kaftan yığınının içine daldı.

"Ayakta uyur gibi bir halim mi var?" diye sordu düşes.

"Hayır. Neden?"

"Çünkü 'uyuyan yılanın kuyruğuna basma' diye bir söz vardır. Eh, uyumadığıma göre kuyruğuma da basamazsın," dedi toz fırçasını elimden çekerek. "Şimdi, defol!"

O basık ağzından kaçan "defol"la birlikte kadifemsi bir kaftan da uzun kollarını savura savura koşmaya başladı. Acıyla bağıran genç kız, turuncu gözlerini benden kaçırıp, tüyen kaftana baktı.

"Hah, yalan söylemene bile gerek kalmayacak," dedim.

Kız toz fırçasını yere atıp kaftanın peşine düştü. Kaftan, altındaki Chessie'yle sihirli bir halı gibi havada süzülüyordu. Genç kızın onu yakalamak için şansa ihtiyacı vardı.

Köşeyi dönmeleriyle birlikte transparan tulumları kapıp ters istikamette, üç koridorun birleştiği yere doğru koşmaya başladım. İçimden Chsesie'ye sessiz bir teşekkür gönderdim. Onun için endişelenmiyordum. O istemedikçe asla yakalanmazdı.

Köşeyi dönünce babamla çarpıştım.

"Hey, heey!" dedi omuzlarımdan tutarak. "Nerelerdeydin sen?"

"Seni... arıyordum," diye yalan söyledim. Kollarımdaki kumaş kabarmaya başlamıştı fakat görünmüyor sadece hissediliyordu.

Babam hırsızlığı asla bağışlamazdı. Bu durum, Herhangi-BirYer'e gittiğimizde değişecekti çünkü orada kendini koruma içgüdüsü, bilincine baskın gelecekti.

Jeb'i hatırladım. Pek çok açıdan babama benzerdi. Korumacı, ahlaklı ve nazik. Yeraltılı suçluların dünyasına uyum sağlamak için siyah-beyaz, doğru-yanlış algısını kaybetmiş miydi acaba? Kaybetmeliydi. O bir savaşçıydı. Çocukluğu bunun en güzel kanıtıydı.

Sadece affetmeyi unutmadığını diliyordum. Tabii Morpheus'un da beni affetmesini.

Affetseler bile, Fildişi Kraliçe'nin balo günü tavşan deliğinden geçmeden önce bana gösterdiği şey ve Morpheus'la hayatın Harikalar Diyarı için ne ifade ettiğini söylemesi yüzünden her şey karmakarışık kalmaya devam edecekti.

Göğsüme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor, her defasında bana Kızıl'ı hatırlatıyordu. *Şu anda* neyin gerçekten önemli olduğunu. Geleceğimle ilgili alacağım herhangi bir karar, Kızıl'ın beni içine soktuğu belayı düzeltip onu ortadan kaldıracağım ana kadar beklemeliydi.

"Bu taraftan," dedi babam dirseğimi tutarak. "Bernard bizi ayna odasında bekliyor."

Göğsümdeki batma hissini görmezden gelerek babamın omzundaki çantayı çektim. Oda numaralarını takip etmekle o kadar meşguldü ki çaldığım kumaşları aralarına sokuşturup saklamak için mataraları, protein paketlerini, karışık çerezleri, meyveleri, ilkyardım malzemelerini, işaret fişeklerini yeniden düzenlediğimi ve demir silahları ayırdığımı fark etmedi bile.

Ödünç alınmış kumaşlar. Geri döndüğümde özür dileyecek, büyülü kumaşları iade edecektim.

Planımızda bu dakikadan sonra "ne zaman" sorusu olmadığını fark edince nefesim kesildi. Babam ve ben ayna dünyası ile yüzleşmeden, insanları kurtarmadan ya da anneme yardım edip Harikalar Diyarı'nı onarmadan önce kapının ve geçitin üstesinden gelmeliydik.

Her şey –hayatlarımız, aşklarımız, geleceğimiz– tek bir kelimeye bağlıydı: *EĞER*.

Babam kumaş çantasını aldı ve 42 numaralı odaya adımımızı attık.

HerhangiBirYer'in kapısından geçtiğimizde neler olacağına dair bana bilgi verdi: mahkûmları diyarın merkezine ve bekçileri bir kapıdan diğerine taşıyan rüzgâr ve kül bacasına nasıl atlayacağımızı anlattı.

Ama öncelikle, kapıya varmak için aynalı geçidi kullanmalıydık.

Odanın duvarlarının aynalarla kaplı olduğunu sanmıştım oysa hepsi de yumuşak minderlerle kaplıydı. Tüm çevresi özel odamızdan daha genişti, hiç mobilya yoktu, sadece odanın ortasında daire şeklinde kapalı bir mekanizma vardı. O kadar uzundu ki neredeyse tavana değiyordu.

Metal dış yüzey pırıl pırıl parlıyordu ve beyaz ampullerin tombul benekleri sönük ve cansız bir şekilde panellerin üzerine yansıyordu. Küçük bir uzay gemisini andırıyordu. Jenara, Jeb

ve ben kasaba panayırında buna benzer bir alete binmek için sıraya girerdik hep.

Hasretin keskin sancısı, pamuk helva tadı ve mısır sosisi kokusuyla birlikte içimde dolaşıyordu. Alet hızlanırken duvarına yapışmamızı sağlayan merkezkaç kuvveti büyüden farksızdı. Şimdi bizi öyle savuran şeyin sihir olmadığını biliyordum. Gerçek sihrin de ne olduğunu biliyordum ve onun her zaman bir bedeli olurdu.

En yakın iki arkadaşımla birlikte geçirdiğim o basit ama mutlu zamanlara duyduğum özlemin azabı öyle kuvvetliydi ki bir adım attım ve zihnimi dağıtmak için parmaklarımı soğuk ve pürüzsüz panellerin üzerinde gezdirdim. Motor çalışmaya başlayınca yüksek bir pır pır sesi duyulmaya ve parlak ışıklar yanıp sönmeye başladı. Babam beni geriye çekti.

"Ne yaptım?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sorun yok. Her şey yolunda." Yüzü gülüyor ama gözleri uzaklara bakıyordu. Gözleri yanıp sönen ışıkların altında bir çocuğun merakıyla parlıyordu.

"Baba, Harikalar Diyarı'na açılan kapıdan geçişinin nasıl sonuçlandığını... hiç anlatmadın."

Parmak uçları benimkilerin yerini almış, metal panellerin üzerinde geziyordu. "William amca bana nasıl açılacağını öğretiyordu, dizlerinin üstüne düştüğünde sadece ikimiz vardık. Zar zor nefes alıyordu. Onu rüzgâr bacasına sürükleyemeyecek kadar küçüktüm ve gidip birini yardıma çağırsam ben dönene kadar öleceğini biliyordum." Babam, itirafın kendine has bir tadı –ekşi ve sert bir tadı– varmış gibi dudağını büzdü.

"Rengi maviye dönmeye başlamıştı. Panikledim. Harikalar Diyarı hakkında hikâyeler duymuştum. Yaratıkların iyileştirici güçleri olduğuna dair. Kendimi kapıdan içeri bıraktım... Bu şekilde daha hızlı yardım bulabileceğimi düşünmüştüm. Kötücül olabileceklerini biliyordum fakat bazılarının iyi kalpli olduğunu da duymuştum. Maalesef önce kötü olanıyla tanıştım." Alnını

makineye dayadı, gözlerini sımsıkı yumarken ışıklar tenini aydınlatıyordu.

İkinci Kız Kardeş'in barınağında tuzağa düştüğünü, korlaşmış kök ağlarının başına ve göğsüne dolandığı anı gözümün önüne getirince elimi omzuna koydum. Rüyaları, huzur bulamayan ölüleri beslemek için hortumlanmıştı. Babam, annem onu kurtarmadan önce İkinci Kız Kardeş'in on yıl boyunca en değerli rüya çocuğuydu. Şimdi ona Harikalar Diyarı'na vardığımızda o şeytanla yeniden yüzleşme ihtimali olduğunu söylemenin zamanı değildi. İkinci Kız Kardeş, annemi ağ pençelerinde tutuyor olmalıydı, tabii annem bir şekilde kaçmayı başaramadıysa.

"Baba, daha çok küçüktün. Verebileceğin tek kararı da verdin. Doğrusunu da yaptın. Amcanın derisi maviye döndüyse sen biriyle dönene kadar hayatta kalma şansı yoktu."

Babam iç geçirdi, başını kaldırdı. "Felç geçirmiş. Bernie onu girişte ölü bulduklarını ve benim ortalarda olmadığımı söyledi." Gözlerini kısıp başparmağını iki panelin arasına yerleştirerek kapıyı itti. Kapı açılmadan önce bir adım geri çekildi ve motorlu metal basamaklar açıldı.

Bernie amca girişten başını uzattı. Yepyeni ve tertemiz beyaz şövalye üniformasını giymişti. "Demek içeri nasıl girileceğini hatırlıyorsun. Bu iyiye işaret."

O anda babamın kederi de uçup gitti. Gülümsedi ve kumaş çantasını aldı.

Hayretle ona bakıyordum. Önce ustalıkla gibi eskrim yaptığını görmüştüm. Şimdi de gizli kapıların ustası olmuştu. Bu adam beni büyüten kişiyle nasıl aynı kişi olabilirdi? Nasıl olur da komik sesler çıkararak bana resimli kitaplar okuyan, öğle yemeğimi hazırlayan, elma suyumu ve en sevdiğim krakerleri asla unutmayan adamla bu adam aynı kişi olabilirdi?

Babamın fazlasıyla normal olduğunu düşünürdüm. Halbuki Harikalar Diyarı'nda kaybolmadan önce olağanüstü bir hayatı vardı.

Basamaklardan çıkmama yardım etti. İçeride, yerdeki siyah beyaz karoların üstünde sayısız görüntümüzle karşılaştık. Çember şeklindeki oda, duvardan duvara ayna kaplıydı, kubbe şeklindeki tavan sayesinde yansımaların ne başı ne sonu vardı. Sonsuzluk yanılsaması.

Damalı zeminden –parlak renkleri ve vahşi duruşlarıyla– atlıkarınca atlarının yansıması yükseliyordu ama bulunduğumuz yerde aslında böyle şeyler yoktu.

"Atlıkarınca... Aynalara mı resmedilmiş?" Soruyu sorar sormaz Morpheus'un Harikalar Diyarı'ndaki malikânesinin aynalı salonundaki gece kelebeği ruhlarına benzediğini fark ettim; atlıkarıncaların yansımalara hapsedilmesi dışında. Onlar her nasılsa yansımaların *arkasındalardı.*

"Atlıkarıncayı *görüyor musun*?" diye sordu babam. Bernie amcayla şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Kızın sadece mizah anlayışıyla değil, her şeyiyle tam bir Skeffington," diye takıldı Bernie amcam başımı okşayıp sıkışık koridorda etrafımızda dolaşarak.

Babam elimi tutup beni daire şeklindeki alana götürdü. "O gördüğün, kapının diğer tarafı, Allie. Ailemizdeki hiçbir kadın bu yeteneğe sahip değildi."

Bernie amca başını salladı. "Alison'ın soyu da olabilir."

Babam, annemden söz edildiğinde titrediğimi fark edince elimi sıktı. "Bu yansımalar..." dedi amcam etrafımızda dönerken, "bitmek bilmeyen döngü... optik bir kod gibi. Sadece gene sahip olanlar, çift taraflı ayna efektini anlayabilirler. Atlıkarınca, ayna dünyasının girişinin dışında. Şövalyelik onu oraya uzun yıllar önce tek tek yerleştirdi çünkü kapının çevresi bomboştu. Diğer tarafta bir hedefimiz olmalıydı. Şimdi, hangi atların gerçek ol-

duğunu ve yansıma olmadığını fark ettiğimizde derhal geçitten geçip üstlerine atlayacağız."

"Tamam," dedim dikkatlice. "Ama başlangıç noktası olarak neden payanırlardaki gibi bir aynalı oda kullanmıyorsun? Neden bunun gibi bir lunapark aleti gerekiyor?"

"Şey, bu işleri bu şekilde yapmıyoruz," diye cevap verdi Bernie amca metal sigorta kutusunu açıp birkaç anahtara dokunarak. "Önceki yıllarda, motorize eğlence biçimleri bu kadar mükemmelleşmeden önce, atalarımız karnavallara aynalı eğlence evlerini görmeye giderlermiş. Bu çok riskliydi. Heyecan peşinde koşanların onları görme ihtimali vardı. Bu yüzden kendi aynalı odalarını inşa etmeye başladılar. Fakat geçitten atlamak oldukça zordu. 1950'li yıllarda pervaneleri görmeye başladık. Bu da bize merkezcil gücü lehimize çevirme fırsatını gösterdi."

"Ben merkezkaç sanmıştım." Sersem gibiydim ve yolculuk henüz başlamamıştı.

"Merkezkaç kuvveti tepkiseldir," dedi amcam. "Sadece merkezcil kuvvete *bağlı olarak* ortaya çıkar. Etrafında döner ve elinde bir çekiçle kolunu uzatırsan merkezcil kuvveti objenin eğimli bir yol takip etmesi için kullanabilirsin. Fakat çekicin elini bedeninden kuvvetle çektiğini hissedersin. *Merkezkaç budur*; aksi yöne zorlama. Yolculuğumuz iki gücü de birbirine karşı kullanmak üzere ayarlandı. Böylece zemin alçaldığında, bedenin ileriye salınacak, tıpkı elinde çekiçle dönerken olduğu gibi. Bu da içeri girişimizi kolaylaştıracak."

Somurtarak, "Evet... kolay görünüyor," dedim. Atlıkarıncadaki atların üstüne atlarken bedenimizin önemli bölümlerini hasardan nasıl koruyacağımızı düşünmeden edemiyordum. Doğanın kanunları diğer tarafta farklıydı ve bunun bir etkisi olmalıydı. Ben hâlâ balo gecesi çarptığım aynanın hatırasıyla uğraşıyordum. Camın nasıl paramparça olup derimi kestiğini düşünüyordum. "Yanlış dğerlendirirsen sonuç ağrılı olabilir."

"Ağrılı fakat dayanılabilir." Bernie amca kapıyı kapadı. Dışarıdaki panellerden turuncumsu ışıklar sızmaya başladı. "İşte, bilgelik böyle ediniliyor. Kafaüstü çakılmakla ya da burnunun kanamasıyla. Hatalarımızdan öğreniriz, öyle değil mi?"

Boynumdaki günlüğe hafifçe vurdum. *Tabii Kızıl gibi, hatalarını unutmayı tercih ettiğin sürece onları asla hatırlayamazsın.*

"Burada bir hile var," diye ekledi babam. "Yakından bakarsan bazı atların gölgeleri olduğunu görürsün. Bazılarınınsa olmadığını. Gölgeleri olanlar gerçek atlar."

Atlıkarıncaya odaklandım, gerçek olanları bu kadar hızlı ayırt ettiğime ben bile şaşırmıştım. Yüksek hızla cam bir panele çekilmek nabzımı yükseltiyordu, kanımın damarlarımda hızla aktığını hissediyordum. Daha öncesinde, rüzgârlı bir havada bir kelebeğin üstüne atlamış olabilirdim fakat bu uçmak gibi değildi. Kendimi rüzgâra bırakmayacaktım. Hiçbir şeyi kontrol edemeyecektim.

Şimdi Morpheus'un arabada nasıl korktuğunu anlayabiliyordum, buradan bakınca hiç de eğlenceli değildi.

Aletin motoru ayaklarımın altında homurdandı.

Babam ellerimi sımsıkı tutuyordu. "İçeri girmemizin, anneni ve Jeb'i kurtarmamızın tek yolu bu. Sen sadece bana tutun ve atladığımda atla. Bu kez kanatlanma sırası bende."

O an dudağımın kenarına gergin bir gülümseme yerleşti.

"Kanatlardan bahsetmişken," dedi Bernie amca sırtımı işaret ederek. "Şimdilik seninkileri ortadan kaldırman gerekecek. Kapı çok küçük. Sıkışmanı istemeyiz."

Kaşlarımı çattım. Ben kanatlarıma, onların gücüne alışmıştım. Akıl hastanesinde deneyimlediklerimden sonra onları yeniden içeri çekmeye alışmıştım ama yine de kayboldukları anda ağırlıklarını özledim.

Babamın elini sıkıca tuttum ve aynalı duvar karşısında durana kadar da bırakmadım. Bernie amca, babamla benim acemiliği-

mizi görünce kumaş torbasını almıştı. Belki de babamın *yetişkin* bedeninin bunlara alışık olmadığını düşündüğü için.

Biz döndükçe motorun sesi yükseliyordu, ta ki koleksiyonunu yaptığım böcekler gibi arkamızdaki ayna duvara yapışana kadar. Ciğerlerim büzüşüyor, sıkışıyordu. Aklım o kadar karışmıştı ki hiçbir şey yapamıyor, yansımalar ve bulanık görüntüler dışında hiçbir şeyi algılayamıyordum. Boğazıma yükselen safrayı yutkundum.

Tam yediğim yumurtayı kusacağımı düşünürken babam, "Şimdi!" diye bağırdı.

Mekanik bir kolun çekilme sesi duyuldu. Zemin alçalırken babam ve ben, tıpkı Harikalar Diyarı'nda Jeb'le çay tepsisinde yol alırkenki gibi, parmaklarımızla birbirimize tutunarak öne fırladık.

Cam da aynı hızla üstümüze üstümüze geliyordu. Bir kabarcık gibi bükülüp bizi içine alırken çığlık attım, sonra patlayıp bizi tükürdüğünde öbür diyara doğru süzülmeye başladık.

Babam elimi bıraktı. Bir an daha havada süzüldükten sonra bir anda kendimi diğer tarafta, lunapark aletiyle senkronize bir şekilde hareket eden atlıkarıncanın üstünde buldum.

Durgun bir bataklığınkini andıran nemli, ılık ve pis bir koku etrafımızı sarmıştı. Babam buraların bomboş olduğunu söylerken abartmıyordu. Etrafı aydınlatan tek şey atlıkarıncaydı. Yakından bakılınca aslında küçük cam kürelerde kendiliğinden ışık saçan böcekler vardı. Tepemizde gri belirsizlik pusuyla kaplı bir gökkubbe parlıyordu.

Etrafımızı saran siyah sis o kadar yoğundu ki zemini göremiyordum. Çıt çıkmıyordu; atlıkarıncanın dişlileri bile sessiz sedasız dönüyordu.

Babam ve Bernie amca hemen önümdeki atlara kondular. Babamın kuzeni Phillip, kırmızı şövalye kıyafetiyle Bernie amcanın atının yanındaki bir bankta oturuyordu. Atımı dengede

tutan pirinç sırığa tutundum. Ortadaki direk, üçgen aynalarla kaplıydı. Aralarından lunapark aletinin içini görebiliyordum. Burası bizim çıktığımız ve şövalyelerin her nasılsa geri döndüğü yerdi. Daracık ayna parçaları ve bizim boyumuz düşünüldüğünde fiziksel olarak imkânsız görünüyordu.

Yolculuk sona yaklaştıkça nabzım da yavaşlamaya başlamıştı. Babam kumaş çantasını amcamdan aldı ve aşağı inmeme yardım etti. Ayaklarım yürümeyi unutmuşçasına tökezledi.

Dördümüz birlikte aydığınlıktan bilinmeze adım attık. Ayağım her an çamura saplanacakmış gibi geliyordu. Dizlerimizin etrafını tuhaf bir sis kapladı ve ayak bileklerimize indi, halbuki etrafta ıslak hiçbir şey yoktu. Sisin, sesi emme özelliği vardı, her fısıltıyı, soluğu, hışırtıyı, ayak sesini yiyip yutuyordu.

Uzakta belli belirsiz, beyaz, parlak bir kapı belirdi. Arkasında devrilmiş bir cadı kazanı gibi karanlık ve tehditkâr demir kubbe yükseliyordu.

Durdum. Amcam ve kuzeninin yaptığı plan, babam ve ben sessizce içeri girerken kapının gözlerinin dikkatini başka tarafa çekmekti ki bu da oldukça tehlikeliydi. Kamuflajımızla rahatça içeri girebilecektik. Fakat kapı dördümüzü birden fark edecek kadar yaklaşmadan üstümüzü değiştirmeliydik.

Omzundaki kumaş çantasına asılıp babamı durdurdum.

"Sana bir şey göstermem gerek," demeye çalıştıysam da daha dilim dönemeden sesim kesildi. Bernie amcam, burada iletişimin aldatıcı olabileceğini söylemişti. Boşluğun ağzımızdan çıkan sözleri yutacağını düşünememiştim.

Kostüm çantasını aldım ve kıyafetlerden birini üzerime geçirdim. Transparan kumaş omuzlarımdan belime döküldü. Pantolonun uzun paçalarını çekip botlarımı saklayacak biçimde bağladım.

Sonra çevreme odaklanarak kollarımı uzattım. Kumaş küçülüp üstümdeki giysilere tam oturdu. Çevreme dikkat kesil-

dikçe havanın hareket etmeye başladığını, sihirli manşetlerden dışarı çıkan ellerim dışında hiçbir yerimin görünmediğini fark ettim. Bütün bedenim görünmez olmuştu. Kol manşetlerimi parmaklarımın üstüne çekiştirdiğimdeyse süzülen bir kafadan başka bir şey değildim.

Phillip ve Bernie amcam başlarını salladılar.

Birkaç dakika içinde babam da görünmez oldu. Konuşamadığı için kamuflajı nereden bulduğumu soramadığı gibi, bunu yaptığım için beni azarlama şansı da olmadı. Çantayı kolunun altına sıkıştırınca o da görünmez oldu. Kapüşonlarımız yüzümüzü kapatıyordu. Böylece biz etrafı görebiliyor ama dışarıdan görünmüyorduk.

Refakatçilerimiz kapıya yöneldi. Onları takip ediyor, aramızda birbirimizin ayaklarına basmayacak kadar mesafe bırakmaya gayret ediyorduk. Yaklaştıkça parmaklıkların beyaz pullu ince kıllara dönüştüğünü ve albino yılanlar gibi kıvrandığını zannettim. İçimi hiç beklenmedik bir duygu kapladı. Korku değildi. Kaygı değildi.

Bu, etrafımızı saran hiçlik kadar büyük bir yalnızlık hissiydi.

Bu kapının içinde bir yerde iki şövalyem vardı; karanlık ve ışık. Çok sevdiği Harikalar Diyarı'nın girişlerini ve çıkışlarını imha etmekteki dev başarısızlığım yüzünden Morpheus benimle ilgili hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Sonra Jeb vardı, bildiğim en sadık ve saf aşkı fırlatıp attığıma inanan Jeb.

Tüm o haftalar boyunca fiziksel açıdan iyi olup olmadıklarını merak etmiştim. Peki ya duygusal durumları nasıldı? Jeb ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Morpheus da her fırsatta bu yanlış anlamayı körüklüyordu.

Belki de üzülmem gereken şey tehlikeli mahkûmlar ya da tuhaf yabani hayat değildi. Morpheus'un Jeb'i kanatlarının altına alıp koruduğunu düşünmek çok komik olurdu. Tek ümidim, bir mucize olması ve birbirlerini öldürmeden yollarının ayrıldığıydı.

Kalbim bir kere daha arada kalmıştı, kelimenin tam anlamıyla fiziksel bir yanma hissediyordum. Görünmez duvağımın altından dişlerimi sıktım ve refakatçilerimden uzaklaşmamaya çalıştım.

Kapıya yaklaşmıştık. Üç kat yüksekliğindeydi. Bernie amcam kıvrımlı parmaklıklara dokundu. Anakonda yuvaları bile kapının büyüklüğüyle boy ölçüşemezdi. Pullar buruşmuş ve dökülmüştü, kaslar derinin altında dalgalanıyordu. Bu kapının, eline geçirdiği avı nasıl öldürdüğüne şüphe yoktu. Giriş kurallarına uymayan her kimse, tek bir hareketle ezilirdi.

Bu parmaklıklar orduları bile yok edebilirdi. Muhtemelen etmişlerdi de.

Görüntü o kadar tüyler ürperticiydi ki homurdanarak, sesleri emen sise şükrettim. Kapının merkezinde bulunan yılansı bir uzantı diğerlerini çekti. Venüs sinek tuzağına benzeyen beyaz, dikdörtgen bir çıkıntı, amcam ve Philip'in tam önüne düştü. İnsanın beline kadar geliyordu. Açılmasıyla birlikte, içeriden sivri kirpikleriyle bakan, yılan gözünü andıran kısık, tek bir gözbebeği göründü. Titrememeye çalıştım.

Kirpikler yavaşça ve dikkatle kırpışmaya başladı.

Bernie amca ile Phillip önümüzde durmaya devam ediyordu. Yapraklarla örtülü yaratık tepeden tırnağa onların etrafında dönmeye başladı. Omuzlarının üstünden bakacak kadar yükselmişti ki babamı ya da beni görmesinden korkarak nefesimi tuttum.

Gözlerini kıstı ve dokunaçlarını bir ileri bir geri savurarak ısırmaya çalıştı. Yılansı çubuklar iki yana çekilmiş perdeler gibi hep birlikte iki yana kıvrıldı. Biz birleşik bir cephe gibi öne doğru ilerledik, pullarına değmemek için dirseğimi tutarken saçlarım diken diken oldu.

Kapı arkada kayıp yerine geçene kadar nefes bile almadım.

Babamla kapüşonlarımızı çıkarıp rahat bir nefes aldık. Kardeşi ve kuzeni, görevi devralacakları şövalyelerin yanındaki kapının iki tarafında bulunan ahşap platforma çıkmadan önce omzumu

okşadılar. Kül ve rüzgârın yarattığı hortum, tıpkı hava durumu programlarında gördüğüm beyaz kasırgalar gibi, uzaktaki her şeyi süpürmüştü.

Üzerinde durduğumuz platform ile HerhangiBirYer arazisi arasında sisten başka hiçbir şey yoktu. Buhar radyoaktifmiş gibi yeşil bir renk yayıyordu. Bernie amcanın önceden verdiği kısa bilgiye göre, sesi emmiyor, onu geçmeye çalışan her şeyi yutuyordu.

Her iki kapı araziden belli bir şekilde ayrılmışlardı. Yeşil anafor, mahkûmları uzakta tutuyor, girişlere saldırmalarını engelliyordu. Geçmek için rüzgâr bacalarını kontrol etmeleri gerekiyordu. Eskiden girişin bu yanını denetleyen diğer gözbebeği bacalarla zihinsel bağlantıdaydı. Şövalyeler yaratıktan geriye kalanlarla madalyonlar oluşturmuş, HerhangiBirYer'e giriş ve çıkış yollarını kontrol altına almışlardı.

Şövalyelerle kısaca konuşan Bernie amca inip babama mekanik bir güvercin uzattı. "Boynunun altındaki düğmeye bas," dedi göstererek. "Gagası parladığında mesaj bırakabilirsin. Oğlanı bulup malzemelerle Harikalar Diyarı'nın kapısına geldiğinde herkesin iyi olduğuna dair bize mesaj yolla. Güvercin bizi bulur. Mahkûmlar yolunu kesmesin diye demirle kaplıdır. Bir günün var. Yirmi dört saat içinde senden haber alamazsak sizi bulmak için güvercinin sinyallerini takip edeceğiz."

Babam demir kaplı güvercini aldı, çantamıza koydu ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Fakat hiçbir ses çıkmadı.

Bernie amca başını salladı. "İçinize çektiğiniz siyah sise karşı henüz tolerans geliştirmediniz." Üstümüze gelen hortumdan sesini duyurabilmek için bağırıyordu. "Ses telleriniz yarım saat ya da daha fazla süreyle uykuda kalacak," dedi arkamızı işaret ederek. Dönüp, süzülerek kapanan bacaya baktık. Bir anda başlayan rüzgârla örgülerim yüzüme ve boynuma çarpıyordu.

"Nasıl yapacağını hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu amcam, babama.

Babam başıyla onayladı.

"İçeri girin ve birbirinize sımsıkı tutunun," dedi amcam. Boynundaki madalyonu kaldırdı. Tam ortasında grimsi bir parıltı vardı ve içinden damarlara benzeyen kırmızı şeritler geçiyordu. Tuhaf kaya parçasını, paslı pirince benzeyen bir metal çevreliyordu. "Size kendi madalyonunuzu verebilirdik fakat yanlış ellere geçme riskini göze alamayız. Siz birini bulmak istediğiniz için, bacanın sizi dünyanın ortasına, mahkûmları saldığımız yere bırakmasını sağlayacağım. Yine de gözünüzü dört açın. Son zamanlarda toprağın sağı solu belli olmuyor, hortumlardan sonra iyice dengesizleşti. Bu yüzden tam olarak nereye ineceğinizi kestiremiyoruz. Bir harita temin ettik. İndiğiniz yerde parlak yeşil kapılara bakın. Kuzey ve güney yönünde. Onları haritanın anahtarları olarak kullanın. En önemlisi de asla birbirinizden ayrılmayın."

Babam başıyla onayladı. Bernie Amca ikimize de sarıldı ve bizi yaklaşan bacaya doğru iteledi. Babam omzundaki çantayı sağlama alırken eli giysisinin içinde gözden kayboldu. Gözlerimin içine baktı. Küçük bir kız olup kucağına sığınmak istedim.

Fakat artık yetişkin bir kadın ve bir kraliçeydim. Ve tüm bunların tek sorumlusu bendim. Artık saklanmak yoktu. Başımı kaldırdım. *Hazırım.*

Yüzümüze kül gelmesin diye kukuletalarımızı indirip içeri atladık, ayaklarımız yerden kesilip bedenimiz fırıl fırıl dönerken sımsıkı tutunduk. Birazdan baca açılınca ayaklarımızın altında hızla bir kar tepeciği yükseldi. Arazi düzensiz ve yapraksız ağaçlarla doluydu. Yukarıdaki demir kubbeyi göremiyordum. Turuncu bir gökyüzü gibi görünen kubbe ile yeryüzü arasında yalancı bir sema vardı. Yakında bir yerlerde yangın çıkmış gibi kumaştan gelen bir koku burnumu yakıyordu.

En tepeye çıkmıştık ve darbe bizi birbirimizden ayırmıştı. Babam beni yakalamaya çalışsa da aksi yöne savrulmuştu, ka-

püşonu düştüğü için yüzünü ve boynunu görebiliyordum. Kesik bir kafa gibi korkunç görünüyordu. Kumaşın içinden parmaklarımı oynatarak bir avuç kar aldım. Fakat bu kar değildi. İçinden geçtiğimiz baca gibi tepe de külle kaplıydı. Elimin altındaki toprak ufalanarak beni babamın göremeyeceği kadar uzağa savurdu.

Babamın çocukken burada olduğunu ve kurtulduğunu, üstelik bu kez görünmezlik gibi bir avantaja ve silahlarla dolu bir çantaya sahip olduğunu hatırlattım kendime.

Heyelanla sürüklenirken iki büklüm olmuştum, kukuletam iyice sıkışmıştı. Sert yolculuk kemiklerimi çatırdatıyordu ve tepenin dibine indiğimde bir taş karnıma çarpınca ciğerlerim boşalıverdi.

Nefes almaya çalışıyordum.

"Vay vay. Kimleri görüyorum?" Boğuk bir İngiliz aksanı kulağımı kadife misali okşadı.

Kukuletamın ince kumaşından karşımdaki siluete baktım. Morpheus taşın diğer tarafında durmuş, gözlerini bana dikmişti. İşlemeli lacivert ceketinin içine giydiği leylak renkli gömleği, mermer beyazı tenini tamamlıyordu. Çizgili pantolonuyla çok şık görünüyordu. Başında bir tarafa eğdiği fötr bir şapka vardı. Şapkasının etrafına kümelenmiş güveleri bu tuhaf ışıkta tam seçemesem de orada olduklarını biliyordum.

Elinde bir baston vardı. Kartal başlı sapı o kadar gerçekçiydi ki bir tahnitçi dükkânından alınmış bile olabilirdi. Tüylü kanatları bastona sarılıydı ve dört pençesinin her biri, aslan ayağı gibi, sarı bir kürkle kaplıydı. Ayak parmakları yerine de pençeleri vardı.

Morpheus, her zaman hatırladığım gibi şık ve eksantrik görünüyordu. Nasıl olmuşsa olmuş, burası onu değiştirmemişti.

Çok mutluydum, ona sarılmak istiyordum ama gözlerindeki kızıl öfkeyi fark ettim.

Bastonunu kolunun altına sokuşturdu, kanatlarını indirdi. Öfkesi zarif taraflarını sertleştirmişti.

"Yüzünü bir daha asla görmeyeceğimi umuyordum."

7

YANILSAMALAR

Morpheus'un yüzüme tokat misali çarpan nefreti, taşın göğsümde açtığı yaranın ıstırabıyla yarışıyordu sanki.

"Burada olman hiçbir şeyi değiştirmez," dedi öfkeyle. "Sen kendi kuyunu kazdın. Şimdi onun içinde dur." Başka hiçbir şey söylemedi. Buraya nasıl geldiğimi sormadı. Hatta ismimi bile ağzına almadı. Kayayı öylece kenara çekti. Artık aramızda hiçbir engel yoktu.

Korkudan iki büklüm olmuştum. Ne bekliyordum ki? O çok sevdiği evini yok etmiş, büyü gücünü elinden alıp onu ayna dünyasında çürümeye bırakmıştım. Elbette beni kollarına alıp ne kadar özlediğini söylemeyecekti.

Ama bu kâbusta onun da rolü olmadığı anlamına gelmiyor.

Özür dilemek ile haklı öfkem arasında kalmıştım. En iyisi kelimelerin bilinmez bir sesler kutusunda kilitli kalmasıydı.

Morpheus'un duvarlarını yıkmak için zamanım olacaktı. Şu anda babamı bulmalı, iyi olduğundan emin olmalıydım. Sonra Jeb'i arayacaktık ve büyük ihtimalle o da beni görünce aynı tepkiyi verecekti.

Kıyafetlerimin altında güvende olduklarından emin olmak için boynumdaki günlüğü ve anahtarı yokladım. Morpheus ayağa kalkıp sırtını ve kanatlarını bana döndüğünde kalkıp çıplak ağaçlara doğru yürümek üzereydim.

"Sana kül çukuruna dön dedim," dedi elinde bastonuyla yerdeki taşı dürterek. "Artık ben istemedikçe başımı belaya sokamazsın."

Başımı kaldırdım. Kolumu kaldırıp baktım. Hâlâ görünmezdim. Morpheus burada olduğumu bilmiyordu bile. Başından beri taşla konuşuyordu. Elimden geldiğince sessiz kaldım ve ağrıyan kaslarımı gerdim.

"Biz... biz... sadece..." dedi taş, Morpheus'a, beyaz ve tozlu kayanın altında görünen ağzıyla, "m-merhametli kralımız yumurt-yumurtalarımızı geri almamıza yardım eder mi diye merak etmiştik?"

"Tek isteğimiz," dedi otuz küçük taş parçası, pudramsı dudaklarını oynatarak, "yumurtalarımızı kurtarman."

"Şöyle düşünelim," dedi Morpheus kanatlarını küçük seyircilerinin üstüne kaldırarak, "Sağı solu belli olmayan bir okyanusta yüzmek uğruna yumurtalarını sahipsiz bırakıp kaybeden sizsiniz. Şimdi, size yardım etmeyi *düşünürüm* dedim. Düşünmek, tanımı gereği, olguları değerlendirmek ve sonuçlarını ölçüp tartmaktır. Bu da zaman alır. Sizin gibi inatçı kurbanlar bile bunu anlayabilir. Bugün buraya yalnız kalmak için geldim, ki bu kendi gölgesi daima peşinde olan biri için az bulunur bir rahatlık. Sonunda meditasyon için güneşsiz ve mükemmel bir yer buldum. O yüzden yaylanın."

Taşlar yerlerinden kıpırdamadı. Morpheus pençeli bastonuyla önündeki taşlardan birini hafifçe itti.

"Belki de beyniniz fosilleşmiştir," dedi homurdanarak. "Yumurtalarımızı toprağa gömecek sihir gücüne sahip tek kişiyi sınırlendirmek ister misiniz gerçekten?"

Morpheus'un, bastonuyla buluşan parmaklarından titrek mor ışıklar çıkıyordu. Sapından aşağı inen ışıklar aslanın pençelerine kadar yürüdüler.

Elimle ağzımı kapadım ama nefesimi tutmakta geç kaldım.

Kasları gerilen Morpheus omzunun üstünden baksa da taşlar yine dikkatini çekti.

"Ah, hayır. Biz hi-hi-hiçbir zaman yumurtalarımızın ezilmesini istemedik," diye cevap verdi en büyük taşsı yaratık. "Lü.. lü... lütfen." Altı ıstakoz bacağı ve iki boncuk göz fırladı bedeninden. Diğer taşlar da bana Carroll'ın hikâyesindeki ıstakozları hatırlatarak aynı şeyi yapıp bacaklarını ve gözlerini serbest bıraktılar.

Taşlar, Morpheus'un ellerinden ve bastonundan kendilerine yayılan büyüyü engellemek için homurdanarak hızla geri geri yürümeye başladılar. Ön kıskaçlarıyla külleri eşeliyor, mor büyü ışınlarıyla aralarına beyaz bir sis bulutu bırakıyorlardı.

Gözlerimi kıstım. Yani demir kubbenin altında güçlerini sergileyen tek kişi Morpheus muydu? Kızıl olmasından çok daha iyiydi ama nasıl olur da çarpılmadan sihir yapabiliyordu? Sihrini maviden mora dönüştüren demir miydi?

"Lütfen!" diye bağırdı kaya ıstakozları hep bir ağızdan.

"Yeterince iyi," dedi Morpheus, sihirli telleri parmaklarının arasında kaybolana kadar bastonunu kavrayarak. "Bırakın da kralınız biraz düşünsün. Bir karar verildiğinde sizi çağıracağım. Anlaşıldı mı?

"Evet, çok iyi a-a-anlaşıldı." En büyük taşın rengi, kristal gibi şeffaflaşana kadar açıldı. Turuncu göğün altında kabuğu inci gibi parlıyordu. Sedefi andıran küçük taşlar onu takip ederek

hızla tepeye tırmandılar ve kendilerini kül yığınının içine gömüp benim gibi görünmez olana değin külle kaplandılar.

"Lanetli diyar," dedi Morpheus. Bastonunu dört pençesinin üstünde tutup cebinden bastonunun üstüne koymak için eldivenini çıkardı. "Herkes pastadan istiyor. Toprağın bile kendi planları var."

Gülmemek için kendimi tuttum. Alındığında da tam olarak böyleydi; narsisist, zararsızca sarkastik ve zeki. Buradaki yaratıkları idare etmenin bir yolunu bulduğuna sevinmiştim. Güçleri mahkûmları huzursuz edip babamın akrabalarının başına bela olsa da en azından onu hayatta tutmuştu.

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandı, yürüdükçe kanatlarının tüyleri bastonuna çarpıyordu.

El yordamıyla yüzümdeki ve ellerimdeki yapay görüntüyü soymaya çalıştım ama terli derime yapışmıştı. Ellerimi iki yana indirip giysime odaklandım. Belki altıma ne giydiğimi düşünürsem sihir tersine döner, yeniden görünür hale gelirdim.

"Morpheus, bekle." Sesim çok zayıf bir fısıltıydı. Yine de onu durdurmaya yetti.

Sessizlik... sadece keskin nefesi duyuluyordu. Topuğunu döndürünce ayaklarının altındaki küller döküldü. Sadece hatları görünen şeffaf elimi ona uzattım.

"Orada biri mi var?" diye sordu Morpheus gözlerini kısıp bakarak.

Arkamdan bir el omzuma dokundu. Hissediyor ama görmüyordum. "Allie." Babamın fısıltısı kulağımı okşadı. "Kendini gösterme."

Elini tuttum ve güvende olduğu için rahat bir nefes aldım. Ben cevap veremeden zemin bir yapboz gibi dağıldı. Babam kolunu bana sımsıkı sararken ikimiz de zeminle birlikte sarsılıyorduk. Zemin bir anda çatırdamaya başladı. Çatlaklardan dışarı gürül

gürül su çıkıyor ve aramızda derecikler oluşturuyordu. Sıcak su akıtan küçük fıskiyelere benzeyen gayzerler ortaya çıktı.

Ağaçlar, tepeler, Morpheus, ben ve babam, hepimiz minyatür adalarımızda yüzüyorduk.

Ilık hava bir anda yerini kuvvetli bir rüzgâra bıraktı.

Ayağının altındaki toprağı sabitlemek için kanatlarını indiren Morpheus, "Lanet olsun," diye homurdandı. Yüzünü griye dönen göğe kaldırarak, "Gerçekten mi?" diye bağırdı boşluğa. "*Sıcak su gayzerleri mi*? Şakadan anladığınız bu mu?"

Ayağımı babamınkinin yanına koydum, yüzen adamızın üstünde dengede durmaya ve Morpheus'un söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Devasa bir kuş sürüsü çıkıp gelirken tepemde mekanik bir vızıltı başladı. Kanatlarını kullanmak yerine uçmak için çiçek desenli, dantelli şemsiyelere tutunmuşlardı. Her biri gökyüzünde uçan devasa bir Mary Poppins'ti sanki. Alçalırken şemsiyeleri ters döndü, kuşlar suya indi. Kamuflajıma ve giysime sıçrayan su tenimi yaktı.

Kuşların çoğu şemsiyelerini bırakmış, gagalarının yardımıyla tüylü ve buharı tüten bedenlerini kıyıya çekmeye çalışıyorlardı.

Bazıları ördeğe bazıları kartal yavrularına veya balıkkartalına benzese de hepsi korkunç bir şekilde deforme olmuşlardı: Goril kadar bedenleri, tüylü dört kol ve iki kanat takımına bağlı elleri vardı. Eğri büğrü sırtları yüzünden, yürürken topallıyorlardı.

Babam beni yanına çekti. Üç kuş, devekuşu adımlarıyla topallarken yüzen adamız tahterevalli gibi inip kalkıyordu. Haşlanmış ıslak tüylerin kötü kokusundan neredeyse kusacaktım. İçimden bir his, görünür olsak bile bizi fark etmeyeceklerini söylüyordu çünkü yüzlerini Morpheus'a dönmüşlerdi.

Yedi tanesi hendeklere doğru kanat çırpıp keskin gagalarını tıkırdatarak Morpheus'un etrafını sardı. Morpheus bir adım bile gerilemedi. Beş tanesi de kaya ıstakozlarının saklandığı tepeye tırmandı.

"Bak sen," dedi Morpheus keyifle gülümseyerek. "Demek hiç de ahmak bir sürü değilmiş. Pek şaşaalı bir giriş oldu. Bakıyorum da mutasyonlarınızı kontrol etmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Fakat korkarım geç kaldınız, olan oldu. Umarım moda tavsiyesi vermeye gelmemişsinizdir. Hiçbir stil ya da hoşluk bu çirkinliği gizleyemez."

"Kapa çeneni," diye gakladı yalıçapkınına benzeyen bir kuş. "Manti senin zayıf noktanı bulduğunda bu kadar kibirli olamayacaksın."

"Evet ya, zayıflık." Bir kartal yavrusu gagasını açıp Morpheus'un kulağını yakalamaya çalışırken kulakmemesinde kanlı bir çizik bıraktı. Morpheus ürkmüştü ama yerinden kıpırdamadı. Daha önce sihir yapmıştı. Neden uçup kaçmıyordu ki? Babamın elinden kurtulmaya çalıştım ama beni sımsıkı tuttu.

"Bu senin kavgan değil," diye fısıldadı ıslak tüylerin hışırtısı ve gayzerlerin uğultusunda ancak duyulan sesiyle.

Homurtumu bastırdım.

"Oyun bitti, tatlı çocuk," dedi balıkkartalı, Morpheus'un yakasına nemli, maymun eliyle dokunarak. Morpheus'un bastonu elinden düştü. "Manti'nin gözü üstünde. Sihir yaptıktan sonra gücünü toplayabilmek için ortadan kaybolduğunu biliyor. Bilmek istediği şey, sihrini *nasıl* yenilediğin ve kullanırken neden seni etkilemediği." Balıkkartalı, Morpheus'un ceketinde bıraktığı tırtıklı deliğe baktı. "Bu nasıl oldu?"

Morpheus burnundan soluyordu. "Anlaşılan giysilerim o kirli ellerinizin en ufak temasından bile kaçınmanın bir yolunu bulmuş."

İstemsizce kıkırdadım. Babam bir kez daha beni uyarmak için omzumu sıktı.

Balıkkartalı, Morpheus'un yüzüne yaklaştı. "En iyisi tüm bu tuhaflığı sisteminden çıkarıp almak. Manti'nin bizimki gibi bir mizah anlayışı yoktur."

Morpheus dilini şaklattı. "Pekâlâ, belki başka bir öğlen deneriz. Bugün patavatsızlığım tuttu. Şimdi, çekilirseniz bastonumu alacağım..."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi yalıçapkını yaklaşarak. "Kaya ıstakozlarını yumurtaları karşılığında senin sihrini tüketsinler diye gönderdik. Gücünü tükettin. Bu yüzden bizimle gelip Manti'nin sorularına cevap vermekten başka seçeneğin yok."

Morpheus, tepede beyzbol topu büyüklüğünde inci iplikle-rine benzeyen taşlarda yol alan beş kuş yaratığa baktı. Eldivenli parmaklarıyla kalçasına vurdu. "Sizi küçük hain kabuklular. Onlardan hayır gelmeyeceğini bilmeliydim." Etrafını saranlara sırtını döndü. "Demek patronunuz da yarışa dahil olmak istiyor, ha?"

"Ortalığı velveleye vermekte ve diktatörlük kurmakta ısrarcı olan sensin. Hepimiz tacın Manti'nin hakkı olduğunu biliyoruz. Buraya sürülmeden önce bile Kraliçe'nin valesiydi. Yüzlerce yıl önce. Sana meydan okuyan biri karşına çıkmadan kral olabileceğini mi sandın?" dedi balıkkartalı, Morpheus'un bastonunu tekmeleyerek. Tüyleri havada uçuştu. "Hayır. Kupa Kraliçesi iki gün sonraki Kutsal Festival'e davet edildi ve resmi kralı seçmek için bir kurul oluşturulacak. Yarışı kazanan, yönetme iradesini Kraliçe'den alacak. Kaybedenlerse küt küt atan kalplerinden olacak."

"Kuvallar bunlar," dedi gagalı kuş, gülümseyerek şemsiyesini Morpheus'un yüzüne sallarken. "Bizzat Kraliçe'nin koyduğu kurallar."

"*Kuvallar* mı?" dedi Morpheus kıkırdayarak, boğuk ve yumuşak bir ses tonuyla. "Korkutma taktikleriniz üzerine daha çok düşünmelisin, Vakvak. Süslü bir güneşlik taşıyan albatros dilbilgisi hataları yapıyor. Hımmm, beklediğin etkinin zerresi bile yok, üzgünüm."

Yedi kuş üstüne atılıp onu yere serdi.

Ben de babamla mücadele ettim ama bana mısın demedi.

"Onu yemek yok!" diye bağırdı gagalı yaratık. "Patronun emri!"

"Doğru," diye homurdandı balıkkartalı, arkadaşlarına bakarak. "Manti onu canlı getirmemizi emretti. Gerçi canlılığın seviyesini belirtmedi. *Neredeyse canlı* size uyar mı, beyler?"

Hepsi bir ağızdan cıyaklayarak onu onaylayıp Morpheus'un iki büklüm bedenine saldırdılar. Kimi şemsiyesiyle vuruyor, kimi yumruk atıyordu.

Babamın elinden kurtulamamıştım fakat avazım çıktığı kadar bağırdım. Sesimi duyan kuşlar, kanatlarının üstünden bana baktılar. Ben kamuflajımı üstümden atarken Morpheus'un elinin tüy yığınında hareket ettiğini gördüm. Eldivenli parmakları ve kanatlarıyla bastonunu kavradı.

Baston birdenbire canlı bir grifona dönüştü. Bir kartalın başı ve kanatlarına, sarı tüylere ve devasa bir aslanın pençelerine sahipti. Kükreyerek kuşların üstüne pike yaptı.

Morpheus kaostan kaçıp ayağa kalktı. Şimdi gömleğindeki deliklerle birlikte ceketinde daha çok delik vardı. Pantolonunun paçaları da delikli olmasına ragmen giysilerindeki delikler güve yeniğine benziyordu. Şapkasını aldı, temizledi. Gözlerini gözlerime dikti. Kirli yüzünü mendiliyle silerken yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Grifonun altındaki yedi kuş da kıpırtısızdı. Mitolojik yaratık göğe yükseldi ve diğer beş kuş ile kaya ıstakozlarını takip ederek gözden kayboldu.

Babam kamuflajından kurtulmaya çalışırken Morpheus bizimle göz göze geldi. Mendilini kaldırırken yüzünde merak ile gururlanma arası bir ifade vardı. Kestirmek zordu çünkü gözlerinin altındaki değerli taşlar sayısız duyguyu aynı anda yansıtıyordu.

"Kraliçem," dedi genelde tok çıkan sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak.

"Yaverim." Hiç tereddüt etmeden kayıtsızlığına karşılık verdim. "Burada olduğuma pek şaşırmamış görünüyorsun."

"Ah, yolunu bulacağını biliyordum. Sadece zamana ihtiyacın vardı. Aslında beklediğimden erken geldin." Elleriyle etrafı gösterdi. "Dolayısıyla evim içler acısı halde."

"Ah, insan düşmeyegörsün," dedim dalga geçerek.

Mürekkep karası gözbebekleri akik gibi parladı. Pis pis gülüyordu. Daha fazla direnemedim, ben de ona gülümsedim. Yedi mutant kuş hemen arkasında yükselirken sanki o an yitip gitti.

"Dikkat et!" diye bağırdım.

Dördü ona saldırdı. Diğer üçü de babam ve benim üstüme uçtu.

"Allie, eğil!" Babam hemen kumaş çantasını açtı.

Kuşlardan biri babamın başına saldırdı. Diğer ikisi havada çarpışıp yere düştü. Babam bir elinde demir hançer, diğerinde zincir topuzla kuşu savuşturdu. Ayağını zarif bir hareketle kaydırıp demir çivili topu ona saldıran kuşun gagasına savurdu.

Yerdeki iki kuş babama doğru yuvarlanarak onu dizlerinin üstüne düşürdüler. Babam inleyerek, etrafa saçılan su şişelerinin ve protein paketlerinin yanına yığılıp kaldı. Annemin kaçırılması, içimi yakan bir acıyla gözümün önünde canlandı.

Tenimin altındaki delilik uyanmıştı. En yakınımızdaki minyatür sıcak su geyzerlerine odaklanırken hepsini su yılanlarının ağzından fırlayan uzun diller gibi görüyordum.

Çağlayanlar havalanana kadar büyüyerek babama saldıran kuşları ve gagası yaralı kuşu kıskıvrak yakaladılar. Çağlayan diller, devasa kuşları hendeğe ittirdi.

Suyun kenarında elinde hançeriyle duran babam sendeledi. Kabarcıklar suyun derinliklerinden yükselerek azalmaya ve birbirlerinden uzaklaşmaya başladı.

"Alyssa," dedi dudaklarını oynatarak.

Tam ismimi söylediği gerçeğini ya da sesindeki endişeyi kabullenemiyordum.

Bunun yerine içimdeki delilik halkalarının insani merhamet duygusunu sarıp sarmalamasına izin verdim; onu hapsetmem bütün hareketlerime yansıyordu. Sonra havanın dağılmasını umarak kabarcıklara baktım, ölmelerine can atarak kuşların ciğerlerinin çökmesini bekledim.

"Sen hiç kimseyi öldürmedin, Allie. Bunun tek yol olduğundan emin ol. Aksi takdirde yakanı bırakmaz..." Babamın sözleri zihnime süzüldü.

Karnıma ağrı saplanmıştı.

Yanılıyordu. Öldürmüştüm. Hayatım boyunca öyle çok böcek öldürmüştüm ki onları mozaik yapmak için kullanmasaydım cesetleriyle bir tahıl ambarını doldurabilirdim. Ayrıca Harikalar Diyarı'ndaki sayısız iskambil bekçisinin ve cupcup kuşunun da ölümüne yol açmıştım. Ahtapotustan bahsetmiyorum bile.

Bunlar yeterdi. *Şimdilik.*

Sessiz bir komutla gayzerleri yeniden çalışır duruma getirdim. Mutant kuşları kaldırıp yükseldiler. Sıcak suyu en yakın ağaca yönlendirirken dallarında taçyaprakların açtığını hayal ediyordum ki üstüme sıcak su sıçradı. Yükselen suyun en yakın ağaca ilerleyişini izlerken üstüme sıcak su fışkırdı. Su, yolcularını içine aldı ve dallar bükülerek etraflarını sararken avları zar zor nefes alarak, öfkeyle bana bakıyordu. Gayzerler yavaşlayarak, çıktıkları yarıklara çekildi.

"İşte benim kızım," dedi babam.

Kullanmayı öğrendiğim güç beni korkutmaya başlamıştı ama beni durduracak ya da düşünmemi engelleyecek kadar değil. Bu da beni daha çok korkutuyordu.

Morpheus'u kontrol etmek için arkamı döndüm. Grifon geri dönmüş ve kalan dört kuşu devasa pençelerinin arasına almıştı.

Pençelerinden damlayan kan, tepenin ardına kadar kovaladığı beş kuşa ne olduğuyla ilgili hiçbir soru işareti bırakmıyordu.

Morpheus tutsakların başında duruyordu. "Evcil hayvanım tek bir sözümle sizi de suç ortaklarınız gibi ikiye böler."

Gagalı yaratık hıçkırık ile cıyaklama arası bir ses çıkarıyor, diğerleri keskin pençelerinin altından titreyen tüylerini dişliyordu.

Morpheus balıkkartalının yanına çömeldi. "Siz arkadaşlar, hanımefendiye şükran borçlusunuz." Kuşun çirkin suratından bir tüy kopardı. "Onu etkilemeye çalıştığım için, onu örnek alacak ve merhametli davranacağım. Manti'ye bir mesajım var, iletirsiniz değil mi? Ona deyin ki kendisi savaşmadıkça hiçbir yarışı kazanamaz." Morpheus, balıkkartalının titreyen gagasını elindeki tüyle okşadı. "Ah, yeni tüy kalemim için de teşekkür ederim."

Başıyla grifona işaret eden Morpheus, mutant kuşlar serbest kalana kadar ayakta dikildi. Ben de ağaçtaki tutsaklarıma dönüp onları serbest bıraktım. Hezimete uğradıkları için cıyaklayıp feryat ederek şemsiyeleri olmadan mor göğe yükseldikçe kanatları daha da deforme oluyordu.

İki tanesi tüylerini kaybetmeye başladı. Havada süzülemeyecek hale gelince bedenleri havada büküldü. Birer birer düştüler. Düştükleri yerlerden kül bulutları yükseldi.

"Öldüler mi?" diye sordum.

"Öldüler," diye cevap verdi Morpheus soğukkanlılıkla. "Sihirlerini kullanmaya devam etmelerinin nihai sonucu. Omurgaları büküldü ve bedenleri boş birer kabuğa dönüştü."

Elimi gömleğimin altındaki günlüğe götürdüm. Kızıl'ın anıları şimdilik sakin ve sessizdi fakat varlıkları aklıma sorular getiriyordu. "Ruhları neye dönüşür? Ele geçirmek için yeni bedenler ararlar mı?"

Morpheus tüyü cebine soktu. "HerhangiBirYer'de işler böyle yürümüyor. Ölünce sonsuza kadar yok olursun. Demirin böyle

bir etkisi var. Sihri tutan her parçamız küle döner, bedenimizden ruhumuza kadar. Bizden geriye kalanlar rüzgâra karışır ve tutsakların içeri girmesini veya dışarı çıkmasını sağlayan bacalar için hortum işlevi görür." Yüzü kararmıştı. "Yani yaşamak için başka şansın yoksa öldürmekten asla şüphe etme, Alyssa. Burada değil."

Babam ve ben tedirgin gözlerle birbirimize baktık.

Grifon, kocaman bir kedi gibi Morpheus'un bacağına sürtündükten sonra yeniden bastona dönüştü. Morpheus, pençelerindeki kanı mendiliyle silerek bastonu eline aldı.

"Şimdi anlıyorum," dedim ona bakarak.

Morpheus'un siyah kirpikleri açıldı, gözleri parladı. "Neyi?"

"Neden bastona ihtiyacın olduğunu."

Bir kaşını tuhaf bir biçimde kaldırdı. "Merakını giderdiğine sevindim."

"Giysilerine ne olduğu dışında."

Giysilerine baktı ve homurdanarak, "Sadece kuru temizlemeciye verilebiliyorlar," dedi. Ceketini temizledi, kaşlarını çatarak teninin gözüktüğü yırtıklara baktı.

"Morpheus."

Başını kaldırıp yeniden bana baktı.

"Nasıl oluyor da etkilenmeden sihrini kullanabiliyorsun, bu güçlü kubbeye rağmen?"

"Bunu kendime saklamayı tercih ediyorum, tatlım. Tüm sırlarımı sana söylersem ilişkimizin gizemi kalmaz."

"Gizem meraklısı değilimdir."

Bir zamanlar nefret ettiğim dudaklarını bükerek hınzırca gülümseyişi içimi gıdıkladı.

"Palavra. Her türlü gizeme bayılıyorsun." Minyatür adasının kenarına geldi, sudan kaçınmaya çalışarak bizim yüzer adamızı yanına çekmek için bastonunun pençeli ucunu kullandı. "Onları çözmekte de üstüne yok."

Bizim adacığımıza ayak basarken, benim bedenimdeki mücevherli kanatların aksine pürüzsüz siyah opak kanatları açıldı. Burnuma tütününün kokusu geldi. Daha önce içtiğinden farklı olarak –daha az meyan kökü, daha yoğun meyveli– bu seferki daha kömürsü ve eriksi kokuyordu.

"Orada dur," dedi babam, Morpheus'un ayakkabısının burnu botlarıma yaklaştığında.

"Baba, o benim arkadaşım ve bir aydır görmüyorum." Onu ne kadar özlediğimi itiraf etmeyecektim. İpleri Moprheus'un eline vermeyecektim. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Babam, Morpheus'u tepeden kanatlarının ucuna kadar hoşnutsuzca süzdü. "Saçmasapan işlere kalkışmak yok," dedi.

Morpheus'un mücevherleri arsız bir kırmızı-morla parlıyor, ağzından çıkmaya hazırlanan kinayeli cevabı muştuluyordu. Rica edercesine ona baktım, sessiz bir kabullenişle gözlerini devirdi.

Rahatlayan babam geri çekildi, çömelip kamuflajlarımızı erzak çantasına koymaya başladı.

"Jeb hayatta mı?" diye sordum Morpheus'a.

Mücevher izlerinin üstünde beyaz izler belirdi; kayıtsızlığının göstergesi. "Onu öldürmedim, bunu soruyorsan."

"Bunu sormadığımı biliyorsun. Bir kez olsun doğru dürüst cevap veremez misin?"

Dumanlı gri göğe baktı. "Senin ölümlü hayatta ve iyi. En kısa zamanda onu göreceğinden şüphen olmasın."

Gözlerim doldu. "Yani nerede olduğunu biliyorsun, öyle mi?" Yaşananlardan sonra Morpheus'un Jeb'i kendi kanatlarının altına alması mümkün müydü?

Babam cevabı duymayı beklermiş gibi eşyaları çantaya doldurmayı bıraktı.

Morpheus bastonuyla konuşur gibi mırıldandı. "Nerede olduğunu *biliyorum*." Ben karşılık veremeden gözlerini gözlerime

dikti, mücevherleri zümrüt yeşiline dönmüştü. "Ağzından çıkan ilk söz onun adı olmadığı için memnun olmalıyım."

Kıskançlığı ve kırgın bakışları sürpriz değildi ama kalbimdeki etkisi sürprizdi. Artık tanıdık gelen o harika ve şaşırtıcı hissi kışkırtıyordu. Sakinleşmek için ağır ağır nefes aldım. "*İkinizi de* çok merak ettim. Sen iyi olduğuna göre, ondan da haber almaya ihtiyacım var."

"En azından önce kulağımın nasıl olduğunu sorabilirdin."

Bu isteği gerçekten gülünçtü. Morpheus –Harikalar Diyarı'nın en özgüvenli ve başına buyruk sakini– somurtuyor ve bu haliyle çocuk gibi görünüyordu... yıllar evvelki oyun arkadaşımdı sanki. Dahası, Fildişi'nin düşlerinde gördüğümüz ve adlandıramadığım bir duygu seline neden olan oğlana benziyordu.

Bize biraz zaman vermesini rica ettiğim babam su şişelerini ve protein paketlerini toplarken ayak sesleri giderek uzaklaşıyordu.

Uzanıp Morpheus'un kulağındaki kurumuş kana dokundum.

"Acıyor mu?" diye fısıldadım.

Kulağına rahat dokunayım diye eğildi. "Biraz sızlıyor," dedi usulca. Gözünü dudağımdan ayırmayınca dudaklarımın ağırlaştığını hissettim. Kendini zapt etmeye çalışırken tüm bedeni gerilmişti. Yalnız olsaydık hiçbir güç onu tutamazdı. "Bunu iyileştirebilirsin, biliyorsun."

Sözleriyle silkindim. "İyileştirmek mi... neyi?"

Şapkasının altından alnını kırıştırdı. "Acıyı."

Onu iyileştirme düşüncesiyle yüzüm ısınırken aslında bahsettiği acının kulağının acısı olmadığını anlayınca yüzüm alev alev yanmaya başladı.

Köprücükkemiğinin altındaki hareketlenme nabzının en az benimki kadar hızlı attığını gösteriyordu. Elimi çekecektim ki yakalayıp yumuşacık yanağına götürdü. Bu hareketiyle hem rahatladım hem şaşırdım.

"Bana kızgın olduğunu düşünmüştüm," dedim. "Seni buraya gönderdiğim için. Tavşan deliğini tahrip ettiğim ve Harikalar Diyarı'nı ihmal ettiğim için. Her şeyi mahvettim." Bu itirafla midem düğümlendi.

Başını salladı. "Sen tayfları göndererek bir kraliçenin yapması gerekeni yaptın. Doğrusu da buydu. Ama doğru olanı yapsan da bazen bunun ciddi sonuçları olur. Attığın her adımı iki kez düşünmek ilerlemeni engeller. Kendine güven, kendini affet ve önüne bak."

Çenesini avcuma aldım. Bunları duymaya öyle uzun zamandır ihtiyacım vardı ki. "Teşekkür ederim."

"Önemli olan her şeyi yoluna koymak için gelmen," dedi. Bu soru değil, gözlemdi.

Başımı salladım.

Bileğimi tutunca dudakları avcumu yalayıp geçti.

"Yapacağını her zaman biliyordum," diye fısıldadı yara izlerime doğru. Mücevherleri altın renginde parlıyordu. Tıpkı bir sene önce Harikalar Diyarı'nda böyle konuşarak beni neredeyse ölüme ve çılgın oyunlara sürüklediği zamanki gibi.

Kendisi de tehlikeye çekilmesine ve o tehlike giderek içinde büyümesine rağmen, belki de bu yüzden, dudakları tenime değer değmez karanlık ve kötücül tarafım yumuşayıverdi.

Babamın hançeri aramıza girip Morpheus'un şahdamarına dayandı. "Süre bitti."

Morpheus elimi bıraktı.

Yaralarımdaki karıncalanmayı durdurmak için parmaklarımı yan tarafıma bastırdım. "Baba, yapma. Bıçağa hiç gerek yok."

Çenesi taş gibi sertleşmişti, beni dirseğiyle itip arkasına aldı. Morpheus'tan birkaç santim daha kısa olmasına rağmen öfkesi onu daha iri gösteriyordu.

Demirle temas edince Morpheus'un teni yeşile döndü. O halde kubbe neden onun sihrini sınırlamıyordu? Kesinlikle bir sırrı vardı. Ve bunu öğrenmeye kararlıydım.

Tıpkı Morpheus'un da söylediği gibi, bu zorlu görev düşüncesi bile beni umutlandırmıştı. Beni nasıl ateşleyeceğini bilmesi sinir bozucuydu.

"Aileme ne yaptığından haberin var mı?" diye çıkıştı babam, beni de daldığım düşüncelerden çekip çıkararak.

Morpheus boynuna değen hançerin ucunu çıplak boynuna çevirdi. "Ben sana bir aile kurma şansı verdim, Thomas. Bir teşekkür yeterdi."

Babam hançeri yeniden Morpheus'un boynuna kaldırdı. "Sana bu işin nasıl biteceğini anlatayım. Bizi Jeb'e götüreceksin, sonra da Alison'ı almamız için bizi bu kahrolası yerden çıkarıp sağ salim Harikalar Diyarı kapısına götüreceksin." Hançerin metal ucu Morpheus'un derisini büzüştüyürordu. "O zaman –ancak o zaman– sana teşekkür edip etmeyeceğime ya da *seni ortadan ikiye bölüp* ayağımın altında bir kül yığınına çevirip çevirmeyeceğime karar veririm."

8

KIRIK KANATLAR VE BACAKSIZ ATLAR

Babam erzak çantasını karıştırırken Morpheus ve ben birbirimize bakıyorduk. Haritayı açtığında çantanın ağzından turuncu bir ışık yayıldı. İçeriden küçük bir tıksırık duyuldu. Babam hızla geri çekilirken Morpheus alaycı bir tebessümle çantaya yaklaştı.

Elini çantanın içine sokup sinekkuşu boyutlarında, turuncu ve gri çizgili tüylü bir yumak çıkardı. Top gibi kıvrılmış Chessie toparlanıp muzip tebessümüyle ön patisini Morpheus'un eldivenli elinden sarkıttı. Kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu göstermek için tüylü kuyruğunu salladı.

"Hale bak, pisiciği buraya tıkmışlar," dedi Morpheus. "Seni görmek güzel, eski dostum," dedi kedinin minik kafasını okşayarak.

Chessie sırtını kabartıp haylaz bakışlarını bana çevirdi.

"Sinsi pinsi." Bernie amcanın lunapark aletinin kapısını kapamasıyla turuncu parıltıların odaya sızdığı anı hatırladıkça kendimi gülmekten alamıyordum. Chessie başından beri bizimle gelmeyi planlamıştı.

Küçük yaratık uçmaya kalkıştı ama elimi Morpheus'un avcuna kapatarak onu durdurdum. "Bekle. Buranın kuralları var. Sihrini kullanırsan kendine zarar verirsin. Bu seni değiştirir... hatta öldürebilir."

"Söylediklerinin çoğu doğru," dedi Morpheus elimi kaldırarak. "Ama unutma, Chessi'miz nadir görülen bir tür. Hem ruhu hem bedeni var. Sihrini kullanabilir. O bunu yapabilen tek safkan yeraltılı."

"Senin dışında mı demek istiyorsun?" diye sordum onu kışkırtarak.

Morpheus gözlerini bilerek benden kaçırıp Chessie'ye odaklandı. "Buradayken kafana dikkat et. Onu kaybetme riskin var. Şimdi, uçmak mı istersin yoksa otostop çekmek mi?"

Chessie, Morpheus'un geriye kalan son cebine girip başını çıkardı.

Morpheus uzaklaşmadan ceketinin yakasını tuttum.

Parmaklarımın ucunda yükselip burnumu Chessie'nin tüylü burnuna sürttüm. "Beni daha önce iyileştirdiğin için teşekkür ederim," dedim, "kolyeme sahip çıktığın için de." Tam öpecektim ki başını içeri soktu.

Dudağım Morpheus'un gömleğindeki deliklerden birine, açıkta kalan sıcacık, yumuşak tenine değdi.

"Affedersin." Kızaran yüzümle geri çekilirken, ayağımın altında sallanan zemin yüzünden dengemi kaybettim.

Morpheus belimden tutup beni yakaladı. Mücevherleri pembeye dönüyordu. "Özür dilemene gerek yok."

Babam boğazını temizledi. Yutkunup geri çekildim.

"Hemen işe koyulalım." Babam çantayı toplayıp haritayı Morpheus'a attı. "Buna göre Jeb nerede?"

Gözünü benden ayırmayan Morpheus haritaya bakmadan elinin tersiyle itti. "Bu kâğıt parçası sizi hiçbir yere götürmez. Fark etmediyseniz ben söyleyeyim, bu arazinin sağı solu belli olmuyor. Haritayı size veren kişi bunu da söylemeliydi. Belli ki sınırlı insan beyniyle bu değişkenliğin ne kadar önemli olduğunu kavrayamamışlar."

Babam kaşlarını çattı. "Kapıların konumu hiç değişmiyormuş. Şurada ve şurada parladıklarını görüyorum." Sağımızda ve solumuzda, ufukta görünen yeşil dalgaları işaret etti.

Morpheus iç geçirerek babama döndü. "Pekâlâ. Söyle bakalım. Hangisi kuzey, hangisi güney? Buraya hangi yönden geldiğini biliyor musun? Bu diyarda pusulasız dolaşmak imkânsızdır."

"Senin pusulan var mı?" diye sordu babam.

"Benim bastonum var," dedi Morpheus esrarengiz bir şekilde.

Babam dişlerini sıktı. "Yani biz seni takip edeceğiz."

Morpheus'un dudakları hain bir tebessümle kıvrıldı. "Alyssa'nın uyum sağlama konusunda sıkıntısı yok. Sana gelince, gerekirse seni bir kez daha sırtımda taşırım."

Bu iğneleyici tavrı yüzünden kaşlarımı çatarak Morpheus'a döndüm.

"Gerek yok," dedi babam istifini bozmadan. "Bizi Jeb'e götüreceksin. Ben seni nasıl ikna edeceğimi biliyorum," dedi sol kolunda sallanan hançerini okşayarak.

"Anlaştık," dedi Morpheus. "Başka bir seçeneğim varmış gibi." Sert cevabında bir hayal kırıklığı da vardı. Onu ikna eden tek şey babamın demir hançeri olamazdı. Sonuçta istediği an uçup gidebilirdi.

Topuklarının üstünde döndü ve daha önce yaptığı gibi bastonunu köprü gibi kullanıp çukurlardan geçerek yüzen küçük

adacıkların arasından yavaşça ve dikkatle ilerlemeye başladı. Babam ve ben de onu takip ettik.

Nereye basmamız gerektiğini ve bir ritim tutturmayı öğrenene kadar sarsılan zeminde dengemizi kaybetmeden ilerlemek zordu. Arazi sürekli hareket halindeydi: Kabarık tüylü bir yığın tavşan uzakta zıplaya zıplaya gidiyor, yakından kurt gibi keskin dişleri olan köpeklere benziyorlardı; timsaha benzeyen yaratıklar hendeklerden kafalarını çıkarıyor, devasa çenelerini açarak diş fırçası kıllarını anımsatan bembeyaz dişlerini gösteriyor, sarı çıyanlar gümüş renkli kadife postlarını ve ayaklarındaki küçük yeşil mücevherleri korumak için dikenli otların altında sürünerek ilerliyordu.

Hayvanların ve böceklerin çoğu, tam da istediğim gibi, bizi görmezden geldiler. Onları ya da çiçekleri duyamıyordum. Ancak uzun gömleğim, üstünde ters dönmüş kıpkırmızı çay fincanlarını andıran meyveleri olan bir bitkiye takılınca ona dokunacak oldum.

"Yerinde olsam onları rahatsız etmem," dedi Morpheus yüzüme bakmadan.

Elimi hızla geri çektim. "Meyveler zehirli mi?"

"Onlar meyve değil," dedi babam arkamdan. "HerhangiBirYer'de hem karada hem de denizde yaşayabilen bir yarasa türünün yumurta kesecikleri."

Hem karada *hem* de suda yaşayabilen yarasalar mı? *Tüyler ürpertici.*

Fincan şeklindeki çiçek tohumlarını rahatsız etmemek için bitkiden hemen uzaklaştım. O an Carroll'ın hikâyesinde geçen bir şiir yankılandı belleğimde.

Parılda, parılda, küçük yarasa!
Neyin peşindesin, söyle bana!
Uçarsın dünyanın tepesinde,

Bir tepsi gibi gökyüzünde.
Parılda, parılda, küçük yarasa!
Neyin peşindesin, söyle bana![2]

Şiirin devamını hatırlamaya çalışırken tökezleyip büyükçe bir çalıya takıldım. Yapraklardan havalanan rengârenk kralkelebekleri aklımı aldı. Kâğıt kadar ince kanatları dövme bakır ile mozaik cam karışımı gibi bir şeydi. Birini yakalamak için uzandım ama yeraltılı sezgilerim beni durdurunca elim havada kaldı.

"Peki ya kelebekler?" diye sordum.

"Onlar buralı," dedi babamdan önce davranan ve birkaç adım ötede olan Morpheus. "Bu yüzden umduğunun tam tersini bekle onlardan. Timsahların dişleri diş fırçası kılları kadar narindir, mizaçları da öyle. Bu dünyanın bir nevi yavru kedileri sayılabilirler. Oysa kelebekler? Tek bir ısırıkla seni taşa çevirebilirler. Ya da jilet gibi keskin kanatlarıyla atardamarını kesmeyi tercih edebilirler. Manzaradaki düzenli değişimler yabani hayatın dikkatini başka yöne çekmeye hizmet eder. Onları görmezden gelirsen onlar sana da aynı nezaketi gösterecektir."

Birbirinden zarif ve güzel kelebekler hava akımıyla uçarken göğüslerindeki parlak ve kıvrımlı, akrep iğnesini andıran sivri iğneyi fark ettim.

Yabani hayat her zamanki rutinine dönerken etraf sessizliğe bürünmüştü. Tabii çay fincanı yumurtalarına ve metal kanatlı akreplere sıradan denebilirse...

Babamla diğer tuhaf yaratıklar hakkında konuştuktan sonra Morpheus'a yetişmek için kanatlarımı çözüp havalandım.

Ona yetiştiğimde dönüp bana baktı. Yüzünde hoşnut bir tebessüm vardı.

2 *Alice Harikalar Diyarında*, Çev. Sinan Ezber, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2006.

"Ne?" diye sordum.

"Kraliçe gibi giyinmemiş olabilirsin ama yeraltılı tarafını bu kadar sahiplendiğini görmek güzel."

Gururumun okşandığını belli etmemek için bakışlarımı kırmızı botlarıma indirdim. O deliliğin ne kadar kolay saltanat sürdüğünü bilemezdi. "O halde bana şu Manti'nin kim olduğunu söyleyeceksin, değil mi? Tehlikeli biri mi?"

"Peh. Uzun süre düzenbazlık yapan açgözlü bir mantikof. Prestij ve güç sahibi olmaya can atan biri. Endişelenmene gerek yok."

Gerçek şu ki, gerçek hayatta etrafta dolaşan yarı insan/yarı tek boynuzlu at görmek beni endişelendirmeye yeterdi ve Morpheus'un teminatı en iyi ihtimalle zorakiydi.

"Uçarak oraya daha hızlı gitmez miyiz?" diye sordum gerginliğimi bastırmaya çalışarak. "Babam da grifona biner. Sen onu ikna edersin."

Morpheus dikkatini araziye verdi. Mücevherlerinin ışıltısı kırmızıdan siyaha döndü. "Babanla muhabbet etmeye hiç niyetim yok. Eminim bana hak verirsin."

"O halde bizi bekle de gidip şu kuşların şemsiyelerinden birini alayım."

"Doğrusunu istersen hiç bekleyesim yok."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar sinir bozucu olmasan." Dönüp baktığımda babam birkaç adım geriden bize bakıyordu. "Kendini onun yerine koy. Ne yaşadığını hayal edebiliyor musun? Yeniden yaşamak zorunda kaldığı kâbusları ve son birkaç saatte gerçekliklerini kabullenmek zorunda kalmasını anlayabilir misin?"

Şimdi birkaç adım önümde olan Morpheus başını kaldırdı, nemli esinti şapkasının ucundaki püskülü hafifçe dalgalandırdı. "Evet, zavallı adam. Âşık olduğu kadının da ona âşık olduğunu anlamak dayanılmaz olmalı."

Kanatlarımı çırparak hızına yetiştim. "Onların aşkını şeyle karıştırmıyorsun ya..."

Yüzüme baktı ve buruk bir tebessümle, "Neyle, Alyssa?" diye sordu.

Niyetimi az kalsın açık ettiğim için sinirden dudağımı kemirdim. "Bekle." Onu tepeden tırnağa süzdüm. Evet, hâlâ bildiğim Morpheus gibi görünüyordu. Fakat gözle görülür bir fark vardı: Kanatları incecik bir mürekkep izi gibiydi, benimkilerse beni yerden birkaç santim kaldırabiliyordu. "Kin gütmüyorsun. Konuyu değiştiriyorsun. Oyalıyorsun."

Dudak büktü, ıslanmadan üstüne çıkmamız için yüzen diğer adacığı çekti. "Saçmalık. Neden bunu yapayım ki?"

Yavaşça karşıya atladım. "Çünkü grifona *senin* ihtiyacın var. O olmadan en fazla babam kadar uçabilirsin."

Babamın yetişmesi için beklerken Morpheus adacıkları bastonuyla bir arada tutuyordu. Etraftaki tek ses etrafta fokurdayan gayzerlerin sesiydi. Morpheus'un sessizliğiyse çok şey söylüyordu.

Bastonu tutan elini tuttum. İncecik eldivenin üstünden bile kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. "Kanatlarını kullandığını görmedim. Buraya geldiğimden beri bir kere bile... Şu kuşa benzeyen yaratık... yenilemen gerektiğini söylemişti. Sihrin tükenmiş. Demek ki kubbeye bağışıklığın yok. Ne olup bittiğini bana anlatacak mısın?"

Diğer elini elimin üstüne koyup –tutsak eden değil de tutsakmışım gibi– gözlerime baktı. "Tabii ki. Sen şu boynundaki minik günlükte ne olduğunu bana anlattıktan sonra."

Kalbim, göğsümdeki minik defterin altında küt küt atıyordu. Hâlâ gömleğimin altındaydı, yani onu görmüş olamazdı. "Sen nasıl...?"

"Chessie gözleriyle konuşur. Yapman gereken tek şey bakmak ve dinlemek."

Chessie kuyruğunu Morpheus'un cebinden çıkarıp benimle alay eder gibi kıvırdı.

"Aslında," dedim kendi kendime konuşur gibi, "iletişim kurmayı yeni yeni öğreniyoruz."

"Güzel," dedi Morpheus başını sallayarak. "Kraliçe'nin önceliği halkıyla açık bir iletişim olmalıdır. Şimdi, soruma dönelim."

Dudağımı ısırdım, günlüğün sırrını vermeye hazır değildim. Kızıl'ın hakkından gelme planım, bir ay önce Morpheus'a yaptığım hayat sihri adağımı ve Kızıl'ı mağlup ettikten sonra yirmi dört saatimi Morpheus'la geçirdiğimi ortaya çıkaracaktı. Şimdi bunun ne yeri ne zamanıydı.

Babam bulunduğumuz tarafa geçip kenetlenmiş ellerimizi görünce belli ki kafası karıştı. "Neyi bekliyoruz?"

Morpheus kaşlarını çattı. "Bir ölümlünün bize yetişmesini bekliyoruz, başaramayacağını bilsek de," dedi Morpheus her zamanki alaycı tavrıyla. Yine de benden saklamayı beceremediği o kaygılı çizgi yerleşmişti kaşlarının arasına. Kanatlarıyla ilgili soruma cevap vermemişti. Yenilmez Morpheus güçsüz düşmüştü. Ve bu hali beni üzüyordu.

Yeniden yola koyulduk, babam da bizi takip etti. Morpheus'un buradaki zayıflığının üstüne gitmek istiyordum ama gururu yüzünden cevap vermeye yanaşmıyordu. Ben de konuyu değiştirdim. "Bir şeyi daha merak ediyorum."

Bastonunu döndürdü. "Ah, tabii ki, *en* çekici özelliğin ne de olsa."

Sataşmasına başımı sallayarak karşılık verdim. "Kuşlar Kupa Kraliçesi'nden bahsetmişti. Kızıl'ın buradaki lakabı bu mu?"

Morpheus başını kaldırdı. "Kupa Kraliçesi aslında Kraliçe Kızıl değil. Annen genellikle onları karıştırırdı, ben onu ne kadar hizaya getirmeye çalışsam da. O, yüzyıllar önce Kızıl Hükümdarlık'ın kraliçesiydi. Senin de uzaktan akraban olur. Barbarca eğilimleri vardı, anlamsız sebeplerle halkını öldürürdü.

Pastadan bir ısırık alıp tabağında bırakmak ya da parmak boyalarının dökülmesi gibi sebeplerle. Bu yüzden ona *Kalpsiz* lakabı verdiler. O da unvanına layık olmak için, halkının onda olmadığını söylediği tek şeyi toplamaya başladı."

"Kalpleri mi?" diye sordum düşüncesine bile katlanamayak. "O ahmağın söylemeye çalıştığı şey buydu. Yarışı kaybeden kalbini de kaybedecek demişti."

"Kesinlikle. Yeraltı kalpleri eşsizdir. Toplanabilirler ve bedensel kafeslerinden ayrılsalar bile sonsuza dek atmaya devam ederler. Kraliçe bu teknikte hayli ustalaşmıştı. Bir kalbin kalitesini de önceden hissedebiliyordu. Organları, giyim aksesuarından tut kâğıt ağırlığına kadar her şeyde kullanabiliyordu. Bu yüzden krallıktan sürüldü, daha da vahşileşip öldürmeye devam edince buraya yollandı. Ne yazık ki şu anda içinde Kızıl'ın ruhu var. Bir fiyatına iki kraliçe. Kelepir iş."

Boğazım kurumuştu. "Ruhların burada başka bedenlere sahip olamadığını söylemiştin..."

"Beden gönüllüyse ve aynı soydan geliyorsa durum değişir. Sihrin olmadığı yerde, soy en güçlü bağ haline gelir. Kızıl'ın geldiği çiçek perisi zarar görmüştü. Doğrusunu istersen son gördüğümde ölüden beterdi, ancak akbabalara yem olurdu. Ama onu Kupa'nın kalesine götürmeleri için onları ikna etti ve atasıyla bedenini paylaşma pazarlığı yaptı. Daha şartlarını öğrenmedim."

Korkudan iliklerime kadar donmuştum. Şayet Kızıl en az kendisi kadar kötü ve acımasız bir kraliçenin bedenindeyse günlüğümdeki anılar işe yaramayabilirdi. Pazarlık için başka bir şeye ihtiyacım olacaktı. Kızıl'ın ne planladığını bulabilirsem... "Bu sabah Kumkum'un arkadaşı Humbul'dan bir şey duydum. Onun hanında durmuştuk."

Morpheus'un yüzü parladı. "Ah, Humbul, ihtiyar sarhoş nasıl?"

"Harika," dedim kaşlarımı çatarak. "Ve huysuz."

Morpheus kahkaha attı. "Arkadaşlığı beni her zaman eğlendirmiştir."

"Ne demezsin," dedim alaycı bir sesle. "Gerçekten iyi bir yumurta."

Morpheus bir kez daha kahkaha attı ama kendimi zorlasam da gülemedim.

"Neyse," dedim devam ederek. "Kızıl ile Lewis Carroll hakkında inanılmaz bir şey söyledi. Alice ortaya çıkmadan önce birbirlerini tanıyorlarmış." Morpheus gerçekten şaşırmıştı fakat bitirmemi bekledi. "Yumurta Kafa'ya göre, Kızıl, Lewis'in Harikalar Diyarı'nı bulmasını *istemiş*. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Güneş tepemizdeki bulutları delip geçerken kör edici parlaklık gözlerimizi kamaştırınca Morpheus cevap vermeye fırsat bulamadı. Gökyüzü şeftali rengine bürünürken yer sarsıldı. Morpheus dirseğimi tuttu. Yarıklardan su fışkırırken yapbozun parçaları yeniden birleşmeye başladı. Etrafımızı saran çıplak ağaçlar bir anda yaprağa kesip beyaz çiçeklerle donanırken ayağımızın altında yemyeşil çimenler bitiverdi.

Yer de dahil her şey dengeye kavuştuğunda Morpheus kolumu bıraktı, o sırada babam da bize yetişti. Gözlerimi kıstım. Her birimizin gölgesini düşürecek kadar aydınlıktı etraf ve uzun yapraklı bitkiler, arazide benek benek gölgeler oluşturuyordu. Etraftaki ruhsuz ve dumanlı koku bile değişmiş, yerini meltemin taşıdığı hoş ve çiçeksi bir kokuya bırakmıştı. Sanki Teksas'ta bir bahar günüydü. Ev özlemi bu hissi körüklüyordu. Tam babama bunu söyleyecektim ki gökyüzünden süzülen ve yeşile çalan parlak bir ışık –bir çekirgeden daha büyük değildi– alçaldı.

Yere konunca lima fasulyesi renkli teni, göğüsleri, gövdesini kaplayan ışıltılı pulları ve sivri uçlu kulaklarıyla karşımıza dikildi. Perinin kanatları pır pır ediyordu, süt beyazı incecik tüyleri vardı ve saçları açık kahverengiydi. Morpheus'un omzuna inip

şapkasının altına gizlendi. Morpheus serçeparmağını kaldırıp perinin ayağını okşayacaktı ki küçük peri, metalik gözleri bakır gibi parlayarak mavi saçlarının arkasından gizlice dışarı baktı.

"Pekâlâ, sevgili minik Nikki'm," dedi Morpheus tatlı tatlı. "Sanırım artık yola çıkmamı söylemeye geldin."

Peri, Morpheus'un kulağına fısıldarken rüzgâr çanını andıran bir sesti duyduğum.

"Bekle," dedim. "Neden uçarken mutasyona uğramıyor? Çok saçma."

"Aradığın tüm soruların cevabını çok yakında alacaksın." Morpheus bastonunu bana uzattı. Hareketleri mekanikti ve kaderine boyun eğmiş gibi bir hali vardı. "Ayrıca Jebediah ile bir araya geleceksiniz. Fakat gözünü dört aç. O artık tanıdığın çocuk değil."

"Nasıl?" diye sordum.

"Bastona uçmasını söyle, yeter," dedi Morpheus, sorumu geçiştirerek. "En önemlisi, sakın ıslanmasına izin verme," deyip sırtını döndü.

Gölgesinin onunla birlikte dönmediğini fark edince tüylerim diken diken oldu. Aksine gölgesiyle yüz yüze bakıyorlardı, gölgede kalmış bir görüntüden çok, kirli bir yansıma gibiydi. Morpheus iç geçirerek karanlık siluetinin ellerini tuttu ve kanatlarının ruhani yankılarıyla havalandı. Minik peri bana son kez baktıktan sonra peşlerinden gitti.

Ağzım açık kalakaldım.

Babam elini omzuma koydu. "Gidelim. Jeb'i bulup buradan çıkmanın tek yolu o." Sesi gergindi ve en az benim kadar korkuyordu.

Grifon asayı ona uzattım.

Omzundaki erzak çantasını hançerinin üstünden düzeltip ata binen çocuk gibi bastonu bacaklarının arasına kıstırdı. "Uç," dedi ve yaratık, tüylerinin ve kürkünün hışırtısıyla canlanıverdi.

Kükreyerek gagasını açtı. Babam yelesine sımsıkı tutunup grifonla yükselirken yaratığın kartalvari kanatları saçlarımı yalıyor, uçuşturuyordu.

Kafamda dönen soruları susturup kanatlarımı açtım ve babam ile Morpheus'u gözden kaçırmamaya çalışarak havalanıp pofuduk bulutların arasından geçerek uzakta beyaz dalgaları ışıldayan okyanusa doğru yola koyulduk.

Biz alçaldıkça, bizi beklermiş gibi görünen bir dağ da suyun içinden yükseliyordu. Peri ile Morpheus, Morpheus'un gölgesiyle birlikte, hızla yamaçtaki iri kayalara savruldular. Dağ yarılıp ikisini de yuttuktan sonra kapandı.

Babam sert zemine çarpar çarpmaz grifon yeniden bastona döndü. Ben de onların yanına indim. Uçmaktan yorgun kanatlarım omuzlarıma ağır geliyordu. Kaşımdaki teri sildim.

"Sırada ne var?" diye sordu babam.

Dağın kapısını açacak herhangi bir çatlak ya da yarık bulmaya çalışıyordum. "Şunu ödünç alabilir miyim?" Morpheus'un bastonunu alıp çakıltaşlarını kazmak için pençesini kullandım. Hiçbir şey olmayınca ayağımı zemindeki sivri çıkıntılara vurmaya başladım.

"Kes şunu!" dedi birbirine sürtünen taşların sesini andıran bir gürültü. "Derhal!"

Ağzım açık kaldı.

"Bu şekilde iyi bir ilk izlenim bırakamazsın," dedi ses bir kez daha.

"Evet, iyi bir izlenim bırakmak için gerçekten keskiye ihtiyacın var," diye ekledi daha uysal bir ses.

Dağın yamacında biri toprak diğeri taş, iki yüz belirdi. Taş surat aksi olandı ve büyük, pörtlek gözleri vardı. Diğeri –tozlu surat– şaşıydı ve muzip denebilecek bir hali vardı.

Babam çantayı yere bırakıp üstüne oturdu. Sol gözkapağı, saat kadranındaki saniye ibresi kadar hızlı seğriyordu.

"Tamam, baba. Bunu ben hallederim."

Başını sallayarak elini saçında gezdirdi.

Oynak çakıltaşlarının üstüne basarak şaşı surata doğru yürüdüm. "İçeri girmemiz gerekiyor."

"Ahhhhh, çok yazık," dedi arkamdan, huysuz taş surat. "Kapıyı ancak efendi açabilir."

"Evet, çok yazık," dedi şaşı surat, bana tatlı tatlı bakarak. "Çok yazık, aslında yüreğim sizin için parçalanıyor."

Ayağımızın altındaki yer sarsılınca okyanusa gömülmeye başladık. Babam hemen çantayı topladı ve okyanus etrafımızda yükselirken bütün gücümüzle yukarı tırmanmaya başladık. Jeb'le kaya tırmanışına gittiğimiz zamanları hatırladım ama bu kez kanat avantajım vardı. Babam da grifon baston yardımıyla aynısını yaptı.

"Uçmamız gerekecek!" diye bağırdım. "Dağın zirvesi de suya gömülmeden!"

Çanta ile hançer omzundan kayınca babam dengesini kaybetti. İkisini de son anda yakaladı ama bastonu kaçırdı. Baston hareketli yamaçta gidip geliyordu ve sonunda cup diye dalgalara düştü. Suyun üstüne çıktığında grifondu. Sağa sola savrulurken kanat çırpmaya devam ediyordu, sonra yavaş yavaş eriyip rengârenk bir yağlı su birikintisine dönüştü.

Babam ve ben hayretle ona bakarken suyun ayak bileklerimize geldiğini fark edemedik.

"Allie, kaç!" diye bağırdı dağın çöktüğünü hatırlayan babam.

Babamla aynı hızda tırmanırken sihrimi de ikna etmeye çalışıyordum. Zihnim o kadar hızlı işliyordu ki hayal gücüm onun hızına yetişemiyordu. Çuvallamıştım. "Dur!" diye çaresizce bağırdım dağa.

Hareketlilik durdu. Beyaz bir köpük bacaklarımı yalıyordu. "Efendiniz bize yardım etmenizi isterdi," diye kandırmaya çalıştım suratları.

"Ya?" dedi kirli surat, dağın ucunda görünerek. "İçeri girmenin başka bir yolu *var*."

Babam ve ben nefes nefese, umutla birbirimize baktık.

"Tamam. Neymiş o yol?" diye sordum.

"At. Özel bir at. O size içeri sokar. Tek yapmanız gereken, avazınız çıktığınca adını seslenmeniz."

İçimden bir ses soru sormaktan pişman olacağımı söylüyordu ama yine de sordum. "Peki... adı ne?"

"Bunu *sana* söyleyemem, sıska ahmak."

Kaşlarımı çattım. Paldır küldür yürüyüp o toprak suratlı budalanın ağzını yüzünü dağıtmamak için kendimi zor tuttum. "O halde ipucu ver. İsminin harflerini mesela... bir anagram. Herhangi bir şey!"

"Tek söyleyebileceğim, at olduğu."

Golf topu büyüklüğünde bir taşın kenarında beliren diğer suratın özellikleri daha küçük yüzeye uyum sağladı. "Bacaksız bir at yukarı aşağı, ileri geri hareket edebilir... Eyersiz bir at en kırılgan biniciyi bile koruyabilir... Kanatsız bir at, kuş zarafetiyle gökte süzülebilir."

Elimi yüzüme götürdüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Aptal bir bilmece daha mı?"

Taş surat ağzını büzüştürdü. "Senin dırdırını dinlemektense havanda su döverim. Tek bir tahmin hakkın var, o yüzden dikkat et doğru olsun!" Sonra öne ve arkaya doğru sallanarak yerini gevşetip kendini suya *şap* diye suya bıraktı.

Diğeri şaşı bakışlarını bana dikip burun namına yüzündeki yeşilliği kırıştırdı. "Çabuk çözsen iyi olur. Zira nankörlüğün sabrımı taşırıyor."

Dağ yeniden çöküşe geçti. Dakikalar içinde dalgalar kalçalarımızı yalamaya başladı.

Homurdandım. "Baba, ne düşünüyorsun?"

Babam seğiren gözkapağını ovuşturdu. "Emin değilim. Belki de sallanan attır."

İpuçlarını düşündüm. Her şey birbiriyle uyuşuyor gibiydi, *çoğunlukla*. "Peki, denize nasıl açılacaklar? Sallanan atlar yüzemez. Belki atlıkarınca atıdır. Hepsi direğe bağlı olduğu için mümkün olabilir. Bir aşağı bir yukarı hareket ederler. Gerçi öne arkaya hareket etmezler. Üstelik bacakları da var..."

Su, babamın karnına gelmişti. "Allie." Yüzünden anladığım kadarıyla yine talimat verecekti. Ne düşündüğünü duymak istemiyordum çünkü zaten biliyordum.

"Uçman gerekecek," dedi su göğsüne gelirken. "Ayağımızın altında toprak varken git."

"Hayır, sana bir şey olmasına izin vermem!" *Anneme yaptığımı ona yapmayacağım.*

İkil Kız Kardeş'in onu ruh dolu oyuncaklarıyla yıkılan tavşan deliğine sürüklerkenki çaresiz yüzü geldi gözümün önüne. Ne kadar çabalasam da dayanamadım. Gözyaşlarım kirpiklerimi yakıyordu.

"Baba, annemi götüren yaratıkları ben çağırdım. Tehlikede olması benim suçum. Sonsuza dek gittiyse..."

"Alyssa Victoria Gardner." Babam elimi tuttu. "Bir daha böyle konuşma. Ne yaptıysan mecburen yaptın. Annen de farkında. O çok güçlü ve iyi. Ve biz onu bulacağız."

Biz. İçim sarsılıyor, duygularım coşuyordu. "Yanımda olacağına söz veriyor musun?"

"Sonuna kadar. Bizi bu durumdan kurtarabilirsin."

"Nasıl?" Onu taşıyabilecek kadar güçlü olsaydım keşke.

"Yüzme biliyorum," diye cevap verdi. "Sırtüstü yüzüp kuşların bıraktığı otomatik şemsiyelerden birini sana getirebilirim, hatta sudaki bir dala da tutunabilirim."

Geçen sene Harikalar Diyarı'nda Jeb'i uçurumdan geçiremediğim zamanki gibi. Onun için geri dönmenin bir yolunu bulmalıydım ama onu yüzüstü bırakmıştım, annemi bıraktığım gibi.

Dişlerimi fena halde sıkmıştım. Şüphelerimin üstesinden gelemiyordum.

Başımla onayladım.

Suda sırtüstü yüzebilmek için çantayı bıraktı. Çanta ardında baloncuklar bırakarak suya gömüldü. Mesafeyi ölçmek için ufka baktım ama kara görünmüyordu bile. Ne kadar yol geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu, üstelik toprak bir kez daha yer değiştirdikten sonra şemsiyelerin akıbetini de bilmiyordum.

Yine de denemek zorundaydım.

Babama sıkıca sarıldım, yanağına bir öpücük kondururken okyanusun tuzlu suyunun tadını alabiliyordum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum," dedi burnuyla başımı okşayarak.

Beni sudan çıkarmak için parmaklarını birbirine kenetleyip beni kaldırdı. Derin bir nefes alıp kendimi yukarı iterek kanatlarımla yükseldikçe onlardan da su damlıyordu.

"Hazır olduğunda seni fırlatacağım," dedi babam dudaklarını büzüp meşhur Elvis gülüşünü yapmaya çalışarak. O sahte özgüveni ters tepiyor, annem akıl hastanesindeyken ve son birkaç haftadır gittiğinden beri takındığı o cesur hallerini hatırlatıyordu. En az benim kadar şaşkın olduğu ve korktuğu halde yine aynı şeyi yapıyordu.

Şimdi güçlü olma sırası bendeydi.

Havalanmak için kanatlarımı çırptım. Sadece ıslandıkları için değil, etrafına deniz canlıları gibi dolanan yosunlar yüzünden de sırtıma çok ağır geliyorlardı.

Deniz canlıları.

Dalgalar babamın çenesine dayanmıştı.

"Allie, çabuk ol!" Konuşurken ağzından sular püskürüyordu. Botlarımın tabanında parmaklarını hissedebiliyordum.

"Bekle," diye yalvardım. *Bacaksız at yukarı aşağı ya da ileri geri hareket edebilir... Eyersiz at en narin biniciyi bile koruyabilir... Kanatsız at, kuş zarafetiyle uçabilir.*

"Denizatı..." diye fısıldadım. Denizatları kuyruklarını kullanarak her yöne manevra yapabilir, yavrularını keselerinde taşıyabilir ve suda zarifçe süzülebilirlerdi.

"Vakit kalmadı," diye bağırdı babam ve beni yukarı ittikten sonra başı suya gömüldü.

"Denizatı!" diye bağırdım ciğerlerimi acıtacak kadar yüksek sesle. Kanatlarımı açıp çırparak havada durdum.

Babam sırtüstü yüzerek suyun üstüne çıktı. Arkasında devasa bir şey yükseliyormuş gibi su kabarıyordu. Kemikli bir plakayla kaplı cam gibi şeffaf zırhlı bir hörgüç çıkıverdi sudan. Su akıntısı, şeffaf zırhın altındaki kıvrık omurgayı açığa çıkarıyordu. Denizatının zarif boynu –Loch Ness Canavarı kadar büyüktü– göründü. Yaratık güneşten parlıyordu. Çok güzeldi, cam bir heykele benziyordu: Başı yabani at, gövdesi denizatı.

Karnındaki kese açıldı ve bir su siklonu babamı içine çekti. Ona katılmak için ben de suya daldım. Yarı saydam bir cebe girmiştik. Yaratık yeniden suya dalmadan kese kapandı. Girinti ıslak ama rahattı. Babamla oturup birbirimize sımsıkı tutunurken sualtı bitkilerine bakıyor, suya gömülen dağa yaklaştıkça gördüğümüz balıklar karşısında şaşkınlığımızı gizleyemiyorduk. Morpheus'u içine alan girişe benzer bir giriş belirdi ve bizi güvenli denizaltımızla birlikte karanlık bir tünele çekti.

9

ZİHİN GÖZÜ

Suyun üstüne çıktığımızda sessiz ve mora çalan bir parıltının gölgesi düşüyordu dört bir yana. Denizatı omurgasını ileri geri hareket ettirerek kesesini sıkıştırıp bizi sığ bir alana salıverdi.

Öksürdüm, ellerimin ve dizlerimi üstüne oturdum. Arkamda duran kanatlarım, giysilerim gibi sırılsıklam ve çamur içindeydi. Denizatı homurdanarak ağzından köpükler püskürttü, sonra derinliklere dalıp gözden kayboldu.

Bitap bir halde bileklerime kadar gelen suda ayağa kalkmaya çalıştım. Babam benden önce doğrulup elini bana uzattı. Oturup soluklanmak için toprak sete doğru suyun içinde yürümeye başladık.

"Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" diye sordum gömleğimin suyunu sıkarken. "Küçükken buraya gelmiş miydin? Hatırlıyor musun?"

Babam alnını kırıştırdı. "Bu dünya hatırladığımdan çok farklı, Allie. Değişmeye de devam ediyor. Sanki resimli bir kitabın içindeyiz ve sayfalar rüzgârla birlikte değişiyor."

Loş tünelde omzumun üstünden biraz daha dikkatli bakınca soluğum kesildi: Kilometrelerce uzunlukta görünen grafitiler vardı; *aşk*, *ölüm*, *anarşi*, *barış* gibi yazılar ve kırık kalplerin, yıldızların, yüzlerin parlak renklerle yapılmış çizimleri.

Jeb'le bir ay önce neredeyse içinde boğulduğumuz, çocukken hep gittiğimiz tünelin bir kopyası gibiydi. Sürekli damlayan su sesi de eklenince sesler bile aynıydı. Fakat çok büyük bir farklılık vardı: Bu duvarlardaki görseller hareket ediyordu.

Kırık kalpler birbirlerine yapışıp küt küt atıyor, sonra kırılıp kanıyorlardı. Yıldızlar sanki birbirlerine ateş ediyor, arkalarında alev alan parıltılar bırakıyor, sonra da kavrulmuş yaprak kokusuyla sönüp bitiyorlardı. Ve yüzler öfkeli bir ifadeyle bize bakıyordu. Sessiz bir çığlık atacaktım ki kendimi tuttum.

"Şunları gördün mü?" diye sordum babama.

"Bu mümkün değil."

"Burada her şey mümkün," dedim. Ayağa kalktım ve yüzümü morötesi resimlere çevirdim. Bacaklarım titrese de o tarafa yürümeye başladım. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Babam cevap vermedi.

Tabii ki veremezdi. Benim anılarımı göremezdi ki.

"Bunlar Jeb'in anıları," dedim. "*Bizim* anılarımız." Onu göreceğim düşüncesi bile bütün kaslarımın kasılmasına neden oluyordu. Tünelin sonuna varmak için yola koyuldum.

"Allie, dikkatli olmalıyız," dedi babam bana yetişerek. Elini omzuma koydu.

Elini ittim. "Onu bulmalıyız!" Fakat attığımız her adımda tünel küçülüyordu, tabii biz de. Ya gerçekten küçülüyordu ya da bu bir yanılsamaydı çünkü ben küçüldüğümü hissetmiyordum. Bu hissi ezberleyecek kadar çok yaşamıştım.

Hayır. Biz küçülmüyorduk. Görüntüler büyüyüp uzuyordu. Duvardan ayrılıyor, biz geçtikçe tenimizi sıyırıp geçiyorlardı. Yıldızlar kollarımı yakıyor, kalplerden kan damlıyordu. Yüzler beni ısırıyordu, dişleri buz gibiydi ve iğne gibi can yakıyorlardı.

Babamla hızlandıkça tir tir titriyordum.

Tünelin sonunda bir eskiz nöbet tutuyordu; arkasındaki kanatları pembeler, maviler ve beyazlardan oluşan neon ışıklı, turuncu bir periydi.

Bu benim. Jeb'in bizim dünyamızdaki tünelin duvarına çizdiği şey. Ama bu, duvarda değildi. Uğursuz bir barikat gibi önümüzde duruyordu...

"Arkamda dur," dedi babam hançerini çekip kıza doğru savurur gibi hareketler yaparak. Parıldayan bıçak etrafa olağanüstü ışıklar saçıyor fakat demir her seferinde kızın çizgilerini kırıyordu. Babam hiç sıkıntı çekmeden ilerledi. "Gel, Kelebeğim. Bu sadece bir yanılsama," dedi elini bana uzatarak.

Elimi uzattım ama gölgelerin içinden bir şey omzundan tutup onu çekti. Hançeri madeni bir ses çıkararak yere düştü. "Koş, Allie!" diye bağırdı babam, gözden kaybolurken.

Korkudan kanım donmuştu. "Baba!"

Floresan ikizim yerine geçip yolumu kapattı. "Sen de diğerleri gibi parçalara ayrılmalısın," diye fısıldadı. Sesinde kederin, kayıp rüyaların ve sahipsiz kalmış umutların kokusu vardı; terk edilmiş bir çatı katındaki bayat ve tozlu hatıralar gibi.

Tiksintiden ve korkudan dişlerimi gıcırdatıyordum. Babam onun içinden geçmişti. Bu da gerçek olmadığının kanıtıydı.

Kızın üstüne atıldım.

Bedenim sert bir engele takılmıştı, her çizgisi dikenli bir tel gibi can yakıyordu. Çığlık attım, saldırganım da aynısını yaptı. Kendimi dikenlerinden kurtarıp yere attım. Kanatlarım darbeyi yumuşatsa da kemiklerim zangırdıyordu.

Çizim bana yaklaştıkça bedeni ve yüzü yamuluyordu. Ağzı mağara gibi açılıp genişliyor, tiz bir ses çıkarıyordu. "Onu lime lime et!"

Sivri tırnaklarını boynuma geçirdi. Yüzümü koruyup sihrimi kullanarak duvardaki diğer grafitileri yardım etmeleri için uyandırmaya çalıştım. Ya çok korkmuştum ya da başka birinin büyüsünün etkisindeydiler çünkü bana itaat etmeyi reddediyorlardı.

Yerde yuvarlanıp babamın bitişikteki geçitte düşürdüğü hançeri kaptım. Aynı hızla bıçağı perinin floresan kontörlerine sapladım ama işe yaramadı. Duvardan ayrılan başka bir grafitiyle bir olup bana bir kez daha saldırdı. Etrafımı sarmışlardı: Bir sanat eserini andıran, kor bir dikenli tel gibi.

Hançeri elimden atıp okulda kasırga tatbikatlarında yaptığımız gibi başımı ellerimin arasına aldım. Boynumdaki günlük titreşiyor, sallanıyordu. Hiç korkmadan göğsümdeki sıcaklığa baktım. Günlüğün sayfalarındaki yazılar kızılötesiymiş gibi gömleğimin altından parlıyordu.

Çizimler, hatta peri bile inleyip sarsılarak geri çekilmeye başladı. Yeniden duvardaki yerlerini alıp bitişikteki tünelin önünü açtılar.

Babamın hançerini kaptığım gibi fırladım, günlüğümden saçılan kırmızı pırıltıyı takip ettim. Bu küçük kitabın böyle tepki gösterdiğini ilk defa görüyordum, sanki içindeki sihir dışarı çıkmaya can atıyordu. Neden bunu yaptığını bilmesem de halimden memnundum. Hayatımı kurtarmıştı.

Islak, ağır kanatlarımı derime çekerken dar koridorlarda ilerlemeye devam ettim. Şıpır şıpır damlayan suyun sesi duyulmaz olmuştu. Plastik botlarım taş zeminde gacır gucur sesler çıkarıyordu. Vücudumdaki her sinir duvarlardaki çizimlerin bana yapmayı planladığı şeye karşılık veriyordu. Ve muhtemelen babam da aynı durumdaydı.

Diğerleri gibi lime lime olacaksın... Lime lime et onu!

Peri grafitisi, *diğerleri* derken neyi kastediyordu? Islak giysilerimin içinde kıvranıyordum.

Yeniden büyüyormuşum gibi tavan yavaş yavaş alçalıyordu. Baş döndürücü bir duyguydu ama güvende olduğum hissi veriyordu. Ne kadar büyürsem kendimi o kadar güçlü hissediyordum.

Koridorda yankılanan erkek sesleri beni geçitin sağ tarafına çekiyor, aralık ve hayli ağır görünen kapıdan ışık huzmeleri yayılıyordu. Seslerden birinin babama ait olduğunu umarak sessizce o tarafa yöneldim.

"Umarsızlığın yüzünden beni elinin altında tutmakla ne yaptığına dair en ufak fikrin yok, değil mi?" *Morpheus.* "Neleri geride bıraktığım umurunda değil."

"Umarsız değildim," dedi Jeb.

Sesini duyunca içim rahatladı. Yavaşça kapıya ilerledim.

"Periler Manti'nin senin peşine düştüğünü söyledi," diye devam etti Jeb kapının diğer tarafından. "Kuşlarını göndermiş. Aldığım teşekkür bu mu? Buraya geldiğimizden beri bininci kez kıçını kurtardım."

"Hadi oradan, *benim* kıçımmış," dedi Morpheus. "*Senin* kıçınsa her zamanki gibi kahrolası bir güç gösterisinde. Bu kez çizgiyi aştın. Ne yaptığını söylediğimde kendini asla affetmeyeceksin."

Jeb pofladı. "Hı hı. Otur da kulağına bakayım. Bitirmem gereken bir resim var."

İlişkilerindeki samimiyet o kadar etkileyiciydi ki bekledim. Ne zamandır burada saklandıklarını merak ettim. Onca zamandır bu diyarda sıkışıp kalmışlar mıydı? Dikkatle içeri baktım.

Jeb'in sırtını görünce nefesim kesildi. Üstü çıplaktı, altında yırtık bir kot pantolon vardı ve oda günbatımının etkisiyle pembeli turunculu bir ışığa boğulmuştu. Işık, cam tavandan içeri süzülüyordu. Burası, bir ay önce ölümlüler diyarında tuzağa düştüğü sanat atölyesinin birebir kopyasıydı. Model aynıydı: İçerideki her şey Jeb'in anılarından doğmuş ve inşa edilmişti.

Boya, teninde ıslak lekeler gibi parlıyordu. Nefesimi tutup yüzünü görmeyi diledim ama dönmedi. Bakımsız siyah saçları biraz daha uzamış, neredeyse omuzlarına değiyordu.

Morpheus beni kandırmıştı. Jeb *değişmemişti.* Tutkuları bile aynıydı.

Her yerde şövaleler vardı. Bazılarına dokunulmamış, bazılarıysa ayna dünyasında hiç bizzat deneyimlediğimiz, durmaksızın değişen kara manzaralarıyla doluydu. Bütün bunlara bir anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım.

Morpheus, Jeb'in önündeki bir masada oturmuştu, öne kıvırdığı siyah kanatları yeri süpürüyordu. Eldivenlerini kucağına almış, pantolonundaki bir delikle oynuyordu.

Küçük peri arkadaşı Nikki, nereye konacağını bilemezmiş gibi oğlanların etrafında kanat çırpıp duruyordu.

Jeb, boya fırçasını Morpheus'un kulağına kaldırırken kazara kanadına bastı.

Yerinden zıplayan Morpheus, Jeb'in elini itti. "Ahh! Hastalarına nasıl davranacağını hiç bilmiyorsun, çakma elf!"

Nikki, Jeb'in burnunun ucunda durup parmak salladı. Jeb, Nikki'yi kibarca kovaladıktan sonra Morpheus'un üstüne eğilip fırçasını kaldırdı. "Şunları masaya koysaydın sorun kalmazdı. Şimdi kıpırdama ve mızıldanmayı kes!"

Menekşe renkli bir ışık, ıslak boya fırçasından Morpheus'un kulağına aktı. Yarası sihirli bir el değmişçesine iyileşti. Hayret çığlığımı bastırdım.

Hâlâ arkası dönük olan Jeb doğrulup gururla eserine baktı.

Morpheus, üstünde çalıştığı belli olan alaycı bir tebessümle pis pis sırıttı. "Yoksa sana özel bir *kızı* mı hatırlatıyorum?"

Nikki ellerini kenetlemiş, kederle başını yatırıp kirpiklerini kırpıştırarak ikisinin arasında kanat çırptı.

"Haklısın, Nikki." Morpheus, Jeb'in göğsündeki boyaya parmağını batırıp başparmağıyla işaretparmağına sürdü. "Belli

ki kız arkadaşını düşünüyor. Bence Alyssa olsaydım hastasına tavırlarında inanılmaz bir gelişme olurdu."

Fırçasını yere atan Jeb gerilen sırt kaslarıyla, Morpheus'un delik deşik yakasına yapıştı. İkisini de azarlayan Nikki etraflarında kanat çırpmaya devam etti.

"*Eski* kız arkadaşım," dedi Jeb. "Ayrıca adını bile duymak istemiyorum. Bilinçaltıma musallat olmasını da istemiyorum," dedi Morpheus'u iterek. "Resimlerimde yüzü belirdiğinde ne olduğunu hatırlıyorsun. Onu unutacağız. O bizi nasıl unuttuysa."

Eski kız arkadaş. İçimi kaplayan sıcaklık bir anda gidiverdi. Hiç bu kadar umutsuz konuştuğunu duymamıştım, babasıyla kavga ettiğinde bile. Üstelik bunun sebebi onları yüzüstü bıraktığımı düşünmesiydi.

Morpheus parmağındaki boyayı masanın üstündeki paçavra yığınına sürdü. Jeb'e bakışında şeytani bir haz vardı. "Bir zamanlar âşık olduğunu iddia ettiğin birine inancını kaybettiğin için utanmalısın." Parmaklarını ceketinin cebine sokup Chessie'nin gönlünü aldı. Tüylü yeraltılı kanatlarını çırparak başını çıkarıp onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi Jeb'e gülümsedi.

Jeb sendeleyerek iki adım geriledi. "Onu nereden bul... buraya nasıl geldi?"

Morpheus omuz silkti. "Asıl soru *onu buraya kimin getirdiği.* Cevabı çok daha ilginç."

Peri, Chessie'nin patilerini avuçlarına alıp havada onunla dans ederken Jeb hiçbir şeye anlam veremiyormuş gibi başını salladı. "Al asla..."

"Yapar," dedi Morpheus azarlar gibi. "Yaptı da. Çok yakında buraya gelmenin bir yolunu da bulacaktır. Tabii beni kıskıvrak yakalaman onun da yakalanmasına sebep olmadıysa. Bu durumda başı derttedir ve sebebi de sensin."

"Hayır," dedi Jeb ısrarla. "Buraya gelecek kadar umursamıyor bizi."

İçeri dalıp yanıldığımı kanıtlamak istedim. Bana olan inancını hepten kaybetmişti. Ve bu gerçek, tavşan deliğine düştüğüm ilk günden beri olup biten her şeye kıyasla çok daha acı ve inanılmazdı.

Ayaklarım uyuşmuştu, babamın bıçağı az kalsın terli elimden kayıp düşecekti.

Babam! Onu nasıl da unutmuştum?

Geçidin karanlık derinliklerinde bir ayak sürüme sesi yankılandı. Nefesimi tutup parmak uçlarımda, dolambaçlı koridorda yürümeye başladım. Daha uzaklaşmamıştım ki arkamdan bir şey kolumu sımsıkı kavradı. Bir eliyle ağzımı kapatıp diğeriyle beni duvara öyle sert yapıştırdı ki sırtım neredeyse duvarla bir oldu.

Beni yakalayan kişi erkekti. Boşta kalan eliyle bileklerimi kavrayıp karnımda birleştirdi. Babamın hançerini sımsıkı tutmuştum ve ucu yere bakıyordu.

Bağırmaya çalıştım ama bana saldıran kişi diğer eliyle adeta dudaklarımı mühürlemişti. Benden uzundu, kim olduğumu anlamaya çalışırcasına, meraklı bir yavru köpek gibi başını yana yatırdı. Boyunda ve hatlarında tanıdık bir şey vardı. Gözlerim loş ışığa alışınca az kaslın yere yığılacaktım.

Dudağındaki pirsingden çok iyi tanıdığım Jeb'di... yüzünü ancak şimdi görüyordum.

Sağ şakağından elmacıkkemiğine inen ve kırmızı pirsingiyle uyumlu, değerli taşlarla süslü bir çizgi parlıyordu. Kulaklarına dikkatli bakınca sivri uçları fak ediliyordu. Fildişi'nin sarayındaki elf şövalyelerine benziyordu; tıraşsız çenesi dışında. Bomboş ve uzak bakışları duygudan yoksundu.

Korkunç detaylar ortaya çıktıkça çığlığım serbest kalmak istiyordu. Sol gözünün altındaki deri açılmıştı. Altında ne doku ne kemik vardı, hiçbir şey yoktu.

Dilim kurudu, elinin altında boğulmak üzereydim.

"O artık eskiden tanıdığın adam değil," diye uyarmıştı beni Morpheus. Bahsettiği buydu. Jeb mutasyona uğramıştı, hem de benim yüzümden.

Hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırdım.

Hareket ettikçe derisindeki boşluklar dikkatimi çekiyordu. Gözyuvarlarından biri damarlarıyla birlikte dışarı taşmış, sallanıyordu. Öğürerek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Çok güçlüydü ve beni kendi ellerimle duvara mıhlamıştı.

Başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Elmacıkkemiklerinin üstündeki boşluktan çıkan parmaklar bana dokunmaya kalkıştı. Parmaklar parlak ve koyu kırmızıydı, kan kırmızı.

Yerinden çıkan gözyuvarı, parmak uçlarına bakmak için yuvarlanırken Jeb'in diğer iki gözü de yüzüme bakmaya devam ediyordu.

Ağzımı sıkıca kapatan elin altında nefesimi tutmaya devam ettim. Göğsüm yanıyordu –şimşekten yayılan elektrik gibi yakıyordu– ve gömleğimin altındaki günlük yeniden parlamaya başladı. Hayata tutunma isteğimi körükledi. Parmaklarını ısırdım, hem de derisini yırtacak kadar.

Jeb acı bir çığlık atarak beni bıraktı. Belli belirsiz boya kokan kanını tükürdüm.

Terli parmaklarımdaki hançeri el yordamıyla almak isterken kazara kot pantolonunu ve kalçasını kestim. Bacağında on beş santim yarık açmışım gibi korkunç ve hayvani bir çığlık attı.

"Özür dilerim," dedim ağlayarak. "Her şey için çok özür dilerim!"

Gözyuvarları ve bedensiz, kırmızı elleri boşluklarından çıkıp ağzını açmış sinekkapanları gibi oradan oraya savrulmaya başladılar.

Hançeri elimden bıraktım. Duvara yaslanıp yere çöktüm. Çığlıklarım acı iniltilerine karıştı. Etrafımı saran sümüksü sar-

maşıkları tekmeledim. Safra boğazıma yükselirken birkaçı ayak bileklerimi sıkmaya başladı.

Koridorun sonundaki kapı aniden açıldı. Morpheus, arkasında Chessie ve Nikki'yle dışarı fırladı.

Tuzlu gözyaşlarım yüzümden akıp ağzımı kaplarken ben durmadan bir yığın şey için özür diliyordum. Geri alamayacağım pek çok şey için.

Morpheus sarmaşıkları soydu ve beni kaldırıp göğsüne bastırdı.

"Şu kanlı yaratığı götür buradan!" diye bağırdı omzunun üstünden. Kiminle konuştuğunu görmek için puslu gözlerimle arkasına baktım.

Jeb. *Benim Jeb'im.* Daha birkaç dakika önce Morpheus'la konuşan Jeb. O mükemmel yüzünü kirleten tek şeyse boya lekeleriydi.

Bana saldıran diğer Jeb, o çok iyi tanıdığım ve güvendiğim ölümlü adamın korkunç ikizi, inleye inleye yerde kıvranıyordu.

"Neden ortalıkta başıboş dolaşıyor?" diye çıkıştı Morpheus. "Sana söylemiştim... onu asla böyle başıboş bırakma."

Jeb, o ruhsuz elf şövalyenin gözlerindeki duygusuzluktan uzak yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Bakışları şaşkınlık, umutsuzluk ve acı doluydu.

Tepeden tırnağa ürperdim. Onu kurtarmaya geldiğimi söylemeliydim. Onu hâlâ sevdiğimi. Her şey için üzgün olduğumu. Ama ses tellerim donmuş gibi kaskatı kesilmişti.

Sanki kafam da donmuştu. Ağırlaşmış, kazan gibi olmuştu. Ayık olduğumdan bile emin değildim. Belki de bunların hepsi kâbustu. Morpheus'un boynuna sarılıp yüzümü ceketine gömdüm. Nikki ile Chessie saçlarıma tünedi. Morpheus'un kokusunu içime çektim. Bana tanıdık gelen tek şey buydu, kendimi güvende hissettiren tek şey.

Beni aydınlık odaya götürüp yavaşça masaya oturttu. Titrememe engel olamıyordum. Hıçkırıklarımı tutmaktan boğazım düğüm düğüm olmuş, ağrıyordu.

"Sakin ol, Alyssa." Moprheus omzuma ağır bir mobilya örtüsü sardı.

Chessie omzumdan kucağıma indi, zümrüt yeşili koca gözleriyle nasıl olduğumu sorar gibi bana baktı. Nikki başımın etrafında vızıldıyor, uğurböceği kadar patileriyle anaçlık ve şefkatle şakaklarımı ovuşturuyordu.

Kanım hem kaynıyor hem donuyordu.

"Solgun görünüyorsun," dedi Morpheus, üstümü sıkıca örterek. "Kova ister misin?"

Midemin bulantısını bastırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Je-Jeb nerede? O şey de neydi..." Sarsıla sarsıla öksürüyordum.

"Şişşt." Morpheus ellerini masaya, iki yanıma koydu. Kanatları bizi sarıyordu. "Jebediah onun icabına bakıyor. Birazdan gelir. Derin nefes al ve bana odaklan. Güvendesin."

Nefes almak isterken az kalsın boğulacaktım.

"Bana bak," dedi Morpheus ısrarla. Dikkatimi ona verdim, kanatlarının parlaklığındaki kar beyazı gölgelere. Derken şarkı söylemeye başladı. Zihnimin içinde değil, zaten demir kubbe buna izin vermezdi, yüksek sesle... güzel sesiyle basit, tatlı bir ninni söylüyordu.

"Korkma küçük çiçeğim, kov kafandaki kâbusları, bırak gözyaşlarını sileyim, çünkü yeri yok burada korkuların."

Bu ninniyi çocuk olup rüyalarıma girerek beni Harikalar Diyarı'na götürdüğünde söylerdi. Saten gibi parlak kanadını üstüme çekerdim, meyan ve bal karışımı kokusu bu ninniye eşlik eder, beni rahatlatıp uyuturdu. Şimdi onu dinlerken mücevherleri masmavi bir okyanus gibi parlıyordu.

Birkaç kez derin nefes alıp öksürüğümü bastırabildim. "Teşekkür ederim," dedim.

Morpheus örtünün üstünden omzumu sıvazladı. "O yaratık sana zarar vermeyecekti. Sadece kafası karışmıştı. Senin yüzünü daha önce görmüştü. Buradaki bütün yaratıklar gibi."

Dikenli tel çizimlerini hatırlayınca başımı salladım. "Hayır. Grafitiler hastalıklıymışım gibi davrandı. Beni öldürmeye çalıştılar."

Bir kaşını kaldırıp parmağını boynumda gezdirdi. "Bu yaralar o yüzden mi?"

Başımla onayladım.

Gömleğimin kolundaki yırtıklara ve elimdeki yanık izlerine baktı. "Çok ilginç."

"Onlar canavar." Omzumdaki örtüye iyice sarındım.

"Hepsi değil," dedi. "Küçük Nikki de aynı yaratıcının elinden çıktı ve çok sevimli." Nikki bunu kanıtlamak istercesine omzumdaki elini kaldırıp saçımı okşadı.

Aynı yaratıcı. Gömleğimdeki kan lekeleri kırık kalp çizimlerinden kalmıştı... boyayı andıran lekeler. Tıpkı Jeb'in ikizinin *tadı* gibi.

Bu hastalıklı farkına varış nefes borumu sıktı. Floresan renkli peri ve grafiti, Jeb'in biçimsiz elf hali ve şövalelerindeki manzaralar; hepsi de güçlerimi ilk kez keşfettiğim anı hatırlatıyordu... istemeden bir mozaik parçasını canlandırdığım zamanı. Evimizdeki bir duvara yapmıştım; ölü cırcırböcekleri, kış defneleri alçı çerçevelerinin içinde dans ediyor, çerçeveden taşıyorlardı.

"Ah, hayır," dedim canlanarak. "Nikki burada sihir yapmanın sonuçlarına bağışık değil, o zaten sihirle *yapılmış*. Jeb çizmiş. Kendi benzerini de çizmiş. Çizimlerini canlandırıyor." Doğruluğundan adım gibi emin olsam da açıklamam kulağa saçma geliyordu.

Morpheus'un siyah gözleri gururla parladı. "Olağanüstü bir çıkarım. Evet, Jebediah yeraltı yaratıklarına bir dokunuş yaptı. Ama bundan fazlası var."

Chessie artık iyi olduğumdan emin olmuşçasına kucağımdan zıplayıp Morpheus'un kanatlarının altına girdi. Nikki de onu takip etti.

Onlar gidince Morpheus'a baktım. "Daha fazlası var derken neyi kastediyorsun?"

"Hımm." Parmaklarını yine boynumda dolaştırdı ve ben onu durdurmaya fırsat bulamadan boynumdaki zinciri yakalayıp günlüğü ve anahtarı aldı. "Önce bana bu küçük hazineyi anlatacaksın." Defterin kırmızı parıltısı yüzünü aydınlattı. Defteri açmaya çalıştı ama sihir çok güçlü, anahtarsa çok büyüktü.

Zinciri elinden çekip günlüğü ve anahtarı gömleğimin altına tıkıştırdım.

Morpheus dikkatle bana baktı. "O küçük sayfalarda ne saklıyorsun, Alyssa? Neden?"

Dosdoğru ona baktım. "Sonunda benim de bir sırrım var. Öteki tarafta olmak o kadar da eğlenceli değilmiş, değil mi?"

Yüzünde eğlenirmiş gibi bir ifade belirdi. Eğildi ve "Aksine, Kraliçem. Seni savunma kalkanlarından yavaş yavaş soyup o çok değerli... sırrını ortaya çıkarmaktan daha eğlenceli bir şey düşünemiyorum," diye fısıldadı.

Göğsümden yayılan sıcaklık boynuma, yüzüme yürüdü. Rahatlatmak ile işkence etmek arasında bu kadar hızlı gidip gelmesi sinir bozmanın çok ötesindeydi.

Yüzümün kızarışını izlerken benimle alay etmekten zevk aldığı aşikârdı. "Doğrusunu istersen sen benimkini bulamadan senin sırrını şıp diye ortaya çıkaracağıma bahse girerim. Sana hep söylerim ya, yeraltı mantığı, akıl ve akıldışı arasında ince bir çizgidedir. Bir zamanlar gerçek olduğunu düşündüğün her şeye

arkanı döndüğün takdirde gerçek aydınlanmayı yaşayacaksın." Kanatlarını indirdi.

Güneş batarken sıcak ışıkları cam tavandan içeri süzülüyordu.

"Sanırım Harikalar Diyarı tarafına güvenmeyi ne kadar öğrendiğini göreceğiz." Kırmızı kurdeleyle örgülü bir tutam saçımı alıp ışığa tuttuktan sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yeraltı sezgilerin burada karşılaşacağın her türlü mantıksızlığın şifrelerini birer birer çözecek, ki bu da büyük yolculuğunda yol göstericin olacak."

"Büyük yolculuk" derken babamla birlikte annemi kurtarma girişimimizden daha fazlasını kastettiğini hissettim.

Babam... Onu yine unutmuştum! "Babam!"

"Nihayet onu merak etmen ne güzel," dedi kim bilir ne zamandır kapıda dikilen Jeb. "Merak etme. Az önce yanındaydım, gayet iyi."

Düğmeleri açık, üstünde uçuşan saten gömlek, geniş omuzlarından ve kollarından dökülüyordu. Bu dünyadan olmadığını gösteren tuhaf bir ışıkla parlıyordu gözleri. Fiziksel dönüşüm geçirmediği için rahatlasam da içinde neler olup bittiğini düşününce korkuyordum.

Tepedeki ışıktan kırmızı kırmızı parlayan hızması bana elf şövalyelerinin yüzlerine taktıkları kristal kan mücevherlerini hatırlatıyordu. Uzun, dalgalı saçlarıyla Jeb gerçekten Harikalar Diyarı'nda karşılaştığım elflere benziyordu. Yüzündeki sert ifade –hiçbir duyguyu ele vermiyordu– bu imgeyi daha da güçlendiriyordu.

Bir yabancıyla konuşur gibi, "Beni ona götürür müsün?" diye sordum.

"Önce şu soruma cevap ver," dedi Jeb. "Onu bu kadar önemsiyorsan neden buraya sürükledin?"

Jeb'in suçlayıcı ses tonu canımı yakmıştı. Haftalardır ondan ayrıydım ve daha az önce yaratıklarının saldırısına uğramıştım

ama o beni rahatlatacağı ya da içtenlikle karşılayacağı yerde azarlıyordu. "Babam da en az bizim kadar bu çarpık peri masalının bir parçası."

Morpheus'la göz göze geldi. "Doğru. Sümüklüböcek, Thomas'ın geçmişiyle ilgili her şeyi anlattı. Ama neden onu yeniden bu acıya sürükledin? Hatırlamaması daha iyiydi."

"Ben... benim ona anılarını geri vermem gerekiyordu," diye kekeledim, Jeb ile Morpheus'un aynı fikirde olduğu düşüncesiyle sarsılarak. "*Sen* kendi anılarını geri alamasaydın sence daha mı iyi olurdu?"

Jeb düşünceli bir ifadeyle yere baktı, kaşları çatılmıştı. "Sanırım en başından onları yaşamasaydım benim için daha iyi olurdu."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bıçak kadar keskin itirafı karşısında ağlasaydım kanlı gözyaşları akıtırdım. "Ayna dünyasına gitmek için babamın yardımına ihtiyacım vardı. Annemi ve seni geri getirmek istiyordu. Gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti."

"Gerçek." Jeb ellerindeki kırmızı boyaları kazıdı. "Gerçeğin ne anlama geldiğini bilmene şaşırdım."

Farkında olmadan inledim.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Jeb başını kaldırmadan. Ellerini açtı, beni etkileyen onlarmış gibi. "Boya bu. Kan değil."

Başımı salladım. "Ellerinde ne olduğu umurumda değil. Lütfen bana bak. Seni özledim. Senin için çok endişelendim."

"Gerçekten mi? Hangimizle konuşuyorsun?" Sinsi sinsi gülümseyen Morpheus'a baktı.

Aynı safta olduklarını görmekten daha rahatsız edici olanı, bana karşı birleşmiş olmalarıydı. O yakıcı gözyaşları yine kalbimi kaplamıştı, sanki Kızıl buradaydı ve beni kışkırtıyor, çaresizliğimin tadını çıkarıyordu.

Gözyaşlarını bastırmak için gözlerimi sımsıkı kapadım. *Dayan, Alyssa. Sen bir kraliçesin. Kraliçe gibi davran.* Omuzlarımı dikleştirip gözlerimi açtım.

"Babamı kendim bulurum." Üstümdeki örtüyü atıp masadan kaymaya başladım.

Morpheus elini köprücükkemiğime koydu. "Maratona hazır değilsin, aşkım. Hâlâ titriyorsun."

"Onu bulmalıyım."

"Dediğim gibi, burada zaten," dedi Jeb, gözünü boynumdaki elden ayırmadan. Gözlerini kıstı, parmağını hafifçe şaklattı ve Morpheus'un gölgesi yerden yükselerek Morpheus'u benden uzaklaştırmaya çalıştı.

Morpheus kükreyerek gölgeyi kenara itip bakışlarını Jeb'e dikti. "Çaylak. Ucuz, salon numaraları bunlar."

Jeb tehlikeli bir ifadeyle ona gülümsedi. "Öğrenci ancak öğretmeni kadar iyi olabilir."

Dilim tutulmuş gibi onlara bakıyordum.

Jeb bana döndü. "Babanın biraz uyuması gerekiyor. Çok yorgun."

Morpheus'un korkunç gölgesi darmadağın saçımı kokladı. Morpheus onu arkasına çekerken geriye kaçtım.

"Kendi gözlerimle görmek istiyorum," dedim Jeb'e.

Jeb gözlerini kıstı. "Neden? Bana güvenmiyor musun? Cidden Thomas'a zarar verebileceğimi mi sanıyorsun? O, hayatta tanıdığım tek gerçek baba. Ailende beni arkadan bıçaklamayan tek insan."

Beni ne kadar yaraladığını görmesini istemiyordum. "Sana güvenmediğimden değil... Sorun... çizdiklerin."

Başı önde, tüm odayı arşınladı. "Ona söylemişsin."

Bakışları ve suçlaması Morpheus'a yönelikti ama ben cevap verdim. "Biri babamı sürükleyip kaçırdı. Koridorda bana saldı-

ranla aynı kişi olduğuna eminim. Sana onu nereye götürdüğünü gösterdi mi? Göstermiştir. Sonuçta onu sen yarattın."

Jeb'in bakışları bana döndü, işte o anda en iyi arkadaşımı gördüm. Gözlerinin altındaki yorgun gölgeler, saklamaya çalıştığı kırılganlığı ortaya çıkarıyordu. O insandı ve savunmasızdı. Yapmam gereken tek şey yere inip yanına gitmek ve aramızdaki boşluğu kapatmaktı. Ama sonra başını çevirdi ve işte o an, kalbine ulaşmak için tırmanmam gereken duvarların yanında aramızdaki birkaç adımlık mesafenin hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Bütün bunları nereden biliyor?" diye sordu Jeb, Morpheus'a. "Ona ne anlattın?"

Morpheus yüzünü ekşitti. "Şu saçmalığı kaldır da doğru dürüst konuşalım."

Jeb başını eğince gölge Morpheus'un ayağının dibindeki bir karaltıya dönüştü.

Morpheus kalçasıyla masaya yaslandı ve mobilya örtüsünü mışıl mışıl uyuyan Nikki ile Chessie'nin üstüne örttü. "Her zamanki gibi sevgili Alyssa'mızın zekâsını hafife alıyorsun. Giriş tünelinde grafitilerin ona saldırınca kendisi anladı."

Jeb bana döndü. "Ona saldırdılar mı?" Bir an gözlerinde kaygı gördüğüme yemin edebilirdim. Sonra o ifade kayboldu. "Genelde yaşayanlara saldırmazlar."

Morpheus dudağını büzdü. "Eh, yaratıklarının çoğu bu dağdan ayrılamadığına ve bizim de yaşayan herhangi bir misafirimiz olmadığına göre, bu teorini test etmedik. Ayrıca herhangi bir ziyaretçiden bahsetmiyoruz. Alyssa senin öfkenin hedefi."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Jeb ama bakışlarını kaçırdı.

Morpheus iç geçirdi. "Sen istediğin kadar inkâr et ama belli ki yaratıkların da Alyssa'ya duyduğun öfkeyi paylaşıyor. Bütün olumsuz duyguların onlarda da var."

"Jeb?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

"Belki de her şeyi silip yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmiştir." Morpheus yardım etmek ister gibi ölçülü bir bilgelikle ve kibarca konuşsa da Jeb'i kışkırtmak istediği belliydi.

Jeb, Morpheus'un gözlerinin içine baktı. "Bence artık *sussan* iyi olur."

"Neden? Nasılsa Alyssa yakında her şeyi anlayacak."

Yine midem bulanıyordu. "Ben burda yokmuşum gibi konuşmayı kesin artık. Ne oldu sana, Jeb? Geçitte mi oldu bunlar? Mutasyona mı uğradın?"

Morpheus kahkaha attı. "Mutasyonmuş. Doğru kelime *evrim* olmalıydı, aşkım. Maymundan gelme ölümlü bedenini üstünden atıp yeraltının ölümsüzlüğünü üstüne geçirdi. Bu düşmek değil, yükselmektir."

Jeb resim sehpalarından birinin yanında dikilmiş, homurdanıyordu. "Kapa çeneni, Morpheus. Ne kadarını bilmesi gerektiğine ve ne zaman söyleyeceğime ben karar veririm."

"Pekâlâ, kızcağız lime lime edilmeden karar vermeni umalım öyleyse."

Yutkundum.

Jeb yanındaki tuvalin üstünü mobilya örtüsüyle örtüp diğerine geçti. "Baban seni merak ediyordu," dedi yüzüme bile bakmadan. "Seni ona götüreceğim... dinlenirsiniz."

Ben ise Jeb'le başbaşa kalmak istiyordum. Şu koridorda kısa bir yürüyüş bile yeterdi bana.

"Teşekkür ederim."

Morpheus, Chessie ve periyi yanına alıp uzun adımlarla odada yürüdü. Kapının önünde durdu. Arkası dönüktü, kanatları bize bakıyordu. "İyi uykular, Alyssa. Uyandığında mücadele planın konusunda sana yardımcı olacağım. Aklında olsun, bana verdiğin sözü unutmadım. Senin unutmana da izin vermem."

O gidince arkasından boş koridora baktım. Mücadele planımda bana yardım etmek mi? *Kızıl'ın peşinde olduğumu biliyor.* Günlüğe ilgisi.... belli ki günlükte yazanları Kızıl'ı yok etmek için kullanacağımı anlamıştı. Savaş henüz kazanılmamış olsa da şimdiden ganimetleri toplamaya başlamıştı.

"O halde hamamböceğiyle nasıl bir anlaşma yaptığını bana anlatacak mısın?" Jeb görmemi istemiyormuş gibi siyah gömleğinin düğmelerini iliklerken bana bakıyordu. Süreci yavaşlatmak için sihir yapmaya yeltendim, tenini akşam aydınlığında görmek istiyordum. Parmaklarım kusurlu yanlarını bulmak için kaşınıyordu... zarar görmüş fakat onun gerçek olduğunu kanıtlayan özel bölgelerini, o güvendiğim ve beşinci sınıftan beri bağlandığım çocuğun gerçek olduğunu görmek istiyordum. Hâlâ içimde bir yerlerde çok sevdiğim o insanı.

İkiziyle karşılaştıktan ve Morpheus'un onu öfkesini bastırmakla itham etmesinden sonra ona güvenmeye ihtiyacım vardı.

"Al."

Ağzından adımın çıktığını duyunca ona baktım. Bana yine kaykaycı kız demesi için neler vermezdim.

"Morpheus neden bahsediyordu?" diye sordu ısrarla.

"Ona bir söz verdim," dedim usulca. Zaten bildiğini kabullenmek istemiyordum. Morpheus ile aramızda sanıldığından çok daha fazlası olduğunu.

"Söz mü? Ne romantik." Sözleri bıçak gibi keskindi. Buraya geldiğinden beri bu konuda uzmanlaşmıştı. "Demek bu yüzden çıkıp küçük cennetimize geldin. Morpheus'a verdiğin *sözü* tutmak için."

İrkildim. "Hayır. İkinizi de kurtarmaya geldim. Bana inanmamaya da kızmaya da hakkın var. Buranın cehennemden farksız olduğunu biliyorum. Burası... sizi bozmuş."

"Ben çok daha önce bozulmuştum." Adeta, *Senin ve hamamböceğinin sayesinde,* diyen acı dolu ifadesi sözlerinden daha

etkiliydi. "Fakat ben hayatımı geri aldım. Burada sihir sahibi tek kişi benim. Dünyayı olması gerektiği gibi yapma yeteneğine sahibim. *Her zaman* olması gerektiği gibi."

Sağ elini kaldırıp gömleğinin kolunu sıyırınca bileğindeki dövme de ortaya çıktı. Latince yazılmış *Vivat Musa* dövmesi artık siyah değildi. Daha önce fırçasından çıkan menekşe renkli sihirle parlıyor ve çevirisine yeni bir anlam katıyordu. *Yaşasın İlham Perisi.*

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. "Gücün seni neden baştan çıkardığını. Elimin bir hareketiyle yaratabilirim, öldürebilirim, kötürüm bırakır ya da iyileştirebilirim."

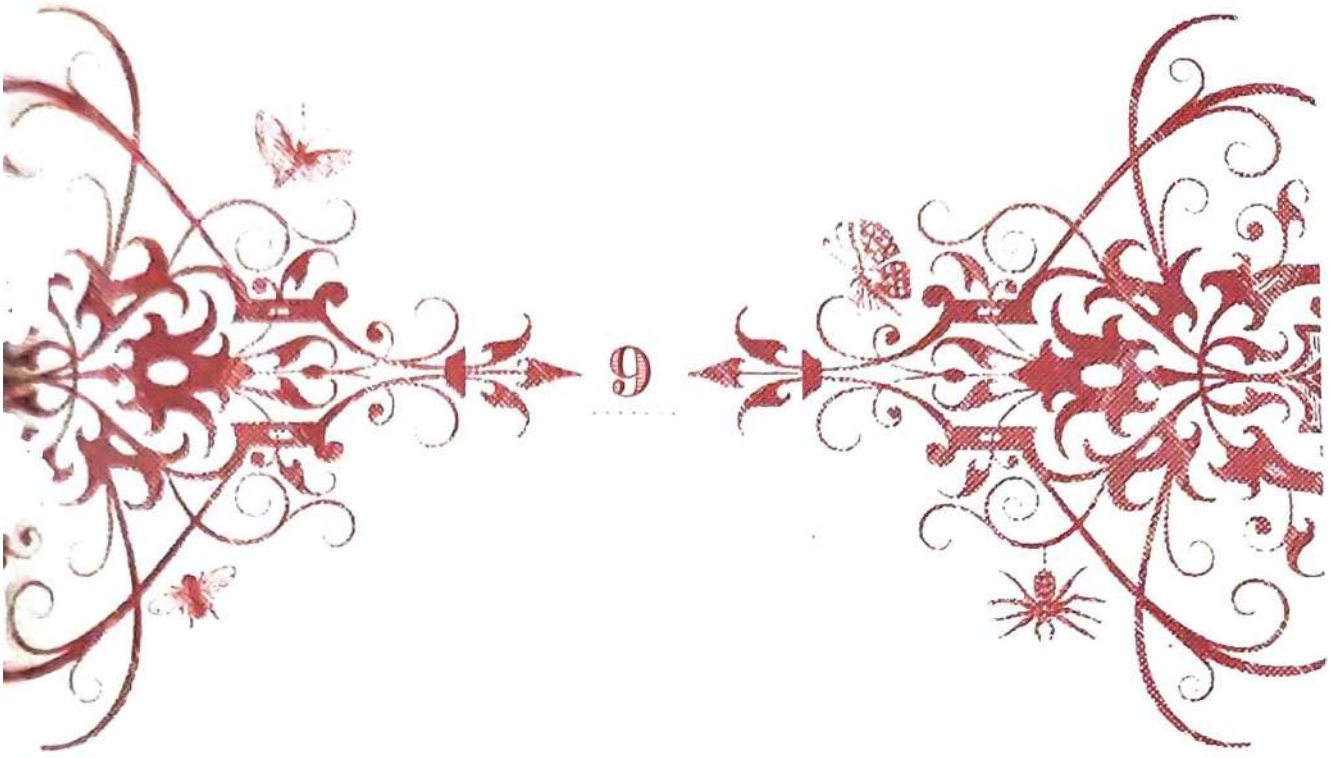
Hareketlerinde ve sözlerinde, kendinden geçmiş gibi hülyalı bir hal vardı. Gözlerini kırpıştırarak elini indirdi. "Hiç kimse, değer verdiklerim bile, beni yeniden kurban edemez. Burası cehennem değil. Cennet. Ve ben... *Ben tanrıyım.*"

Bu uğursuz ilanı havada asılı kaldı. Biri yumruklamış gibi göğüskafesim içeri göçtü.

Parlak bakışları yüzümü yalayıp geçti ve Jeb kapıdan çıkıp gitti.

Cam tavandan görünen ay etrafı gümüşi bir pusla aydınlatıyordu. Mobilya örtülerinin altından gelen hışırtılarla resimler hareket etmeye başladı. Dışarı çıkmak istercesine kalın örtülerini kaldırmaya çalışıyorlardı.

Çığlık atmamak için dilimi ısırarak masadan indim ve canavarın müsebbibinin peşinden gittim... Tehlikeli bir şekilde bambaşka biri olmak üzereydi.

9

KÂBUS CENNETİ

"Jeb, yavaşla, lütfen."

Babamın odasına giderken birkaç metre önümde hızla ilerleyen Jeb isteğimi duymazdan geldi. Yorgunluktan botlarımın tabanı beton tuğla kadar ağır geliyordu. Dahası, huzursuzdum. Bu kavisli ve eğimli koridor Jeb ile benim evime çok benziyordu, her dönemeç bizim koleksiyonumuzdan tanıdık resimler ve mozaiklerle süslenmişti. Ürkütücü tasarımlar, bedenlerinden kurtulmuş eller gibi duvarlardan çıkıyordu.

Geçerken herhangi bir şeyin beni yakalamamasını umarak nefesimi tuttum. Kırmızı sarmaşıklara, parmaklara ve Jeb'in canavar ikizinin pörtlek gözlerine bakmadan duramıyordum.

"Jeb, koridordaki şu yaratık..."

"Ah, evet. Bu arada bilgin olsun, o bir *yaratık* değil. Adı KK."

"KK mi?"

"O bir karbon kopya. Ve kolunda dövmesi yok. Bizi birbirimizden ayırman gerekirse diye söylüyorum. Hani sivri kulakları ve gözlerinin altındaki kesikler yeterli gelmezse."

Bu alaycı tavır hiç Jeb'e göre değildi. Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. "İçindeki şeyler. O neydi?"

"Haydi artık." Köşeyi dönünce ona yetişmek için koştum. "Sen bir sanatçısın. Şahaserlerimiz nelerden oluşur?"

Yorgunluktan ona yetişemiyordum. Onunla yan yana yürümek için çabalarken yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bizim parçalarımızdan mı?"

Jeb omzunun üstünden bana baktı. Cevabımdan memnun olmuş gibi bir an ifadesi değişti. Sonra o ruhsuz haline dönüp bakışlarını uzaklara çevirdi. "Aklına gelebilecek ya da deneyimlediğin her şeyin parçalarından. İyi ya da kötü. Dolayısıyla bir çizim bir şekilde gerçeğe dönüştüyse... bağırsaklar, organlar ya da kan yerine... özünde ne olmalıdır?"

"Hayallerimiz ve kâbuslarımız."

"Tam üstüne bastın," dedi Jeb.

Önünden geçtiğimiz kapıya ürkekçe baktım. Bu odalarda bu mu vardı? Kâbuslar mı?"

Jeb'in geçmişi kırgınlıklar ve acıdan oluşan bir renk paletiydi. O da kendi ideal dünyasını inşa etmek için *bu* paleti didik didik etmeyi seçmişti. Peki, bütün o mutlu anılar neredeydi? Umutlar? Aşk?

On dakika kadar sonra, elmas bir kapının önünde durduk. O an Harikalar Diyarı'nın siyah kumlu sahilindeki ağacı hatırladım. Mücevherler bu loş ışıkta bile parlıyordu.

Jeb durdu, yakut tokmağı tuttu. "Bugün orada olduğunuzu bilmiyordum. Yoksa seni ve babanı yalnız ve... savunmasız bırakmazdım."

Ona inansam mı bilemedim. İnanmak istiyordum ama o şeyler bana saldırmışken...

Hayır. Jeb sözünü güvenilmeyi hak ediyordu. Bu, birlikte büyüdüğüm oğlanın ilk gerçek işaretiydi ve onun için savaşacaktım.

"Hiçbir şey seni aramamızı engelleyemezdi. Seni özledik. Seni seviyoruz." Elimi, tokmağı tutan elinin üstüne koydum. "*Seni* seviyorum."

Gerildi. Göğsüm bedenine değiyordu, nefes alıp verdikçe kaburgaları genişlediği için istemsizce onun göğsü de benimkine değiyordu.

"En son bir aradayken ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. Ağzım omzuna değerken aramızdaki yakınlıktan ve ondan yayılan ısıdan canım yanıyordu. Parmak uçlarımda yükselip dudağımla ensesindeki kıvırcık saçlarına dokunmak, her zamanki gibi bu temasımla titrediğini hissetmek istiyordum. "Savaşmadan pes etmeyeceğini söylemiştin. Bu bir sözdü." Kapının tokmağını tutan parmaklarına parmaklarımı kenetledim.

Eli gerildi. "Ben söz vermedim."

"Ama söyledin. Senin ağzından çıkan, sözdür. Değiştiğine inanmıyorum."

Rahatladı. Başını çevirdi, o kirli sakallı çenesini şakaklarıma sürttü. Saçımda nefesini hissediyordum.

Göğsümdeki Barbie günlüğünün ısındığını hissediyordum. Gömleğimin altında yine parlıyordu.

"Yanılıyorsun, Al," diye homurdandı Jeb, kırmızı parıltı aklını başına getirmiş gibi. "Her şey değişti."

Sesindeki sertlik beni yaralamıştı.

"Açıl," diye komut verdi kapı tokmağına. Tokmak, mor bir ışık saçarak döndü. Jeb beni içeri çekip arkamızdan kapıyı kapadı. Hayretle etrafımda döndüm.

Burası babamın bir kanepe ya da yatakta uyuduğu bir oda değildi. Gecenin bir yarısı bir kumsal illüzyonuna adım atmıştık. Ilık ve tuzlu bir esinti saçlarımı yalıyordu. Okyanusun dalgaları beyaz kumsala vuruyor ve tavan, sonsuz bir gökyüzü

gibi görünüyordu. Dalgalar ay ışığında daha da parlıyor, yıldızlar göz kırparak ayaklarımızın altında uzanan çiçek bahçesine yumuşacık ışıklar seriyordu.

"Gözyaşı okyanusu," diye fısıldadım, Harikalar Diyarı'nda sandalda geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlayınca. Her defasında kendimizi ölüm ve çılgınlıkla dolu mistik bir yerde bulsak da kendimi en çok güvende hissettiğim andı çünkü Jeb'in kollarında uyuyakalmıştım.

Şimdi kıyıda sessizce onu takip ederken düşünebildiğim tek şey ne kadar zarif olduğu, kayıkta uyurken beni nasıl kendine çekip saçımı okşadığı ve beni koruyacağına söz verdiğiydi.

Paylaştığımız belki de en romantik anı yeniden yaratmıştı. Belki de bunca zamandır beni affetmeye çalışıyordu.

Tabii o anları kötü bir anı olarak hatırlamıyorsa.

"Jeb, neden buraday..."

"Adaya gidip uyuyacaksın," dedi sözümü keserek. Bir anda beyaz bir ışık yükseldi. Uzakta, okyanusun tam ortasında belli belirsiz bir plato belirdi. Kayalık yamaçta yanan bir denizfeneri vardı. Jeb çömelip kumu kazarak içinden gizli bir halat çıkardı. Çekti, çekti, gömleğinin parlak kumaşı gerilene kadar çekti. Çektikçe kayık daha da görünür hale geldi.

"Diğerleri suyu geçip sana ulaşamaz."

Diğerleri. Bu örtük açıklaması çizdiği perileri hatırlattı bana: *Diğerleri gibi paramparça olacaksın.*

"Kim bu diğerleri, Jeb? Başka neler yaptın?"

Jeb duraksadı, gerildi.

"Kelebek!" Babamın coşkulu sesiyle irkildim. Kayık yaklaştıkça babamı gördüm. Kayıkta oturuyordu.

Jeb kayığı kıyıya çekti.

Babam uzanıp Jeb'in elini sıktı. "Onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Jeb başını eğerek karşılık verdi. Kayığa atlamam için çekilip bana yer açtı.

Babamın elini tuttum. Ancak parmaklarım ılık ve nasırlı tenine değince rahatlayıp kayığa atladım. Oturmama yardım etti.

"Baba, senin..."

"Ben iyiyim, tatlım," dedi bana sarılarak. "Her şeyi anlatırım."

Jeb'e döndüm. "Bu gece bizimle kalacaksın, değil mi? Herkesi eve nasıl götüreceğimizi planlamalıyız. Lütfen...."

"Ben denizatını alıp çantanızı arayacağım," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Fenerde bu gecelik giyebileceğiniz bir şeyler var. Yarın kendi giysilerinizi giyebileceksiniz. Sonra sizi Harikalar Diyarı kapısına nasıl götüreceğimizi konuşuruz."

"*Bizi* mi?" diye sordum inanamayarak. "Sensiz Herhangi-BirYer'den gitmiyoruz!"

Jeb kayığı suya kaydırdı. Kayığın altı kumda gıcırdıyordu. "Dolaplarda yiyecek var. Bu diyara özgü sarı bir çiçek var. Morpheus buradaki canlıların onu yediğini görmüştü. İçinde ihtiyacımız olan tüm besinler var çünkü o bitki ve ara sırada tavşanlar sayesinde hayatta kalıyoruz. Yağmur suyu içebilirsiniz. Azı bile yeterli oluyor." Bunları söyledikten sonra babama kürek çekmesini işaret eder gibi başını salladı.

"Jebediah, bizimle gelebilirsin." Babam durdu, Jeb'in fikrini değiştirmesini bekledi. Değiştirmediğini görünce küreklere asıldı.

Jeb, ışıl ışıl dalgalar kayığa vururken kıyıdan uzaklaşmamızı ve küreklerin suyu nasıl yardığını izliyordu. Denizfenerinin ışığı üzerine vuruyor, yeşil gözlerini ve parlak dövmesini aydınlatıyordu. Sonra geldiği yoldan geri dönüp kapıya yöneldi.

Babam yeterince kürek çektikten sonra durup elime dokundu. "Allie."

Eskiden Jeb'le dolu her yerimi şimdi yalnızlık dolduruyordu. "Burada kalamaz. Eve dönmeli, baba."

"Geç oldu. Hepimiz yorgunuz. Eminim yarın her şeye daha farklı bir gözle bakacaktır. Ona zaman tanırsak doğru kararı verecektir. Ona inanmamız gerek."

"Benden nefret ediyor."

Babam iç geçirdi. "Hayır, tatlım. Bu doğru olsaydı neden hâlâ seni korumak istesin ki? Senin güvenliğinden endişe ettiği için bizi adaya gönderiyor."

"Uyduruk bir adada olmak bizi neden koruyacak ki?"

Kürek çekmeye devam etti. "Bilmiyorum. Ben de sana söylemiştir diye umuyordum."

Kayığın kenarlarına sıkıca tutundum. "Bana hiçbir zaman güvenmeyecek. *Morpheus*'a bile benden daha yakın." Kemiklerim ağırlaşmış, duygularım adeta kurumuştu. Başımı arkaya yasladım. Gözlerimi kapayıp su sesinin düğümlenmiş sinirlerimi gevşetmesini bekledim.

"Eh, neden yakınlaştıkları belli," dedi babam. "Kapıdan geçtiklerinde Jeb'in Morpheus'un sihriyle kaynaştığını düşününce."

Gözlerimi açtım, hemen doğrulup taş kesmiş gibi oturdum.

Bu yüzdendi. Jeb'in Morpheus'a yavru köpek ve eğitmeniyle ilgili attığı olta, sihrin o tuhaf mor rengi... Birbirlerine düşmanlıklarını unutup işbirliği yapmaları... İşbirliğinden *çok daha fazlası*. Bir bağ. İki düşman, hayatta kalmak için birbirlerine güvenmeyi öğrenmişti.

"Allie, iyi misin?"

"Ben sadece... Keşke bana kendisi söyleseydi."

"Başta bana da çok uzak davrandı," dedi babam. "O yaratığın beni götürdüğü boş odada beni bulduğunda. Sonra benim geçmişimden, annenin şu anda içinde bulunduğu kötü durumdan konuştuk. Balo gecesi onu yanlış değerlendirdiğim için özür diledim. Beni affetti. Seni de affedecektir. Sadece ona dürüst ol. İçten içe, onu buraya isteyerek göndermediğini biliyor."

Gerçekler çok daha kötü. Tahmin bile edemezsin. Keşke babama her şeyi anlatacak enerjim olsaydı ama buna yeltenemeyecek kadar yorgundum. Işık kayığı yalayıp geçerek bizi bir kez daha karanlıkta bıraktı. İçimi kemiren kendine acıma duygusunun kurbanı olmayacaktım. Jeb'in güvenini geri kazanacaktım. O zamana kadar, en azından babama güvenmesinin rahatlığıyla yaşayabilirdim.

"Olumlu açıdan bakarsak," diye devam etti babam, "Jeb hâlâ insan kaldığına ve demir onu etkilemediğine göre sihir gücünün aslan payını almış görünüyor. Tasarımları üzerinden gücünü Morpheus'a aktarıyor. Dolayısıyla Morpheus mutasyona uğramadan sihir yapabiliyor."

Ağzımı büzdüm. "Bekle. Yani sihirli olan grifon bastondu, Morpheus değil, öyle mi? Yenilenmesi gereken o muydu?"

Babam başıyla onayladı.

Yani Morpheus'un sihri olmasa Jeb kabak gibi ortada kalacak, Jeb olmasa Morpheus'un sihri de işe yaramayacaktı ki bu da Morpheus için ölümden beterdi. Bu arada, bastonunu erittiğimizi öğrendiğinde pek mutlu olmayacaktı.

Kayığın kenarından eğilip elimi suya daldırdım. "Baston boya birikintisine dönüştü. Jeb yarattı, su ise çözdü." Kaşlarımı çattım. "Bugün bizi koruyacak olan şey de su. Ada değil. Fakat kayık neden hâlâ zarar görmedi? Ya da denizatı? Onlar da Jeb'in tasarımları. Neden onlar erimiyor?" Ellerimi pantolonuma silip kuruttum.

"Denizatını Jeb çizmedi," dedi babam köpüren dalgaların arasında kürek çekerken. "O buradaki yabani hayatın bir parçası. Jeb ve Morpheus onu evcilleştirmişler. Kayık da öyle. Belki de şu... şeyle ilgili sorduğum soruya verdiği cevabın bir anlamı vardı. Kendi görüntüsüyle ilgili. Neden bozulduğuyla ilgili."

"Evet?"

"Resmin gerçekliğinin sınırları hakkında bir şey söyledi. Tuvalde olan her şeyin bir arada olabilmesiyle ilgili. Çizimlerinin çoğu kendi yarattığı bir kurgudan ibaret. Fakat bazıları öyle değil –boş tuvallere çizdikleri– yanlışlıkla başka bir resmin mıntıkasına girdiklerinde öngörülemeyen şeyler olabilir."

Anlattıklarından ipuçlarını bir araya getirdim. Bütün bunlar Nikki'nin ayna dünyasında nasıl uçabildiğini açıklıyordu. Ve elf ikizin –KK'nin– koridorlarda nasıl başıboş dolanabildiğini. "Yani su manzarasına herhangi bir şey çizerse, çizdiği şey bozulmuyor. Ama aksi olunca..."

"Doğru. Sanırım Jeb'in görüntüsü de başka resimlerin mıntıkasına karıştığı için yüzü paramparça olmuş."

Babamın sözleri, grafitinin bana gösterdiği tepkiyi açıklıyordu: *Paramparça olmalısın.* Morpheus bütün tasarımların beni tanıdığını söylemişti. Jeb de yüzümün sanatında bir şekilde ortaya çıktığını söylemişti. Bu da beni resmettiği anlamına geliyordu.

Belki de grafiti, başka bir resme ait olduğumu düşünmüştü. Beni oraya yerleştirmek için parçalayacaklardı. Ya da Morpheus'un söylediği gibi, efendilerinden intikam almanın bir yolunu arıyorlardı.

Sırtımdan sinir bozucu bir ürperti geçti.

"Allie." Babamın ses tonu değişmişti. "Bilmen gereken bir şey daha var: Jeb, kız kardeşi ya da annesi hakkında hiç soru sormadı. Hatta buradalarmış gibi konuştu. Onun yanındalarmış gibi."

Artık tutamadığım gözyaşlarım iri damlalar halinde yanaklarımdan süzülmeye başladı. "Benim yüzümden," diye mırıldandım elimin tersiyle yüzümü silerken. "Onu çok kırdım. Burada kalmayı, sahte bir gerçeklik yaratmayı, kötü anılardan ibaret bir dünyayla yüzleşmeye tercih etti."

"Neden böyle konuşup duruyorsun? Bana söylemediğin ne var?" diye sordu babam kürek çekmeyi bırakarak. Adaya sadece

birkaç kilometre kalmıştı. Keşke kürek çekmeye devam etseydi. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Kendimi yeterince kötü hissediyordum.

"Balo gecesinde bir şey oldu," dedim istemeye istemeye. "Danstan önce."

"Dur, tahmin edeyim. Kesinlikle Morpheus'la ilgisi var."

"Sadece küçük bir öpücüktü! Jeb neden aptal bir öpücük yüzünden bu kadar kırılsın ki?" diye homurdandım.

"Dur bakalım," dedi babam sertçe arkasına yaslanırken kayığı sarsarak. "O küstahı mı öptün? Bunu nasıl sindirebileceğimi bilemiyorum."

"Ben de." Hikâyenin devamını bilse daha çok sinirlenirdi. Bu ilk defa olmuyordu. Jeb, Morpheus ve benim Harikalar Diyarı'nda öpüştüğümüzü de biliyordu. Jeb'e bunun benim için bir şey ifade etmediğini –bu bir yalandı– söylemiştim. Ama bu böyle sürüp gitmişti. Ben bile bu kadar uzayacağını tahmin etmemiştim. Morpheus her zamanki gibi durumu kendi lehine çevirmeyi başarmıştı.

"Morpheus bir hata, Alyssa," diye devam etti babam aklımdan geçeni görürmüş gibi. "O kendi çıkarları için insanları parmağında oynatan biri. Vicdanı yok. İnsan bile değil."

"Annem de değil. Ben de değilim. Ya da Jeb. Artık değil. Öyle olunca bizi daha mı az seviyorsun?"

Denizfeneri etrafımızı ışıkla sarmalıyor, babamın dikkatli bakışlarıyla yüzüm yanıyordu.

"Tabii ki hayır. Fakat *aşk?* Morpheus'a âşık mısın?"

Yutkundum. "Emin değilim. Harikalar Diyarı'yla olan bağlarımdan kaynaklanıyor olmalı ama aramızda gerçek bir şey var. Güçlü bir şey." Oturduğum yerde iyice büzüldüm. "Çok karışık."

Babam yeniden kürek çekmeye başladı. "Şey, Jeb'e ne hissettiğini biliyorum. Sade ve saf. Siz tanıştığınız günden bu yana arkadaşsınız. Zamanla daha fazlasına dönüştü. Bu somut ve nadir

bir durum, Kelebeğim. Aşkın *en güzel* hali. Sana evlenme teklif edecekti. Bunu biliyor muydun? Benden izin aldı."

Gözlerim yanıyordu. Tam Jeb'e göre demode ve güzel bir şeydi. En azından benim tanıdığım Jeb'e göre.

"Etti zaten," dedim sonunda. "Ve ben cevap vermedim."

"Peki, ne cevap verecektin?"

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. "Ama bu şeyden önceydi..."

Babam başını kaldırıp yıldızlara baktı. "Biliyorum. Annen ve o götürülmeden önce."

Onu onaylamak istedim ama bu gece daha fazla sorgulanmayı kaldıramazdım.

"O çocuğa ulaşıp eve dönmesini sağlayabilecek tek kişi sensin," diye üsteledi babam. "Ama bunu Harikalar Diyarı'nın yapmasına izin vermelisin."

"Hayır!" Dirseklerimi dizlerime koyup patlamasın diye başımı tuttum. "Ben bir kraliçeyim. Orada hayal bile edemeyeceğin sorumluluklarım var. Bu tarafımı inkâr etmek hata olur. Bana bel bağlayan bir dünyaya sırtımı dönemem. Bunu yapmaya çalıştım..." dedim etrafı göstererek. "Bak, neye mal olduğunu görüyorsun. Bir daha asla sorumluluklarımdan kaçmayacağım. Yeraltılılara bir borcum var. Onlara değer veriyorum. Jeb'le bir geleceğimiz olacaksa hayatımın sonuna dek yaptığım her seçimde Harikalar Diyarı'nın bir rolü olacağı gerçeğini kabullenmesi gerekecek." Boynumdaki günlüğü düşünerek, "*Burada* yaptığım her seçimin," dedim.

Babam küreklere daha da asılarak suyu köpürttü. "Siz öncelikle insansınız. Orada da sorumluluklarınız var. Size bel bağlamış, sizi seven insanlar var. Bunları unutup güce ve politikaya kaptırma kendini. Yoksa Jeb'in yaptığını yaparsın. İnsanlıktan çıkarsın."

Kızıl'ın parmak izi –bağrımı delen his– beni yumrukladı. İki büklüm olmamak için ellerimi kucağımda kenetledim. "Ben bunu yapmıyorum," dedim yiğitçe. "Bir denge bulmaya çalışıyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu babam. "Çılgınlık dengenin antitezidir. Diğer tarafın seni nasıl aldığını gördüm. Dürüst olmam gerekirse çok korktum. Karanlığa ve kanunsuzluğa çekildin. Hatta..."

Morpheus'a.

Babam yüksek sesle söylemese de sessizlikte adının nasıl yankılandığını duydum.

"Sinsice hayatına sızdı," diye devam etti babam.

"Bazıları annemin seçimlerinin de bunda parmağı olduğunu düşünebilir."

Tekne sarsılarak kıyıya oturdu. Babam çok öfkelenmişti ve bu sadece içimdeki haklılık duygusunun galebe çalmasına sebep oluyordu.

"Öyle söylemek istemedim," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Sadece Morpheus'un kimseyi kullanmayı planlamadığını söylüyorum. Başlarda. Annemle bir anlaşma yaptılar –bundan iki taraf da fayda görecekti– ta ki annem vazgeçene kadar."

Babam kürekleri *pat* diye kayığın içine savurdu. "Sakın bir daha onu düşüncesizce kararlar vermekle itham etme. Zor olduğunda bile her zaman doğru olanı yaptı. O, gücünden ve ölümsüzlüğünden medet uman bir dünyayı, sırf kendi rüyaları için insan çocukları çalmayı kendine yediremediği için arkasında bıraktı."

"Sadece senin çalınmanı kendine yediremediği için bıraktı." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Babam başını salladı. "Bu konuşmayı unutacağım, Allie. Yorgunsun ve belli ki düşünmeden konuşuyorsun." Suya girdi ve kayığı çekmek için sığ suda yürümeye başladı.

Yanılıyordu. Ona anlaşılması en zor gerçeği söylememek için kendimi tuttuğuma göre, *düşünüyordum*: Aslında çocukların çalınmasına bir son verebileceğimi. Morpheus'la bir gelecek kurup kendi oğlumuzla her şeyi yoluna koyabileceğimi.

İstesem de söyleyemedim. Sessizlik yeminimi bozup güçlerimi kaybetmeyi göze alamazdım. Kızıl'ı yenmek, annemi bulmak ve Harikalar Diyarı'nı eski haline getirmek için bütün sihrime ihtiyacım vardı.

Babam kayığı kıyıda bir direğe bağladı. O bana yardım teklif etmeden kayıktan indim.

Babamla sürtüşmekten nefret ediyordum. Sığındığı bu dağ başında kâbuslarıyla yüzleşip tek başına kalp ağrısı çeken Jeb'den uzak kalkmaktan nefret ediyordum. İş Morpheus'a gelince duygularımın karman çorman olmasından nefret ediyordum: Bu kadar güçsüz ve öfkeli olduğunu görmek canımı yakıyor, neyin peşinde olduğumu bulacağını söylediği halde hâlâ beni büyülüyordu.

Dahası, annemin ve onları kurtarmaya gelip gelmeyeceğimi merak eden yeraltı halkımın tepetaklak olmuş Harikalar Diyarı'nda kapana kısılmalarından nefret ediyordum.

Bu düşünce bir yandan aklımı kurcalıyor, yine de bana umut veriyordu. Annemin sihir gücünün ne kadar kuvvetli olduğunu balo gecesinde görmüştüm; Harikalar Diyarı'nın işleyişine ne kadar hâkim olduğunu öğrenmiştim. Bir zamanlar neredeyse kraliçe olacaktı. Bu dünyada hayatta kalabilirdi.

Düşüncelerimi kendime sakladım çünkü bunların hepsi birer önseziydi ve elimde hiçbir kanıt yoktu. Ama yine de beni rahatlatıyorlardı.

Yıldızların ışığıyla aydınlanan havada babamla denizfenerine çıkan dolambaçlı taş merdivenden yukarı çıkmaya başladık. İçeride tavandan sarkan denizci fenerleri attığımız her adımda bizi takip ediyor, ardında yumuşak, kehribar renkli bir parıltı bırakıyordu. Duvarlar taştı, zemin siyah ve beyaz karelere bö-

lanmış kum tanelerinden oluşuyor, bir yıl kadar önce Jeb'le üstünde sörf yaptığımız kum kalelerinin minyatür versiyonlarına benziyordu. Plastik botlarımı çıkarıp yorgun ayaklarımı serin kuma gömdüm. Kulenin tepesinde, içinde cibinlikli bir yatak bulunan bir yatak odası, okyanusu gören açık bir gemi penceresi vardı ve ay ışığı, dalgaların sesi ve tuzlu hava bu küçük pencereden içeri giriyordu.

Babam orada uyumam konusunda ısrar etti, kendisi de alt kattaki kanepede karar kıldı. Mutfakta karnımızı kurutulmuş çiçeklerle doyurduk. Kurutulmuş et gibi incecik ama koyu sarı renklilerdi. Şekerli ve ağdalı bir tadı vardı, insan diyarındaki arı peteklerini andırıyorlardı. Kaya ıstakozu kabuklarından yapılma maşrapalardan damla damla akan yağmur sularıyla bulaşıklarımızı yıkadık. Babam da ben de o kadar bitkindik ki tek kelime etmedik.

Duş almak için kendimi banyoya attım, iç çamaşırımı yıkayıp gece kurusun diye odama astım. Burada ihtiyacım olan her şey vardı: Bir tuvalet, jilet, diş fırçası ve narenciye kokulu sabun. Jeb, inkâr etmeye çalışsa da pek çok açıdan hâlâ bir ölümlü hayatı yaşıyordu.

Merdivene ilerlerken, babamın üzerine yorgan serdiği kanepenin yanında durdum. Aramız açık olsa da uyumadan önce birbirimize sarıldık.

Yatak odasında, duvarın karşısında duran dolabı açtım ve ekose desenli bir gömlek buldum. Bernie amcanın verdiği giysileri değiştirdim. Harikalar Diyarı girişindeki muhafızları düşündüm. Bu kadar uzun süre erzakları olmadan dayandıklarını umuyordum. Metal güvercinle göndereceğimiz mesaj konusunda da endişeliydim. Şüpheli bir durumdu. Jeb'in denizatı çantamızı bulsa bile mekanik kuş suya battıktan sonra çalışmayabilirdi. İşaret özelliği çalışacak mıydı ondan bile emin değildim. Bu yüzden Bernie amcanın bizi bulup bulamayacağını bilmiyordum.

Gömleği üstüme geçirip kollarını kıvırdım. Etekleri kalçalarımdan dökülüyordu. Dolapta bir de düzgünce katlanmış bir eşofman altı vardı. Onu sabah için bir kenara koydum.

Tam yatağa girecektim ki açık pencereden içeri parlak, yeşil bir ışık süzüldü.

Nikki, "Efendi Morpheus'tan," dedi zarifçe reverans yaparak. Minik perinin incecik sesi okyanustan esen yele karışıyordu. Parlak kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış beyaz bir kutu uzattı. Kendinden üç kat büyük bir kutuydu. Bunca yol taşıyabildiğine göre, Nikki göründüğünden çok daha güçlüydü.

Hediyeyi aldığımda Nikki hiçbir şey söylemeden kanatlarını çırparak gökyüzünde kayboldu. Bürümcük'ün aksine, konuşmayı pek sevmiyordu.

Kutunun içinde iki parça zarif iç çamaşırı vardı: Bir sutyen ve altında pırıl pırıl altın işlemeli, beyaz pamuklu, dantelli bir şort. Metalik danteli bir yerlerden gözüm ısırıyordu.

Morpheus'un bunları nazik elleriyle kutuya yerleştirdiğini hayal edince yüzüm alev alev yandı. İçinde siyah kâğıda yazılmış bir de not vardı. Bir balıkkartalından kopardığı tüyle kaleme yazdığından hiç şüphem yoktu.

Mürekkep, yıldız ışığında gümüş folyo misali parlıyordu:

Çok Sevgili Alyssa,

Bugün seni layıkıyla karşılayamadığım için özürlerimi sunmak istiyorum. Oysa seni havalara kaldırıp başımız dönene ve kahkahalarla gülene kadar döndürmek isterdim. Dudaklarını öpmek, nefesini içime çekmek isterdim. Seni kraliçelere yaraşır giysilerle süslemek isterdim. Bu gece, asil gardırobun için mütevazı bir başlangıç yapmak istedim. Öyle sanıyorum ki altına giydiklerin en az giysilerin kadar sana layık olmanın çok uzağında. Fakat şunu bil ki Harikalar

Diyarı'ndaki saltanatın başladığında sana satenler, danteller ve kadifelerle dolu bir gardırop vereceğim. Yeter ki sen iste.

Sadık uşağın,
Morpheus

İpeksi ve şehvetli duyguları o an her yanımı sarmıştı. Dantel iç çamaşırlarını pencerenin çıkıntısına serdim ve danteli nereden hatırladığımı bulmaya çalıştım. Sonra bir anda aklıma geldi: Morpheus'un balodaki kostümü pamuklu beyaz gömlek ve altın renkli dantel işlemeleri olan, sutyen kopçası gibi kopçaları bulunan bir yelekten oluşuyordu. Bana gönderdiği iç çamaşırları kostümünün parçalarından yapılmıştı. Hiç gücü kalmadığı için muhtemelen kendi elleriyle dikmişti ve bu iş hayli zamanını almış olmalıydı. Belli ki onları hazırlamış, beni beklemişti.

Eliyle yazdığı aşk notları ve el yapımı hediyeler. Sihri yokken bile beni her zamankinden fazla şaşırtmayı başarmıştı. Bu şokla kalbim yeniden canlanmıştı. Bu his, tam ortasında bir dikiş yeri varmış da sınırlarını zorlayıp patlamak üzereymiş gibi giderek daha tanıdık ve şiddetli bir hal alıyordu.

Bu hissi biraz olsun bastırmak için göğsümü ovuşturdum. Sonra kollarımı Jeb'in gömleğinden çıkarıp iç çamaşırlarını giydim.

Her parçanın üstüme tam oturması beni hem utandırıyor hem de ısıtıyordu. Morpheus'un parmakları tenimde gezmediği halde vücudumu tanıyordu, akıl hastanesinden çıktığımdan beri böyle güzel şeyler giymeye can attığımı biliyordu. Morpheus *beni* tanıyordu.

Jeb'in gömleğinin önünü ilikledim, yatağa atladım ve cibinliğin perdelerini kapadım, neyse ki denizfenerinin ışığını geçirmeyecek kadar kalınlardı. Örtünün karanlığında Morpheus'un yaptığı iç çamaşırlarım ve Jeb'in kokusuyla kendime sarıldım.

Rüyamda, Jeb'in hayal gücünden çıkma bir kâğıt bebektim. Sonunda kendimi ikiye ayırınca kalbimin dinmek bilmeyen sı-

zısı da hafifliyordu. Bir tarafım Morpheus'un siyah kanatlarına sarınmış, mantarların üstünde hoplayıp zıplayarak dolunayda onunla dans ediyordu... Diğer tarafım Yeraltı Diyarı'nda kaykay yapıyor, Jeb'le motora biniyor ve söğüt ağacımızın altında Jeb'den yaldızlı öpücükler alıyordu. Benzerliklere ve farklılıklara rağmen, –belki tam da bunlar yüzünden– yıllardır kendimi bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Jeb de Morpheus da mutluydu; Harikalar Diyarı da insan diyarı da de gelişiyor ve büyüyordu.

Aniden uyandığımda gerçekten o kâğıt bebek olmayı dileyerek kendimi ortadan ikiye bölüp tıpkı o güzel rüyadaki gibi, herkese kendi mutlu sonunu vermek istedim.

11

MASKELER

Mutfaktan gelen seslerle bir kez daha uyandım. Jeb'in eşofman altını ve plastik botlarımı giyip aşağı indim. Jeb ve babam oradaydı ve önlerindeki boş bardakları ve balpeteği çiçeği kırıntılarıyla dolu tabakları görünce epeydir orada olduklarını anladım.

Buradaki saçma zaman algısı beni sarsmıştı. Jeb bir gece manzarası olarak okyanusu çizdiğinden dışarısı hâlâ karanlıktı oysa artık sabah olmalıydı zira babam dinlenmiş görünüyordu.

Ancak Jeb hiç öyle görünmüyordu.

Gözlerinin altındaki halkalar, gözbebeklerindeki ışıkla daha da belirgin hale gelmişti. Üzerinde delikli kot pantolonu ve kırmızı boya lekeli beyaz tişörtü vardı. Ellerinde birbiriyle uyumlu lekelere bakınca yeni bir şey tasarladığını anladım. Ne olduğunu merak ettim.

Merdivenin son basamağından indiğimde Jeb ayağa kalkıp alnına düşen saçını yana çekti. Hareketlerinde hem bir çekingenlik hem de kendinden emin olma hali vardı ama o ruhsuz ifadesinin geri gelmesi uzun sürmedi. "Pekâlâ, uyandığınıza göre, size birkaç giysi ayarlayalım." Malzemelerimizin bulunduğu çantadan bir şişe su ve bir elma çıkarıp uzattı. Denizatı devriyesi işini iyi yapmış olmalıydı.

"Kahvaltı," dedi uzattığı yiyeceği almamı bekleyerek.

Durdum. "Buraya nasıl geldin? Kayığı biz almıştık."

"Okyanusta yürüdüm," diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden.

Dün geceki "Ben tanrıyım" açıklamasını hatırladım. "Gerçekten mi?"

Flörtöz bir şekilde dudak bükmesi, tutulma kadar beklenmedik ve çok tatlı bir hareketti. "Aslında çizdiğim tek kayık o değildi."

"Ah, tamam." Uzattığı meyveyi ve suyu gülümseyerek aldım. Parmaklarımız birbirine değdi. Çenesinde bir kas gerildi, sonra babama döüp onu takip etmemizi işaret etti.

İçim umutla dolarak ve elmayı kütür kütür ısırarak peşlerine düştüm. Daha dün Jeb'i artık kaybettiğimi düşünüyordum. Ancak espri anlayışından hiçbir şey kaybetmediğine göre öfke bariyerini aşabilirdim.

Okyanusu geçtikten sonra bizi yeniden kış bahçesine benzeyen atölyesine götürdü. Tepemizdeki siyah ve beyaz gece kelebekleri cam tavanın büyük kısmını kaplamışlardı. Öbek öbek hareket ederken geceyarısı gökteki yıldız beneklerine benzeyen canlı bir battaniyeyi andırıyorlardı. Oda loştu ve adeta gölgeler içinde yüzüyordu. Açık kalan tek cam panelden içeri yumuşak bir gün ışığı sızıyor, gece ile gündüzün birbirinden ayırt edilememesine sebep oluyordu.

Masanın üstünde bir sürü renkten oluşan bir palet vardı. Boyanın tanıdık kokusu beni rahatlatmıştı. İçlerine ne koydu-

gunu sorgulamıyordum bile. Normal bir kokusu olsa bile özünde mutlaka sihrin etkisi vardı.

Bu sabah, Jeb'in manzara başyapıtları ve şövaleleri olmadan atölye daha büyük görünüyordu. Odada bulunan tek tuval, tavandan yere inen, duvardan duvara bir kanvastı. Odanın bir tarafında ayaklı bir aynası vardı ve Japon paravanlar iki köşeyi de karartıyordu. Panellerin üstündeki kızıl turna kabartmaları canlı gibi hareket ediyordu. Bir gecekelebeği tavandan en uzaktaki paravanın üstüne düşünce resimdeki kuşlardan biri onu yutuverdi.

Babam kaşlarını çatmış, tüm bu olup bitenleri hoşnutsuzca izliyordu.

Bense büyülenmiştim. Dün gece Jeb'in yapıtlarına temkinli yaklaşıyordum ama bugün damarlarımın içinde bir kıpırdanma hissediyordum. Çılgınlığım diriliyordu. Jeb'in sapkın yaratıları, onların vahşiliği ve korkunç özellikleri yeraltılı tarafımı besliyordu sanki.

Jeb fırçalarını ve kurşunkalemlerini masaya dizerken, "Önce," dedi babama, "gölgeni çizmeliyiz."

Babamdan tişörtünü ve ayakkabılarını çıkarmasını, pantolonunu da dizlerine kadar kıvırmasını istedi. Sonra onu tuvalin önüne yerleştirip lambayı yaktı. Parlak ışık, babamın siluetini kâğıda yansıtıyordu.

"Sabit dur," dedi Jeb taslağı çizerken. Onu çalışırken izlemeyi ve teninin altında kaynayan gücün, nefes aldıkça yarattıkları üzerinden gerçek hayata akışını özlemiştim. Bu insanların dünyasında asla paylaşamayacağımız bir boyuttu.

Dün gece söylediği gibi, eserlerimizle dünyayla etkileşime geçme yeteneği veren bu tutku ve özgürlük sayesinde sihrin cazibesini burada anlamıştı. İçimdeki karanlık, hayranlıkla büyürken insan tarafım beni uyarmaya devam ediyordu; küçük ama kuvvetli bir uyarıyla kendini bana duyurmaya çalışıyordu.

Bu gücü kabul etmek, ne kadar mest edici olabileceğini de kabul etmek demekti. Jeb de babası gibi giderek bağımlı oluyordu. Şahsen ben de sihir ve çılgınlıkla mest olmuştum. Ölçülü olmanın tek yolu insan olmanın en iyi tarafıyla durumu dengede tutabilmekti. Fakat Jeb gibi, insan olmanın erdemleri defalarca çiğnenmiş birine bunları hatırlatmak da kolay olmayacaktı.

"Taslağı bitirdiğimde," dedi Jeb, babamın alt kısmını çizerken, "içini boyayacağım. Ama boya kurumadan önce senin de boyamaya yardım etmen gerekecek. Sizi takip edebilmesi için senin teninle birleşmesi gerekecek. Suyla temas etmediği sürece bozulmadan kalacak. Araziyi ve hava durumunu yönlendirebildiğim için sorun olmayacaktır."

Kaşımı kaldırarak, "Yani sen aslında Wendy'nin rolünü oynuyorsun," dedim.

Jeb durup bana baktı. "Windy mi?"

"Wendy. *Peter Pan*'deki Wendy. Babamın gölgesini yerine dikiyorsun."

Peter Pan, Jeb'in çocukken en sevdiği masaldı. Annesi ona her gece okurdu.

Yüzüne utangaç ve çocuksu bir tebessüm yerleşti; ne zaman onu hazırlıksız yakalasam yüzünde beliren gülüş. Sonra tebessümü kayboldu ve Jeb işine odaklandı.

Mesafeli tavrıyla yüzüme soğuk su boca edilmiş gibi hissettim. Babam, küçük de olsa bir zafer kazandığım için beni yüreklendirmek istercesine ona çaktırmadan bana göz kırptı.

Jeb tuvaldeki taslağını bitirmiş, kanatları ekliyordu. "Al'den farklı olarak," –kıvrımlar ve çizgiler, zarif el hareketleriyle birlikte kusursuzca salınıyordu– "yerleşik bir teçhizatımız yok. Burada en güvenli yolculuk uçmak. Bu yüzden Harikalar Diyarı kapısına gitmek için kanada ihtiyacınız olacak."

"Kapıya bugün mü gidiyoruz?" Duyduklarım beni karmaşık duygulara sürüklüyordu. Kızıl'la kozumu paylaşmadan gidersem

geri döneceğini, Harikalar Diyarı'na ve sevdiklerime bir kez daha bela olacağını biliyordum. *Ben* onu göndermeden gitmeyeceğini kanıtlamıştı. Fakat bir an önce anneme de ulaşmak istiyordum. Jeb'in de gelmeye karar verdiğini duymak çok heyecan vericiydi. "Yani sen de bizimle geliyorsun, öyle mi?"

Babam kederle bana baktı.

"Yanlış anladın," dedi Jeb. Umudumu kıran yalnızca cevabı değildi, duygusuz ses tonu da cabası oldu. Masasına döndü ve boyaları mat bir mor elde edene kadar karıştırdı. "Bugün baban ve ben gidiyoruz. O böyle istedi."

Babam özür dilercesine bana baktı. "Nöbetçilere malzeme götürmeye ve onlardan biraz bilgi almaya karar verdik," diye açıkladı. "Sen burada kalıyorsun. Sen ve ben buradan gitmeden önce her şeyin yolunda gittiğinden emin oluruz."

Sen ve ben. Odaya iyice kasvet çöktü.

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Siz orada bir yığın tuhaflıkla uğraşırken burada oturup bekleyemem. Ben de geliyorum."

Bir şey daha eklemek istiyordum: Jeb bir an bile Harikalar Diyarı'na onsuz gideceğimizi düşünüyorsa çok yanılıyordu. Mecbur kalırsam onu büyüyle eve götürecektim.

Grafiti ordusunu düüşünmek bile içimi eziyordu. Onlar üstünde herhangi bir etkim yoktu. Jeb şu anda her açıdan rakibimdi. Bu savaşı kazanmak kolay olmayacaktı.

"Allie, lütfen," diye üsteledi babam.

"Ne?" diye bağırdım. "Hâlâ dayanamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Gördüğünüz onca şeyden sonra bile mi?"

"Asla. Beni endişelendiren, kana susamışlığın. Kızıl'ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama o kuşlarla karşılaştığımızdan beri burada olduğunu biliyordur. Onunla karşılaşmanı istemiyorum. Anlaşmamızı unuttun mu? İçeri gireceğiz, kapıyı bulacağız, dışarı çıkacağız."

Jeb'i de almamız gerektiği kısmını es geçtiğine inanamıyordum. Hayal kırıklığı gözlerimi yakıyordu. Onunla biraz zaman geçirmeden Jeb konusunda hiçbir şey yapamazdım. Gerçi bugün onun ve babamın yokluğunu lehime çevirebilirdim. Onlar gidince dışarıp çıkıp Kızıl'ı arayabilirdim. İçimden bir ses, günlüğün beni doğruca ona götüreceğini söylüyordu.

Öfkeli yüzleriyle tavanda duran güvelere baktım. Jeb planımı anlasaydı altın bir kafes çizip beni içine hapsederdi. "Peki siz gidince bütün gün ne yapmam gerekiyor? Böceklerle mi oynayacağım?"

Jeb taslağın altta kalan yarısını boyamak için yere çömeldi. Dudağı zalim bir alaycılıkla kıvrıldı. "En sevdiğin uğraş bu değil mi? Hem güvelerin prensi de sana eşlik edecek."

İstifimi bozmamaya çalıştım. Bu işin arkasında Morpheus'un olması iyi bir şeydi. Kızıl'ı bulmama yardım edebilirdi. Bu dünyanın yollarını biliyordu ve sakinlerini benden daha iyi anlıyordu. Bu işin tek olumsuz tarafı ona verdiğim söz ve onun da bu sözü unutmamaya kararlı olması ve tabii içten içe Harikalar Diyarı'nda yirmi dört saatimi onunla geçirmeye can atmamdı.

"Yani... Morpheus'u götürmüyor musunuz?" Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"Grifonu olmadan kaybolur." Jeb'in sesindeki kibri hissetmemek imkânsızdı. "Onsuz uçamaz. Hem işleri batırırsa geri dönmek için rehberine ihtiyacı olacak."

"Yani onun pusulası *o*."

"Kesinlikle. Tüm çizimlerimin, uzakta da olsalar, bu dağa –bana– dönme yetisi var."

"Ama Morpheus gölgesini kullanabilir." Onunla uzlaşmaya çalışıyordum.

"Ben onu aldım. Birkaç tamire ihtiyacı var," dedi Jeb ve bu her şeyin cevabıydı.

Rahatsızlığımı gizleyemedim ve kendimi tutamayıp, "Aptalca bir hareket olmuş. Birlikten kuvvet doğar, sen de biliyorsun," dedim. Dilimi ısırdım. Böylece güvenlik ağına benim ihtiyacım olduğunu anlamayacaklardı.

"Yedeklerimizi alıyoruz." Jeb köşedeki Japon paravanlarından birine yöneldi. Turna kanatlarını açtı ve panelin birleşme kısımlarını gagalamaya başladı.

"Ne, *turnalar* mı?"

Jeb, dalgın ve sessizce babamı resme yönlendirdi ve bir fırça darbesiyle ikisini de tabloya mühürledi.

Babam bir adım gerileyince resim –devinimsiz bir sıvı gibi hareket ederek– kanatları olan sıradan bir gölge gibi tuvalden ayrıldı.

Merakla, Jeb'in işaret ettiği Japon paravanlarına yöneldim.

"Al, bekle," dedi Jeb fırçasını suda bırakıp arkamdan koşarak.

O bana yetişemeden paravanın arkasına baktım. Şapka askısına benzeyen bir şeyin üstüne örtü serilmişti. Örtüyü çektim.

KK kaçma telaşıyla tiz bir ses çıkarıp oradan fırlayınca az kalsın beni deviriyordu.

Çığlık attım.

"Hey!" dedi babam yaratığa doğru koşarak.

Kapıdan çıkamadan Jeb onu yakaladı. "Merak etmeyin. İkinize de dokunmasını yasakladım." Kopyasının omzunu sıvazladı.

"Göster onlara, KK," dedi bir çocukla veya evcil hayvanıyla konuşur gibi şefkatle.

Yaratık dönünce kendimi yüzündeki korkunç çatlakları görmeye hazırladım ama önceki gün gördüğüm boş gözçukuru bu kez kalp biçiminde bir yamayla kapatılmıştı. Etrafı görebilmesi için ortasında küçük bir delik açılmıştı. Sağlam gözü ve yanağı açıktı ve elf işaretleri gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Yaratığın Jeb'in zeytin yeşili teninden daha açık olan porselen tenini şimdi daha iyi görüyordum. Gözündeki kalple pandomimlerdeki

soytarılara benziyordu. Tek eksiği, kot pantolon ve tişört yerine elmas desenli bir kostümdü.

Jeb'in giysilerindeki ve ellerindeki kırmızı lekeleri düşününce bunun, adaya gelmeden önce üstünde çalıştığı proje olduğunu anladım.

"Bu sabah KK için maske mi yaptın?"

"Senin için yaptım. Dün gece. Grotesk görüntüsünün seni bir kez daha korkutmasını istemedim."

Zarif hareketi beni etkilemişti. Gözlerinin altındaki halkaların bugün daha koyu olması tevekkeli değildi. Hiç uyuyup uyumadığını merak ettim.

Yaratığı dışarı gönderdi, bana bakmaktan kaçındı. "Uçma zamanı geldiğinde gölgeni ikna edip dışarı salacağım," dedi babama.

Babam başıyla onayladı ve yerde onunla birlikte hareket eden karanlık siluete baktı.

"Sonra sıra giysilerde," dedi Jeb fırçasını durularken. "Kuruyunca çıkarılabiliyor ve defalarca giyebilirsin. Ancak üstüne uyması için boyanın mümkün olduğunca tenine değmesi gerekiyor."

Babam ağırdan almaya çalışarak, "Mümkün olduğunca mı?" diye sordu.

"Peştamal giyeceksin. Hamamböceği oğlanın giysilerini böyle yapıyorum."

Jeb ve Morpheus'un bu kadar sıkı fıkı olduklarını düşünmek hem seksi hem de gülünçtü. Morpheus'un ne kadar kibirli olduğunu düşününce muhtemelen giysi seçimi konusunda çok tartışmışlardı.

"Peki ya Allie?" diye sordu babam, korumacı baba sesiyle.

Jeb boyayı karıştırmaya odaklanmıştı. "Benim giysilerimi giymek istemezse başka seçeneğimiz kalmıyor."

Gömleğinin bedenini ima etmek için omuz silktim. "Bunlar üstümden dökülüyor. Yolculuğa uygun değiller."

"Sen onu boyarken üstünde sadece peştamal olmayacak," diye diretti babam.

"Elbette." Jeb önüme yavaşça iki rulo elastik sargı bezi attı. "Bunları çantanızda buldum. Boyaya yapışıp giysilerin bir parçası olacaklar. İç çamaşırlarını sar; kollarını, karnını ve bacaklarını açıkta bırak. Bikini giymek gibi düşün. Saçını toplaman için toka da var."

Kabalığı canımı yakmaya başlamıştı. Dört hafta önce, gözlerinde beklenti olmadan benden böyle bir şey giymemi istemezdi. Aslında baloda tüm bu Harikalar Diyarı kıyameti kopmadan önce ilişkimizin bir sonraki adımı hakkında konuşuyorduk. En büyük adımı. Şu anda onu insani bir aşamaya taşıyacak güce sahip olmadığımı görmek çok üzücüydü.

En yakın paravanın arkasına geçip soyundum, saçımı topladım.

Paravanının arkasından ilk çıkan babam oldu. Jeb onun giysilerinin üstünde çalışırken oyalandığım için babamın peştamallı halini görmek zorunda kalmadım. Şahit olduğum tüm o korkunç şeylerden sonra bir de bu görüntüyü kaldıramazdım.

Sargı bezini Morpheus'un gönderdiği iç çamaşırımın üstünden sardım ve herhangi bir mumyanın gurur duyacağı bir mayo yarattım. Jeb ile babamın işlerinin bittiğini anlayınca pazen gömleği sabahlık gibi üstüme geçirip dışarı çıktım.

Babam yeterince örtündüğümden emin olmak için hızlıca bana baktı.

Ağzım bir karış aıldı. Tüylerle kaplanmıştı, dört kanadı verdı ve önceki gün karşılaştığımız kuşlara benziyordu. "Bu ne böyle?" diye sordum.

"Manti'nin o linççi çetesine benzersek daha kolay uyum sağlarız," dedi Jeb, fırçasını durularken. "Gökyüzünde düzenli bir şekilde uçuyorlar. Benim kostümüm var. Mükemmel bir kamuflaj."

Kamuflaj kelimesi bana yanılsamayı hatırlatıyordu. "En iyi kamuflaj görünmezlik değil midir?" diye sordum yerde açık duran çantanın yanına çömelerek.

"Jeb ve ben kostümlere baktık," dedi babam. "Orada değiller."

Kaşlarımı çatarak çantayı eşeledim. Metal haberci güvercin oradaydı. Boynundaki düğmeye bastım ama gagasının ışığı yanmadı. Kamuflajımı aramaya devam ettim.

Pes ettikten sonra, "Çok saçma," dedim kendi kendime yüksek sesle.

Jeb omuz silkti. "Belki de sihirli ipek su geçirmez değildir."

Babam kapıya yöneldi. "Ben gidip fenerin mutfağını temizleyeceğim. Bu tüylerle yürümeye alışmak için biraz alıştırma yaparım."

Ya beni yarı giyinik görmek ona da kendini tuhaf hissettirmişti ya da beni Jeb'le yalnız bırakmak istiyordu. Her halükârda bunun için ona minnettardım.

"Teşekkür ederim, baba."

Başını sallayıp kapıyı kapadı. Fakat gideli daha iki dakika olmuştu ki kapı yeniden açıldı ve Morpheus fırtına misali içeri daldı. Tam karşı köşede olduğumu fark etmeksizin masanın önünde Jeb'in karşısına dikildi.

Bugün üstünde yeni giysiler vardı: Beyaz tişörtün üzerine gümüş renkli saten ceket, altına parlak, siyah bir pantolon giymişti. Başında şapka yoktu, dalgalı parlak saçları, boynundaki gevşek, ipek mavisi kravatla mükemmel bir uyum sağlamıştı. Giysileri değiştiği halde kanatları düşmüştü, ki bu da acınacak durumda olduğunun en önemli göstergesiydi.

"İyice saçmalamaya başladığının farkında mısın," diye çıkıştı Jeb'e. Jeb karşılık vermeyince Morpheus masaya elini öyle bir vurdu ki fırçalar yerinden sıçradı. "Sadece yeni bir baston istemiştim..." Jeb bana bakınca Morpheus susup bana döndü.

Yüzüm kızarmıştı. Gömleğimi çektiştirerek boynumdaki günlüğü sakladım ve sol bileğimdeki dövmeyi görüp benimle alay etmesin diye diğer ayağımla kapattım. Sonra baldırlarımdan aşağısının çıplak olduğunu hatırlayınca paravanımın arkasına geçip aralıktan onlara baktım.

Morpheus kaşlarını çattı. "Alyssa, sabahlığının altında ne var?" diye sordu. Jeb'e döndü. "O bizim kraliçemiz ve sen onu sargı beziyle mi sarıyorsun?"

Jeb başını bile kaldırmadan, "Altında ne olduğu seni ilgilendirmez," dedi.

"Peh!" Morpheus boya fırçasını eline aldı. "O, yıldız ışıkları, bulutlar, danteller ve pamuklarla sarmalanmalı. Tenine başka hiçbir şey değmemeli." Fırçanın ucunu Jeb'e doğrultmuştu. "Thomas'ı ne hale soktuğunu gördüm. Onu da kuş kılığına sokmayacaksın. O bir soylu. Kraliçe gibi giyinmeli. Ona biraz ışık ver... biraz pırıltı. Bir de taç."

"Odana git, Morpheus." Jeb fırçayı eline aldı. "Yetişkinlerin yapacak işi var."

Başını uzatan Morpheus'la aralıktan göz göze geldim. "Ah, utangaç küçük tomurcuk. O ilk birkaç günde bana nasıl hunharca davrandığını görmeliydin. Ben ortalıkta çırılçıplak dolaştıktan ancak birkaç saat sonra konuşmama izin verdi. Bu taktiği uygulamaya karar verirsen yüzde yüz arkanda olacağım. Ya da önünde. Karar senin," dedi göz kırparak.

Beklenmedik bir haz dalgasıyla şaşkına döndüm. Bu davetkâr tavrının Jeb'i kıskandırıp kızdırmasını... ama o soğukkanlılığı elden bırakmadı.

"Öyle bir şey yapsam bile Jeb burada olmazdı," diye homurdandım Morpheus'a. İçimdeki ses, *Ruhu bile duymazdı*, diye çınladı. "Kuş kostümleri babam ve Jeb'in yolculuğu için. Ben gitmiyorum, sen de gitmiyorsun. Biz ev hapsindeyiz."

Yüzümün asıldığını gören Morpheus, Jeb'e döndü. "Bak sen şu işe. Onu *bana* mı emanet ediyorsun? Ne kadar olgun, ne kadar güven verici bir davranış, sahte elf seni." Jeb'i omuzlarından tuttu. "Bu kadar acelen varsa yeni giysilerden vazgeçsen iyi olur. Zaten sen gidince onları giymeyecek. Benim kıyağım olarak düşün."

Jeb, Morpheus'u duvara öyle hızlı yapıştırdı ki onları neredeyse göremedim.

Sarsıntıdan etkilenen gecekelebekleri tavandan dökülen kül gibi aşağı indiler. Duvarda Morpheus'un kanatlarının etrafına tünediler. Gün ışığı, cam panellerden içeri giriyordu.

Birbirlerine bakan Jeb ile Morpheus'un arasında gürül gürül mor bir ışık akıyordu.

"Alyssa, kendine sorman gereken şey," dedi Morpheus, Jeb'den gözlerini ayırmadan benimle konuşarak, "en çok kimi kıskandığı." Parmağını Jeb'in buklelerine soktu. "Seni mi, beni mi?"

Jeb kaçmadı bile. "Hiçbir zaman bilemeyeceksin." Morpheus'un istifini bozmadığını görünce kasları gevşemeye başladı. "Ayrıca güzel denemeydi. Ama maalesef. İkiniz de burada kalıyorsunuz."

Bana kederli gözlerle bakan Morpheus'u bıraktı. "Üzgünüm, tatlım. Artık yeraltılı sezgileri olduğu için kolay kolay baştan çıkarılamıyor. Bunu çekici bulmaya karar verdim. Yine de endişelenme. Sen de ben de oyalanmanın bir yolunu buluruz." Kanatlarını kaldırınca gecekelebekleri küçük hortumlar yaratarak etrafında kanat çırptı.

Jeb elinin bir hareketiyle böcekleri yanına çağırdı. Jeb aynada kendine bakıyormuş gibi, insan siluetine bürünerek havada durdular.

"Güvebeyini odasına götürün," diye emretti Jeb. "Ben gidince onu oyalayın."

Morpheus sırıtarak kapıdan çıkarken yüzsüz güve gardiyanı da onu takip etti.

Kapı kendiliğinden kapandı.

Paravanın arkasından çıkıp kaşlarımı çatarak Jeb'e baktım. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü artık başlamamız gerekiyor ve kapıyı açık bırakırsam dikkatimizi dağıtan çok şey olur." Başparmağını paletteki boşluğa sokup az önce babamın durduğu yere geçmemi işaret etti.

Kıpırdamadım. "Kapıdan bahsetmediğimi biliyorsun. Ona bu şekilde davranmana tahammül edemiyorum. Güçsüzlüğü üzerinden caka satmana... bütün sihir sende diye."

"Ah, doğru. Çünkü o bana *hiç* böyle davranmadı."

Çıplak ayaklarıma baktım. Jeb, boya fırçasının sapını dişlerinin arasında sıkıp dirseğimi tutarak beni mobilya örtüsünün üstüne götürdü.

Parmağıyla çenemi kaldırıp ağzındaki boya fırçasını aldı. "Tam karşıya bak," dedi.

Bedenim hareketsizdi ama düşüncelerim duyulmaya can atıyordu. "Biliyorsun, böyle bir zalimliği Morpheus'tan bekliyordum. Doğru ve yanlış algısı yok." Dikkatle yüzüne baktım. "Ama sen öyle değilsin. Zorbalık mı? Ben o günlerin yedinci sınıftaki izcilik zamanlarında bittiğini düşünüyordum. Artık koca adam oldun. Ve öyle bir adam değilsin. Şey gibi..." Birdenbire sustum ve neredeyse kanatacak kadar sert bir şekilde dilimi ısırdım.

Yüzüne sert bir ifade yerleşti. "*Babam* gibi mi? Kesinlikle onun gibi değilim. Ondan çok daha güçlüyüm." Ses tonu alçak ve kontrollüydü. "Onun zannettiğinden çok daha fazlasıyım. Yapabileceklerimi söylediği şeylerden çok daha fazlasını yapabilirim. Sanatım hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Şimdi beni görseydi ne derdi merak ediyorum."

Sessiz cevabımı almak için ısrarla gözlerimin içine baktı. Sonra, bana hiç dokunmadan gömleğimin fermuarını açtı.

Okşayışlarını unutmayan bedenim ellerinin yakınlığına tepki veriyordu. Gömlek omuzlarımdan ve bileklerimden kayıp yere düşünce sargılı göğüslerim, belim ve karnım tamamen çıplak kaldı. Her anlamda çırılçıplaktım.

Jeb derin bir nefes aldı. Gün ışığında gözlerimizi kırpıştırarak orada durmuş birbirimize bakıyorduk. Teni boya ve narenciye aromalı sabun kokuyordu. Kollarındaki ve boynundaki ıslak lekeler benek benek parlıyor, gergin kaslarını ortaya çıkarıyordu.

Parmağımı istemsizce köprücükkemiğinin yanındaki mavi çizginin üstünde gezdirdim.

Yüzünü ekşiterek geri çekildi. Mağlup olmuş gibi elimi indirdim.

Palete odaklanan Jeb, fırçasını siyah boyaya daldırdı. Sol omzumdan başlayarak pazularıma kadar yavaşça gezdirdi. Fırçayla bir üst kol çizdi. Soğuk boya beni gıdıklıyordu ama Jeb'in duygularını bu denli bastırması tüylerimi diken diken ediyordu. Artık onu tanıyamıyordum.

Bir adım geriledi, fırçasını yeniden boyaya daldırıp sağ koluma yöneldi. Dalgın dalgın altdudağını yalayıp hızmasıyla oynadı. "Bunu ne zaman yaptırdığımı hatırlıyor musun?"

Bu beklenmedik soruyla dengem bozuldu. Tenim giderek ısınsa da sabit durmaya çalıştım. "Babanın cenazesinden iki saat sonra," dedim alçak sesle.

"Ondan önce de bunu ne kadar istediğimi biliyorsun ama ne zaman konusunu açsam..." Kolunu çevirdi.

Dövme parlıyordu ama dikkatimi çeken sigara yanığıydı. "Evet."

"İşte, bu da korku saltanatının bittiğini gösteriyor." Jeb'in sesi o kadar soğuktu ki sanki başka birinin hayatından sayfalar okuyordu. "Bu bir yadigâr. Seçimlerimin, bedenimin ve hayatımın kontrolünün *bende* olduğunu anlatan bir yadigâr. Annemin

ve kız kardeşimin başına gelenlerde söyleyecek sözüm olduğunu gösteren bir kanıt."

Göğsümü ve karnımı boyamadan arkama geçti. Kollarımın arkasını bitirdikten sonra fırçanın kılları omurgamdan aşağı indi ve belimin biraz üstünde durdu ve bir uçtan diğer uca, kaburgalarıma darbeler indirdi.

Gıdıklanma hissine rağmen hiç tepki vermemeye çalışarak kendimi tuttum.

"Komik," diye devam etti Jeb. "O sarhoş pisliğin yaptıklarının beni bu kadar etkilemesi." Kahkaha attı. Her zaman yüreğimi ısıtan kahkaha değildi. Boğuk, kırılgan ve neşesizdi... "Şimdi... şimdi bedenimde istediğim her yere hızma ya da dövme çizebiliyorum ve gerçeğe dönüşüyorlar. Canlı. Güçlü." Soğuk ve kremsi sıvıyı sırtıma sürerek kısa bir tişört oluşturdu. "Yaptığım her şey benim için savaşacak. Dudağımdaki hızma bir samuray kılıcı kadar ölümcül. Çizip emir vermem yetiyor. Bizim dünyamızda bunları yapabilseydim annemin ve Jen'in canını acıtmasına asla izin vermezdim. Daha iyi bir hayat yaşamalarını sağlayabilirdim. Ama burada da yapabilirim." Durdu. "Yapardım, biliyorsun. Bu sahnede her şey olması gerektiği gibi oldu. Her defasında o zalim ihtiyarın pestili çıkarıldı. Jen ile anneme ise hiç dokunulmadı. Burada hep mutlular."

Gerçeklikten bu kadar koptuğunu görünce kanım dondu. "Jeb, onlar senin kız kardeşin ve annen değil. Onlar sadece resim. Bunun farkındasın, değil mi?"

Fırçası sırtımdaki yolculuğuna devam ediyordu ama o hiçbir şey söylemedi.

"Bu suçluluk duygusundan kurtulmalısın," dedim. "Çok küçüktün. Bu duygu seni içten içe yiyip bitirir. Sen onun gibi değilsin. O senin canını yakarken bile şiddet göstermedin. İyi bir insan olmanı sağlayan şey buydu. Ondan intikam almanı

değil, annene ve kardeşine daha iyi bir hayat sunmanı sağlayan güç. Bunu da sanatınla ve gayet barışçıl bir yolla yaptın."

"Şimdi daha iyisini buldum." Sesindeki tehlikeli ton tüylerimi diken diken etti.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Birkaçı kurtulup yanaklarımdan süzüldü, çenemde durup göğsüme sıçradılar.

Jeb gömleğimin arkasını bitirdi –kanatlar için kürekkemiklerimde yarıklar bıraktı– ve önüme geçti. Yüzüme baktı. "Ağlama artık. Boyayı bozacaksın."

"Jeb, lütfen."

"Gözyaşlarına değmez," dedi beni ikna etmeye çalışarak ama göğsümdeki ıslaklığı görünce sesi titremişti. Göğüskafesimin altına ve göbek deliğimin üzerine yatay çizgiler çekerek gömleğin ön kısmının da şeklini verdi. "Tamamen yanlış düşünüyorsun. Kendi sahnelerini ve manzaraların yaratma kabiliyetinin olması... Bu, onlara hükmedebileceğin anlamına gelir. Kanatlarıma gölgem sayesinde sahip oldum. Birlikte bu dünyaya hükmederek kendi mutlu sonlarımızı inşa edebiliriz. Morpheus'un sahip olduğu her şeyi sana sunabilirim." Düşüncelere dalarak çenesini öne uzattı. "*Daha önceden sahip olduklarını,*" dedi kibirle gülerek.

Bütün nefesimi çekip almış gibi ciğerlerim acıyordu. "Senden öyle şeyler istemiyorum. Seni hatalarınla ve kusurlarınla seviyorum. İyi kalbini. Birbirine benzeyen yaralarımızı, varoluş mücadelemizi. Sadece insani tarafını istiyorum. Başka bir şey istemiyorum."

Kaşlarını çattı. Yüzüne gerçek bir tebessüm yerleşmesini o kadar isterdim ki. O çok sevdiğim gamzeleri de ortaya çıkmıştı. Salıvermekten korktuğum duygularım boğazımı tıkamış, acı veriyordu.

"Seninle her yere gelirdim," diye mırıldandı sesindeki gizli ıstırapla. "Tek istediğim hayatımı en sevdiğim arkadaşımla geçirmekti. Tüm resimlerime hayat veren kızla. Ama senin mo-

zaiklerine ilham veren kişi ben değilim, öyle değil mi? O her zaman Harikalar Diyarı'ydı. Bu yüzden de onu tercih ettin."

"*Onu* tercih etmek mi? Sadece bir öpücüktü, o kadar..."

"Bir öpücük değildi. Bazen kelimeler eylemlerden daha güçlüdür.

"Kelimeler mi? Hangi kelimeler?"

"Bana hiçbir zaman veremeyip ona verdiğin sözler."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Hiçbir şey anlamıyorum. Lütfen, ne demek istediğini açıkça söyle." Belki de Morpheus ona yeminimi söylemişti. Morpheus'la geçirdiğim gün yüzünden bunca zamandır ona zulmediyorsa kininin bir kısmı anlaşılabilirdi. Ama hepsi bu kadar olamazdı.

"Artık konuşmak yok. Konsantre olmam gerek." Gömleğimin alt kısmını da doldurdu. Boyayı göğüs çizgimin altından, boynumdaki kolyeye dokunmadan katmanlara ayırıyordu. Aslında onları çıkarmalıydım... yolundan çekmeliydim fakat hareket edemiyordum çünkü fırça sağ göğsümün kıvrımlarına dokunuyor, tek bir sargı bezi parçası görünmeyecek biçimde hepsini boyayla kaplıyordu.

Jeb benimle aynı anda nefesini tuttu. Beden dilini tanıyordum, kendine hâkim olmaya çalışırken çene kaslarının nasıl çalıştığını biliyordum.

Boya fırçası artık elinin bir uzantısına dönüşmüştü. Fırçanın kıllarının ve sapının aramızda olmasının hiçbir anlamı yoktu. Sargı bezlerinin üstünden bile aramızdaki bağı hissedebiliyordum. Bir sıcaklık, ısı ya da baskı yoktu. Arkadaş olarak doğmanın ve zor kazanılan güvenin getirdiği daha derin bir bağdı: Ruhum ona sesleniyormuş gibi tenimin altından gelen bir çağrıydı.

Fırçanın her hareketiyle savrulan havayı yavaşça içime çekiyordum... hareket etmekten korkuyor, sesli nefes almaktan çekiniyordum. Bu anı bozmaktan korkuyordum. Bir büyünün etkisindeydi ve bunu kırmak ödümü patlatıyordu. *Ben* onu geri

döndürebilir, insan hayatının güzel yanlarını hatırlamasını sağlayabilirdim. Belki de ona sarılırsam birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizi hatırlardı.

Sol göğsümü boyamayı bitirdiğinde elleri titriyordu.

"Jeb," diye fısıldadım özür dilercesine. "Akıl hastanesinde kaldığım haftalarda, deliliğime teslim olmuştum, korkularımla yüzleştim. Fakat seni hiçbir zaman unutmadım. Bizi de. Lütfen, senin de bizi hatırladığını göster bana."

Gözlerini gözlerime dikti. O tanıdık bakışlarıyla bütün bedenim özlemle sızlıyordu.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, palet ve fırça patırtıyla ayaklarımın dibine düşerken göğsümdeki boyayı bozmamaya gayret etti. Yanağımı ıslatan yaşları parmağıyla takip ederek çenemdeki gamzeye dokundu. Sıcacık ve daha önce yediği balpeteği çiçeğiyle tatlanmış nefesi yüzüme değiyordu.

Elimi göğsünden aşağı indirdim, tişörtünün ince kumaşının altındaki yaraları aradım. Tüm kırılganlığına rağmen benim dayanağım olan, birlikte büyüdüğüm Jeb'i aradım.

İnledi. Parmakları ensemde topladığım saçımda gezindi. Tişörtünü tuttum, altdudağındaki pirsingi öpmek için yüzümü yaklaştırdım.

Bir şaşkınlık nidasıyla benden kurtulup geri çekildi. Yüzüne kırmızı bir ışık vuruyordu. Aynı anda boynuma baktık. Günlüğün sayfaları parlıyordu.

"Bu ne?" Heyecandan sesi çatallanmıştı. Kırmızı ışık, gözlerinin içinde mum alevi gibi pır pır yanıp sönüyordu. Yüzündeki merak ifadesi yerini hayranlığa bıraktı. Göğüslerimin arasındaki boşluğa değmemeye çalışarak serçeparmağıyla ipi kaldırıp kolyeye baktı.

"Bunlar gerçek sayfalar mı?" diye sordu.

Kalbim sanki ağzımın içinde atıyordu. Yutkundum. "Önemli bir şey değil." Küçük defteri ve başımın üstündeki anahtarı alıp avcuma sakladım.

Bir daha gitme... Lütfen, benimle kal... sarıl bana, sarıl bana, sarıl bana.

Sessiz mantram, Jeb bileğimi yakalayıp kolyelerimi elimden avcuna aldığında paramparça oldu. Kolyeler birbirlerine temas eder etmez Jeb küfürler savurarak onları fırlattı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, parmaklarını açtı.

Günlük avcunun tam ortasında kızgın bir damga bırakmıştı.

12

ODALAR

Avcundaki yanığın ne kadar kötü olduğunu anlamak için yaklaştığımda elini hızla çekti. Kaşla göz arasında beni suçlayan bir tavır takınmıştı. "O kitabın içinde ne saklıyorsun? Neden beni yaktı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

Bu dağın içine girdiğimden beri günlük beni en az iki kez korumuştu. Jeb'in de benim için tehlike teşkil ettiğini mi düşünüyordu acaba?

Öyle mi gerçekten?

"Sadece kelimeler," dedim. "Sihirli kelimeler. Seninle ilgisi yok." Daha açık olamazdım yoksa babamla gittiklerinde Kızıl'ın peşine düşmeyi planladığımı anlayabilirdi.

Jeb bana inanmamış gibi gözlerini kısarak bana baktı. Bense şaşkındım, tüm bu düşmanlığın ve şüphenin nereden kaynaklandığını merak ediyordum.

Tam o sırada babam içeri girdi. Yarı boyandığımı fark edince hemen başını çevirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hem de nasıl," dedi Jeb.

Babam çantayı alıp içindekilere bakmak için masaya götürdü ve belli ki bize mahremiyet alanı bırakmak için arkasını döndü.

Gerçi mahremiyete ihtiyacımız yoktu. Jeb eklemeler yapıyordu –tişörtümün kenarından göbeğime, belime ve parmaksız eldivenlerime kadar dantel bir tabaka ekliyordu– ve Jeb beni kâğıt giysilere sarıyormuş gibi kendimi hareket edemeyen, tek boyutlu oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Jeb işini bitirdikten sonra mor bir sihirle parlayan her fırça darbesini görmem için beni boy aynasına yönlendirdi.

Bacaklarımdaki altın renkli boya, bileklerimde biten ayaksız, parlak bir tayta dönüşmüş, bacaklarımı sarıp sarmalamıştı. Belimden aşağı inen önlü arkalı kırmızı, fildişi ve yeşil kare kısımlar mini etekti ve ona uyan rahat, siyah bir tişört çizmişti. Öndeki fildişi kurukafa ve altın renkli sarmaşıklar, metalik nakışlar gibi işlenmişti.

Saçlarımı açıp fırçasını platin sarısı dalgalarımın arasında gezdirdi. Kırmızı meçlerime uyan parlak yakutlardan ve beyaz çiçeklerden bir tacı andıran saç bandına dokundum.

Bir aydır ilk defa yeniden kendim gibi hissediyordum. Yarı yeraltılı-yarı insan ve bir kraliyet nişanı.

Jeb'in yansıması hemen arkamda belirdi, çenesi başımın üstündeydi. Sadece zincirlerine dokunmaya dikkat ederek günlüğü ve anahtar kolyeyi yerine koydu. "Bunu ne kadar söylesem az," dedi. *"Giysilerini ıslatma."*

Bana bu kadar güzel şeyler verdiği için teşekkür etmek isteyerek ona döndüm ama o babamla Harikalar Diyarı girişi görevini konuşarak kapıya yönelmişti bile.

Paravanın arkasında giysilerimi kontrol ettim. Sargı bezleri, çizilmiş giysilere eklemlenmişti. Sadece Morpheus'un dantel hediyelerine dokunulmamıştı. Barbie botlarımı taytımın üzerine çektim. Su geçirmeyen ayakkabılarımın daha iyi olacağına karar vermiştik. Dışarı çıkmaz çıkmaz babam ve Jeb beni deniz fenerine götürdü.

Babam bana sarıldı ve onlar dönene kadar yerimden kıpırdamamam için sert talimatlar verdi. Sonra kayığa gittiler. Ben uçtuğumu nasıl da unuttular diye sevinip içten içe kahkaha atarken Jeb merdivende durdu ve babama bir şeyler söyledikten sonra bana döndü.

Tepemdeki kapı çerçevesini tutup bana yaklaştı, yüz hatları ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. "Gitmeyi planladığını biliyorum," dedi.

İnkâr etmeye çalışmadım bile, ben onun ne düşündüğünü bile anlamazken her hareketimi tahmin edebildiği için öfkeliydim.

"Buradan kaçmanın sadece iki yolu var," diye devam etti. "Birincisi, geldiğin yoldan geri dönmek. Grafitiye sana zarar vermemesi konusunda emir verdim ama tünele girmene izin vermemesini de tembihledim. Burada hepsini silmene yetecek kadar yağmur suyu yok. Ayrıca okyanustan su almaya çalışırsan resmin içinden çıkardığın an buharlaşıp uçarlar. İkinci yolsa dağ geçidi ve o geçidi kontrol eden tek kişi de benim."

İçimdeki yeraltılı, Jeb'in bu yeni usta manipülator rolünden etkilenmişti. Gerçek Jeb olmadığını bilen insan tarafımsa dönüştüğü şeyden korkuyordu.

"Bence elindeki zamanı faydalı kullan," diye üsteledi. "Dinlen ve gücünü Harikalar Diyarı'na sakla. O süreç senin için de baban için de piknik yapmak gibi olmayacak." Tereddütlü hali, eski

Jeb'i hatırlatmıştı bana. HerhangiBirYer'de kalmasının bizim için ne anlama geldiğini hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Sonsuza dek ayrı kalacağımız anlamına geliyordu.

Yanık elini indirip gözlerini kısarak avcundaki taze yaraya baktı. "O defterde ne olduğunu söylemedin."

Günlüğü elimde sımsıkı tutuyordum. "Dedim ya, sadece kelimeler."

Ofladı. "Demek ki o sözler hep aramızda duracak, öyle mi?" Böylece çekip gitti. *"Sözler bazen eylemlerden daha güçlüdür."* Taş merdivenden inerken bu sözler ayak sesleriyle birlikte yankılanıyordu.

Son konuşmamızda söylediğim hangi söz, bize inancını böyle parçalamıştı?

Dişlerimi sıkarak kapıyı kapadım. Morpheus'un bana inanmasınının dışında, Jeb'i yiyip bitiren, kıskançlık, intikam ve pişmanlıktan başka bir şeydi. Belki de yeraltı büyüsü, sıradan bir ölümlünün çıldırmadan dizginleyemeyeceği kadar ağırdı.

Kuledeki yatağa oturdum. Babam ve Jeb'in yolculuğuyla ilgili endişeliydim, bu bitmek bilmeyen karanlık kafamı karıştırıyordu, o yüzden cibinliğin perdelerini açık bıraktım ve yan yatıp pencereden yıldızlı göğü izledim. Tuzlu havayı içime çektim ve kaçış planımı yapmaya koyuldum: Jeb ve babam gidince yeraltı odalarında Morpheus'u arayacaktım. Mutlaka o dağdan çıkmanın başka bir yolunu biliyordu. Kızıl'ı bulmak için günlüğü kullanacaktık ama dönüş yolunu nasıl bulacağımızdan emin değildim.

Gözkapaklarım ağırlaştı ve uykuya daldım...

Rüyamda bir ara annemi gördüm. Saçları omzularından dökülecek kadar uzamıştı ve yumuşak, pembe bir ışıltıyla parlıyordu. Annem sihrin gücüyle parlıyor, sağlıklı görünüyordu. Kızıl şatoda Narözü'yle birlikteydi ve Kertenkele Bill'in yokluğunda, vekaleten yerimi alan kraliçenin fısıldayan kurdelelerini değiş-

tiriyordu. Her gün Narözü'ne unutmaması gerekenleri nazikçe hatırlatıyordu. Bu yüzden saray ahalisi ona saygı gösteriyordu.

Ancak kimseye saygısı olmayan bir karanlık, şatonun duvarlarından yavaşça sürünerek çatlaklardan içeri sızıyordu.

Bu karanlık sarayı ele geçirmeden Fildişi, şövalyeleriyle çıkageldi. Fildişi, iskambil şövalyeleri de dahil, dokunduğu her şeyi donduran bir sis üfledi. Sonra da annemi ve Narözü'nü güvenli bir yere götürdü. Aydınlık ve umutların pırıl pırıl parladığı bir yere.

Rüyam, bulundukları yeri ele vermeden burada bitiyordu. Tek bildiğim, annemin sığınacak bir yer bulduğuydu.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Yataktan sürüne sürüne çıkıp hızla kapıya yöneldim. Gece havası yüzüme çarparken kanatlarımı serbest bıraktım. Yarı uçarak, yarı zıplayarak merdivenden hızla inip kıyıya koştum. Botlarım suya değerken havalandım.

Balo gecesi annemin yanımda nasıl uçtuğunu hatırladım. Morpheus, annemle sıradışı bir bağım olduğunu söylemişti. Bana ulaşmak için onun rüyalarını bir kanal olarak kullandığını. Belki de bu gücünü yeniden kazanıp benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulmuştu. Belki de HerhangiBirYer'de, Harikalar Diyarı'na bu kadar yakın olursam oradan çıkmanın bir yolunu bulurdu çünkü rüyam, haberci rüyalardandı.

Bedenim hafifliyor, onu düşündükçe sanki havalanıyordum. Dalgalar altımda küçülüyor, giderek uzaklaşıyordu. Dalgaların beyaz köpükleri, kapuçino köpüklerini andırırken su da kahve kadar koyu renkliydi ve yalnızca yıldız ışığında görülebiliyordu.

Dağın içindeki geçitlere inince kanatlarımı kapattım ve kapısı aralık olan tek yer olduğundan Jeb'in atölyesine yöneldim. Güneş parlıyordu, belki de çok uyumamıştım. Masaya ve boya fırçalarına baktım. Giysilerimi çizdiği fırça hâlâ mor sihir ışığıyla parlıyordu.

Fırçayı aldım ve güvelerin Morpheus'u götürdüğü tarafa yöneldim. Dolambaçlı koridorda beş kapı sıralanmıştı. Geçerken tokmağını yokladığım bütün kapıların kilitli olmasına şaşırmadım.

İlk kapı mermerdi. Yanındakinin ahşap yüzeyi sigara yanıklarıyla deforme olmuştu. Diğerinin söğüt ağacı yapraklarıyla sarmalanmış boğumlu kabukları vardı. Diğer ikisi ise kırmızı ve kadifemsi gül yapraklarıyla kaplanmıştı. Yumuşak çiçeklerini okşayıp kokularını nazikçe içime çektim.

"Morpheus!" diye seslendim. Yanıt alamayınca eleme yöntemiyle hepsini açmaya karar verdim. Hiçbirinde anahtar deliği yoktu. Jeb elmas kapının kilidini her açtığında, yakut tokmağa sadece açılmasını emrettiğini hatırladım.

"Açıl," dedim mermer kapıya fakat hiçbir şey olmadı. Işıldayan boya fırçasını kaldırıp usulca tokmağa vurdum. Yine bir şey olmadı. Sonra günlüklü kolyemin parladığını fark ettim. Bununla da kalmadı, aralarında manyetik bir güç varmışçasına tokmağa doğru hareketlenerek boynumu sıktı.

Alnımı kırıştırarak kolyenin metal tokmağa temas etmesi için eğildim. Bir kıvılcımla birlikte çıt sesi duyuldu. Fırçayı kenara koyup kapıyı açtığımda Jeb ile Jenara'nın evinin antresinin tam bir kopyasıyla karşılaştım.

"Al?" dedi beni karşılayan Jenara.

Hayretten donakalmıştım. Jeb'in elf ikizi gibi gözleri donuk ve hissizdi. Pembe saçlarını toplamış, siyah beyaz ekoseli şık bir tayt, üstüne gümüşi, parlak bir tunik giymişti.

"Seni buraya getiren nedir?" Beni görmesi çok normalmiş gibi davranıyordu.

Boğazım düğümlenmişti. Kendimi kollarına atmak istiyordum. Ama o Jen değildi. En yakın arkadaşımın içi boş bir yansımasından başka bir şey değildi.

"Anne!" diye bağırdı. "Al geldi! Bize Martha Stewart'ın kurabiyelerinden yapsana." Koluma girip beni karanlık salona sürükledi.

Tenim karıncalanıyordu. Jenara gibi konuşuyordu. Onun gibi davranıyordu. Fakat Jeb'in yaratıklarından deneyimlediğim kadarıyla güvenilmez olduğunu biliyordum.

"Selam, Alyssa." Ses odanın en karanlık köşesinde çark ve makaralarla donatılmış ahşap platformun arkasından geliyordu. "Jeb de seninle mi?"

"Eeee..." dedim sesin sahibini belli belirsiz hatırlayarak.

Jenara abajuru yakınca ahşap mekanizma, önünde GEVEKİLİT'İN FAREKAPANI yazısıyla ortaya çıktı.

"Hayır," diye mırıldandım kuşkuyla. Jeb'le tavşan deliğine ilk düştüğümüzde gördüğümüz aletin ta kendisiydi. Çiçek bahçesine ve deliliğe açılan kapı.

Her şeyi başlatan kapı....

Jeb'in babası makaralardan birini kurcalayarak ahşap labirentin arkasında ayağa kalktı. Oldukça zarif ve genç görünüyor, ölmeden önceki kötü ve bitkin haline hiç benzemiyordu.

Midem bulandı. Jeb, mutlu aile anlarını yeniden canlandırmak için babasının daha nazik bir versiyonunu yaratmıştı. Bu düşüncesi hem tatlı hem kederli hem sinir bozucuydu.

"O da yoldadır herhalde," dedi Bay Holt yüzünü tamamen bana dönerek. İniltimi bastırdım. Gözleri bir sigaranın sonu gibi turuncu turuncu parlıyordu. Gözlerini kırpınca sigaranın külü düşüyor, yanaklarında yol yol iz bırakıyordu. "Ne de olsa en sevdiği oyun." Elindeki bilyeleri mekanizmadaki bir rampaya bıraktı. "Bana rövanş sözü var."

"Baba, sadece bu oyunda kazanmana izin vermesini umuyorsun," dedi Jenara kıkırdayarak. Babası ona göz kırpınca korlar ufalanarak gözlerinden yanaklarına düştü.

Ürperdim. "Şey, gitmem gerekiyor." Ben arkamı dönünce onlar da peşime takıldı.

"Ama daha yeni geldin," dedi Jen bu kez arkadaşça değil, tehditkâr bir sesle.

Hamur gibi yumuşak bir şeye çarpınca topuklarımın üstünde döndüm.

"Kurabiye alır mısın?" Jeb'in tombul annesi gülümseyerek elindeki ikram dolu tabağı bana uzatmıştı. Bugün mönüde çikolatalı, kanlı tıraş bıçaklı ve kırık camlı kurabiye vardı anlaşılan.

"Ben buraya ait değilim," diye fısıldadım gözlerimi korkunç atıştırmalıklardan alamayarak.

"Hayır, değilsin," dedi Bayan Holt. "Çünkü biz onu mutlu etmek için buradayız. Sense onu üzdün. Ama bunu düzelteceğiz. Kurabiye ye."

Midem burulmuştu. Onlar etrafımı sardıkça ben de tereddütle odanın ortasına gitmeye çalışıyordum ve teklifleri tıslamaya dönüşmüştü: "Evveet, ıssssssssrarrrr ediyoruzzzz. Sadece birrrr kurabiyeeee..."

Boynumdaki günlük kırmızı bir ışık yaydı. Jeb'in sahte ailesinin üyeleri çığlık çığlığa geri çekildi. Bütün uzuvları bir tarafa dağılarak yere yığıldılar. Nabzım küt küt atarken onları içeride bırakıp oradan çıkarken, onları kendi ortamlarında çizdiği ve dışarı çıkamadıkları için içimden Jeb'e teşekkür ettim.

Sırtımı kapıya yasladım. Kapının camsı soğuğu gömleğimin üstünden içime işledi. Bilyeler, babasıyla birlikte yaptıkları bilye rampalarını temsil ediyordu. O anlar, Jeb'in çocukluğuna dair en güzel anılarıydı. Bu güzel bir sahneyse sigara yanıklı kapının ardında ne olduğunu düşünmek bile istemedim.

Morpheus'u bulmaya kararlı olduğum için mi yoksa karanlık tarafımın Jeb'in zihninin derinliklerine dalma tutkusundan mı bilmiyorum ama yoluma devam ettim.

Günlüğü kullanıp kapının tokmağını çevirerek içeri baktım. Burası, içeride ağırlıklar, sabit bir bisiklet ve koşu bandının bulunduğu loş, yanıp sönen floresan bir lambanın bulunduğu bir spor salonuydu. Kimse yoktu, bu yüzden içeri girdim. Yumurta biçimli bir kum torbası, kırık aynalardan oluşan bir duvarın tavanına asılmıştı. Kumkuma ninnisini anımsatan gözler, yuvarlak yanaklar ve bir ağız çizimi bana bakıyordu.

Torbanın arkasından bir tıslama geldi. Yavaş yavaş, çözülmeyi bekleyen bir halata dönüşmesini titreyerek izledim.

Ruhumu teslim etmek üzereydim. Karşımda Bay Holt'un yüzü vardı. Tek boyutlu bir çizim değil, kanlı canlı, üç boyutlu ve burnundan soluyan bir çizimdi. Bu *benim tanıdığım* Bay Holt'un ta kendisiydi: Bir zamanlar yakışıklı olan adam, öfke ve hoşnutsuzlukla doluydu, alkolden ve kötü beslenmekten avurtları çökmüştü.

Gözleri diğer Bay Holt'unki gibi yanan sigara izmaritiydi.

Kaşlarını çatmıştı. "Haydi, yine yap yapacağını. Sana söylüyorum, yaramaz serseri. Gel de biramı dök. İşte bunu alırsın. Ağlamayı kes, kahrolasıca. Oyuncaklarını toplamazsan böyle olur. Hayır! Annen toplamak zorunda değil. Yoksa o da ceza alır. Kanaması senin yüzünden! *Senin yüzünden*!"

Jeb'in çocukluğundan hatırladığım acı bakışları beynimi yakıyordu. O, bu acıyı her gün çekiyordu. Ayakta kalmasına bile şaşıyordum. Annesi ve kardeşine olanlardan hep kendini suçlaması tevekkeli değildi.

Bay Holt gurur kırıcı ve nefret dolu sözleriyle zırvalamaya devam ediyordu.

Sevdiğim çocuğa yaptıklarından dolayı bir an içimde bir intikam isteği kıvılcımlandı. Üstüne atılıp ağzının ortasına sert bir yumruk indirdim. Çıtırtı sesi yankılanırken elim sızlıyordu.

Kum torbası yavaşça kendi etrafında döndü. "Hahaha! Bunun acıtması mı gerekiyordu? Küçük kardeşin senden daha sert

vuruyor." Bay Holt dişiyle birlikte bir miktar kan ve bir dizi iğrenç kelime tükürdü.

Hareket edemiyordum. Yine de onda bir iz bırakmıştım... Dudağını patlatmış, bir dişini kırmıştım. Jeb kaç kere buraya gelip babasının yüzüne yumruk atmıştı? Torbanın üstündeki yaralara ve kesiklere bakılırsa muhtemelen hesabını şaşırmıştı. O da benim gibi tatmin olmamışsa pek faydası olmamıştı.

Hızla odadan çıkıp Bay Holt'un gaddarca alaylarını kapının ardında bıraktığımda, ruhum ağırlaşmış ve kederlenmişti.

Jeb, kendine ne yaptın böyle? Ölmüş gibi büyük bir çaresizliğe ve acıya gömülmüştü. Ruhuma çöken büyük çaresizlik tüm umutlarımı alıp götürmüştü.

Ağırlaşan ayaklarımı sürüye sürüye dolambaçlı koridordaki üçüncü kapıya gittim.

Sesim çatlayana kadar, "Morpheus!" diye seslendim. Artık görmek istemiyordum. Jeb artık tanıdığım çocuk değildi ve onu nasıl geri alacağımı bilmiyordum...

Daha da kötüsü, buna zamanım da yoktu.

Bir motor sesi beni kabuk ve söğüt yapraklarıyla kaplı kapıya götürdü.

Duraksadım. Şayet bütün kapılar, ardındakini temsil ediyorsa bunun da Jeb ve benim arka bahçelerimizi birleştiren söğüt ağacıyla ilgisi olmalıydı. Küçükken altında satranç oynardık. Çift olduğumuzda da yalnız kalmak için oraya giderdik.

Morpheus'u buraya koyması saçmaydı ama o motor sesi hiç susmuyordu. "Morpheus?" Uğultu artmıştı. Derin bir nefes aldım, günlüğü tokmağa vurup aralıktan içeri baktım.

Çatı kirişlerinden lapa lapa kar yağıyordu. Gerçek kar gibi koksa da soğuk değildi ve tenimde pırıltılar bırakıyordu. Siyah ışıklar ve sis bu rüyamsı atmosferi tamamlıyordu. Diğer iki odanın aksine burası çılgın ya da rahatsız edici değildi.

Güzeldi.

Tedbiri elden bırakmadan içeri girdim. Odanın yarısı bir balo sahnesi gibi dekore edilmişti: Gümüşi sütunlar yeşil yapraklarla sarılmış, kemer mor bir kadife kumaşla süslenmişti, hasır kanepe beyaz tüllerle kaplanmıştı. Berrak, pırıl pırıl Mardi Gras maskeleri farklı uzunluklarda ve renklerde –mor, siyah ve gümüş renkli– kurdelelerle tavana asılmıştı.

Jenara'nın baloda giymem için hazırladığı elbisenin aynısı hasır kanepenin arkalığına serilmiş, beyaz dantel ve incilerle süslenmişti. Yavaşça yaklaştım, plastik kutunun içindeki çiçekli kol bandını da görmek istiyordum. Güllerden birinin içine yerleştirilmiş yüzüğü –küçük elmaslardan kanatlı bir kalp şeklinde– fark edince kendimi koltuğa bıraktım. Bedenim güçsüz düşmüştü. Jeb'in bana evlenme teklif ederken verdiği yüzüğün hemen hemen aynısıydı. Boynumda Morpheus'un sihrinin baskısıyla Harikalar Diyarı'nın anahtarı ve kalp madalyonla bütünleşen yüzük.

Elimi, sarı bir kurdeleyle bağlı kutunun kapağında gezdirdim. İlmeği çekmemle altın ve ışıl ışıl parlayan harfler etrafa saçılarak havada bir araya gelen bir mesaj oluşturdu:

Bir zamanlar sana vermek istediğim şeyler:
1. Masal gibi bir düğün...

Gözyaşlarımı tutarak yüzüğü çıkardım, boynumdaki günlük anahtarının zincirine taktım ve güvende olsun diye tişörtümün altına soktum.

Hemen ayağımın dibinde, kanepenin altında bir piknik sepeti vardı. Bir kurdele daha vardı ve onu açtığımda ışıltılı harfler yine havada geçit töreni yapmaya başladı:

2. Annen ve babanla göl kenarında piknik...

Burnumu çekerek "Satıldı" tabelalarının yanında süzülen mozaiklerimin röprodüksiyonlarının bulunduğu odanın ortasına yürüdüm. Kurdeleyi çözüp diğer mesajı serbest bıraktım:

3. Başarılarımızı ve kahkahalarımızı paylaştığımız bir hayat...

İçinde bulunduğum duygu selini alt ederek arka duvardan gelen uğultuya döndüm. Beyaz Noel ışıklarının arasında, çatı kirişlerine asılı bir motosiklet boşta çalışıyordu. Gidonlarına kurdeleler bağlanmıştı. Kanatlarımı açıp yükseldim. Oturağa yerleştiğimde etrafımı kar taneleri ve hafif bir esinti sararken eskiden Jeb'in güçlü bedenine sarılıp motosikletle gezdiğimiz zamanları anımsadım. Tamamen huzurlu ama dengesiz. Mükemmel ve yoldan çıkmış bir insan.

Titrememek için çenemi sıkıp gidonlardaki kurdeleyi çözdüm.

4. Yıldızlarda gece gezintileri...

Daha fazlasını istememe sebep olan aşk dolu sözcükler uçuşuyordu etrafımda. Sayısız kurdele ve obje vardı. Birinden diğerine uçuyor, ardı arkası kesilmeyen dileklerin düğümünü çözüyordum: benim gözlerime ve saçlarıma sahip olan küçük kız çocukları ve anneleri inatçı erkek evlatlar için, her gece güvendiği kola yaslanmak için, birlikte yaşlanmak ve yüzlerde oluşan her kırışığın, yaşlılık lekesinin, beyaz saç telinin değerini bilmek için ve bunlar gibi pek çok şey için atılmış düğümleri.

Göğsüm kabarmıştı, hem de patlayacak kadar. Oda, hayalini kurduğum her şey için bir mabetti adeta. Jeb'in bana vermek istediği şeylerin mabedi. Burada yarattığı her şeyde yüreğinin pırıltısını, kendinden vazgeçişini, asaletini, fedakârlığını ve başkalarının mutluluğu için hissettiği tutkuyu görebiliyordum. Gerçek karakteri zarar görmemişti. Sadece bastırılmış, rafa kaldırılmıştı.

Jeb'im hâlâ *yaşıyordu.*

Yere inip kanatlarımı yeniden yerine soktum. Buradan ayrılmak istemiyordum. Fakat Jeb'in iyileşmesine yardım etmeden, annemi bulmadan ve Harikalar Diyarı'nı düzene sokmadan önce Morpheus'a ulaşıp Kızıl'la yüzleşmeliydim.

"Geri döneceğim," diye fısıldayıp kapıyı arkamdan kilitledim.

Bakılacak iki oda kalmıştı.

Gül yapraklı kapının önünde durdum. Bu kez hiç tereddüt etmedim. Günlüğü hemen tokmağa değdirip içeri girdim.

Duvarlar güllerle donatılmıştı. Yukarıda kıvrımlanan güller ortada birleşip kubbe oluşturuyordu. Tepemde küçük ve berrak küreler süzülüyor, birbirlerine çarparmış gibi tıngırdıyorlardı. Hepsi de içinde hareket eden, minyatür sessiz filmleri andıran canlı sahneler barındırıyordu.

Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. İçinde, gökten düşen kül renkli bir baca vardı. Kraliçe Kızıl, Jeb ve Morpheus'la birlikte, devasa bir zombi çiçeği biçiminde bacadan düşüyordu. HerhangiBirYer'e geldikleri anın temsiliydi. Oğlanların üstünde balo kostümleri vardı hatta Jeb'in yarım maskesi hâlâ yüzündeydi.

Sahneye daha yakından bakmak için küreyi elime aldım. Kızıl, uzun, mavi gölgesiyle Jeb ile Morpheus'un üstüne çökmüştü. Çiçekli kafasında eciş bücüş, öfkeli bir ağız kocaman açılmıştı ve her yaprağında kırpışan bir dizi göz vardı. Karmakarışık sarmaşıkları, kaçmaya çalışan oğlanlarla boğuşuyordu. Jeb bir elini kurtarıp cebine atıyor, bir bıçak çıkarıyordu. Kızıl onları kaçırmamak için Morpheus'un etrafında defalarca kayıp güçlü sarmaşık kollarıyla kontrolü sağlamaya uğraşırken Morpheus da onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Jeb tıpkı Harikalar Diyarı'ndaki bahçede karşılaştığımız korkunç çiçeklere yaptığı gibi, onu zapt eden sarmaşıkları biçiyordu.

Bağlarından kurtulunca birkaç sarmaşığı yakalayıp Kızıl'ın diğer uzuvlarını bağlamaya ve Morpheus'a yardım etmeye koyuldu.

Bir süre debelenen Kızıl çaresizce yere düştü.

Toz bulutu dağılınca Jeb ile Morpheus birbirlerine baktılar. Elinde hâlâ sarmaşığı tutan Jeb maskesini indirip ona bağırdıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Morpheus arkadan üstüne atıldı. Yerde boğuştular, sonra Morpheus onun üstüne çıkıp kanatlarını açarak çadır misali ikisinin üstüne gerdi. Siyah, saten kanatlar Jeb'in yüzüne bastırıyordu. Boğuluyordu. Öfkem fokur fokur kaynamaya başlıyordu.

Ve sahne sona erdi. Fildişi, haftalar önce, Morpheus'un eylemlerinde gerçeğin gizli olduğunu söylemişti. Geçen yıl Jeb'e bu boğma oyununu oynadığında benimle yalnız kalmak için onu bayıltmıştı. O halde bu kez de Jeb'i bayıltmasının bir nedeni vardı. Bunu öğrenmenin de tek bir yolu vardı.

Gitmek için arkamı döndüğümde diğer küreler de içlerine bakmam için ısrar edermişçesine yere düştü. Her bakışta rahatsız edici bir ürperti yalıyordu içimi. Biri Kızıl'ın çocukluğundandı; Kraliçe Kızıl'ın annesine aitti ve Kızıl ailesiyle çay içiyor, gülüşüyor... çiçek dikiyordu ve annesi uzaktan onları alkışlarken Kızıl, babasıyla dans ediyordu.

Bunlar Jeb'in bilebileceği şeyler değildi. Ancak *Kızıl'ın* bileceği şeylerdi.

Ben bütün bunların ne anlama geldiğini düşünürken, süzülen bir kürede Charles Dodgson'ın görüntüsü beliriverdi. Uzanıp küreyi tuttum.

Çiçekli bir yolda, ağaçların gölgesinde, kendisinden yaşça büyük, seçkin bir beyefendiyle yürürken yaşlı adamın görüntüsü birdenbire değişti –çok net bir şekilde– ve profesör gibi giyinenin Kızıl olduğunu gördüm. Tıpkı Humbul'un handa anlattığı gibi.

Charles'ın elinde, üstüne el yazısıyla denklemler ve enlem/boylam doğrultularının çiziktirildiği bir dergi vardı. Charles ve sahte profesör Kızıl, birlikte bir çalılığa girdiler ve ben her şeyi mahvetmeden önce Harikalar Diyarı'nın girişini gizleyen

küçük oğlan güneş saati heykelinin önünde –tavşan deliğinin girişinde– durdular.

Görüntü karardı. Tam küreyi elimden bırakacakken, piknik yapan bir grup insanın bulunduğu başka bir sahne aydınlandı. Birkaç çocuk, bir anne, bir baba ve Charles. Alice Liddell'ın yüzü göründü. Annemin, babamın televizyon koltuğunun arkasında sakladığı fotoğraftaki gibi yedi yaşında görünüyordu. Bunlar onun ailesi olmalıydı. Charles'ın yakın dostları Liddell ailesi.

Alice'in yüzü, belli belirsiz bir izleyici grubundan tek başına kaçarken heyecandan ışıl ışıl parlıyordu. Çörekler, dantel altlıklı çay fincanları ve şemsiyeler. Yakındaki bir çalılığın etrafında döndü. Meraktan fal taşı gibi açılan gözleriyle güneş saati heykelinin önünde durdu. Heykel, deliği ortaya çıkaracak şekilde kenara çekilmişti.

Deliğin içinden tüylü, beyaz bir çift kulak çıktı ve hemen arkasından, durmadan kıpırdayan burnu ve sevimli bıyıklarıyla bir tavşan yüzü belirdi. Alice, ağzı bir karış açık, kendisini takip etmesini işaret eden tavşanın pembe patilerine bakıyordu. Göremediği şeyse sahte Davşan Beyaz'ın kemikli eli, yaşlı adamın yüzü ve beyaz boynuzlarıydı.

Beyaz tavşan deliğe dalıp gözden kayboldu. Alice tereddütle etrafına bakındı. Fakat gözlerindeki ışık, korkudan değil meraktandı ve bu yüzden deliğe girdi. Kraliçe Kızıl, gül ağacının arkasından sürünerek gelip güneş saati heykelini eski yerine çekti, deliğin üstünü kapattı. Charles ve Alice'in babası kızı aramaya geldiklerinde Kızıl ortadan kaybolmuştu.

İkisinin de heykelin altında bir delik olduğunu bilmediği yüzlerindeki şaşkın ifadeden anlaşılıyordu. Charles girişi bulmuştu ama nasıl açacağını hiç düşünmemişti.

Hikâyenin geri kalanını ezbere biliyordum: Alice günlerce bulunamadı. Alice geri döndüğünde de Charles, namıdiğer Lewis

Carroll, hikâyesini kaleme almıştı. Ancak dönen kişi Alice değildi. Kızıl'dı.

Küre yeniden kararınca bıraktım.

Uyuşmuş gibi kalakalmıştım.

Bunca zamandır Alice'in kazara Harikalar Diyarı'na düştüğünü sanmıştım. Oysa Kızıl, meslektaşının zihnine yeraltı dünyası ihtimalini kazımıştı. Charles güneş saati heykelini bulduğunda hesaplamalarının yanlış olduğunu düşünmüştü. Böylece hikâye, anlatıcının hayal ürünü olarak kurgulanmıştı. Alice ve kardeşlerinin aklını gerçekdışı düşünceler ve peri masallarının cazibesiyle doldurmuş, heykelden bahsetme hatasını yapmış, hatta onu görmek için aileyi pikniğe bile götürmüş ancak sonuçlarını düşünememişti.

Kızıl, Alice'in tavşan deliğine *girmesini istiyordu*. Bunun için fırsat kollamıştı.

Sinir bozucu bir sıcaklık kafatasımı didikliyor, yeraltı sezgilerim uyanmam için beni dürtüyordu. Ya Kızıl'ın ruhu bir kere bedenimi paylaştığı için oluyordu ya da hatıraları hâlâ belleğimde pusuda yattığı için ama bu görümün kurgu değil, gerçek olduğunu biliyordum.

Humbul, Kızıl'ın yeraltı neslini geliştirmek istediğini söylemişti. Bir şekilde insanların daha iyi olduğunu düşündüğünden bahsetmişti.

İnsan çocuklarını daha iyi yapan neydi? Neden İkinci Kız Kardeş onları çalıp ruhlar bahçesinde ipe dizmişti?

Rüyalar ve hayal gücü...

Boynumdaki günlük onaylarcasına kıpırdanıp duruyordu. Bu sayfalardaki unutulmuş anılar, Kızıl onları unutmaya karar vermeden çok önce güdülerini şekillendirmeye başlamıştı. Ancak sorun, bunları unutmayı tercih etmesiydi. *Neden* Harikalar Diyarı'na rüyaları getirmek istediğini unutmuştu.

"Türümüze rüyaları getireceğim, baba. Her yerde bolca olacaklar, sadece mezarlıkta değil. Bir gün ruhları özgür bırakacağım, böylece bahçelerimizde uyuyabilecekler, geceleri pencerelerimize dokunabilecekler ve gündüzleri ayaklarımıza dolanabilecekler. Dünyamıza hayal gücünü getireceğim, böylece herkes ama herkes en sevdikleriyle her zaman birlikte olabilecek."

Anılarını öldürdükten sonra Kızıl'ın hatırladığı yegâne şey, yeraltı diyarına rüyaları getirmek, güç ve intikam isteğiydi. Bir şekilde bunların hepsi zihninde bir olmuştu. Kocasının ihanetinden sonra kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için umursamaz kraliçe rolünü oynar, kendini krallıktan kovdurur, böylece insanların dünyasına geçtiği fark edilmezdi.

Bir çocuğu Harikalar Diyarı'na hapsedip onun kılığına bürünerek bir ölümlüyle çiftleşecek ve melez vârislerle geri dönecekti. Bu torunların yeraltı diyarına rüyaları ve hayalleri getirmesi gerekiyordu. Peki, Harikalar Diyarı'nı hizaya getirmek, istediği gücü ve intikam tutkusunu nasıl dindirecekti?

Kafam davul gibi olmuştu. Hâlâ bir şeyleri kaçırıyordum. Planının can alıcı kısmını.

Daha fazla sahne görmek için etrafıma baktım. Kubbeli tavanın tam ortasındaki küreler, Kızıl'dan kurtulduktan sonra Jeb'in elindeki yapraklı yeşil sarmaşıklara benzeyen sarmaşıklarla bezenmişti. Sarmaşık, herhangi birinin yönlendirmesi olmaksızın havada asılı durarak her sahneyi, ucundan damlayan kıpkırmızı bir sihrin pırıltısıyla canlandırıyordu.

Kırmızı sihir. Kızıl'ın anılarındaki sihrin rengi. Morpheus'unki maviydi. Jeb'inki *mor.*

Duvara yaslanıp güllerin yoğun kokusunda biraz soluklandım.

Nasıl olur da bunu gözden kaçırmıştım? Jeb bu dünyaya düşüp bu sarmaşıklarca sarıldığında hem Kızıl'ın hem de kendisi gibi kapana kısılan Morpheus'un sihrinin bir kısmını emmişti. Hayatım üzerine bahse girerim ki Morpheus da bunu biliyordu.

Bu da odadaki görüntülerin Kızıl'a ait olduğunu ve grafitilerin bana neden saldırdığını açıklıyordu. Jeb'in neden başka biri gibi göründüğünü... Kızıl'ın unutulmaya yüz tutan anılarının, günlüğe dokunduğunda neden Jeb'in elini yaktığını.

Böceğin söyledikleri beynimde yankılanıyordu: *Reddedilen anılar, onları bir kenara fırlatanlardan intikam almak ister.*

Günlüğün içindeki anılar, Jeb'in içinde kalan Kızıl kalıntılarını, onun yarattıklarını hissetmiş, intikam almak istemişti. Aslında hiçbir zaman beni korumak gibi bir derdi yoktu.

Ayaklarım birbirine dolaşa dolaşa kapıdan çıktım. Arkamdan çat diye kapandı.

Kızıl, Jeb'in bir parçasıydı. O halde Jeb'i öldürmeden Kızıl'ın ruhunu nasıl ortadan kaldırıp onu sonsuza dek yok edecektim?

13

ZIRH

Son kapı gayet sade ve süssüzdü. Elbette Jeb, Morpheus'un kapısının sade olmasını isterdi.

Hızla içeri girdim, Jeb'in güvelerinin nöbet tuttuğunu düşünerek günlük kolyemi tişörtümün altına, anahtar ve yüzüğün yanına ittim. Nöbetçiler yerine, kömürle karışık erik kokusunu hafif bir esintiyle taşıyan nargile dumanıyla karşılaştım. Uzakta, kamyon lastiği büyüklüğünde morötesi bir mantar vardı. Köyün üstünü kaplayan yoğun sisi andıran bir duman bulutu geçiyordu üstünden.

Birbirlerine dolanan ağaçlar kubbeli bir çatı oluşturmuşlardı. Lavanta renkli gökyüzü, perdelerin arasından hareketli gölgeler eşliğinde yüzünü gösteriyordu. Ağaçların dalları küçük ışıklarla süslenmişti.

Morpheus'un sığınağı, Jeb'le Harikalar Diyarı'nı ziyaret ettiğimizde ve çocukluk rüyalarımı ziyaret edip kraliçe olmayı öğrendiğim zamanlardaki gibiydi.

Limon yeşili yosunlar ve açık sarı alglerle benekli zemin, plastik tabanlarımın altında adeta nefes alıyordu. Çocukken Morpheus'la oynadığımız oyunların neşeli hatıraları, geçen seneden beri uyandırdığı yetişkinlik duygularıma karışarak beni boğuyordu.

Periler ışık saçarak ağaçlardan gelişgüzel indiler. Jeb'in yarattığı tüm varlıklar gibi onlar da benim varlığımdan rahatsız olmuş, bana yumruk sallıyorlardı. Bilye büyüklüğünde dolular gibi üstüme atıldıklarında Nikki ile Chessie imdadıma yetiştiler. Hepsini toplayıp nargile dumanının içine attılar. Periler, çekmeceye tıkıştırılan çatal bıçak takımı gibi tangur tungur sesler çıkararak duman bulutuna sürüklendiler.

"Âlemci Başlık!" diye bağırdı Morpheus içeriden.

Chessie ile Nikki, Morpheus'un kayıp şapkasını bulmak için hızla dışarı çıkıp ağaçların arasında gözden kayboldular.

"Onları yanlış şeyin peşinden gönderdin," diye itiraz ettim. "Kutlama yapmıyoruz!"

"Çok yazık." Morpheus'un sesi en az onu taşıyan nargile dumanı kadar boğuktu. "Kutlama için giyinmişsin. Ölümlün kendini aşmış." Ağzında topladığı dumanı yüzüme üfledi. "Bu baş döndürücü kostümünün havasını kaçırmayacaksak, içinde oynayacağımız bir şelale bulabiliriz. Dün gece sana gönderdiğim hediyelere bir göz atmak isterim."

İç çamaşırlarımın altındaki tenim tatlı tatlı ürperdi. Başımı kaldırıp ondan etkilenmediğimi göstermeye çalıştım. "Odaları gördüm," dedim.

"Ya," dedi en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden. "Pekâlâ, sen her zamanki gibi beni suçlamaya başlamadan şunu açıklığa

kavuşturmak isterim ki Kızıl'ı öldürmene izin vermeyecektim. En azından ölümlü oyuncağının sisteminden temizleyene kadar."

Yalandan kahkaha attım. "Ne demezsin. Onun ölmesini ne kadar istiyorsan Jeb'in ölmesini de o kadar istiyorsun. Bir taşla iki kuş."

"Eğer bu doğru olsaydı seninki şimdi burada olmazdı. Buraya indiğimizde kuşlar tepemize üşüştü. Canlı besin tercih ediyorlar. Bu yüzden Jebediah'yı öldürmüş gibi yaptım. Başından beri yaptığım gibi, onu korumak için sakladım."

Birkaç adım yaklaştığımda botumun ucu beyzbol topu büyüklüğünde bir taşa takıldı. Taşı alıp dantel eldivenli elimde çevirerek pürüzsüz yüzeyine dokundum. "Onu korumuyorsun. Onu saklıyorsun. O senin kraliyet nişanın. Sana karneyle verdiği sihir sayesinde herkes sana krallar gibi davranıyor..." Kısa kestim çünkü ölümsüz geleceğimi bir gün onun ellerine bırakırsam Morhpeus benim hayatımda bu rolü oynayacaktı.

Kıkırdaması bir duman halkasının peşinde bükülüp kayboldu. "Birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımız seni yatıştırmıyor mu, Alyssa? Beni yatıştırıyor." Bu itirafla sesi yumuşamış, her zaman göstermediği derin kırılganlığını ortaya çıkarmıştı.

Tabii ki beni de yatıştırıyordu. Onunla ilgili her şey beni yatıştırıyordu. Taşı diğer elime geçirdim. "Kafadarlar. Vesaire, vesaire, vesaire. Sıkıcı klişeler."

"Ben gecekelebeği demeyi tercih ederim. Ayrıca önce hangimizin yanacağını tahmin etmeye çalışmak hiç de sıkıcı değil, aşkım."

Bu üstü kapalı meydan okumayla heyecanlanmıştım. "Jeb'in büyülü olduğunu anladın. Bu yüzden onu kurtardın."

Bir kez daha kıkırdayınca mantar şapkasını saran duman kabardı. "Sarmaşığın ucundan kırmızı bir şeyin damladığını ve gömleğinin kolunun altından mor bir ışık çıktığını gördüm.

Nasıl olduysa demir kubbe manyetik bir reaksiyonla Kızıl'la sihrimizi ona akıttı. Evet."

"Yani sen dağa geldiğinde oldu, öyle mi?" diye üsteledim.

"Jebediah, açıkta biraz çamurla bir eskiz yaptı. Yaptığı şey canlandı. Bu yüzden biz de geçici boya fırçaları ve boyalar yaptık. Onları kullanarak dağı oydu, mevcut dünyayı değiştirerek okyanusu ve okyanus canlılarını ehlileştirdi. Manzaraları böyle çalışıyor işte: Suyu göllere ve hendeklere dönüştürdü... yeryüzünü dağlara, tepelere ve ovalara dönüştürdü. Ne zaman dışarı çıkmaya yeltsensem vahşi hayatın dengesini bozmak için çevremi değiştiriyor, yolumu temizliyor. Fakat bu yeteneğin duygusal sınırları var. Manzarayla oynamakta ve yaratıklar çizmekte hiç sorun yaşamıyor ama iş kişisel resimlerine gelince sanatçı engeline takılıyor. Sonuçlardan ne kadar az tatmin olursa o kadar büyük bir çaresizliğe düşüyor ve böylece Kızıl'ın sihri onun ilhamına daha da tutunuyor."

Gözlerim dolmuştu. Hem dumandan hem de Jeb'in akıl sağlığından korktuğumdan. Onları atölyede gördüğümde Morpheus'u neden uyardığını şimdi anlıyordum: *Yüzü resimlerimde ortaya çıktığında ne oldu hatırlasana.* "Beni çizdiğinde bir şeyler ters gitti."

"Seni hiçbir zaman tam olarak yapamadı. Uzuvların yoktu. Yüzünde delikler vardı. Kendi otoportresininki gibi."

Midem düğümlenmişti. "Ben diğer resimlerin KK'ye saldırdığını sanmıştım."

"Resimler bazen birbirlerine saldırır. Ama bunu Jebediah yaptı. Babasının onu koşullandırdığı şekilde çarpık görüyor her şeyi. Dolayısıyla kendini bütün olarak çizemiyor. Bu yüzden son çare olarak kendi kopyasını elf şövalyesi olarak resmetti. Senin için de aynısı geçerli. Kusursuzluk yolunda ilerledikçe kafa karışıklığı ve öfkesi yoluna çıkıyordu. Seni daha iyi yapmak için söğüt ağacı odasına kapandı. *Hatırana layık* bir görsel çıkarmak

için. Onu oradan çıkarmanın, hayata döndürmenin tek yolu, senin kopyalarını tek tek kaçırmaktı. Onları suya koydum ve çözülüp yok olmalarını izledim. Korkunç derecede bozulmuşlardı ve onları hayatta tutmak acımasızlık olurdu ama kederli sanatçımızın onları yok edecek gücü yoktu. Onun yerine ben yaptım. Özgür olmanın tek yolunun o odadan çıkmak olduğuna ikna ettim. Seni hatırlatan her şeyden uzaklaşıp öfkesine sarılmalıydı."

Bir ağaca yaslandım ve göğsüme batan acıyı bastırmak için soğuk taşı tişörtümün altındaki yüzüğe bastırdım. Belli ki Jeb'in kalbine öfke ve şiddet hükmediyordu. Harikalar Diyarı'nın en kuvvetli, en zeki ve en manipulatif iki sakininden emdiği güçle hayatını sürdürüyordu. O gücü zapt etmek için kendiyle savaşıyordu. Daha önceki halim gibi. Onun mücadelesi daha büyüktü çünkü iki tarafı yeraltına aitti, bir tarafı ölümlüydü.

Gözlerimi kapadım. "Kendini yapayalnız hissetmiştir."

Bulutun içinden bir homurtu duyuldu. "Sahiden, Alyssa. Beni yaraladın. Ben muazzam bir arkadaşım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ona *yalan* söyledin. Kızıl'ın sihri yüzünden benden nefret ettiğini ona söylemedin. Bunu nasıl başardın? Gül yaprağı odasındaki anıları görmesi gerekiyordu."

"Sihir yapsa da sevgili ölümlün burada kendi olmaktan çıktı. Benden başka güvenecek kimsesi yoktu. Gücünün kaynağından başkasına güvenemezdi. O yüzden güllü odadaki hatıraların kraliyet ailesiyle geçirdiğim zamanlardan bana ait anılar olduğunu söylediğimde samimiyetimden şüphe etmedi."

Elimdeki taşı sıktım.

"*Samimiyet.* Sanki sen çok biliyorsun ne olduğunu. Aramız açılsın diye nefretinin onu yiyip bitirmesine izin verdin."

Morpheus, başının etrafını saran dumanlı duvağının içinde cık cıkladı. "Kızıl'ı bilseydi onun sihrini bana karşı kullanırdı. Beni bir fiskeyle öldürürdü. Benimkisi nefsi müdafaaydı. Ara-

nıza mesafe koyması ikincil faydaydı." Serbest kalan bir tutam duman şekillere büründü: Kalpler, yüzükler, notalar.

Homurdandım. "Hı hı. Senin yararına olan bir şey." Duman kalbi elimle ikiye böldüm.

Geniş ve siyah bir kanat, dumanı yarıp pusun içinde gözden kayboldu. "Beni buna sen sürükledin. Onu gözünde fazla yüceltiyorsun. Onun gibi ilkesiz ve yalnız bir peri için o yüksek tepeler epey kaygan. Onu aşağı çekmeye çalışmadım desem yalan olur. Ben onun ruhuna baktım. Zayıflıklarını görmeyi umuyordum. O zayıflıkların doğru koşullarda kuvvetli yönleri sayılabileceğini de fark ettim."

"Dur. *Ne dedin* sen?" Çıkıp benimle yüzleşmesini bekleyerek duman bulutuna baktım. "Ruhuna baktım demekle neyi kastediyorsun?"

"Sen Harikalar Diyarı'ndan ayrıldıktan birkaç ay sonra hatıralar trenine bindim. Jebediah'yla balo günü yaptığınız ziyaretten önce. Bu yeterince samimi mi?"

Sinirden kıpkırmızı oldum. "Onun kayıp hatıralarını mı izledin? Buna hakkın yok!" Tepemdeki dallar öfkemden güç almışçasına titremeye başladı. Tişörtümün altındaki günlük ısınmış, ışık saçıyordu.

"Ah, lütfen," dedi Morpheus alaycı bir sesle. "Ahlak timsali öfkeni manipülatif tarafını görmemiş olanlara sakla. Sen sadece annenin hatıralarını izlemedin. Babanın ve Kızıl'ın hatırlarını da izledin. Aklıma gelmişken, küçük bir çocuğun aşk büyüsüyle efsunlanmış oyuncak günlüğünde reddedilmiş hatıraları güvende tutmayı düşünmek... kahrolasıca dâhiyane. Sana abayı yakmamış olmasaydım bu yaptığın, ayağımın altındaki halıyı çekip beni kıçüstü oturtabilirdi."

Günlüğü sıksıkı tuttum. "Bunun içinde onun hatıraları olduğunu nereden bildin?"

"Sen Kızıl'ın senin ölümlü oyuncağının ilham perisini zehirlediğini nereden biliyorsan ben de oradan biliyorum. Yeraltılı sezgisi ve üstün muhakeme yeteneği. Bir kez daha pek çok açıdan birbirimize benzediğimizin kanıtı. Sen kabul etmesen de."

"Biz birbirimize benzemiyoruz." Yalandı, biliyordum. Daha kötüsü o da biliyordu. "Haklı nedenlerim vardı. Kızıl'ın hatıralarını çaldım çünkü başkalarının da hayatını mahvetmesine izin veremezdim."

"Tam kraliçelere göre. Yine de bunların hepsi tek bir gerçeğe çıkıyor: Sen bir *eylem* kadınısın, ben de öyleyim. Risk alma ve düzenbazlıkta üstümüze yok ve sevdiğimizi korumanın tek yolu buysa bunu kullanma konusunda da tereddüt etmeyiz. İşte bu yüzden, ahlak yoksunluğuma rağmen sahte prensin yerine, önünde sonunda *beni* seçeceksin."

Kendinden emin sesi beynime işliyor, tereddütümle alay ediyordu. "Bu kadar değil. Bu hangi tarafımı kucaklayacağım, hangi tarafıma sırtımı döneceğim meselesi. Harikalar Diyarı'nı yoluna koyacağım ve yeraltı diyarının bana ihtiyacı olduğunda orada olacağım."

Kalbimin orta yeri kor bir bıçakla dağlanmışçasına başım dönüyordu. Kızıl'ın parmak izi her saat daha da derine iniyordu. "Şimdilik daha ilerisini seçemem." *Acıdan dizlerimin üstüne düşmeden olmaz.*

"İşte bu, canımın içi, bencilliğinin dönüp dolaşıp geldiği yer ve bu da sapına kadar Kızıl Hükümdarlık'ın kötücül kraliçesi olduğunu kanıtlıyor."

"Yeter!" Elimdeki taşı hırsla nargile dumanının içine attım. Taş dosdoğru gidip mantarın diğer tarafında yere düştü. Morpheus'un alaycı kahkahası beni bir taş daha atmam için kışkırtsa da duman bulutunun içindeki iki delik az da olsa beni tatmin etmişti. Morpheus delik deşik olana kadar önüme çıkan bütün taşları ona atmak istiyordum.

Sihrimin Jeb'in yaratıklarında işe yaramadığını anlamıştım ama Kızıl'ın hatıraları onları etkileyebiliyordu. Günlüğün sayfalarındaki gücü kandırıp sihrimle yarıştırabilirdim. Lunapark aletindeki yolculuk gibi, iki kuvveti birbirlerine karşı kullanarak kısa süreli bir tepkime oluşturabilirdim.

Ben odaklandıkça göğsümdeki günlük de ısınıyordu. Kırmızı bir kor göğüskafesimi delip damarlarıma sızmıştı. Kanım kaynayıp taşana kadar onu içime çektim ve gücümü yerdeki tüm taşları havaya kaldırmaya yönlendirdim. Başımın üstündeki dallar yere düşüp geçici cephaneliğime çarpınca duman bulutunda delikler açtı. Bulut yavaş yavaş dağıldı.

"*Sonunda*," dedi Morpheus fazlasıyla bıkkın bir sesle. "Sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini hep ben mi hatırlatacağım?"

Onu henüz göremiyordum ama periler gülüşüp zıplıyordu. Dillerini çıkardılar, sonra Chessie ile Nikki'nin gittiği yöne uçtular.

Duman, gökte ufalanan pamuk parçaları misali dağılıp mantarı ortaya çıkardı. Düz tepesinde siyah kanatlı bir gecekelebeği siyah kanatlarını açmış, çırpıp duruyordu. Burnuyla nargileden bir nefes aldı ve yıldızlı, kalpli bir duman zinciri daha çıkardı.

"Hey," dedim öfkem şaşkınlığıma karışırken. "Sen gecekelebeği olamazsın. Sihir yapamazsın. Bunların hepsi yanılsama."

"Haklısın, Kraliçem." Hâlâ mantarın üstünde oturan haline baktığım halde sesi sağ kulağımı gıdıklıyordu. "Tıpkı senin gibi, Kızıl'ın reddedilmiş hatıralarıyla güç yanılsamasını sahte elfin resimlerine karşı kullandım. Bu arada, bravo."

Etrafımda dönsem de kimseyi göremedim. "Bu gerçek değil."

"Olmasını istediğin kadar gerçek." Fısıltısı şimdi de sol kulağımı tırmalıyor, enseme bir sıcaklık yayıyordu.

Yine döndüm ama hiçbir yerde yoktu.

Gecekelebeği oturduğu yerde aheste aheste kanat çırpıyordu. O sırada yumuşacık dudakların ensemde gezindiğini hissettim.

Dokunuşu içimde tatsız bir haz uyandırıyordu. "Aynı anda nasıl iki farklı yerde olabiliyorsun?"

"Optik bir hile," dedi görünmez elleriyle belimden tutup beni kendine çekerek.

Görünmez eller...

"Kamuflaj," dedim parmaklarımı göremediğim kollarında gezdirirken. "Bu yüzden çantada değillerdi çünkü sen çaldın."

"Onları önce sen çalmakla bunu mümkün kıldın. Seni akıllı, haylaz kız."

Ne kadar mücadele etmeye çalışsam da içimdeki yeraltılı, bu övgüyle coştu. Tenim yıldız gibi parlamaya, yere ve ağaçların üzerine minik prizmalar yansıtmaya başladı.

Morpheus ona bakmam için beni ikna ederek başındaki kamuflaj kapüşonunu indirdi. Dağınık saçları esintiyle savrulurken gözlerinin çevresindeki mücevherler tutkulu bir morla parlıyordu ve beni karşılayan gülüşü hem vahşi hem oyunbazdı. Geriye kalan kısmı da gerçekliğin illüzyondan sıyrılmasıyla yavaş yavaş görünür oldu; tişörtünün üstüne giydiği gümüşi ceket, siyah pantolonu, mavi kravatı ve arkasındaki muhteşem kanatlarıyla.

Halüsinasyon olmadığından emin olmak için elimi göğsüne götürdüm. "Jeb gittikten sonra nöbetçilerden gizlice kaçalım diye aldın kamuflajları."

Morpheus geri çekildi. Efsunlu kumaştan sıyrıldı ve abartılı hareketlerle beni onayladı.

"Güzel bir plan," dedim o giysilerine ve kanatlarına çekidüzen verirken. "Ama seni uçuramayacağımız gibi, geri dönüş yolunu da bulamayız."

Zoraki bir tebessümle, "Tabii ki buluruz, şapşal yer mantarı. Ben her zaman her şeyi düşünürüm, bilmiyor musun?" dedi ve ellerini omuzlarıma koyup beni mantarın üstünde oturan gecekelebeğine çevirdi. "Yeraltılı gözlerinle bak."

Dikkatle bakınca onun aslında tek bir gecekelebeği olmadığını fark ettim. Yüzlerce ya da daha fazlalardı, birbirlerine kenetlenmişlerdi ve dışarıdan büyük bir kelebek gibi görünüyorlardı. Bunlar Jeb'in emriyle Morpheus'a eşlik eden gecekelebekleriydi. Mantar da sıradan bir mantar değildi. Üstü oyulmuştu, yan tarafında küçük bir kapı vardı ve kelebek, bir koşum takımıyla oraya bağlanmıştı.

"Bununla mı gideceksin?" diye sordum fısıldayarak.

"*Birlikte* gideceğiz." Morpheus ellerini çırptı. Gecekelebeği, mantarı topraktan çekip çıkarırken devasa kanatları etrafımızda kuvvetli bir rüzgar estirdi. Bir sıcak hava balonu ve sepeti gibi, zarafet ve heybetle yükselmeye başladılar. Ağaç dalları bir bir açılarak mekanizmanın göğe yükselmesine izin verdiler.

Aval aval bakıyordum.

"Ve," dedi Morpheus, "yolculuğumuz için çay servisimiz de var. Periler bize biraz erzak getirecek."

"Ama... nasıl? Mantar, Jeb'in kurduğu sahnenin dışında var olamaz ki. Değil mi?"

Morpheus mavi eldivenlerini düzeltti. "Onu yeniden atadığım için artık mümkün."

"Ne?"

"Jebediah'nın yarattıkları yarı sihir, yarı imge. Yani şaheserlerinin biçimlerini değiştiremesem de onlara yeni bir amaç verirsen *ikna edilebilirler.* Evet, kabul ediyorum, doğrudan ondan emir almamış resimlerde daha çok işe yarıyor. Mantarların burada güzel ve sevimli görünmekten başka bir görevi yok. Üstelik beni oyalamaları için gecekelebeklerine verdiği emir hayli açık uçluydu. Beni oyaladıklarını düşündükleri sürece, hayal ettiğim her türlü senaryoyu kabul ettiler."

Başımı salladım. Manipülasyon ustası yine iş başındaydı.

Kelebek taşıtı bir anda zıplayıp hava akımının üstüne çıkınca merakım galebe çaldı. "Ama sen safkan bir yeraltılısın. Hayal gücünü nasıl kullanacağını bilmezsin."

"Tam tersine. Biliyorum. Senin sayende. Çocukken senin gibi bir örneğim vardı. Ben farkında olmadan içime işlemiş. Ayrıca sihrimden yoksun kalıp burada kapana kısıldığımda oyalanacak bir şeyler bulmalıydım. Belki de bu felaket için bir umut ışığı arıyordum. Sihrin yokluğu insanı ilk olarak hayallere götürür. Ah, Alyssa, hayal gücü ne kadar da kusursuz ve muhteşem bir güçmüş."

Çocukluk kaçamaklarımdaki gibi bana hayretle bakıyordu. Onun da öğretmeni olmam akıl alır gibi değildi. Daha önce de öyle olduğumu söylemişti ama ne demek istediğini ancak şimdi anlıyordum.

Fildişi'nin birkaç hafta önce Harikalar Diyarı hakkında söyledikleri, Morpheus'un uçan aleti gibi esintide salınıyordu adeta: *Uzun zamandır, masumiyet ve hayal gücü orada kendine yer bulamıyordu... Morpheus bunları senin aracılığınla deneyimledi... Senin çocuğunla... Döllerimiz bir kez daha gerçek çocuklara dönüşecek, yeniden rüya görmeyi öğrenecekler. Ve dünyamızda her şey güzel olacak.*

Morpheus'un her zaman bir rüya manipülasyonu vardı; bu konuda diğer yeraltılılardan farklıydı. Şimdi de hayal gücüne hükmetmeyi öğrenmişti ve bu da onu bir rüya çocuğa babalık edebilecek yegâne safkan yeraltılı yapıyordu.

Günlük yine göğsümü ısıtmaya başlamıştı. Böyle bir çocuk Kızıl'ın planı için ideal olurdu. Bunu anlar anlamaz duyduğum rahatsızlıktan boğazım kaşınmaya başladı: Satranç tahtasında o kadar çok piyonu vardı ki. Kocası, kız kardeşi, Davşan Beyaz, Carroll, Alice, annem ve ben. Ve Morpheus. Bilhassa Morpheus.

"Onu kendine mi istiyorsun?" Kraliçe Kızıl'ın sözleri, bir sene önce bedenime yerleşip Morpheus'u irademi kırmaya ikna etmeye kalkışması aklımdaydı.

"Hem de çok," diye cevap vermişti Morpheus.

"O halde emrime uy. Fiziksel olarak senin olacak, zamanla kalbini ve ruhunu da kazanacaksın. Romantizmle onun kalbini kazanabilirsin. Onu sonsuza dek kazanabilirsin."

Kızıl ondan sonra da Morpheus'u kullanmaya devam etmişti. Tüm kartları elinde tutuyordu. Morpheus o zamanlar çocuğu bilmiyordu. Ta ki birkaç ay önce, Fildişi'nin kehanetini görene kadar. Fildişi bütün açıklığıyla söylemişti ve en güvendiğim yeraltılı oydu.

Fakat Morpheus ile benden olan bir çocuk nasıl olur da *Kızıl'a* güç verirdi?

"Alyssa?"

Yine ağzım açık kalmış olmalıydı ki çenemi okşayıp ağzımı kapadı.

"Aklın nerede?" diye sordu.

Öngörülerimde oğlumuzu gördüğümü ona söylemeliydim. Bunun Kızıl'ın intikamıyla nasıl bir bağlantısı olduğu konusunda bana akıl verebilirdi. Ama önce Fildişi'ne verdiğim sözü tahlil etmeliydim. Bir yolu olmalıydı... bunu Morpheus'a *söylemeden* anlatmanın bir yolu olmalıydı.

Tıngırdayan periler geri dönüp başımın üstüne ipeksi bir kumaş bıraktılar. Morpheus kumaşı başımdan çekip alınca bunun bir elbise çantası olduğu anlaşıldı. Perilere kaşlarını çattı. Perilerse gömü bulmuş gibi ellerini çırpıyor, havada dönüp duruyorlardı.

"Sizi küçük yaramaz periler," dedi Morpheus onları azarlarcasına. "Ben sizi piknik sepeti almaya yollamamış mıydım?"

Başımın etrafında kanat çırpıyorlar, parmaklarıyla beni gösteriyorlardı ve huysuzlandıkça yanakları şişiyor, yüzleri kızarıyordu.

"Pekâlâ, sanırım bunu ona vermenin zamanı geldi," dedi Morpheus teslim olarak. "Ama açan kişi ben olmalıyım."

Periler bir araya toplanıp çantayı bana ittiler.

"Öyle olsun," dedi Morpheus iç geçirip çantayı bana uzatarak.

"Bu ne?" diye sordum.

"Dikkatli ol," demekle yetindi.

İpini çözdüğümde incecik, binlerce güve kanadı çantadan fırlayıverdi. Akrep sinekleri!

Boğazımı yırtan bir çığlık attım.

Morpheus çantayı geri alırken perilerin alaycı kahkahaları kulağımda çınlıyordu.

"Dikkatli olmanı söylemiştim," dedi Morpheus beni azarlayıp çantayı açmaya koyularak. Kanatlar böceklere bağlı değildi. Uzun bir elbisenin parçalarıydılar ve her kanat büyük bir özenle elle dikilmişti. Değerli taşlarla süslü çıyan bacakları, temastan zarar görmesinler diye keskin uçlarına iliştirilmişti. Püskül kırmızı, turuncu ve siyah görüntüsüne yeşil ve gösterişli bir ışıltı katıyordu. Üst kısmı kolsuzdu ve vücudu tam sarıyordu, eteğiyse dizde bitiyordu.

Elbisenin katları esintiyle birlikte salınıyor ve yüzlerce küçük zincirden geliyormuş gibi metalik bir ses çıkarıyordu.

Gözlerime inanamıyordum. "Bunu *sen mi* yaptın? Hem de benim için?"

Morpheus elini saçından geçirince ağaç dalına benzeyen mavi saç telleri dağıldı etrafa. "Kızıl'ın işini bitirmeye geleceğini biliyordum. Onunla yüzleşmek için bunu giyersin diye ummuştum. Tehlikeli güzelliğine layık tek zırh bu."

"Zırh mı?" Gözlerimi dağınık saçlarından alamıyordum. "İnanılmaz. Bunu yapmak için hayatını kaç kere tehlikeye attın?"

"Ah, haydi ama, Alyssa. İğne iplikle aram iyidir. Dikişin ölümcül bir tarafı yok."

Kelebek ölülerini ipe dizdiği ve o ipleri süs olsun diye şapkasına taktığı çocukluk zamanlarımızı hatırlayınca kahkaha attım. Hâlâ bu tuhaf alışkanlığını devam ettiriyordu."Gerçekten. Taş bir heykele dönebilirdin. Parçalarına ayrılabilirdin. Bunun için kaç kanat gerekti?"

Omuz silkti. "Bin yedi yüz yirmi ikiden sonra saymayı bıraktım." Dudağını büzüp pis pis sırıttı.

Ben de sırıttım. Çantada hâlâ bir şeyler vardı. Dize kadar bir çift kırmızı deri çizmeyi, omza kadar eldivenleri ve uyumlu çorapları çekip çıkardım içinden. "Bunları boyadın mı?"

"Ah, onlar gerçek. Tamamı yarasa derisinden. Yaratıklar büyüyünce hayli iri oluyorlar. Grifonum benim için bir tane yakaladı." Hepsini toplayıp çantaya tıktıktan sonra perilere uzattı.

Tıngırtılar eşliğinde ağaçların arkasında gözden kaybolan küçük yeraltılıların arkasından bakarken ellerimi mini eteğime sildim. "Senin sayende ayaklarım hep yere basıyor."

Belime sarılınca şaşırdım. "O halde planımı değiştirmem gerekecek. Çünkü benim niyetim ayaklarını yerden kesmekti."

Daha ben ne yaptığını anlayamadan beni havaya kaldırdı, ayaklarım kalçasına çarparak kanatlarıyla bizi sarıp ben sersemleyip kıkırdamaya başlayana kadar etrafında döndü.

Boynuma, *"Seni daha da yukarı kaldırmak, ikimiz de sersemleyip kahkahalar atana kadar döndürmek istiyorum,"* diye mırıldanırken yere düşüp kanatlarının altında kaldık.

Çarpmanın etkisiyle bedenim ağrıyordu ama bu çok tatlı bir ağrıydı. Kaburgalarımı ezen kaburgalarının altında nefes alamıyordum, tütün kokusu nefesimi kesip beni kendimden geçiriyordu. Köprücükkemiğimin üstünde kayan gülümseyen ağzı, kadifemsi dokusuyla beni mest ediyordu. Yüzüne bakmak... bu büyüyü bozmak için başını kaldırdım.

Saçımdaki süslü tacı çıkardı, yüzüme düşen buklelerimi kenara itti. Kaygan eldiveni göz mücevherlerimi yalayıp geçti.

"*Dudaklarını öpmek, nefesini içime çekmek istedim*," dedi usulca yaklaşarak.

İç çamaşırlarıyla gönderdiği nottaki arzularını tatmin ettiğini anlayınca sarsıldım.

Son öpüşmemizi hatırladım; dilinin tadının ruhumu nasıl havalara uçurduğunu ve Jeb'i nasıl ezip geçtiğimi.

Jeb... Dışarıda bir yerde babamla birlikte, annemi kurtarmamız için bir yol arayan Jeb. Kızıl'ın nefreti içine işlediği halde hâlâ bana yardım etmek için hayatını tehlikeye atıyordu.

Morpheus'u omuzlarından ittim. "Ben... Ben hazır değilim..."

Ellerimi başımın üstüne kaldırıp beni parlak, insanı kaşındıran çimenlere mıhladı. Beni fazla sıkmadığı için istediğim an ondan kurtulabilirdim.

"Buraya Kızıl'ı yok etmeye geldin," dedi. "Bu da hazır *olduğun* anlamına gelir... Harikalar Diyarı'na olan sevgini kabul ettiğin için tahtta hak iddia etmeye hazırsın. Ayrıca sakın unutma, Harikalar Diyarı *benim*. Tıpkı senin gibi." Kanatlarının gölgesinde bile bedenimin pırıltısı yüzünü aydınlatıyordu. Beni uzun kirpiklerinin çevrelediği zifiri bakışlarına doğru çekti ve oradaki güzellik ve çılgınlığın içinde kaybolmaya bıraktı.

"Jebediah senden vazgeçti ama ben asla vazgeçmeyeceğim. Sana istediğin emniyeti sunabilirim. Yalnızca benim olursan kalbin sonsuza dek benim korumam altında olacak. Evet, durmadan tartışacağız, birbirimize söz geçirmek için kavga edeceğiz. Evet, tutkularımızı dizginlememiz gerekecek ama sakin zamanlarımız da olacak. Bizim birlikteliğimiz böyle bir şey. Aşkına karşılık alamamak gibi bir korkun olmayacak. Bana pek alışık olmadığım duyguları yaşatsan da... bu duygulara engel *olamıyorum*." Çenesi titriyordu. "Sen içimdeki Pandora'nın kutusunu açtın. Ölümlü bir adamın düşlerini ve duygularını serbest bıraktın. Artık bu kutunun kapanmasına imkân yok." Gözlerinin altındaki mücevherler, koyu mor ile mavi arasında titreşip duruyordu. "İnsana benzeyen

herhangi bir şey olmaktan ne kadar tiksinsem de, Alyssa, onu kapatmaya cesaret edemem. Çünkü bu seni kaybetmek olur."

İtirafı hem çok hoş hem de acımasızcaydı; dürüstlüğünü sadece sesinde değil, ellerimi başımın üstünde tutarken titreyen kaslarında dahi hissedebiliyordum.

"Bencil ve samimiyetsiz olduğumu düşünüyorsun," diye devam etti parmaklarını benimkilere kenetleyip dantelimin altındaki yaralara bastırarak. "Bu doğru. Ölümlü şövalyen senin için canını vermeye hazırdı, hem de koşulsuz şartsız. Cangaver beni senin yanına getirirken ölümcül kılıcım yanımdaydı; kaçma fırsatım olduğunu biliyordum. Belki de bu Jebediah'ın fedakârlığını daha da büyük kılıyordur. Ben de fedakârlık yaptım. Sen kendi hayatını yaşa diye, çocukluğumuzdan, annen akıl hastanesine yatırıldıktan sonra senelerce senden uzak durdum."

"Çünkü ona yaşam büyüsü sözü verdin; başka seçeneğin yoktu..." O sözleri tutmanın ne kadar önemli olduğunu çok iyi bildiğim için devamını getirmedim bile.

"Evet. Fakat geçen sene taç giydikten sonra da gitmene izin verdim. Tüm o geceler boyunca seni rüyalarında Harikalar Diyarı'na getirdim, düş sahnelerimizi terk ederek insanlar âlemine dönmek bana ne kadar acı verse de her sabah gitmene ve oradaki gerçekliğini yaşamana izin verdim. Senin şu ölümlünün aşkıyla karşılaştırılamaz belki ama benim için –benim gibi çıkarcı ve kibirli bir ukala için– fedakârlığın en samimi hali budur. Gitmene izin vermek. Bunu göremiyor musun?"

Empatinin pençesine düşmüştüm. Minnettarlığımı ve özürlerimi belirtmek için en uygun kelimeyi aradım ama hiçbir söz kâfi değildi. Başımı sallamakla yetindim.

Morpheus bu işareti beklermiş gibi ellerimi bıraktı, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kulağıma şu sözleri fısıldadı: "Kıymetli Alyssa'm, gerçekliği benimle paylaş. Sonsuzluğu ver bana. Birlikte öyle güzel bir kargaşa yaratırız ki..."

Bu cezbedici teklifin karşısında kanım kaynamıştı. Sonsuz gücün ve kıyametin tadı... Yumuşak dudakları çenemde geziniyordu. Her dokunuşuyla sersemleşiyor, verdiği sözlerle kendimden geçiyor ve her defasında ona daha da çok teslim oluyordum. O dudaklarıma ulaşamadan ellerini yakaladım ve kanatları artık bizi sarmalayan kanatlar olmaktan çıkıp yerdeki ipeksi lekelere dönüşene kadar üstüne abanıp onu sırtüstü yatırdım.

Yarı ağırlığımı onun üstüne vermiştim, kontrol bendeydi. "Düşünemiyorum," diye fısıldadım. "Beni çıldırtıyorsun."

"Çılgınlık, berraklığın ta kendisidir." Bacağını kalçamın üzerine atıp beni tamamen üstüne aldı. "Bu deliliğe izin ver. Bırak, rehberin olsun." Dudağı, muzip sırıtışıyla kıvrıldı.

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Oyun arkadaşı olduğumuz günlerden beri ilk kez bu kadar rahat olduğunu görüyordum: Çimen parçaları saçına karışmış, kırışmış giysileriyle üstü başı dağılmıştı. Hatta tişörtü pantolonundan çıkmıştı. Altımda baygın gibi yatarken, daha birkaç hafta önce İkinci Kız Kardeş'le Kelebek İplikleri'nde tutuştuğu kavgadan karnına aldığı yaranın gümüşi izi güneşte parlıyordu. Bana yardım etmek ve Jeb'in kaçmasını sağlamak için az kalsın ölüyordu. Ölmesine izin vermemiştim çünkü onsuz bir hayatı düşünemiyordum.

Onsuz bir geleceği de düşünemiyordum. Artık değil.

Karanlık bir içgüdünün ve daha da karanlık bir tutkunun izinden giderek yarasına dokundum. Gergin teni aniden kıpırdanırken Morpheus nefesini tuttu.

Elimi çabucak çektim.

Kolumu kaptığı gibi beni kendine çekince burunlarımız birbirine değdi.

"Çok güzel," dedi mis gibi meyve kokan nefesiyle. "Hayatımı kurtardığında aşkının bedenimde bıraktığı iz. Beni ilk kez kurtardığında avcunda kalan izin eşi. Eylemlerin gerçek duygu-

larını tekrar tekrar onurlandırıyor. Ama ben sözlerini duymak istiyorum." Dudakları çenemi okşayarak kulağıma geldi. "*Söyle.*"

Mırıltılı alçak sesi tenimi elektriklendiriyordu. Harikalar Diyarı Kraliçesi canlanıyordu. İnkâr edemeyeceğim kadar aşikâr olana dek kalbimin en karanlık köşelerinde saklanan duygularıma ışık tutuyordu.

Gözlerine bakınca oradaki duygu yoğunluğundan mest oldum. "Sana değer veriyorum..." Bu oldukça sığ ve yetersiz bir cevaptı. En derin gerçekler dilimi donduruyordu. *İçimdeki yeraltılı seni tutkuyla seviyor.*

Bu sözler dile gelemeyecek kadar soğuk, kırılgan ve benzersizdi: Gerçekliğin ısısına maruz kalırlarsa kar taneleri gibi bir anda yok olurlardı.

Ancak Morpheus beklemekten vazgeçti. Beni kendine çekti, dudaklarıma yapıştı ve beni sıcak, nazik dokunuşlarla öpmeye başladı.

Her şey çok hızlı olmuştu. Nasıl olduğunu anlamamıştım bile.

Ah, fakat yeraltılı tarafım görmüştü ve insan zırhımı kaldırıp bir kenara atmıştı.

Ellerimi çekip parmaklarımı onun saçlarına dolayarak diline diliyle karşılık verdi. Yeraltılı tarafım onu göndermeme izin vermiyordu çünkü yeniden orada olmak istiyordu. Harikalar Diyarı'nda, tütün kokulu öpücüklerinin bizi götürdüğü yerde...

Çünkü yeraltılı tarafım, benim tiksindiğim şeyleri seviyordu; Morpheus'un alaycı, insanı çileden çıkaran lütuflarını. Yarı gerçekleri dile getiren bilmece gibi, tehlikeli konuşmalarını. Beni tehlikeye sürüklemesini, korkularımın ötesine bakmaya zorlayıp gerçek potansiyelimi görmemi sağlamasını.

En çok da beni *yeraltılı tarafımın* içindeki deliliğe, *karanlık tarafıma* inanmam için yüreklendirmesini seviyordu: Kızıl Hükümdarlık'a hükmetmek ve Harikalar Diyarı'na rüyaları ve hayal gücünü getirmek için doğan kraliçeyi cesaretlendirmesini.

Morpheus'un eldivenli elleri belimde geziniyordu. Beni tamamen üstüne çekince o kadar yakınlaştık ki aramıza incecik bir ot bile giremezdi. Öpüşleri giderek daha ısrarcı ve gözü kara bir hal alıyordu. Meyve, tütün, toprak ve adını koyamadığım, gölgeler ve fırtınalardan oluşan tadı ve kokusu içime işliyordu.

İnsanın gözünü kamaştıran turuncu, sarı ve beyaz alevlerin tenimi yaladığı bir yere sürükleniyordum.

Güneşin üstündeydim. Dünyevi bir güneşin değil, Harikalar Diyarı'nın güneşinin. Morpheus yanımdaydı, başında yakut bir taç vardı. Kızgın korların içinde çıplak ayaklarımızla vals yapıyorduk; yalnızca dansımıza odaklanmış, bizi saran cehennem ateşi girdabından etkilenmiyorduk bile. Kor kıvılcımlar kanatlarımızı yaldızlarla süslüyordu. Gül, dantel ve tülden oluşan kırmızı elbisem bir kıvılcımla tutuşup alev alıyordu. Onun şahane kan kırmızısı takım elbisesi de aynı şekilde küle dönüyordu. Ruhlarımız tenimize ayna tutuyor, tüm sırları ve tutkuları açığa çıkarıyordu. Özgür, yüz yüze, eşit şartlarda... Birbirimizin içinden başka saklanacak yer yoktu. Kollarını açtı, hiç tereddüt etmeden ona gittim.

Görüntü soldu. Hâlâ çimlerin üstünde giysilerimizleydik ve ben hâlâ Morpheus'un üstündeydim. Az önceki de Fildişi'nin taç büyümle bana bahşedilen gelecekteki ziyafet ve çocuğa dair kısacık öngörüsü gibi bir imgelem olmalıydı.

O derinliği hâlâ içimde hissediyordum ama insani tarafımı ve benim için güzel düşlerle dolu bir oda çizen, şimdi bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı olan ölümlü erkeğime aşkımı da unutamıyordum.

Kalbimdeki bu baskı göğsümden yukarı tırmanıyor, nefes almamı engelliyordu. Nefes almak için çırpınarak ayağa fırladım.

"*Jeb*," diye mırıldandım.

Morpheus homurdanarak ayağa kalkıp tişörtünü içine soktu. Pantolonundaki çimenleri temizleyip kravatını düzeltti. "İşte,

bu ilanı aşk hayal kırıklığı oldu. Tercihen *J*, *E* ve *B* harflerini içermeyen bir sone yazsan daha iyi olur."

"Üzgünüm." Göğsümü yakan acıyı bastırmak için yutkundum. "Herkes için en doğru olanı yapmalıyım. Ama onun ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, herkesin başka bir şey istediği. Sen, Jeb, ailem, Harikalar Diyarı. Kendimi parçalara bölmek, iki benliğimi de ayırmak istiyorum."

Morpheus kaşlarını çattı. "Bunu bir daha söyleme, Alyssa. Böyle şeyler dilemek çok tehlikelidir."

"Neden? Kalbimin iki tarafı olduğu gerçeğini değiştiremem ki. Ne kadar istesem de."

"Bunu düşünme bile. Huzuru bulmanın tek yolu, iki tarafının da uyum içinde ve birlikte var olmayı öğrenmesinden geçer. Onlar olmasaydı çocukluğumu birlikte geçirdiğim kız olamazdın."

Dokunaklı itirafı, daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şeyi düşünmemi sağladı. "Kraliçeye dönüşmesine yardım ettiğin kız." Kendi kararsızlığımla boğulurken başımı kaldırıp göğün tavanına baktım. "Bana her zaman iki dünyanın da en iyisi olduğumu söylerdin. Bana hem sihrimi hem hayal gücümü sahiplenmeyi öğrettin. Şimdi dinlemem gereken iki iç sesim var. İkisi de bambaşka bir hayata, bambaşka bir dünyaya sürükleniyor. Kafam karıştığı için herkese zarar veriyorum. Bundan *nefret* ediyorum." Morpheus'a döndüm. "Belki de bu yüzden senden nefret etmek istiyorum."

Sessizce ve sabırla beni süzerken, bana öğrettiği ve beni içine sürüklediği her şeyden pişman olup olmadığını merak ettim.

Mücevherlerin yüzüne yansıyan kasvetli renklerinde parmağımı gezdirdim. "Oysa senden nefret etmek bana en uzak duygu. En uzak."

Elimi tuttu, parmak boğumlarımı okşayarak dantelli elimi göğsüne bastırdı.

Beynimin çarklarını çevirmek için du duygusal anı bir kenara attım. "Kraliçe Kızıl'ı sonsuza dek yok etmem için önce Jeb'i ondan tamamen kurtarmamız gerektiğini söylemiştin. Ona zarar vermeden bunu nasıl yaparız?"

Morpheus eğilip tacımı aldı, başıma yerleştirip buklelerimi düzeltti.

"Bu, aşkım, en büyük fedakârlığı gerektirir." Başparmağı boynumdaki sinirleri takip ediyordu. "Bunu yapabilecek tek kişi de sensin."

Mropheus ne demek istediğini açıklama fırsatı bulamadan odanın kapısı bir anda açıldı ve Jeb eşikte beliriverdi. İlişkimizin bittiği konusunda ısrar etse de, ona yeniden ihanet ederken yakalanmışım gibi küçük bir dejavu yaşadım.

Yüzündeki kan damlalarını, dağınık saçlarını, solgun yüzünü ve huzursuz ifadesini gördüğümde endişem yok oldu. Büyük bir kasırgadan kurtulan bir kuş misali, kostümündeki tüyler dökülmüştü. En kötüsü de babam yanında değildi.

"Jeb, babam..."

Bakışları başka bir dünyaya ait bir ışıkla delip geçti bizi. "İkiniz de benimle geliyorsunuz. Hemen."

14

Su ve Taş

Atölyeye koştuk. Ben, Morpheus'un istediği başlığı getirip ona fırlatan Chessie ve Nikki'yle erkeklerin bir adım gerisinde, koridorda hızla ilerliyorduk.

Atölyeye vardığımızda bizi acılı iniltiler karşılayınca korkudan göğsüm sıkıştı. Atölyeye gölgeye boğulmuştu. Alacakaranlıktan geriye kalan puslu, çivit mavisi bir ışık süzülüyordu cam çatıdan. Masanın üstünde yatan siluet acıdan kıvranıyordu.

"Baba!" Elindeki başlığı göğsüne bastırıp kapıda dikilen Morpheus'u itip koştum.

Jeb masaya ulaşmış, babamın elini sıvazlıyordu.

Gözyaşlarına boğulmuştum. Başından beri tehlikede olan kişi babamdı ama ben haftalardır annem için endişeleniyordum. Nasıl olur da önsezilerim bana bunu göstermezdi?

Elimi göğsüne bastırdım. Hassas, tüylü kostümü hızlı kalp atışlarını bastırıyordu. "N-ne-ne oldu?" diye sordum.

Jeb, babamın yüzüne odaklanmıştı. "Onlara engel olamadım."

"Kime?" diye üsteledim.

Jeb cevap vermek yerine boğuk sesinde öfke ve vicdan azabıyla homurdandı. Onu hem rahatlatmak hem sarsmak istiyordum. Babamın yaralanmasına göz yumduğu ve bensiz gittiği için.

Morpheus aramıza girdi. "Sakin ol, aşkım. Elf şövalyemiz sonunda düşündüğü gibi bir tanrı olmadığını anlamış."

Beynim korkularla karman çorman olmuştu. "Babacığım." Burnumu çekerek üstüne eğildim. "Babacığım, bana bak."

Gözlerini kırpıştırdı fakat açmadı.

"Uçuruma giden ışığı takip ettik," diye geveledi Jeb, sabahki patlamasından sonra titreyen boğuk bir sesle. "Harikalar Diyarı'nın kapısındaki şövalyeler bizi görebiliyordu. Madalyonlarıyla bir rüzgâr tüneli açtılar. Üstümüze bir rüzgâr bacası saldılar. Bizi almalarını beklerken... saldırıya uğradık. Kraliçe'nin muhafızları akrep sinekleriyle dolu bir kafesi açıp büyük bir sürüyü dışarı saldılar. Çizim defterimi çıkarıp sinekleri yakalayacak ağlar çizmeye çalıştım... senin için yaptıklarımdan." Kaşla göz arasında Morpheus'a baktı.

"Büyün işe yaramamış," dedi Morpheus.

"*Ben* işe yaramadım," dedi Jeb gözlerini babamdan ayırmadan. "Ses beynime işledi. Konser salonuna tıkılmış milyonlarca ağustosböceğinin çıkardığı sesten daha yüksekti."

Babam inliyor, kulaklarını kapamak istermiş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyordu. "Durdurun şunu!"

"Neden bahsediyor?" diye sordum.

"Isırıldığından beri aynı şeyi söylüyor," dedi Jeb. "Sanki hâlâ o vızıltıyı duyuyor."

"*Isırıldı mı?*" Bunu ben mi sormuştum? Emin değildim. Herkesin sesi çok uzaktan geliyordu, sanki okyanusun dibindeydim de çamura sıkışmış, yüzmeye çalışıyordum.

"KK hepsini öldürebilirdi, ben de çıkıp çoğunu yakaladım ama bir iki tanesi kaçmayı başardı. Özür dilerim, Al." Jeb hâlâ bana bakmıyordu.

Morpheus ceketini çıkardı, masanın altından çamura bulanmış bir kova çekip bir süngeri içine soktu. "Neresinden soktular?"

"Sol bacağını, sanırım," diye mırıldandı Jeb.

"Hayır. Bu doğru değil." Aralarına girip Morpheus'un kaslı kolunu tuttum. "Bu şeylerin insanı taşa çevirdiğini söylemiştin. Babam taş kesmemiş, baksana."

Elimi çekti. "Tek bir yerden ısırıldığından emin olmak için kostümünü çıkaracağız."

"Bu olamaz!" diye bağırdım.

Morpheus yüzüme baktı. "Sadece bacağından soktularsa kalbine gidene kadar zaman kazanmış oluruz. Onu sıcak tutacak bir şeyler getirin. Çok ıslanmış."

Chessie omzuma konmuş, beni rahatlamak için boynumu okşuyordu. Nikki serçeparmağımdan tutup beni pikenin bulunduğu askıya götürdü. Pikeyi kaldırdım. Artık suyun altında değildim. Lastik bir kordona bağlanmış, parçası olmak istemediğim bir şeyden kaçarcasına uzaktaki bir yere kanat çırpıyordum. Cam tavandan süzülen loş alacakaranlık ışığı, yönümü bulmamı zorlaştırıyordu.

Örtüyü Jeb'e uzattım. "Bu olamaz. Olamaz."

Oğlanların ikisi de cevap vermedi. Babamı omuzlarına kadar örtüp ıslak süngerle kostümünü eritmeye koyuldular.

Garip ve aptalca bir varsayım beynimi meşgul edip duruyordu. Örtü erimiyordu. Masaya ne demeli? O da erimez miydi? Ya babam düşerse? Belki de masa çizim değildi; belki o da balpe-

teği çiçekleri, yarasa postu, tavşan eti ve yağmur suyu gibiydi. Buradaki el değmemiş kaynaklardan ortaya çıkmıştı.

Jeb ile Morpheus'un yüzündeki ciddi ifadeyi görünce bütün sorularımı unuttum.

Masanın yanına gidip burnumla babamın saçlarına dokundum, parmaklarımı kulaklarında gezdirdim.

"İyi olacaksın, baba. Annem için iyi olmalısın. Sana ihtiyacımız var." Akçaağaç şurubunun, çamaşır deterjanının ve limonlu temizleyicinin kokusu etrafımı sarmıştı. Babamın böyle kokmasına imkân yoktu. Beynim bana oyun oynuyor olmalıydı çünkü benim için babam her zaman ev, güven ve huzur demekti.

Babam başının arkasını masaya vurunca acıyla yüzünü buruşturdu.

Başını sert ahşaptan korumak için elimi ensesine koydum. "Bir şeyler yapın!" diye bağırdım.

Jeb nihayet bulunduğum tarafa baktı. "Al, deniyoruz," dedi.

Kısacık bir an da olsa ilk kez yüzünü tümüyle görebildim. Tıpkı evlerindeki çocukluk fotoğraflarına benziyordu. Kaybolmuş, işkence görmüş, lanetlenmiş. Tek fark, yanağındaki kan ve dudağının altında parlayan hızmaydı.

Tam o da yaralandı mı diye soracaktım ki babamın örtünün altından sarkan ayak bileği gözüme ilişti. Teni bembeyaz, kuru ve çimento gibiydi. Kılları dökülmüştü. Teni binlerce küçük ışıkla, gece göğünün altında parlayan kaldırım taşları gibi parlıyordu.

Babam *taşa* dönüyordu.

Nefes borum tıkanmıştı. "Büyünü kullan!" Sesim kaynayan bir çaydanlık gibi çıkıyordu; tıslarcasına ve boş. "Resim fırçası. Morpheus'un kulağını iyileştirdiğin gibi iyileştir onu," dedim Jeb'in koluna yapışarak. "Lütfen."

Jeb ile Morpheus ihtiyatlı gözlerle bakıştılar.

"Aynı büyüden yararlandığımız için yalnızca Morpheus'ta işe yarıyor." Cevap verirken sesindeki pişmanlık efsunlu halinin

ötesine geçip daha tecrübesiz ve insani görünmesini sağlıyordu. "Bir dakika." Alnını kırıştırdı. "Rüya büyün. Thomas bir insan. Rüyaya girebilir."

Durumu benden önce anlayan Morpheus başıyla onayladı. "Zehir, kurbanın endişesine bağlı olarak kan dolaşımıyla vücuda yayılır. REM seviyesinde yakalarsak –vızıltıyı duyamayacağı bir yere odaklanmasını sağlarsak– onu sakinleştirebiliriz. Zehri oradan uzak tutmuş oluruz."

"Kupa Kraliçesi," dedi Jeb yeniden sözü alarak. "Onun bu duruma bir çözümü vardır. Yoksa ahmak muhafızları böcekleri ele geçiremezdi."

Aralarında durduğum için bir sağa bir sola baktım. "Evet. Yap, lütfen..." Chessie kuyruğuyla yanağımı silene kadar yüzümün ıslak olduğunu fark etmemiştim.

Jeb babamın başına dokununca Morpheus onu durdurdu. "Rüya büyüsünü kontrol etmeyi bilmiyorsun. Kılavuza ihtiyacın olacak."

Morpheus'un müdahalesinin gerçek sebebinden şüphe duyarak çenemi kastım. Jeb'in tüm gücünü serbest bırakmasına izin verirse Kızıl'ın etkisi babama sirayet edecekti. Sonunu kim tahmin edebilirdi ki?

Jeb omuz silkti, büyüme rağmen işe yaramadığım için kenara çekildim.

Morpheus çıplak elleriyle babamın başını avuçlarına alınca Jeb de kanadını itip Morpheus'un yanı başında durarak ellerini onunkilere bastırdı. Daha önce Kızıl'ın büyüsünden kaçınmayı defalarca tatbik etmişler gibi Jeb'in dövmesi mor parladığı halde masmavi bir ışık saçıyordu; kesinlikle Morpheus'tan çıkıyordu. Morpheus saf güç karşısında hayrete düşmüşçesine Jeb'e baktı.

Işık babamın bedeninde, balo gecesi Morpheus rüya büyüsünü Jeb'in üzerine saldığındaki gibi, tepeden tırnağa titreyerek ilerledi.

Babamın bedeni gevşedi, yüz kasları rahatladı.

Hiçbir şey yapmadığım halde yorgunluktan babamın başucuna çöktüm.

"Şimdi seninle ilgileniyoruz," dedi Morpheus, Jeb'e oturmasını salık vererek. Süngeri yeniden ıslattı. "Kanıyorsun."

Jeb masanın kenarına kaydı. "Hayır." Elini kamuflajındaki kırmızı lekelerin üstünde gezdirdi. "Boya bu," dedi hülyalı hülyalı. "KK'nin kalıntıları. Nöbetçilerin bacayı kaçırmasına engel olması emrime uyarken ellerini kesti."

Morpheus kaşlarını çattı, Jeb'in yüzünü silmeyi bıraktı. "KK şimdi nerede?"

"Thomas'la kaçalım diye onları oyalıyordu," dedi Jeb. "Nöbetçiler onu yakaladı."

Morpheus bir küfür mırıldanarak süngeri kovaya fırlattı. Örtüyle ellerini kuruladıktan sonra ceketini giyip şapkasını bıraktığı girişe ilerledi. Kanatlarını indirip şapkasını taktı.

"Panzehri almak için bir plan yapmalıyız." Eldivenlerini düzeltti. "En küçük bir süpriz umudumuz kalmadı. Kızıl, Alyssa'nın HerhangiBirYer'de olduğunu biliyor. Şimdi KK ellerinde ve dağımıza çıkan yolları biliyor."

Jeb yumruğunu masaya indirdi. "Onlar bizi bulmadan bu gece oraya gideceğim. KK'yi de panzehri de alıp getireceğim. Thomas'ı iyileştireceğiz ve yeni bir şeyle karşılaşmadan onu ve Al'i kapıdan geçireceğiz."

Başımı salladım. "İkinizi de almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Nasıl içeri gireceksin acaba?" diye sordu Morpheus, Jeb'e, beni duymazdan gelerek.

Jeb yere oturup kuş kamuflajından sıyrıldı. Kamuflajın altında kırışıp buruşan lacivert tişörtü ve solgun kot pantolonu ortaya çıktı. "Belki bir şeyleri yerinden oynatırım. Birkaç kuleyi un ufak edip bir iki duvarı yıkarım."

"Bunu daha önce denedik," diye itiraz etti Morpheus. "Senin büyün doğal arazide çok işe yaramıyor. Başkalarının inşa ettiği şeyler senin değiştirme kapasiteni aşar." Şapkasını düzeltince, kenarına tüneyen turuncu güveler havalandı. Bana baktı. "Kupa Kraliçesi resmi kralı seçmek için yarın bir kurultay düzenliyor. Kılık değiştirelim... sabah ilk işimiz kapılar açıldığında orada olmak olsun."

"Bütün mahkûmlar endişeli olacak," dedim babamın elini sıvazlayarak.

Jeb düşünceye dalmış gibi başını eğdi. "Elimizde bir yerleşim planı olsa çok işimize yarardı. Hiçbir yere sapmadan doğruca panzehre giderdik."

Morpheus başıyla onayladı. "Bu gece birini göndeririz, duvardaki deliklerden geçebilecek kadar küçük birini. O keşif yaparken biz de dinlenir, hazırlanır, plan yaparız."

Odanın diğer tarafında Chessie'yle, Japon paravanlarını tutan turnalara sataşmakla meşgul olan Nikki başını bize çevirdi. Bize doğru kanat çırpmaya başladı. "Beni gönder," dedi ısrarla, kendini göstermeye çalışırken titreyen sesiyle.

Cesareti beni duygulandırmıştı. "Nikki güçlüdür. Panzehri bulursa onu alıp getirebilir."

"Bilmiyorum," dedi Jeb. "Nikki çok minik. Ya..."

"Nikki ideal," dedi Morpheus, Jeb'in sözünü keserek. "Bu dünyada rahatça hareket edebilsin diye tasarladın onu. Nikki hem küçük hem hızlı. Çizimlerinle de arası iyi. KK nöbetçileri buraya gönderirse onun dikkatini dağıtabilir. Chessie ve ben de sarayın kapısına kadar ona eşlik eder, o keşfini bitirene kadar saklanıp onu bekleriz."

Jeb eliyle saçını karıştırıp öylece bıraktı. Belli ki perisi için endişeleniyordu. "Pekâlâ. Ama her şeyi berbat eden benim. İlacı alamazsa yarın şu yarış zımbırtısına ben gideceğim. Sen ve Al değil."

Ben itiraz etmeye hazırlanırken Morpheus beni engelledi. "Sana burada ihtiyacımız var. Tasarladıklarına komut verebiliyorsun. Dağ saldırıya uğrarsa Thomas'ı koruyabilecek donanıma sahipsin. İşler kötüye giderse Chessie habercimiz olur."

Jeb kabullenerek başıyla onayladı.

Morpheus mobilya örtüsünü babama sarıp onu oturttu. "Dağ zarar görürse Thomas'ın güvenli bir yerde olması gerek."

"Onu deniz fenerine götürürüm," dedi Jeb. "Al, gece onunla kalabilirsin."

"Tamam," diye fısıldadım. Öz babam da olsa yalnız kalma düşüncesi beni korkutmuştu. Durumu kötüye giderse ne yapacağımı bilmiyordum. "Ya uyanırsa?"

"Uyanmaz. Etkisinde olduğu büyüyü ancak Jebediah ve ben çözersek uyanır."

Bir kraliçenin cesur olması gerektiğini hatırlayarak durumu kabullendim.

Jeb babamı sırtına aldı. Önünden çekilip ona yol verdim, tam peşinden gidecekken Morpheus kolumu tuttu.

Jeb bizi duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledikten sonra bana baktı. "Jebediah hiçbir şekilde o saraya gidemez." Gözleri kapıdaydı. "Bu onun için çok tehlikeli."

Bu kaygılı haline inansam mı inanmasam mı bilemedim. "Neden?"

"Zayıf periler dünyasında gücümüzü akıtabileceğimiz bir araç o. Böyle ender bulunan bir şey paha biçilmezdir. Herkesin korkuyla ve gıptayla bakacağı bir silah. Kızıl ile benim güçlerimizi dizginlemeye çalışırken az kalsın ölüyordu. Buranın sakinleri –Kupa Kraliçesi, Manti ve ahmakları– ruhsuz ve acımasızdır. Jeb'in durumunu anlarlarsa çocuğu ağzına kadar kendi büyüleriyle doldururlar. Geriye posası kalana dek kanser gibi yiyip bitirirler. İşleri bittiğinde ölümlünü geri alma şansımız olmaz."

Söyledikleri zaten iyice bulanan zihnime ağır gelmişti. "Yani bunca zamandır gerçekten onu koruyor muydun? Onu burada tutarak?"

Hiçbir şey söylemedi ama beni onaylarcasına elini elimin üstüne koydu.

"Teşekkür ederim," dedim parmaklarını sıkarak.

Morpheus, Nikki ile Chessie'ye koridora gidip Jeb'e bakmalarını işaret etti. "Bu kadar duygulanma. Onun için yapmadım. Bu hale gelmesinden kendine pay çıkarıp kendini suçlama diye yaptım. Balo gecesi yaptığın seçim yüzünden kendini suçluyordun. Yönetme yeteneğine inancını kaybedebilirdin. Kendi yargılarına güvenmezsen iyi bir kraliçe olamazsın."

Bu yavan açıklama olsa olsa yalnız bir perinin akıl yürütmesi olurdu. Tabii ki sevdiği diyarın iyiliği için durum böyleydi. Yine de doğru olanı yapmıştı ve Jeb şu anda onun sayesinde hayattaydı. Bunu asla unutmayacaktım. "Peki ne yapmamızı öneriyorsun? Jeb'e büyüsünün bir kısmının Kızıl'a ait olduğunu söylemeyi mi?"

"Kesinlikle hayır. Ona söylersek Kızıl'a karşı gelmek gibi saçma sapan düşüncelere kapılır. Diğerleri durumunu anlamadan onu bu diyardan çıkarmalıyız."

"Ama buradan gitmek istemiyor ki," diye mırıldandım sesimdeki yenilgiyi gizleyemeden. "Korunmak istemeyen birini nasıl koruyabilirsin ki?"

"Güç kaynağını elinden alırsan gidecektir. Panzehir için Kızıl'la pazarlık yapacağız. Buradan tiksiniyor. Bu yüzden ona bir kaçış rotası teklif edeceğiz. Kupa'nın bedeninde olsa da Kızıl'ın hırsı daha baskındır. Baban için gereken ilacı alıp karşılığında Kızıl'ı HerhangiBirYer'den çıkaracağız. Jebediah da bağımlı olduğu gücü kaybetmemek için peşimizden gelmek zorunda kalacak. O cazibeyi içgüdüsel olarak hissedecek. Tıpkı bana hissettiği gibi. Harikalar Diyarı'na döndüğümüzde demirin

manyetik etkisi tersine dönecek. Büyü kendi haznesine dönecek. Jebediah da yeniden insan olacak."

Morpheus neden böyle bir fedakârlık yapıyordu? Sadece iki ölümlüye yardım etmek için Kızıl'ı o çok sevdiği dünyaya çekmekle kalmıyor, yıkıma meyilli başka bir kraliçeyi de götürüyordu.

Şüphemi bastırıp ona inanmaya çalışarak ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Nöbetçiler... Kupa Kraliçesi'ni kapıdan geçirmeyeceklerdir. Babam yeterince iyileşse bile onları ikna edemez. İçinde Hem Kızıl var hem de Kupa Kraliçesi tutsak. İkisi de buraya ait."

Morpheus boynumdaki günlüğe dokundu. "Bu yüzden Kupa Kraliçesi geride kalacak. Kızıl'ı nöbetçilerden kaçıracağız."

"Ona kamuflaj giydiremeyiz ki. Ruhu..."

O anda aklıma gelen şeyle dehşete kapılınca düşüncelerimi dile getiremedim. Morpheus'a Kızıl'ı Jeb'in sisteminden nasıl çıkaracağımızı sorduğumda gizemli bir tavır takınmıştı: *O, aşkım, en büyük fedakârlığı gerektiriyor. Bunu yapabilecek tek kişi de sensin.*

Bunca zamandır bunu planlamıştı. Bizi götürmesi gereken ihtişamlı gecekelebeğini yaptığında da planım için bana yardım edeceğini söylediğinde de.

Bu hiçbir zaman benim planım olmamıştı. *Onun* planıydı. O saraya gidip Kızıl'ın ruhuna ev sahipliği yapmam ve onu bu diyardan çıkarmam.

"Hayır," dedim. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki loş ışıkta bile derimin altındaki hareketlenmeyi görebiliyordum. "Buraya onu bitirmeye geldim. Ona..." Yüksek sesle söyleyemedim bile. Kızıl şimdiden yüreğime öyle bir şey yapmıştı ki kesinlikle onarılmaya ihtiyacı vardı. Onu yeniden oraya almayacaktım.

Bugün olup biten her şey... odalar, aydınlanmalarım, Morpheus'un beni baştan çıkarması, babamın hayati bir tehlike atlatması... hepsi duman misali beni boğuyor, nefes almamı zorlaş-

tırıyordu. Sıcaklamıştım, başım döndü, yalpaladım. Morpheus beni masaya dayadı.

"Şimdi bunların hiçbiri olmayacak." Beni kendine çekip sarıldı, ders verir gibi konuşması, zarif hareketlerle saçımı okşamasına hiç uymuyordu. "Bu mükemmel bir plan." Kulağımın altındaki göğsünden gelen sesi yumuşacık ve melodikti. "Herkes için en güvenlisi bu, özellikle de Jebediah için." Gözlerimi yumup yanağımda hissettiğim kalp atışlarını dinledim. "En zor kısmı, Kupa Kraliçesi'ni Kızıl'ın ruhunu bırakmaya ikna etmek. Kızıl'a gelince; onunla pazarlık yapmamıza bile gerek kalmayacak. İstediği tek şey senin bir parçan olmak."

Senin bir parçan olmak. Sinirden boğazım yanıyordu. Ya Fildişi'nin düşlerinde gördüğü Kızıl'sa... Kızıl dolaylı yoldan benim içimde mi yaşıyordu? Ya Morpheus'la bir geleceği olan *oysa*, ben değilsem? Bu doğruysa Morpheus ve benim çocuğumuz ona ait olacaktı. Annesi o olacaktı.

Morpheus'un yakasına yapıştım. İçime girdiğinde Kızıl'ı bozguna uğratamazsam neler olabileceğinin farkında değil miydi? Ne kadar büyük bir tehlikede olduğumuzu anlamıyor muydu? Sadece onun için değil, müstakbel çocuğumuz için de.

"Beni araç olarak kullanmasına izin vermeyeceğim," diye itiraz ettim. "Bir daha asla."

Yavaşça geri çekilip eldivenli parmağıyla şakağımı okşadı. "Ölümlün için bile mi? Sana ihtiyacı olan baban için de mi? Sınırı geçtiğimiz anda hatıralarını alıp onun hakkından geleceksin ve Jebediah onun etkisinden kurtulacak."

Cankurtaran simidine tutunur gibi boynumdaki günlüğe tutunsam da hâlâ dibe batıyordum. "Tek yolu bu olamaz."

"Bu. Sevdiklerimizi kurtarmanın tek yolu bu."

Sinirim zıpladı. "*Sevdiklerimiz mi?* Jeb senin umurunda bile değil. Kendin söyledin."

Dişlerini sıktı. "Onun da meziyetleri var. Hayatta kalmasına yetecek kadar. Babanın yıllarca yaptığı gibi." Samimi görünüyordu. Oysa mücevherlerinin rengindeki dalgalanma onu ele veriyordu. Nihayet onu çözmüştüm.

Gücümü topladım. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Jeb'i buradan çıkarmanın tek yolu bu değil."

Morpheus ellerini arkamdaki masaya bastırarak beni hapsetti. "Senin de söylediğin gibi. Buradan gitmek istemiyor."

Onu ittim. "Ben onu ikna ederim."

"Ne? Baştan çıkararak mı?" Ofladı. "Denemene izin vermeye niyetim var. Onu tamamen sisteminden atman için ne gerekiyorsa yap."

Öfkeden şakaklarım zonkluyordu. "Haklısın. Sen ancak bir şeyler yapmama izin verme niyetinde olabilirsin."

Kibirli gülüşüyle karşılık verdi. "O zaman buyur. Onun dokunuşunu hafızandan sileceğim. Bunu yapmak için unutma iksirine de ihtiyacım olmayacak. Ölümlünün senin için ya da *sana* yapabileceği her şeyi gölgede bırakma konusunda yeteneklerime güveniyorum." Bu sabah odasında olanları hatırlatmak için parmağını belimde gezdirdi. "Neden tartışıyoruz, ha?" diye fısıldadı. "Tartışılacak bir şey yok. Bütün sabahı birlikte geçirdiniz. Yarı çıplak vücudunu boyadı, şanslı herif. O işi ben yapsaydım o güzel elbiselerin asla resimde olmazdı. Artık seni istemiyor."

Bu gerçek beni alt ediyordu. Ama yaralanan egosunun beni kararımdan vazgeçirmesine izin vermeyecektim. "Şu Kızıl'la ilgili bir şey daha var. Ne olduğunu söylemezsen kamuflajımı giyip o saraya gideceğim ve babamın panzehrini bulup Kızıl'ı da sonsuza dek ortadan kaldıracağım."

Mermer teni daha da soldu. "Aptallık etme. O saraya ancak takım çalışmasıyla girilebilir. Ayrıca bir kaçış planımız olmalı. En önemlisi de git uyu. Ayakta bile duramıyorsun."

Masa ile Morpheus'un arasından çıkıp kapıya yanaştım. "Niye ayakta duracakmışım ki? Ben uçabiliyorum. Sen de Jeb de beni durduramazsınız." Kürekkemiğimin tek bir hareketiyle kanatlarım açılırken damarlarımda coşan gücü hissettim.

Morpheus kanatlarımın hareketini gözleriyle takip etti. Yukarıdan vuran ay ışığı, büyülenmiş yüzünü aydınlatıyordu. "Nefes kesici bir gösteri, aşkım. Ama saygım, boyun eğme değildir, sakın böyle bir gaflete düşme."

Kaşlarını çatarak bana yaklaştı. Hırçın ve karanlık tarafını tetiklemiştim. Önemli değildi çünkü benim hayal gücüm onunkinden çok daha saftı ve bana Jeb'in resimlerini manipüle etmenin sırrını vermişti.

Japon paravanları geçmesini beklemeden zihnimden turnalara seslendim. İnce kâğıdı gagalamaya ara verip dikkatlerini bana verdiler. Onlara yeni bir görev verdim: Ay ışığının iplerinden dantel öreceklerdi.

Kuşlar paravanlarından çıkar çıkmaz borazan sesini andıran ciyaklamalarıyla üç boyutlu bir şekilde Morpheus'un önüne düştüler. Dengede durmayı ilk kez öğrendiklerinden pul pul gri bacaklarının üstünde sendelediler, iki çatırtıyla zeminde kaydılar. Sonra kanatları açıldı, zarif boyunlarını kaldırarak Morpheus'un çenesine ulaştılar.

Tedbiri elden bırakmayan Morpheus, sarı, yeşil parlayan mücevherleriyle, büyülenmişçesine geri çekildi.

Turnalar ay ışığını gerçek iplikler misali ağızlarıyla yakaladılar. Tavandan sıkıca çekerek benzersiz bir hızla parlak bir dantel ağ ördüler. Paravan, göz açıp kapayana kadar Morpheus'un göğüs hizasına inmişti.

Morpheus başını paravanın altına sokmaya çalışsa da kuşlar rotalarını çizmişti. İlmik atıp döne döne ağlarını örerek Morpheus'un kalçasına kadar indiler. Ağ onu odanın arka köşesine kısıtırana kadar kaçacak zaman bulamadı. Tavandan yere kadar

inen tiril tiril bir dantel örgü. İlk paravan biter bitmez, tıkır tıkır işleyen gagalarıyla yenisine başladılar.

"Güzel oyun," dedi Morpheus köşeden, geçilmesi imkânsız ipliklerin boşluğuna parmağını sokarak. Karanlık gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Tutsağın oldum. Gerçi hep öyleydim."

Sessizce birbirimize baktık. İkimiz de doğdumuzdan beri tutsak olmaktan korkmuştuk. Haftalar önceki kederli ve güzel itirafını hatırladım: *Yüreğime vurduğun zincirleri hiçbir şey kıramaz.* Düşümde güneşin üstünde dans ederken her açıdan eşit ve özgürdük. Onun için dileğim buydu. İkimiz için de.

"Hiçbir zaman tutsağım olmanı istemedim," dedim kararlılıkla.

Abartılı hareketlerle kollarını iki yana açtı. "Ama senin yaptığın kafesin içindeyim."

"Dürüst olmayı öğrenebilirsen o duvarlar iner."

Çenesini sıktı.

"Seçimlerimi etkilemek için Jeb'i kullanıyorsun. Yine. Bu defa oyununa gelmeyeceğim. Neden Kızıl'ı serbest bırakmak istiyorsun? Aranızda bir şey mi var?" Eşikte durup bekledim.

"Hayır! O zavallıdan nefret ediyorum." Dantelin gölgelerine bulanan yüzü kararmıştı. "Sana ne kadar âşıksam ondan da o kadar nefret ediyorum."

Bu basit itirafı sevimliydi ama duygulara ne kadar yabancı olduğunu hatırlattı; bu yalnız varlık, aşkın güvenmekle ne kadar iç içe geçtiğini anlamıyordu. "Aşkına inanmamı mı istiyorsun? O halde artık sır yok. Eşit olacaksak birlikte çalışacağız. Sen kendinle olmaya alışıksın, kendinden başkasına güvenmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Bunun değişmesi gerekiyor. İçimdeki insan, güvenmek *istiyor.* Seni anlayacağıma ve yargılamayacağıma inan. Ancak o zaman sana yardım etmenin bir yolunu bulurum. Belki de çok daha iyi bir yol."

İnatçı suskunluğu benimle alay ettiği için arkamı döndüm.

"Daha iyi bir yol yok!" Sesindeki hayal kırıklığıyla döndüm, yüzüne baktım. "Olsaydı bunu asla senden istemezdim. Kızıl, Harikalar Diyarı toprağına büyü yaptı. Yalnızca onun büyüsü bu çürümeyi tersine çevirip Harikalar Diyarı'nı eski ihtişamına kavuşturabilir. O olmadan yeraltı diyarı yok olmaya mahkûm, ondan başka hiçbir şey dünyamızı kurtaramaz. Evimizi. *Senin* krallığını. İşte bu yüzden onu gizlice çıkarmalıyız... ve tek yol da sensin. Onun soyundan geliyorsun ve onun büyüsünü dizginleyecek güce sahip olan, sınırı geçtiğimizde bu gücü tümüyle kullanabilecek tek kişi sensin."

Sırtımdan soğuk terler boşandı. "Onu sonsuza dek içimde yaşatmamı mı istiyorsun?"

Yine dantele yapıştı. "Tabii ki hayır. Sadece onarım bitene kadar. Sonra o çürümüş varlığından ilelebet kurtulacağız."

Chessie ve Nikki hızla içeri girip saçımı havalandırarak dantel kafese gittiler. Turnaların dikkatini dağıtmak için üstlerine çullandılar.

Jeb bana sürtünerek kapıdan girdi. Kolu kanadıma değince tepeden tırnağa bir sızı yayıldı bedenime. Elmas kapıya gidip orada olmadığımı fark etmiş olmalıydı. Ben sormadan, baygın babamın horlayarak uyuduğu salonu gösterdi.

Ciyaklayan turnaların gösterisine, dantel ağa dolananlara, Chessie ve Nikki'ye baktıktan sonra bana döndü.

İsteksizce omuz silktim.

Jeb ellerini çırpınca puslu duvar ay ışığı ipliklere dönüp bütün tutsaklarını serbest bıraktı. Jeb kuşlara paravandaki yerlerine dönmelerini emretti. Ciyak ciyak bağırarak bir kez daha süslemenin içindeki yerlerini aldılar.

Nikki teşekkür edercesine kanatlarını çırpıp etrafında ipeksi bir elbise dokur gibi çevresinde dönerek Jeb'in saçının arasına girdi.

Chessie yanıma gelen Morpheus'un omzuna kondu. "Alyssa, bunun ne kadar önemli olduğunu görmen gerek."

Jeb eliyle göğsünü iterek Morpheus'u durdurdu. "Orada dur, kelebek pisliği. Buraya gelirken Al'i o canavarın yeniden ona sahip olması için ikna etmeye çalıştığını duydum. Böyle bir şey olmayacak."

Morpheus homurdandı. "Bu seni ilgilendirmez. Sen o çok istediğin güçten vazgeçmek ve gerçek dünyayla yüzleşmektense Alyssa'nın kalbini kırmayı tercih ettin. O yüzden hiçbir şey söylemeye hakkın yok. Bu onun seçimi. Krallığı tehlikede." Gözlerini bana dikti. "*Sadece* krallığı da değil."

Jeb onu itince iyice didişmeye başladılar. Nikki hakemlik yapmaya çalışıyor, vızıldayarak tepelerinde dolanıyordu.

Etrafıma baktım: Her yeri sarmış sapkın bir büyü, kâbuslarla dolu odalar, taşa dönmesin diye bayıltılmış, duvara dayanmış babam.

Jeb burada mı kalmak istiyordu?

Hayır. Burası zehirliydi. Buradan çıkmalıydık. Jeb'i ikna etmenin tek yolu güce bağımlılığından faydalanmak da olsa hepimizin tek yolu buydu...

Morpheus ve Jeb didişirken tepelerinde turuncu ve gri bir top gibi dolanan Chessie gözüme takıldı. Büyük ve bilge gözleriyle bana bakarken, insanlar diyarındaki bellek treninde hapsolan kaprisli ve tuhaf yeraltılı Harikalar Diyarı sakinlerinin ve bizzat kendisinin neye dönüşeceğini anlatmaya çalışıyordu sanki. O tuhaf güzellikteki diyarları ayaklarının altında çürüyüp gittiğinde onlara olacaklara beni razı etmeye çalışıyordu sanki. Hepsinin kaybolup gideceğine.

Keskin bir acı, cesaretimi kaplayan buzu kırdı, hepten kesip attı. Artık yapılması gereken belliydi.

"Yapacağım." Sesim bir gıcırtıdan ibaret olsa da Morpheus ile Jeb'in kavgasını bıçak gibi kesti.

İkisi de ölüm sessizliğiyle bana döndüler.

Kanatlarımı iyice açmak için omuzlarımı dikleştirdim. "Harikalar Diyarı'nı kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparım." *Bütün sevdiklerimi kurtarmak için.* "Çünkü bundan ben sorumluyum. Zayıftım. Artık olmayacağım."

Chessie ile Nikki kutlama yaparcasına el ele tutuşarak tepemizde dönmeye başladılar.

"Alyssa..." Morpheus'un tavrında tam bir hürmet vardı. "Bir kraliçenin kalbine sahip olduğunu hep biliyordum."

Jeb dişlerini sıkarak Morpheus'u tişörtünden yakaladı. "Onu gerçekten söylediğin gibi seviyorsan o cadının *sana* sahip olmasına izin verirsin."

Morpheus ona ters ters baktı. "Biz aynı kandan gelmiyoruz. Kaldı ki öyle bir şey yapabilseydim bile ancak Alyssa, Kızıl'a boyun eğdirebiliyor. Onu dışarı çıkarıp ilelebet yok etmek onun kaderi."

"Jeb, lütfen. Ben kararımı verdim." Fısıldayarak konuştuğum halde boğazım acıyordu. Çok yorgundum. "Babamın giyeceğe ve uzanabileceği bir yere ihtiyacı var."

Jeb, Morpheus'u bırakıp salona gitti. Babamı sırtına alırken yüzünde öfke vardı. "Herhalde bu kez geliyorsun," diye çemkirip uzun koridorda yola koyuldu.

Eşikte tir tir titreyerek Morpheus'a baktım. "Kızıl zaten bir kez içimi paramparça etti. Hâlâ izi var. Hissedebiliyorum." Gerisini söylemedim: Kalbimi adeta tel tel ayırdığını, bedenimi işgal etmesinin büyülü bir etkisi olduğuna inandığımı ve beni her gün biraz daha parçaladığını. "Onu yeniden söküp atabileceğimden emin değilim. İkimizi de öldürmeden."

Yüzündeki ifade kaygıya benzer bir hal alırken soluğumu dondurdu. Günlüğe baktı. "Artık silahın var. Hatıraları sana hiç beklemediği bir avantaj sağladı. Onu zayıflatacak bir avantaj."

"İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz," diye fısıldadım.

"Yarayacak," dedi. "Yaramalı." Gözlerindeki derin kaygı, kararlı sözlerinin aksini söylüyordu. İlk kez aynı konuda tereddütte kalmıştık.

Dakikalarca öyle durup birbirimize baktık.

Beni rahatlatmak için yaklaşınca koridora çıktım. Hiçbir şey söylemeden koridorda Jeb'in peşine takıldım ama bir günlük olup boynumu sarmalayan dehşetten kurtulamıyorum: Bu oyuncak ya hayatımı kurtaracak ya da sonum olacaktı.

15

KADERİN GELGİTLERİ

Fenere varınca Jeb babamı kuleye çıkardı. Üstüne bir şeyler giydirdikten sonra bana seslendi. Babamın üstünü battaniyeyle örttükten sonra yatağın kenarına oturup botlarımı çıkardım.

Daha bir gün önce aynalar diyarındaydım ama sanki üstünden haftalar geçmişti. Burada zamanın nasıl geçtiğine hâlâ alışamamıştım. Üstelik bu gece ya babam iyileşecekti ya da Kupa Kraliçesi'nin ölümcül kurultay yarışına maruz kalacağımız çok gergin bir gece olacaktı.

Babamın başını okşayarak Jeb'in Morpheus'un planına uymam konusunda hevesimi kırmasını bekledim. Ama o, ay ışığı ve fener duvarları aydınlatırken sessizce bana bakıyordu.

"Bacağını kontrol ettim, zehir yayılmamış," dedi sonunda, Kızıl'ın henüz içine sızmadığı, insanlar diyarındaki kadifemsi

sesiyle. Kızıl'ın henüz kirletmediği tek kalbin benimki olması ironikti. Ondan nefret ediyordum.

"İyileşecek," diye devam etti Jeb. "O tanıdığım en güçlü adam."

Bir an geçmişimdeki çocuğun peril peril yüzünü görünce eski alışkanlığıma kapılıp ruhumu ortaya seriverdim. "Annemin hayatta ve güvende olduğu bir düş gördüm. Galiba rüyalarım aracılığıyla bana mesaj gönderiyor."

Jeb hiçbir şey sormadan duvara yaslandı. Mümkün olmayana inanacak kadar büyü görüp çalışmıştı.

"Peki, babama bir şey olursa... ona ne söyleyeceğim?" derken sesim kısıldı.

"Hayır, Al. Üstesinden gelecek çünkü şu anda rüya gören kişi o."

Başımı salladım. "Umarım rüyasında güvendedir. Umarım onu mutlu eden şeyler görüyordur."

"Muhtemelen balık tutuyor," dedi Jeb, pencerenin yanından. "Eskiden bizi balığa götürürdü ya." Küçük bir kahkaha attı, mutluluktan uzak, acı bir kahkaha. "Bir kova yemi boşalttığın zamanı hatırlıyor musun?"

Gülümser gibi oldum. Sekizinci sınıfa geçtiğimiz yazdı. Babam yemciden bir sürü çekirge almıştı. "Yardım çığlığı atıyorlardı."

Küt küt sesler geliyordu ve seslerin Jeb'in taş duvara parmaklarını vurmasından geldiğini anlamam için o tarafa bakmam gerekmiyordu. "Sana âşık olmaya başladığım zamanlardı."

Omzumun üstünden ona baktım. Yıldızların aydınlattığı dağınık saçlarıyla, hayatımda gördüğüm en gizemli ve en tatlı şeydi. "Bana hiç söylemedin."

Arkasını dönüp dışarı baktı. "O çekirgelere çok üzülmüştün. Sanat için çekirgelere her gün iğne saplayan kız. Oysa balık yakalamak için yemleri kancadan bile geçirememiştin."

"Çünkü mozaiklerimde ölü olanları kullanıyordum. Acı çektiklerini duymak zorunda kalmıyordum."

"Bunu bilmiyordum. Tek bildiğim sende görünenin daha fazlası olduğuydu. Bu yüzden gizli olanı ortaya çıkarmak, satıraralarını okumak için seni çizmeye başladım."

Sırlarımı gerçekten çözmüş gibi beni hep peri olarak çizerdi. Buraya gelince beni çizme yeteneğini kaybettiği, denemeye çalışmak bile onu çok üzdüğü için içim acıyordu.

"Ve baban," dedi Jeb. "Çekirgeleri salmana hiç kızmamıştı. Hemen alüminyum yemleri çıkarmıştı, onları kullanmıştık. Bir babanın böyle davranabileceğini hiç bilmiyordum. Affedici. Nazik. O tanıdığım en iyi adam. Hayatımı bir iki kere kurtarmıştır."

Burnumu çekip elimin tersiyle sildim, huzur içindeki yüzünü seyrederek battaniyeyi babamın çenesine kadar çektim. "Aslında şövalye olması gerekiyordu." Ses tellerim sıkışmıştı. "Ama annem gidince babam bana hem annelik hem babalık yaptı. Bu yüzden sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Oysa en büyük kahraman oymuş." Daha fazla ağlamamak için yüzümü babamın omzuna gömdüm, şakaklarımda hissettiğim nefesi beni rahatlatıyordu. Sabahki kamuflaj boyası tenine sinmişti.

Yatakta yanımda oturan ağırlığı zor fark ettim.

"Al," dedi Jeb fısıldayarak. Dağa geldiğimden beri ilk kez bana bu kadar yakındı. Parmakları kanatlarımda geziniyordu.

"Ailemi geri istiyorum. Senin de Morpheus'un da güvende olmasını istiyorum. Harikalar Diyarı'nı düzeltmek istiyorum."

"Biliyorum."

Sevecenliği bütün kalkanlarımı indirince başımı kaldırıp bütün karanlık korkularımı serbest bıraktım. "Ama Kızıl'ı yeniden içime almaktan ödüm kopuyor." Sebebini söylemeden kısa kestim –kalbim gerçek anlamda parçalanıyordu– çünkü başını çevirmişti.

O ayağa kalkınca yatağın yayları oynadı. "Gidip girişleri kontrol etsem iyi olur."

Bir moral konuşması ya da beni rahatlatmak için sarılmasını beklemiyordum tabii, ama isterdim; hayal kırıklığına uğramamaya gayret ettim.

Kapıya yöneldi. "Biraz uyu, olur mu?"

Başımla onayladım. Yorgunluktan bitkin bedenimin tek isteği babamın yanına kıvrılmaktı. Ama merdivenden inerken ayak sesleri uzaklaştıkça, Morpheus'un planına uymak konusunda neden benimle konuşmaya yeltenmediği kafama dank etti. Babamın durumundan dolayı kendini suçluyordu. Kızıl'la yüzleşmeme hiç gerek kalmadan panzehri alıp getirebileceğini düşünmüştü.

Jeb'in önceliği Harikalar Diyarı'nın eski haline gelmesi falan değildi. Düşündüğü tek şey beni ve babamı sağ salim anneme götürmekti. Ama olur da sarayda yakalanırsa Morpheus'un da dediği gibi ondan geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek büyülerini akıtacakları bir hazne olarak kullanacaklardı.

Babamın yattığı yatağın perdelerini kapatıp merdivenden aşağı koştum. Boş mutfağın önünden hızla geçerken korku ve dehşeti damarlarımda hissediyordum.

Kapıyı sert bir şekilde ittim. "Jeb!"

Neredeyse sarmal merdivenin son çeyreğine gelmişti, üstüne vuran gölgelerden ancak silueti görünüyordu ve kıyıya, kayığa gidiyordu.

"Jeb, bekle!"

Kanatlarımı açıp uçtum ve son adımını bastığı anda yere indim. Kayık ile Jeb'in arasında durduğum, fener ışıklarının ulaşamadığı noktada, çıplak ayaklarımın altındaki kumlar gıcırdıyordu. "Yapma!"

Gerilince kasları dar tişörtünden fırlayacak gibi oldu. "Burası benim mekânım."

"*Senin* hatan değil."

"Mesele kimin hatası olduğu değil. Mesele alınyazısı. Kızıl'a karşı şansı olan tek kişi benim."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

"Bana biraz güven. Biz sanatçıyız. Renkleri tanıyoruz, nasıl karışabildiklerini biliyoruz. Kızıl'ın ve Morpheus'un büyüsü." Dövmesinin parladığı bileğini kaldırdı. "Benimkinin mor olmasının bir nedeni olmalıydı."

Ağzım açık kaldı. "Biliyor muydun?" Etrafımda dolaşırken hayretten donakalmıştım.

"Başından beri biliyordum. Sen ne zaman anladın?" diye sordu direğe bağlı çapa halatını çözerken.

"Odaları gördüğümde."

Durdu. Yüksek sesle soluklandı ve kayığın baş kısmına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp halatı parmaklarına doladı. "Şimdi neden buradan gidemediğimi anladın mı? Eserlerimin bana ihtiyacı var." Yanlış fedakârlığı canımı acıtıyordu. "Bir de şu... nefret. İnsanların dünyası için çok fazla. Birine zarar verebilirim. Jen, annem, sen. Benim babalık gibi olabilirim."

Gözümdeki yanmanın tuzlu havadan olduğunu söyledim kendime. "Hayır. Asla baban gibi olmayacaksın. Onun gibi olmamak için bilinçli tercihler yaptın. Kızıl'ın zehri ruhunu beslese de bana hâlâ nazik davranıyorsun."

"Morpheus'un söylediğine göre bir ay önce, kendi dünyamızda az kalsın seni boğuyormuşum. Resim atölyemde Tumtum suyuyla kafayı bulduğum gün. Benden saklamak için o kadar çaresizdin ki şeytanla geri dönülmez bir anlaşma yaptın."

İçimi büyük bir öfke kapladı. Demek Morpheus ona söylemişti. Sırf bu konuda Jeb'e hiçbir şey söylememesi konusunda ona yemin ettirecek kadar kurnaz olmadığımdan. Eh, sözler konusunda bu kadar saf ve dikkatsiz olmamalıydım. Bundan böyle işime yarayacak yaşam büyüsü sözleri verecektim.

Jeb bu yüzden benim portrelerimi yapamamıştı. Beni neredeyse boğması Kızıl'ın nefretinden kaynaklanmıyordu, kendini suçlu hissetmesiyle ilgiliydi. İçim çekiliyordu ama bunun sebebi tavşan deliğindeki sihirli şişe değil, empatiydi.

Jeb'in parmaklarının arasından kayan halata dalıp gitmişti; erkeksi ellerine rağmen hareketleri çok zarifti.

"Bütün bunlarla uğraşmanı hiç istemezdim," dedim. "Benim yüzümden."

Omuz silkti. "Yarattıklarıma bakınca bundan o kadar da emin olamıyorum."

"Hayır. Mesele burası. Kızıl'ın etkisi. Seni kapıdan geçirmeliyiz. Onun gücünden tamamen arınmalısın. Sonra yeniden kendin olabileceksin."

Başını salladı. "Bu öfkeyi yıllarca bastırdım. Buraya gelip bu dağda saklanınca hepsini dışa vurma fırsatı buldum. Şimdi burada bu kadar saltanatını sürmüşken artık onu kontrol edebilir miyim, bilmiyorum."

Yüzü yine o yaralı küçük çocuk yüzüne dönmüştü. Morpheus yanılıyordu. Jeb benden vazgeçmemişti. Kendinden vazgeçmişti.

Kum ayaklarımın altında gıcırdarken ona yaklaştığım sırada bir gerçeği daha anladım. "Bir dakika... Kızıl'ın büyüsünü başından beri bildiğine göre Morpheus'la oynadın; seninle oynadığını düşünmesine izin verdin."

"Evet." Sırıttı. "Oyunbazı oyuna getirdim. İronik, değil mi?" Gözlerinde bahar yapraklarını hatırlatan ışıltının sebebi kendiyle gurur duymasıydı.

"Kızıl'ın gücünü ona karşı kullanabilirdin. Ona zarar verebilirdin. Ama yapmadın. Neden?"

"Çünkü ona zarar verirsem sen de zarar görecektin."

İtirafıyla dizlerim büküldü. Kayığa geçip yanına oturdum. Kanatlarım kayığın gövdesine yayılmıştı, sıcak kum taneleri ayak parmaklarımı ısıtıyordu. "Bunu nasıl göremediğini anlamıyorum."

"Neyi göremediğimi?"

"Duygularının önceliği bile benmişim. Öfkene hükmedebiliyorsun. O kadar ki, sırf benim arkadaşım olduğu için Morpheus'a zarar vermemeyi *seçtin*."

Jeb'in sırtı kaskatı kesildi. "Dahası var. Sen onunla olmak istedin. Harikalar Diyarı'nda onunla yaşamak istedin. Sonsuza kadar." Halatı umursamaz bir tavırla kalçasına vurdu ama omuzlarındaki ağırlığı gizleyemiyordu.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. "Sen neler söylüyorsun? Verdiğim söz sadece yirmi dört saatlik bir şey içindi."

"Balo gecesi," dedi Jeb ayağa kalkarak. "Ben annene baban için yardım ettikten sonra. Odana geldiğimde." Beni hafifçe dürttü.

Ayağa kalktım, konuşmanın gidişatı yüzünden donuyordum, kollarımı sıvazladım. "Jeb, o öpücüğün hiçbir değeri yoktu. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ama bugün döndüğümde de onun odasındaydın. Elbiselerin buruşmuş, yüzün kızarmıştı."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Demek ki fark etmişti. "Özür dilerim." *Bu yavan özürlerden sıtkım sıyrıldı.* "Galiba dengeyi kuramıyorum. İki tarafım... hep savaş halinde. Seni kandırmaya çalışmıyorum. Onu da."

Suratı asılmıştı. "Oyun oynamadığını biliyorum. Bir erkeği durup dururken öpecek bir kız olmadığını da biliyorum."

"Haklısın. İlki dileğimi geri almak içindi. İkincisi de... yanağımdan öpmesi gerekiyordu. Ama biraz ileri gitti."

"Ah, hadi ama!" Jeb bağırınca yerimden sıçradım. "İşte beni çıldırtan da bu. Kendine de bana da itiraf edememen. Onu öptün çünkü ona bir şeyler hissediyorsun."

Hisler... ne kadar basit bir kelimeydi, oysa sadece hayatı değil kalbi de dağılan yarı yeraltılı bir kraliçe için hiç de basit değildi. Dudaklarımı sıktım.

Sessizliğim Jeb'in yüzündeki huzursuz ifadeyi tetiklemişti... yavaş yavaş gelen bir fırtına gibi.

Arkasındaki kayık sallanırken duygusal karmaşası kendini fiziksel olarak da gösteriyordu. Ahşabın bağlantı yerleri çatırdayınca atladım. Tahtalar çat diye ayrılınca kayığın cılız iskeleti ortaya çıktı.

"Sana anlatmaya çalıştım," dedi üzgün, tekdüze bir sesle. "Kendime güvenemiyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Öfken bana yönelik değildi. Asla da olmayacak."

"Önemi yok. Biz ayrıldık."

"Sana inanmıyorum." Söğüt ağacı odasında çizdiği yüzüğü tişörtümün altından çıkardım. "Bizim için kurduğun bütün hayalleri gördüm."

Dişlerini sıkarak –sırça bir kızmışım gibi– dikkatle omuzlarımdan tuttu; okyanusun ılık akıntısı ayak parmaklarıma değecek kadar beni çevirdi.

"*Kurduğum*," dedi. "Geçmiş zaman."

Bakışlarını yere indirdi, elini kumların üstünde gezdirdi. Her kum tanesi kırmızı bir ışık yayarken iki çukur açılıp ayak bileklerime kadar beni içine çekti. Ayaklarımı tamamen kaplamıştı. Hareket etmeye çalıştım ama kıpırdayamadım.

Hayretle ürperdim. "Jeb?"

"Sevgili güve prensinin bilmediği bir şey daha. İki büyüyü birbirinden ayırmayı öğrendim. Babanı rüyaya yerleştiren kişi bendim. Morpheus sadece bir araçtı. Balo gecesi onun büyüsünü kontrol edememen kötü olmuş. Belki o zaman beni seçerdin. Böylece hayal kurmak yerine bütün istediklerini sana verebilirdim." Yüzüklü kolyemi boynumdan çıkarıp suya attı. Güzelim elmas ve gümüş zinciri birer boya lekesine dönüştü. Geriye yalnızca günlüğün anahtarı kalmıştı.

Ayrıkotu gibi mıhlanıp kalmış, hiçbir şey yapamadan öylece olup biteni izliyordum.

Kolyeyi arkamdan suya attıktan sonra az önceki vakur tavrını takınıp abartılı el hareketleriyle kayığa döndü.

Sesimi toparlayarak, "Ben *seni* seçtim!" dedim.

Arkası dönük, oturduğu yeri temizledi. Esinti dağınık saçlarını uçuşturarak daha da dağıttı.

Elimi arka cebine attım. "Jeb, yapma bunu."

Elimden kurtulup benden uzaklaştı. "Ne yapayım? İstediğini alman için sana yardım mı edeyim?" dedi halatı dolarken. "Peri sevgilin odanda kanatlarını sana dolarken ondan biraz daha zaman istiyordun. Buna değeceğini söyledin."

Nefesim kesildi.

O öpücükten önce koridorda bizi dinlediğini bilmiyordum. Dudaklarımı Morpheus'un yanağına değdirmiş, aramızda geçenleri masumiyet seviyesinde tutmaya çalışmıştım. Ama Jeb bunu görmemişti çünkü Morpheus beni öperken kanatlarını indirmişti. Morpheus ne *istiyorsa* Jeb o kadarını görmüştü. Oysa duydukları gördüklerinden daha kötüydü. O sözler bizzat benim ağzımdan çıkmıştı.

Bazen sözler eylemlerden çok daha gürültülüdür.

Jilet kadar keskin bir yelkovanın tik takları gibi her şeyi kusurlu ve keskin bir şekilde anlıyordum.

"Benden ayrılmak için zamana ihtiyacın vardı," dedi Jeb. "Hem de ben sana evlenme teklif etmişken. Ben sonsuza dek seninle olma hayalleri kurarken sen onunla planlar yapıyordun." Jeb kayığı güçlükle suya indirdi, giysileri ıslanmasın diye hızla içine atladı. Oturdu, yüzüme baktı ve kürekleri eline aldı.

Okyanusun köpüklü akıntısı ayak bileklerimi yalıyor, çoraplarımı eritiyor, bacaklarımı açıkta bırakıyordu. Kaslarımı sıkıp kalçamı çevirdim. Betona gömülmüş gibiydim. Yanızca

benim ne istediğimi *düşünerek* her şeyden vazgeçmiş, hayatına son veriyordu.

Göğsümdeki günlük parlıyordu ama düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki onu kullanacak kadar yavaşlayamıyordum. Aklım da bedenim kadar faydasızdı.

"Dur!" Halatı tutmaya çalıştım ama akıntı kayığı önüne katıp okyanusa sürükleyince halat da parmaklarımın arasından kayıp gitti. "Hepsi yanlış anlamadan ibaret, duydun mu beni? Senden ayrılmak istediğimi falan söylemedim!"

Jeb akıntıyla sürüklenerek benden uzaklaşıyordu. "Niyetin beni yüzüstü bırakmak değilse neden zaman isteyesin ki? Seni anlıyorum. Seni boğmaya çalıştım. Ben güvenilmez biriyim." Küreklere asılıp benden iyice uzaklaştı.

Hayır. Buna inanmasına izin veremezdim. Elimdeki tek silah gerçeklerdi. Fildişi'ne Morpheus ile benim çocuğuma dair düşünü kimseye anlatmayacağıma söz vermiştim. Ancak ölümsüz yaşamımla ilgili konuşabilirdim.

"İki geleceğim olabilir. Biri seninle ve ölümlü dünyada. Diğeri de daha sonra yeraltılı bir kraliçe olarak. Balo gecesi Morpheus'tan ikimiz için zaman istiyordum. İnsan olarak hayatımın bitmesini beklemesini istiyordum."

Jeb kürek çekmeyi bıraktı. Okyanus çalkalanıyor, kayığı daha da uzağa götürüyordu. Fenerin ışığı Jeb'e vuruyor, dudağındaki hızma parlıyordu. "Böyle bir şey mümkün mü?"

Açıklamaya çalıştım. Ölümlülerin dünyasında yaşlanacağımı ama ölmeyeceğimi. Yaşlanıp güçten düştüğümde ölmüş numarasıyla Harikalar Diyarı'na gideceğimi. Tacımı giyer giymez ilk kez kraliçe olduğum yaşa döneceğimi.

Ama sevdiğim insanlardan çok uzun yaşayacağımı, ailemi geride bırakmanın ne kadar acı olduğunu anlatmadım. Bunu söyleyemezdim çünkü Jeb'in acısı beni daha çok endişelendiriyordu.

"Yani herkes öldükten sonra Harikalar Diyarı'na gidecek ve hep on altı yaşında mı kalacaksın?" Sesindeki acılık, diken gibi deliciydi. "Ben ölmüş olacağım. Sen de sonsuza dek *onunla* yaşayacaksın. Benden ne yapmamı bekliyorsun, Al?"

Yumruklarımı sıktım, sandalı yeniden parçalayıp suya düşmesinden korkuyordum. "Bilmiyorum," dedim.

"Ben biliyorum. Saraya gideceğim. Babanın ilacını alacağım. Sonra seni ve Morpheus'u mutlu hayatınıza uğurlayacağım. Yani bu gerçek dünyada yaşlanma meselesini unutup şimdiden sonsuza dek genç kalabilirsin. Kim istemez ki, değil mi?"

"Jeb, hayır!" Ses tellerim bağırmaktan gerilmişti, bu da kıyıdan ne kadar uzaklaştığının kanıtıydı. Birbirimize bağırırken bunu fark edememiştim.

Aslında artık kürek bile çekmeden sürükleniyordu.

Suyun içinde kırmızı bir parıltı dalgalandı, okyanusun altında canlı bir kalp varmış gibi, derinlikleri titreterek aydınlatıyordu. Her titreşimde, Jeb'in sandalı karşı kıyıya daha da yaklaşıyor ve görüş alanından çıkıyordu. Buradaki her şey gibi okyanusu da kontrol ediyordu.

"Ben gidince kum seni bırakacak, böylece babanla kalabilirsin," diye bağırdı uzaktan. "Yarın sabah Morpheus'la Harikalar Diyarı'na doğru yola çıkarsınız."

Hüsran dolu gözyaşlarım kirpiklerimi yakıyordu. İşte yine aynı yerdeydik, mistik ve düşmanca bir dünyada, bizi bekleyen tehlikelere rağmen birbirimizle savaşıyorduk. "Sana ne yapacaklarından haberin bile yok!"

Hızla ayaklarımı çekip bağ dokularım çatırdayana kadar kanatlarımı çırptım. Ne kadar çabalarsam günlük de o kadar ısınıyordu. Jeb'i durdurmaya azmedip küçük kitabı Morpheus'un odasında nasıl sapan gibi kullandığımı hatırlamaya çalıştım.

Kızıl parıltı damarlarıma sızarken okyanusu yarıp akıntının yönünü değiştirdim. İşe yaramıştı, dalgayı savurarak sandalı ken-

dime çevirdim. Fener yanıp sönüyor, kayığın içinde ayakta duran Jeb'i aydınlatıyordu. Bir sörfçü gibi zarif hareketlerle dengede durup kürekleri bıraktı. Aramızdaki mesafeye rağmen, yemin ederim istihzalı gülüşünü görebiliyordum.

Bu durum karanlık tarafımı galeyana getirmişti. O da bu meydan okumayı kabul etti.

"Oyun oynamak istiyorsun, öyle mi?" diye fısıldadım.

Saçları kafasına dolanmıştı. Dövmeli bileğini havaya kaldırınca –mor bir işaret ışığı gibi parlıyordu– benimkinden daha büyük bir dalga yarattı. Su onu karşı kıyıya götürüyordu. Sıra bana gelmişti. Ben de aynısını yaptım ve onu kendime çektim. Sudaki mücadelemiz kızışmıştı, kendinden geçmiş kararlılığımız, duygusal bir boyutta dans ediyordu, ta ki okyanus öfkelenip homurdanmaya başlayana kadar.

Kuvvetle esen rüzgâr saçlarımızı ve giysilerimizi uçuşturuyordu. Sıçrayan sular, çoraplarımı kalçalarımın yarısına kadar eritmiş, eteğimin kıvrımlarını paramparça etmişti. Başıboş dalgalar Jeb'in gömleğine sıçrayarak onu yarı çıplak bıraktı.

Bir parıltı aramızdaki hava kütlesine sataşmaya başlamıştı, görünmüyordu fakat *derinden hissediliyordu*, tıpkı satranç oynadığımız zamanlarda aslında hislerimiz için savaş verdiğimiz gibi. Okyanusu birdenbire öfkelendiren de buydu. Köpüklerle yükselen bir gürültü koptu. Büyümüzden bile daha büyüktü.

Derinliklerdeki devasa kırmızı baloncuğu fark ettiğimde onu durdurmak için çok geç olduğunu fark ettim. Güçlerimiz toplanarak gelgitli bir dalganın patlak vermesine neden oldu. Jeb suya çarptı. Sandal alabora olup Jeb'i suya fırlatmadan önce fenerin ışığında kafasının bir an savrulduğunu gördüm. Sonra dalgaların arasında gözden kayboldu.

Onu öldürdüm.

"Jeb!" diye bağırdım. Su duvarı yönümü değiştirmiş, yıldızlarla kaplı tavanı tamamen kapatmıştı. Yer sarsılınca yere

savruldum. Dizlerime kadar kuma gömülmüştüm, daha da derine batıyordum.

Eğildim. Parmaklarım sızlayıp kanayana kadar çabaladım. Fakat faydasızdı. Dalga bükülüp yay gibi gerildi. Üstünde iki kat dalga daha vardı. Kanatlarımı kendime dolayıp başımın üstüne kaldırdım. Artık darbeye hazırdım.

Su kütlesi üstüme gelip beni altına alarak ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttı. Ağzımdan baloncuklar eşliğinde sessiz bir çığlık çıktı. Kanatlarım bir anda açılıp bedenime çarparak sağa sola savrulmaya başladı. Omurgam bükülüp burkulana kadar nefes alma dürtümü kaybetmemeye çalıştım.

Bulanık su gözlerimi kör etmişti. Burnuma ve kulaklarıma sıcak tuz dolmuştu. Boynumdaki günlük ve anahtarın hâlâ yerlerinde olduğunu görünce rahatladım ama sebebini hatırlayamıyordum. Kollarım, bacaklarım, kanatlarım gevşeyince yığılıverdim.

Belimde hissettiğim sıcak basınç tetikte olmam için beni uyarıyordu. Kum ayaklarımı serbest bıraktı. Jeb beni kollarımdan tutunca birlikte suyun üstüne çıktık.

Nefes almaya çalışarak yuttuğum tuzlu suyu öksürdüm.

Jeb bizi kıyıya sürükledikten sonra yanıma yığılıp öksürmeye başladı. Okyanus, birkaç saniye öncesine kadar bizi ayırmaya çalışan o değilmiş gibi, Jeb'in talimatlarını zarifçe yerine getiriyordu.

Altımda kalan kanatlarımı yerlerine soktum. Kum taneleri tenime batıyordu. Bütün giysilerim yok olmuş, geriye yalnızca iç çamaşırlarım kalmış, onlar da sırılsıklam olup üstüme yapışmıştı. Jeb'in giysilerinin de yok olduğunu fark edince nabzım küt küt atmaya başladı. Üstünde smokin gömleğiyle aynı kumaştan olduğunu tahmin ettiğim mor baksırından başka bir şey yoktu.

Dirseklerinden destek alıp beni kendine çevirdi. Islak ve karmakarışık saçımı yüzümden çekti. Günlüğü ve anahtarı boynumun arkasına attı. Artık aramızda değillerdi.

Çenesindeki sakalın üstündeki su tanecikleri dudağındaki hızmanın etrafını sarmıştı. "Beni bir daha böyle korkutma demedim mi ben sana?"

Belleğim o anda berraklaştı: Harikalar Diyarı'ndaki gözyaşı okyanusunda başımızdan geçenlerden sonra söylemişti.

"Benim için döndün," dedim ona daha da yaklaşarak. Sözlerim bir sene önceki minnettarlığımla doluydu.

Başımı ellerinin arasına aldı. "Her zaman senin için döneceğim, Al," diye fısıldadı.

Bileklerini tuttum, kalp atışlarımızı hissedebiliyordum. "İşte bu yüzden her zaman babandan daha iyi bir adam olacaksın."

Keskin bakışları yumuşadı, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, belli belirsiz bir gözyaşının ılık, tuzlu tadını bıraktı. Tam karşılık vereceğim sırada geri çekildi.

İç geçirerek aynısını yaptım.

Dizlerinin üzerine oturdu, çok da hazzetmediğim o düşünceli halini aldı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Risk aldığım için beni azarlamak üzereydi.

"Umursamazlığım için özür dilemeyeceğim." O ağzını açamadan savunmaya geçmiştim. "Yeraltılı gibi düşündükçe daha uzlaşmacı ve güçlü oluyorum. Bunun nesi kötü?"

"Haklısın." Yanıtı beni şaşırttı. "Karanlık içgörülerini dinlemek, hayatta kalmanın ve bu iki dünyaya hâkim olmanın tek yolu. Şimdi anlıyorum."

Tabii ki anlıyorsun. Tuhaf bir ortaokul çocuğu olduğum zamanlardan bu yana etrafımdaydı. İçimdeki insani tarafı herkesten daha iyi biliyordu. Şimdi tamamen yeraltılı birine dönüştüğü için artık Harikalar Diyarı tarafımın iç yüzünü daha iyi anlıyordu.

Kollarımdaki tüyler, üstünden hafif bir yel esmişçesine diken diken olmuştu.

Ayağa kalktı. Çıplak bedeni yıldızların altında parlıyordu, bütün keskin hatları suyla fırçalanmış, kumla şekerlenmişti. "Üşümüşsün. Sana giyecek bir şeyler bulalım."

Ben elini tutunca gözleri iç çamaşırlarıma kaydı.

"Bunları da nereden buldun?" Belli ki kumaşı tanımıştı. "O karafatma senin ölçülerini nereden biliyor?"

Yüzümü ekşitip elimi çektim. "Ben de baksırın için aynı soruyu sorabilirim. Sen düğme bile dikemezsin. Bu işleri hep Jen yapardı."

Durdu, dişlerini sıktı. Neyse ki o sırada boynumdaki günlük titeyerek ışık saçmaya başlayınca Jeb'in dikkati de dağıldı. Zinciri kendine çevirdi.

"Bu defterin... büyük büyük büyükannenle bir ilgisi olmalı, öyle değil mi?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Onu Kızıl'ın içimdeki sihrine karşı kullandın. Okyanusta nasıl kıpkırmızı parladığını gördüm. Deniz bile kabardı. Ben... ben bile kendimi farklı hissettim."

"Öyle mi?" dedim parlayan dövmesine bakmak için bileğini tutarak.

"Evet. Gücünü hâlâ hissediyorum. Sadece... şimdi daha uysal."

Kaşlarımı çattım. "Bunlar unutmaya çalıştığı hatıralar. Hepsi büyülü. Ondan nefret ediyorlar ve intikam almak istiyorlar."

Günlüğün onun avcunda bıraktığı izè baktık. Jeb zinciri bıraktı, günlük yeniden boynumda sallandı.

"Al, bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Harikalar Diyarı'nı eski haline getirmek için Kızıl'ın senin içine girmesine izin vermek zorunda değilsin. Morpheus hâlâ fark etmemiş olabilir –ya da umursamayacak kadar büyük bir pislik– ama şimdi Kızıl'ın yarattığı yıkımı tersine çevirecek bir anahtarın var. Artık ona nasıl hükmedeceğini de biliyorsun."

Keskin bir nefes aldım. Bunu nasıl düşünememiştim? Harikalar Diyarı'na verdiği zarara karşılık hatıralarını bir çukura gömüp her şeyi yoluna koyabilirdim.

Göğsümde, Kızıl'la yüzleşmem gerektiğini hatırlatan bir dürtü hissettim. Kalbimi onarmam gerektiğini ve aramızdaki bu şeyi bitirmemi. Fakat önceliğim babamı iyileştirmek, sonra da anneme yardım etmek için babamı, Morpheus'u ve Jeb'i alıp Harikalar Diyarı'na gitmekti. Sonra Kızıl'ın toprak büyüsünü tersine çevirecek ve geri dönüp buradaki işimi bitirecektim.

"Tamam." Yeni planı yüksek sesle ortaya koydum. "Önce babamın ilacını alacağız, sonra buradan çıkacağız."

Jeb bana baktı. "*Sen* çıkabilirsin," dedi.

"Jeb, lütfen."

"Benim geri dönmek için bir sebebim yok."

BEN! diye bağırmak istedim ama hiçbir işe yaramayacaktı. "Anneni ve Jen'i unutamazsın, değil mi? Onların sana ihtiyacı var."

Ailesinden bahsedilince gözlerindeki hüznü gizleyemiyordu. "Ben buradayken daha iyiler. Hâlâ onlara göz kulak olabiliyorum... girişlerdeki nöbetçilerle bağlantıdayım. İnsanlar diyarını içeriden koruyorum."

"Yani senin planın kalmak ve Kızıl'ın büyüsünü sonsuza dek yok etmek mi?"

Dişlerini sıktı. "En azından bu şekilde *sonsuza dek* bir şey yapmış olurum." Elini kaldırdı, dile getirilmeyen bir ısrarla fenere doğru yola koyulduk.

İçimde beni boğan kötü bir his vardı: Babam yüzünden. Jeb'i buradan ayrılmaya ikna edebilecek tek kişi bendim. Ona dışarıda yaşanmaya değer, bu korkunç yerden daha iyi bir hayat olduğunu göstermeliydim, ölümlü sınırları beraberinde getirse bile.

Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve yüz yüze gelebileceğimiz şekilde başını eğdim. Kumlu zemin çıplak dizlerimi acıtıyordu.

Yumruğunu kuma gömerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana ihtiyacım olacak kadar insan olduğumu hatırlatmaya çalışıyorum." Elimi pazılarında gezdirdim. Su ve kum taneleri ufalanarak göğüs kıllarının üstünde pırıl pırıl bir iz bırakmıştı. Ona dokunduğumda nefesi kesilmiş, uzun ve siyah kirpikleri zarif bir acıyla kapanmıştı.

Parmaklarımı açıp tenindeki sigara yanaklarını avcumdaki yaralarla eşleştirdim. Kasları küçük kıpırdanmalar ve tüm sertliğiyle yumuşak elime cevap veriyordu.

"Jeb," dedim.

Gözlerini açınca göz göze kaldık.

"*İşte bu yüzden* tam birbirimize göreyiz. Çünkü ikimiz de iyileştirilemeyecek kadar yaralıyız. Sihirle bile."

Gözlerini kırpmıyordu bile.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Yaklaştı, ellerini yere, kalçalarımın hemen yanına koydu. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Midem taklalar atıyordu sanki. "O halde eve gel."

"Ne işe yarayacak ki?" Ağzı birkaç santim uzaklıktaydı ve sorduğum soru dudaklarımı yakıp kavurmuştu. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Çenem gerilmişti. "Haklısın. Çünkü artık ikimiz de yetişkiniz ve değiştik. Çünkü artık her şartta birbirimizi anlıyoruz. Bütün sırlarını gördüm. Sen de benimkileri gördün. Bugünü yaşayabiliriz. Sonsuzluğu düşünmek zorunda değiliz."

Kumlu elini kaldırıp saçımdaki kırmızı boyanın üstünde gezdirdi. "Çok safsın. Morpheus bize izin vermez. Bunu sana asla veremeyeceğimi bildiği için büyülü sonsuzluğunu gözüme gözüme sokacak. Bir insan olarak sana bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey sunamayacağımı bildiği için."

Uzaklaştı ama karın kaslarını saran baksırından yakaladım. Bakışlarını elime çevirdiğinde boğuk nefesini duydum. Sonra gözlerini gözlerime dikti.

"Yanılıyorsun. Sen *zaten* bana en az sonsuzluk kadar büyülü ve olağanüstü bir şey sundun. Bana birlikte yaşlanmayı teklif ettin. Bu Morpheus'un yapamayacağı bir şey." Sakalını okşadım. "Sana evet diyememiştim ama seninle evlenmek istiyorum."

Jeb'in gözleri bir an umutla parladı.

"Bunu hâlâ istiyor musun?" diye sordum.

Ellerini saçımda gezdiriyordu. O kadar gergindi ki başımı acıtmaya başlamıştı. "Hayatımı geçirmek istediğim tek kişi sensin. Aile kurmak istediğim. Ama Morpheus'a bir söz verdin. Yirmi dört saat boyunca baş başa kaldınız. İnsanlar diyarına geri dönmemen için her şeyi yapacaktır." Alnını alnıma dayadı. "Senin için savaşırım, Al. Ölene kadar savaşırım. Sadece büyüm olmadan büyüyle nasıl savaşacağımı bilmiyorum. Artık hiç bilmiyorum."

Yani Jeb'in buradan gitmek istememesinin ve gücünden vazgeçmemesinin sebebi *bendim*. Her zaman bendim.

Yüzündeki acı, içimdeki yaralara dokunuyor, Morpheus'a söz verdiğim gün bana verdiği vaatler, aklımın sınırlarında dans ediyordu. *Sana Harikalar Diyarı'nın harikalarını göstereceğim. Kalbinin öğrenmeye can attığı güzellik ve kaosla sarhoş olacaksın. Seni kanatlarımın altına alacağım ve insanlar diyarını unutturacağım. Harikalar Diyarı'nı da beni de asla bırakmak istemeyeceksin.*

Mesele Jeb'in bana inanıp inanmaması değildi. Duvardaki yazıyı görmüştü. Morpheus hep kazanmanın bir yolunu buluyordu. O, hayatımda gördüğüm en manipülatif ve en stratejik kişiydi.

Fakat eşiyle tanışmıştı. Ya da, daha doğru bir tabirle, onu *yaratmıştı*.

"Bizim için savaşmak zorunda değilsin," dedim Jeb'in dövmesini okşayarak. "Morpheus'un bizi rahat bırakmasını sağlayabilirim."

Kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. Sesim cesur ve kuvvetli çıkıyordu, tıpkı Morpheus'un nasıl üstünlük kazandığına dair sırrını anlatırkenki sesi gibi: *Birinin zayıf noktasını öğrendin mi onu manipüle etmek kolaydır.*

Jeb yüzüme dokundu, bu kadar kararlı konuşmamla sarsılmış görünüyordu.

Yaptığımız anlaşmaya ragmen Jeb'i beni boğduğuna inandırdığını kullanabilirdim. Her zamanki her kelimeyi, eylemi, vaadi kendi lehine çevirecek şekilde manipüle ederek bunu yapmış olabilirdi. Beni çok iyi eğittiğini ve sonunda tam bir yeraltılı gibi düşünmeye başladığımı söyleyebilirdim. *Kendisi gibi.*

Fakat bu intikam için değil, baskı içindi. Morpheus ve ben her zaman aramızdaki işleri yoluna koymak zorundaydık fakat Jeb'in tek bir hayatı vardı. Yeterince perişan olmuştu. Ben onu mutlu eden kişiydim, o da beni. Bu yüzden Jeb'in biricik ömrünü birlikte geçirmeliydik.

"Jebediah Holt," dedim yemin eder gibi elimi göğsüme götürerek. "Her zaman ilkim olacağına yaşam büyüm üzerine yemin ederim... evlilikte ve evliliğin getirdiği her koşulda."

Yüzü, ona Samanyolu'nu ve henüz keşfedilmemiş galaksileri sunmuşum gibi şaşkınlık ve merakla aydınlandı. "Bir dakika, sen az önce..."

O sözünü bitiremeden göğsümde nefesimi kesecek kadar kuvvetli bir ağrı hissettim. Bir an göğüskafesimde bir balık can çekişiyormuş gibi kalbim tekledi. İnleyerek dizlerimi göğsüme çektim.

Jeb kollarımı ovuşturdu. "Al, iyi misin?" diye sordu.

Korkuyla ve yavaşça bedenimi açtım. Bu keskin acıyla başa çıkmak için parmaklarımı kuma gömdüm.

"İyiyim. Sadece kramp." Yalanın tadı da kan gibi kekreydi.

Ya Kızıl beni kontrol etmek için kalbime büyü yaptıysa? Ona boyun eğmemi sağlamaya çalışıyorsa? Ne zaman Harikalar Diyarı'na giden yoldan sapsam kahreden bir acıyla cezalandırılıyordum. Tıpkı geçen sene damarlarımı kukla ipleri niyetine kullandığı gibi.

Onun kazanmasına izin veremezdim. Ertesi güne şunun şurasında bir şey kalmamıştı. Jeb'i bizimle gelmeye ikna etmeliydim. Başaramazsam *ölecekti.*

Acımı unutup elini sımsıkı tuttum. "O yeminin sorumluluklarından beni ancak sen kurtarabilirsin. Morpheus yemini bozmamı asla istemeyecek. Bana hep öğrettiği gibi, kraliçe olmak için büyüme ihtiyacım var. Harikalar Diyarı, Morpheus'un bu dünyada kendi arzularının üstüne koyabileceği tek şey."

Jeb'in ağzı açık kalmıştı. Yarı kahkaha atar gibi, "Kraliçe Kızıl rolünü pazarlık kozu olarak kullanacaksın. Zekice," dedi.

Koyu perçemlerini kenara çektim. "Diplomat olarak büyük bir potansiyelim var, değil mi?" Göğsümde nefes almamı zorlaştıran ağrıyı belli etmemek için muziplikler yapıyordum. Kızıl'ı bulmalıydım. Yaptığı her şeyi geri almasını sağlamalıydım.

Jeb gülümsedi. Gamzelerini ortaya çıkaran tipik Jebediah Holt sırıtışıyla. Ne harika bir avuntuydu. "Seni seviyorum, Kaykaycı Kız."

Lakabımı söylemesi beni benden aldı, ne kadar rahatlatıcı ve sevimliydi. Elimi omzunda gezdirerek, "Bir daha söyle," dedim.

"Seni seviyorum."

"Hayır... diğerini," dedim.

Beni kendine çekti ve dudaklarımız sıcacık, yumuşacık bir öpücükle birbirine kavuştu.

"*Kaykaycı Kız,*" diye fısıldadı saçımı yüzümden çekerek.

Bir kere daha öptük birbirimizi; dokunuşu artık utangaç değil, aksine kendinden emin ve ısrarcıydı. Beni sırtüstü yatırdı, o leziz ağırlığını üstüme verip dudaklarımı araladı. Başını elle-

rimin arasına alıp çene hareketlerinin tadını çıkarmaya başladım. Okyanusun damlalarına teninin tadı karışmıştı. Dilimin üzerinde gezinen çarpık dişleri, vücudunda sevdiğim yerlerini yeniden hatırlatıyordu.

"Seni özledim, Al." Çenemden, boynumdan ve köprücükkemiğimden öpüyor, vücudumdaki kurumuş su izlerini takip ediyordu. Göğsümdeki ağrı, dudaklarının altında daha katlanılabilir olmuştu. İnleyerek kalçamı kaldırdım ama Jeb donup kalmıştı.

"Şişşşt. Duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Okyanusun gelgiti kucakladığı uzakta bir yerde bir ses cümbüşü yükseliyordu: Kanat sesleri, tiz çığlıklar. Başımı kaldırınca akbaba büyüklüğünde bir hayvan sürüsünün bize doğru uçtuğunu gördüm. Cam gözetleme delikleri bulunan, pirinç sakız makinelerine benzeyen başlıklarıyla albatroslar uçarak geliyordu.

"Yarasalar!" diye bağırdı Jeb, üstümden yuvarlanarak. "Fenere git, hemen!"

16

ÖLÜMCÜL KURULTAY YARIŞI

Carroll'un *Parılda, parılda* nakaratı zihnimde dönüp duruyordu ama üstümüze üstümüze gelen yaratıklar, uçarı ve küçük olan her şeyin antitezi gibiydi ve çay tepsilerine de hiç benzemiyorlardı.

Kızgın bir rüzgâr saçlarımızı savurarak üstümüzden geçti. Rüzgârla havalanan toz bulutunda boğuluyordum. Yarasalardan biri inişe geçince Jeb beni arkasına çekti. Kırmızı deri gibi parlayan mutant yaratıklardan biri Jeb'i pençeleriyle kapıp havalandı.

Yarasanın sırtındaki kartal suratlı bir albatros, başlığındaki cam bölmeyi açıp kahkaha attı. "Güneşlenen salyangozları yakalamak kadar basit."

"Seni ahmak. Manti kızı istiyordu!" diye bağırdı bir diğeri. "Unutma, ona el sürülmeyecek!"

"O halde tam zamanında yetiştik," dedi tavuk gagalı bir albatros, kaba bir sesle. Diğer arkadaşları da kahkaha attıktan sonra, hava araçlarını bana çevirdiler.

"Jeb!" diye bağırdım.

"Fenere git!" diye bağırdı Jeb, havada bedenini saran pençelerle boğuşarak.

Asla. Kanatlarımı açtım. Ben Jeb'e uçarken farklı yönlerden gelen üç yarasa üstüme çullandı. O kadar hedefe kilitlenmişlerdi ki albatros binicileri birbirlerini fark etmemişlerdi bile. En yakınımdaki yarasa, kuğu edasıyla boynunu eğdi. Ortasında denizyıldızı şeklinde bir ağız açıldı ve iki metre uzunluğunda sivri dişlerle kaplı sümüksü dokunaçları ortaya çıktı. Dişlerden biri kolyemin ipini koparıp günlüğü kaptı.

İpi geri almak için çığlık atarak elimi yarasanın sivri dişli diline uzattım ama minik defteri yutmuştu bile. Diğer iki albatros da zıt yönlerden hızla bana yaklaşıyorlardı. Son anda suya daldım. Yarasalar çarpışıp binicileriyle okyanusa düştü. Rüzgârla kanatlarımı açıp sudan süzülerek yukarı çıktım.

Yıldızlarla dolu gökyüzünde Jeb'in onu esir alan kuştan kurtulduğunu ve bir dalga bekleyerek yaratığın pençesine tutunduğunu gördüm. Dalga yeterince yükselince Jeb kendini suya bıraktı. Köpüklerin üstünden kayarak geldi, belimden tutup ikimizi de hızla fenerin girişine götürdü.

Hızla içeri girdik, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledik.

Babam hâlâ yukarıda uyuyordu. Jeb'le yavaşça pencereye ilerledik. Acı çığlıklar ve kanat uğultularıyla kulemiz sarsıldı. Duvarlar ufalanıyor, dış cephede büyük yarıklar açılıyordu. Yarasalar açılan yerlere üşüşüyor, kayaları delmeye çalışıyorlardı. Kulenin etrafını kuşattıklarında hava kararmıştı. Sırayla sığınağımıza saldırıyorlardı.

Deniz fenerinin ışığı aralıklarla üzerlerine vuruyor, iğrenç dokunaçlarını ve damarlı kanatlarını ortaya çıkarıyordu. Duvarlar darbelere karşı koyamıyor, kulenin çatlakları giderek büyüyordu.

Devasa kanatların yarattığı rüzgâr yarıklardan içeri içeri giriyordu. Babamın cibinlikli yatağının perdeleri uçuşuyordu ve çıplak bedenim soğuktan donuyordu.

Başka bir yarasa kuleye çarpınca dengede durmakta zorlandım. "Çok fazlalar!"

"Hiç de bile," dedi Jeb soğukkanlılıkla. Gözleri yeraltılı büyüsüyle parlıyordu. Parmağıyla camı süpürünce yerden bir hortum kalkıp fenerin etrafını sardı. "Kum gibi sonsuz bir sürümüz var."

Hünerinden esinlenerek parmağımı şıklattım. "Ve yıldızlar kadar cephaneliğimiz."

Morpheus'un bana öğrettiği hileyle Jeb'in göğüne yeni bir görev verdim: Güdümlü mermiler.

Yıldızlar, alevli kayalar misali, saldırganlarımıza doğru harekete geçip hepsini Jeb'in kum bacalarına sürdü. Çok sayıda albatros hortumdan korunmak için yarasaları suya bırakıp ağırlaşan kanatlarını çırparak kaçmaya çalıştılar. Yıldız füzelerim onları yakalayıp tüylü göğüslerini yırtarak miğferli kafalarını kopardı. Geriye köpüklü dalgalarda yüzen turuncu köz ve siyah külden ibaret leşleri kaldı.

Kum hortumları yarasaları süpürüp götürdü

Toz dağılınca etrafımızdaki keşmekeşi gördük.

Bu kadar korkunç bir şeyden çıkmışken yersiz bir kahkaha attım.

Jeb sırıtarak bana baktı. "Hâlâ iyi bir ekibiz," dedi saçları rüzgârda savrulurken.

"Harikalar Diyarı'nda hiç büyün olmadığı zamanlardaki gibi."

Cevap vermedi, dalgın gözlerle bana baktı. Sonra başını çevirdi, dağılan zemini yokladı. Kule kendini onarırken yarıklar yavaş yavaş kapandı. Geride sadece toz tortusu kaldı.

"Yarasalar yine gelir mi?" diye sordum.

"Binicileri olmadan zararsızdırlar," diye cevap verdi Jeb. "İçeri nasıl girdiklerine bakacağım. Grafiti ordusunun onları durdurması gerekiyordu. Diğer odaların ne durumda olduğuna da bakacağım."

Sesi pek dokunaklıydı. Eserlerini merak ediyordu.

"Önce giyecek bir şeyler bulsak daha iyi olur," diye hatırlattım.

Durdu, beni tepeden tırnağa süzdü. Farkında olmadan kollarımı kavuşturmuştum. Oysa ona verdiğim sözlerden sonra utanmam anlamsızdı. O sırada boynumdaki anahtar bileğime değince çalınan günlüğümü hatırladım.

Jeb, aklımdan geçeni anlamış gibi yüzü asarak, "Günlüğe ne oldu?" diye sordu.

"Kuşlardan biri yuttu. Kızıl'ın hatıraları da böylece gitti."

Bir küfür savurdu.

Korkudan ve mide bulantısından başım dönüyordu. Omzumun üstünden yatağa baktım. Perdeler direklere dolanmış, babamın huzur içinde uyuyan yüzünü ortaya çıkarmıştı.

"Her şey yoluna girecek, Kaykaycı Kız," dedi Jeb. Sesi içten ve yumuşacıktı. Parmaklarını sol kanadımda gezdirirken omurgamdan içimi gıdıklayan kıvılcımlar akıyordu.

"Umarım," dedim.

Bana sarılıp buklelerimi okşadı. "Öyle olacak. Çünkü sen sıradan bir kız değilsin. Güçlü ve cesursun. Kızıl'dan çok daha iyi bir kraliçesin." Çıplak bedeni göğsümü ısıtıyordu. Tepeden tırnağa sıcacık olmuştum.

Dışarıdan bir tıslama duyunca Jeb beni bırakıp içeri süzülen turuncu sise baktı.

Rahatladım, iç geçirdim. "Chessie."

Jeb bu kez de havada süzülen kıvılcımlar için elini kaldırdı.

O sırada küçük yeraltılının sırıtışı belirdi. Aslında somurtması gerekirdi çünkü Jeb'in avcunda ortaya çıktığında tepetaklaktı ve kuyruğu soru işareti gibi kıvrılmıştı. Kuyruğuna mantarlı küçük bir şişe bağlıydı. Etiketinde siyah beyaz bir akrep sineği çizimi vardı ve onun üstünde de *Taş Önleyici* yazıyordu.

"İlacı buldun," dedi Jeb inanmamış gibi.

"Teşekkür ederim!" Küçük şişeyi aldım. O kadar rahatlamıştım ki elimde olmadan gülümsedim.

Tüylü yeraltılı perende attı ama bıyıkları yere iniyordu.

"Ne oldu?" diye sordum fırıl fırıl dönen gözlerine bakarak. "Bekle. Yoksa ilacı *Morpheus* mu aldı?" diye tercüme ettim Jeb için. "Saraya mı gitti? Ama yarın gidecekti."

Morpheus hiç böyle ani hareketler yapmazdı. Tabii Kızıl'la karşılaşmamdan sağ çıkamayacağımı düşünmüyorsa. Uğruna risk alabileceği tek kişi bendim çünkü ben kraliçeydim ve Harikalar Diyarı en büyük önceliğiydi. Dahası... beni seviyordu.

Bu gece onu nasıl incittiğimi hatırlayınca ruhum yaralandı. Üstelik hiçbir şeyden haberi yoktu. "O nerede?" diye sordum.

Cevabı Cheesie'nin gözbebeklerinde gördüğümde dizlerimin üstüne çöktüm.

"Al," dedi Jeb yanıma çömelip yüzüne bakmam için beni sarstsarsarak. "Ne söyledi?"

Çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyordum. "Morpheus yakalanmış. Yarınki Kutsal Şenlik'te gösteri yapacakmış. Kraliçe kalbini hasat edecekmiş."

I

İlacı babamın boğazından döktük, sonra Jeb onu rüya halinden çıkardı. Sonra da sırayla duş aldık, giyindik ve babama o uyku halindeyken olup bitenleri anlattık. Jeb de ben de nişanlandı-

ğımızı söylemedik. Morpheus tehlikedeyken babamla kutlama yapamazdım.

Planımız, sabah kapılar açıldığında ilk iş geri dönmekti. Giysilerimizi akıllıca seçmiştik. Böyle hassas bir görevde suda çözülebilen giysiler seçmek büyük hata olurdu.

Babam ve ben, Bernie amcadan aldığımız ceket ve pantolonu giydik. Jeb de balo smokininden geriye kalanları giydi: Yünlü, lacivert kadife yelek ve lacivert pantolon. Kendi çizdiği dolabından lacivert tişörtünü de alınca takımı tamamlandı.

Babama Kızıl'ın askıda durumu hakkındaki küçük detayı henüz anlatmamıştım. Günlüğü kaybettiğimi de söylemedim. Harikalar Diyarı'nı kurtarmanın tek yolu oydu. Babam bunları bilirse plana uymazdı. Onun iyiliği için ona yine yalan söylemiştim.

Jeb ve Chessie dağdaki odaları kontrol ederken babam sıcak su havuzunda sırılsıklam olmuştu. İlaç taşı çözse de ayağındaki kas ve kemiklerdeki hasar devam ediyordu. Üstündeki giysilerle banuodan çıkıp ıslak saçını havluyla sardı.

"Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum," dedi.

Jeb bunu tahmin etmişti. Rüya halinin yan etkilerinden biriydi. Bir tabak petekbalı çiçeği ile kuru tavşan eti hazırladım. Biraz da kendime aldım. Fenerin ışıkları bizi bir gölgede bırakıyor bir aydınlatıyordu. Babamın tabağını sıyırmasını sessizce izledim. Annem onu Harikalar Diyarı'ndan kurtardığında da böyle aç mıydı? Sonuçta senelerce uykuda kalmıştı.

Jeb ile Chessie döndüğünde babam üçüncü tabağına başlamıştı.

İçinde akrep kanatlı kamuflajımın olduğu çanta Jeb'in elindeydi. Çantanın ipini gevşettiğimde Morpheus'un tepkisini hatırladım. Bu küçücük, sevimli hareketimi ne kadar da küçümsemiş, nasıl da dalga geçmişti. Sonunda kırkayak bacaklarını korunma amaçlı püsküller halinde dikip daha önce katlanan keskin kenarlarını çıkarmıştı.

"Kamuflajlar çantada mı?" diye sordum sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak.

"Sadece iki tane bulabildik." Jeb elindeki boyaları havluya sildi. "Morpheus'un odası viraneye dönmüş. Hepsi öyleydi. Birkaç yarasa grafitilere dolanmış. Albatroslar bu şekilde içeri girmiş olmalı. Okyanusu aşıp dikkat dağıtmak için bazı binicilerini gözden çıkarmışlar. Öncelikle dağda yollarını nasıl bulduklarından emin değilim. KK'nin izine rastlayamadım. Kapıları ve odalardaki her şeyi eritmek için yağmur suyunu kullanmaları gerektiğini nereden öğrendiklerini bilmiyorum." Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama beti benzi atmıştı.

Yarattığın bir şeyin ölümünü izlemenin ne demek olduğunu ben de çok iyi biliyordum. Bir ay önce alevlerin arasında hayatı solumuştum. Sonra okul arkadaşlarımı kurtarmak için o alevleri söndüren de ben olmuştum. Canımdan can gitmiş gibi acı çekmiştim.

Belki de en iyisi buydu. Belki de Jeb'in bu hasar görmüş, karanlık ruhu sonunda dinlenecek ve... bu dünyayı, bütün acıları, endişeleri terk edebilecekti... her şeyi arkasında bırakabilecekti. Söğüt odadaki hayaller dışında. Onlara tutunmasını umuyordum.

"Morpheus'un odasında kalan diğer şey de bu giysi çantasıydı," dedi Jeb beni düşüncelerimden uyandırarak. "İçindeki elbiseden haberin var mı?"

"Zırh," dedim fısıldayarak. Morpheus'un söyledikleri karşısında duyduğum hissizlik halini yaşıyordum: *Bunu Kızıl'la karşılaştığında giymeni isterim. Tehlikeli güzelliğine layık olabilecek tek zırh bu.*

Bir anda yeraltılı sezgilerim uyandı ve kafamda bir teori şekillenmeye başladı. Kamuflajlardan birinin kaybolması tesadüf olamazdı. Albatrosların Jeb'in sanat eserini yok etmesi ve her şeyin eriyip gitmesi de. Geriye sadece çantanın kalması...

Çünkü onlar gerçekti, çizilmemişti. Albatrosların benim için gönderilmesi de tesadüf olamazdı.

Dudağımı ısırdım.

"Al, ne düşünüyorsun?" diye üsteledi Jeb.

Babam sol bacağını eliyle destekleyerek masadan kalktı.

Parmaklarımın titrediğini gizlemek için elimi saçımda gezdirdim. "Morpheus'un her zaman bir kaçış planı vardır. Bu yüzden o kamuflajı aldı. *Bilerek* yakalanmıştır. Bir sebeple ilk planı değiştirmek zorunda kaldı. Belki bir şeylere bilerek izin verdi. Bu gece bu dağda olan her şey, onun peşinden gitmemiz için stratejik olarak planlandı. Muhtemelen yarın o saraya gitmemiz çok önemli ve birimiz... ben... tamamen görünür olmalıyım."

Babam yumruğunu masaya vurunca tabak yerinden oynadı. "Bu intihar olur! Şu ucube festivalindekiler meşgulken bir an önce Harikalar Diyarı kapısına gitmeliyiz."

"Ben gidiyorum." Giysi çantasını topladım. "Neden yakalandığı önemli değil. Kasten ya da değil, yakalandı ve kostüme el kondu. Kendini tehlikeye attı. Onu orada bırakamam. Bana güveniyor."

Açıklamamı bitiremedim... onu kurtarmak zorunda olduğumu çünkü yeraltılı tarafımın ona âşık olduğunu söyleyemedim. Bunu itiraf etmenin yaratacağı bomba etkisiyle uğraşmaya zamanım yoktu.

Babam aksayan bacağına eliyle vurdu. "En azından gerçek bir destek bulmaya çalışmalıyız. Kamuflajsız bir hiçim. Güvercini göndermeyi başaramadık, bu yüzden Bernard buraya gelmek üzere yolu yarılamıştır, bizi arıyordur. Onu bulup yardım isteyebiliriz."

"Bu bütün günümüzü alır," dedi Jeb.

Başımla onayladım. "Morpheus'un o kadar zamanı yok."

Babamın gözkapakları seğirdi. "O düzenbaz yaratık için kendini tehlikeye atmayacaksın..."

"Baba!" Önyargısını görmezden gelmeye çalıştım. Isırıldığında Morpheus'un ona nasıl yardım ettiğini, yalnız kendi halinde, bencil bir peri olarak geçmişte ne kadar inanılmaz ve cesurca davrandığını görmüyordu.

Ayrıca daha derini de göremiyordu, yeraltılı hislerim Morpheus'un Harikalar Diyarı'nın iyiliğini düşünerek bu şekilde hareket ettiğini söylüyordu. Yöntemlerine pek güvenmesem de içgüdülerini ve sebeplerini anlıyordum. Şüphe duymadığım tek şey, sevgili evine bağlılığıydı.

Bizim evimize.

"Al'e katılıyorum," dedi Jeb babamı da beni de şaşırtarak. "Böcek Sürüsü'ne katılmaya hevesli son kişi olduğumu biliyorsunuz." Kaşlarını çatarak bana baktı; Morpheus'a beslediği katıksız nefretten emin olmamı istiyordu. "Taktiklerini beğenmesem de buraya geldiğimizden beri beni hep korudu. Kendi prestiji iktidar hırsı için beni suistimal de edebilirdi. Ne sebeple olursa olsun doğru olanı yaptı. Bu yüzden bile olsa Harikalar Diyarı'nı ona borçluyuz, oraya dönmeyi hak ediyor."

Daha önce Jeb'e Morpheus'un onu araç olarak gördüğünü söylemiştim ama yine de kararlıydı. Benim gücüme ve muhakeme yeteneğime bu denli güveniyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını çevirmeden önce gözlerindeki pırıltıyı gördüm: *Keder.* Bıçak gibi derin bir kesik atarak acıttı canımı. Bunun Morpheus'a söylemediğim hislerim yüzünden olduğunu biliyordum. Aramızda geçen onca şeye rağmen, başka biriyle bir geleceğim olacağını bildiği halde Jeb'le bir hayat istemem, herhangi bir ölümlünün kaldıramayacağı kadar ağır bir yüktü. Tek umudum, zamanı geldiğinde sonumuz ne olursa olsun, bu durumun Harikalar Diyarı'nın kapısına yürümekten alıkoymamasıydı.

Beni paramparça eden bu yoğun duygu kalbime işliyordu. Üzüntümü gizlemek için arkamı döndüm, başparmağımı göğsüme bastırıp merdivenlere yöneldim.

"Ciddi olamazsın," dedi babam arkamdan.

Birkaç kez derin nefes aldım. "Kızıl'la karşılaşma zamanım geldi. Daha fazla saklanamam." İçimde ve Harikalar Diyarı'nda yanlış olan her şeyi düzeltebilecek kişinin o olduğu bilinciyle savaşmaya hazırdım. Bunu kabul etmek beni rahatlatıyordu.

"Bu bir tuzak!" diye bağırdı babam yaralı bacağını sürüyerek. "Yakalanırsan eline ne geçecek?"

Dönüp ona baktım. Jeb, babamın gölgesini ortaya çıkarmıştı. Karanlık yaratık babamın dirseklerini arkasından tutup dengesini sağladı.

"Elime şu geçecek," dedim. "Jeb, Chessie ve ben bu dünyada büyü yapabilen tek varlıklarız. Bu yüzden bizi durduramazsın. Ya bizimle uzlaşıp kaleden çıkacak ve bize destek olacaksın ya da burada kalıp her şey bitene kadar bekleyeceksin. Seni seviyorum, baba ama tehlikede olan benim krallığım ve kraliçe olarak bir sorumluluğum var."

Jeb çizmelerine bakıyordu. Babam yumruklarını öyle sıkmıştı ki akrep sineği zehrinin çenesine kadar yükseldiğine yemin edebilirdim ama tek kelime daha etmedi.

Kulenin üst katında kostümümü çıkarıp kanatlı katlarının yumuşacık yıldız ışığının altında parıldayışını hayranlıkla seyrettim; turuncu, kırmızı ve siyah alevler içinde, birbiriyle zıt gölgeler gibiydiler. Özenle dikilmiş parıltılı yeşil kırkayak bacaklarını, her bir saçağı gevşetmek neredeyse saygısızlıktı. Morpheus bu tercihe alkış tutardı. Aslında tam da benden yapmamı beklediği şeyi yaptığımı hissediyordum.

İşim bitince günlüğün anahtarını boynumdan çıkardım. Artık işe yaramıyordu. Elbiseyi özenle giydim. Sanki üstümde resmedilmişti, kalçalarımı sarıyor, etekleri dizimde kabarıyordu.

Tavşan kürkünden yapılmıştı. Bu elbiseyle, deniz kabuğunun içindeymişim gibi rahattım ve dışı için yapmam gereken tek şey, büyümle kırkayak bacaklarını kaldırıp jilet kadar keskin kanat uçlarını kaldırıp kendimi dokunulmaz kılmaktı.

Daha iyi bir zırh düşünemiyordum. Kızıl'ın ya da Hart'ın karşısına bir şövalye gömleği ve bol pantolonla çıkmayacaktım. Bu kostümle adeta Medusa olacak, amansız bir güzellikle atalarımı taşa çevirecektim. Dikenleri çıkarılmasaydı Kupa'yı gerçekten taşa çevirebilir, Kızıl'ın ruhuna çabucak teslim olmasını sağlayabilirdim. Ama bunun yerine, kalpsiz Kraliçe'nin beni ya da taleplerimi reddetmeden önce iki kere düşünmesini sağlayacak ısırgan bir elbisem vardı.

Kollarımı korumak için kırmızı deri eldivenlerimi giydim, sonra da çorapları ve çizmeleri; mükemmel bir kılıktı. Doğruca bilgelik bekçisinin ağına girmek için mükemmeldi.

Körü körüne hareket etmiyordum. Morpheus'un bir planı olduğunu biliyordum. Tek umudum bu planın kazasız belasız gerçekleşmesiydi.

Yoksa en sevdiğim iki insanı ölüme göndermekle aptallık etmiş olacaktım.

I

Birkaç saatlik uykunun Jeb'in toprağı bizim için değiştirmesinden çok daha önemli olduğuna karar verdik. Sabah olduğunda hava bulutlu ve soğuktu ama en azından dinlenmiştik ve savaşa hazırdık.

Saraya doğru yola çıktık. Jeb ve babamı gölgeleri taşıyordu, bense serin bir rüzgârla yol alıyordum. Morpheus'un gölgesi Jeb'in emriyle arkamdan geliyordu, böylece saraydaki işimiz biter bitmez hepimiz kaçabilecektik.

Güneş ışıkları kaya kadar gri göğü kızıl ışıklarıyla yarıyordu; bunun kötüye işaret olmadığına inanmak istedim. Albatroslar

ya da küçük kuleleri devriye gezen yarasalar bizi fark etmeden saraya varmamız için sarp bir kayalığı daha geçmemiz gerekiyordu ama girişi görebilecek kadar da yakın sayılırdık.

Bir mağara oluşturan kayalıklarla dolu bir çıkıntıya vardık. Ağaçlık bir alandaki ağaçların arkasına zarifçe indim; keşke Morpheus görebilseydi. "*İşin sırrı ayak bileklerinde*," diye mırıldandım.

Chessie gevşek saç topuzumun arkasına kıvrıldı, ensemi gıdıklıyordu. Jeb ile babam hemen yanıma indiler ve küme küme ağaç gövdelerinin arasından etrafı incelemeye koyulduk. Dış duvarları çevreleyen hendekler su yerine külle kaplıydı; ölülerin kalıntılarıyla. Sırtlarında köpekbalığınınkilere benzeyen kemikli yüzgeçleriyle çağlar öncesinden kalma görünen bir yılanbalığı sürüsü kül ve toz içindeki ceset yığınlarının arasında yüzüyordu.

Evdeki evcil hayvanlarıma hiç benzemiyorlardı.

Envai çeşit mutant kalabalığı hendeğin etrafında toplanmış, tıpkı bizim gibi, asmaköprünün açılmasını ve içeri alınmak üzere davet edilmeyi bekliyordu.

Hoş, *davet edilmek* çok da doğru bir ifade sayılmazdı çünkü burası hiç de davetkâr bir yer değildi. Küçük kulelerin üzerinde dev dişleriyle kafatasları, yanlarında kulelerin arasında salınan kuyruk iskeletleriyle sanki birer heykel yığınıydı. Sanki bir ejderha birliği taşların üstünde ölmüş, sonra da taşa dönmüştü. Dış duvarlar doğal olmayan bir şekilde içeri göçmüş, her an içeridekilerin üzerine yıkılacakmış izlenimini veriyordu.

Asmaköprü yüksek, gıcırtılı bir uğultuyla açılırken içim çekildi.

"Oraya gitmeliyiz," dedi Jeb.

Babama döndüm. "Lütfen kızma."

Derin bir nefes aldı. "Nasıl kızabilirim? Annen de olsa aynı şeyi yapardı. Sevdiği birini kurtarmak için her şeyini feda etti. Evet, gerçekten etti."

Ona sarıldım, evime ait bütün kokuları içime çektim. Küçükken omzuna yaslandığımda kendimi hep güvende hissederdim. Bu hiçbir zaman değişmeyecekti. "Teşekkür ederim, baba."

"Elbette," diye mırıldandı babam başımın arkasından. "Anlıyorum. Ama yine de bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

Morpheus'la beraber yanımda kimi getirdiğimi görünce hoşnutsuzluğu daha da artacaktı.

"Seni seviyorum, Kelebeğim," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Bana o kadar uzun sarıldı ki bir süre sonra kendimi çekmek zorunda kaldım.

İç geçirerek Jeb'e döndü, omzuna pat pat vurup demir hançerini ona verdi. "Kızıma iyi bak."

Jeb silahı aldı. "Bütün hamleleri bilen o. Onun bana göz kulak olacağını umuyorum."

Babamın bizi daha fazla oyalamasına fırsat vermeden yola koyulduk.

Hızla ağaçların arasından geçip kayalıkların sonuna vardık ve sarp bir çıkıntının arkasında durduk. Jeb, babamla kalması için gölgesini gönderdi.

Sıraya karışmayı beklerken Jeb bütün hatlarımı hafızasına kazımak ister gibi yüzüme baktı. Siyah saçlarını okşayıp eldivenli elimle yüzüne dokundum.

Adlandırılamayacak duygularla yüklü bakışları daha da yoğunlaştı. "Haydi, seni hazırlayalım, seksi hatun."

Ceketinin içinden tilki kafasına benzeyen tüylü bir maske çıkarıp yüzüme takarken zoraki gülümsedim. Bunu benim için çizmişti, gözçukurlarıma ve yüzümün yarısına tam oturacak şekilde tasarlamıştı. Kulaklar tüylerden oluşuyordu, kelebek antenleri bile eklemişti. Elbisem ve kanatlarım da eklenince bir zamanlar hiç düşünmeden öldürdüğüm böceklere benzemiştim.

Smokininin ve tişörtünün üstüne giydiği kamuflajını düzelttim. Diğer kostümü omzuna attığı kumaş çantanın içinde,

resim aletlerinin yanındaydı ve Morpheus'u bulduğunda ona verecekti. Dile getirmese de içten içe ikizini de bulmayı umduğunu biliyordum.

"Araya karışma zamanı geldi," dedi Jeb, Chessie'nin saç topuzumdan sarkan kuyruğunu içeri sokarak.

Başımla onayladım ona hâlâ gözümü ondan alamıyordum. Ayakta durabilmek için bacaklarıma kuvvet veren tek şey oydu.

"Sakın unutma," dedi. "Plana sadık kalıyoruz. Hart'ı yalnız ele geçireceksin, onu Kızıl'ı vermeye ikna edeceksin, ben de zindanları arayacağım. Kızıl'ı ele geçirince hızlı davran. Bizim için endişelenme. Biz görünmez olacağız, sen de uçabilirsin. Her şey yolunda gidecek. Ters bir şey olursa Chessie'yi yolla, seni buluruz."

Bir kez daha başımla onayladım. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki: *Bana inandığın için teşekkür ederim, ikiye bölünmüş çılgın hayatım yüzünden kendini her zaman tehlikeye attığın için. Seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum...* Ama sadece şunu söyleyebildim: "Dikkatli ol."

"Sen de." Çantayı kamuflajının içine saklamak için kolunun altına soktu, başındaki kapüşonu düzeltti.

Aklına bir şey gelmiş gibi durdu, parmaklarıyla eldivenli elimi tutup beni kendine çekti. "Belki sana bunu söyleme fırsatım olmaz... Birincisi, harika görünüyorsun." Maskemin tüylü kenarlarından hafifçe görünen gözlerime baktı. "İkincisi..." Elimi çevirip eldivenin üzerinden avcumu öptü. "İşte bu, Periler Kraliçesi."

Derin bir nefes alarak boynuna sarıldım. Bana sımsıkı sarıldı, başımdan öpüp geri çekildi ve kapüşonunu başına geçirip gözden kayboldu.

Görünmez parmaklarıyla eldivenli parmaklarıma dokundu, beni irili ufaklı yaratıkların bulunduğu gruba yönlendirdi. Beni yönlendiren elinin verdiği rahatlıkla sıranın sonuna gittim.

Asmaköprüden geçerken giysim şıngır şıngır sesler çıkarıyordu, birkaç metre altımızdan uğursuz fışırtılarla yılanbalığı sürüleri geçiyordu. Chessie saçlarımın içine iyice gömülürken korkuyu ensemde hissediyordum.

Ziyaretçilerden homurtular, kahkahalar, mırıltılar yükseliyor, dikkatimi altımızdakilerden önümüzdekilere yöneltiyordu. Görünürde bir yıl önce Canavarlar Şöleni'nde karşılaştığım yeraltılılara benziyorlardı... insandan ziyade hayvanilerdi ve bazılarının tenlerinden canlı bitkiler çıkıyordu. Ama bu yaratıklar büyülerini kullandıkları için çarpık çurpuk hale gelmişlerdi.

Jeb'in bundan kendini kurtarmak için verdiği mücadelenin de gösterdiği gibi, güce sahip olmak kurtulması zor bir alışkanlıktı. Belki de Kızıl'ın beni ele geçirmesine izin vermem işleri tersine çevirirdi. Bu hareketim ve yeminim Jeb'i güçten vazgeçirebilirdi.

Köprüden indikten sonra küçük, sütunlu bir girişten geçtik ve karşımıza, üç dönümlük bir alana yayılan bir bahçe çıktı. Bahçenin tam ortasında kat kat iskelet çerçeveler yükseliyordu, uzun ve ilmek ilmek dev kemiklerden oluşan hızlı trenleri andıran çerçeveler, ürkütücü bir şekilde kulelerdeki taş kesmiş ejderha kalıntılarına benziyordu. Gördüğüm manzarayla öyle afallamıştım ki neredeyse önümdeki sürüngenin kuyruğuna takılıp düşecektim. Yüzünden kuyruğuna kadar kademe kademe bir hırıltı yayıldı ve yaratık huysuz bir köpek yavrusu gibi bana havladı.

Özür dileyerek birkaç adım geri çekildim.

Jeb omzumdan tutup beni doğrultunca yeniden etrafıma odaklandım.

Ben on yaşındayken insanlar diyarında babamla sirke gitmiştik. Morötesi ışıklı dekorlar, rahatsız edici neon kostümler, dolu dolu bir atmosfer ve karakterler yığınıyla kapkara bir kâbus, tamamen kendine özgü bir dünyaydı. O zaman bütün bu tuhaf ihtişamın içinde kendimi neden rahat hissettiğimi anlayamamıştım. Geçen yıl, Harikalar Diyarı manzaralarının da aynı

özelliklere sahip olduğunu fark ettiğim ve Morpheus'la ikimizi oralarda gördüğüm sayısız rüyaya kadar.

Şimdi bahçede HerhangiBirYer diyarı sakinleriyle çevriliyken o hatıraları düşünmeden edemiyordum. Üstümüze üstümüze inen bulutlu gökyüzü ve alçak duvarlar, daha da kararmış arkaplan, fıskiyelerin, festival çadırlarının ve heykellerin floresan renklerini büsbütün ortaya çıkarıyordu.

Jeb üç kez elimi sıktı, bu bizim sinyalimizdi. Gidişini göremediğim için ben de birkaç sürüngen nöbetçinin elleri kelepçeli, bozayı kafalı bir yaratığa ve yerden bağımsız yükselen maymun gövdelerine eşlik edişini izledim. Kale duvarlarındaki merdivenlerin basamaklarından inmeye koyuldular. Zindanlara gittikleri kesindi.

"Dikkat et," diye fısıldadım Jeb'in çoktan gittiğini bildiğim halde. Chessie'nin saçımın içindeki sıcaklığını hissetmek az da olsa beni rahatlatıyordu.

Bir dizi fıskiyenin önünden geçtim. Türlü yaratıklardan oluşan bir grup, el yapımı enstrümanlarla müzik çalıyor; balkabağından davullar, kerevizden gitarlar, nehir sazlarından flütlerle rahatsız edici ezgiler çıkarıyordu. Parıldayan küçük periler havada süzülerek bale yapıyor, fıskiyelerden fışkıran suyu kendilerini ileriye atmaları için kullanıyorlardı. Sular, çıplak tenlerini haşlayan akıntılara dönünce tiz çığlıklar attılar.

Kendilerini kurtarıp itiş kakış, fıskiyelerin kenarına kondular, su toplayan yerlerini sızlana sızlana tedavi etmeye koyuldular. Arkamdaki hayvansı seyirciler kahkaha atıyor, şiddet duygusuyla mest olmuş gibi bağıra çağıra aşağılayıcı tezahüratlarda bulunuyorlardı. Akıntı normale dönünce periler yeniden fıskiyelerin üstüne çıktılar. Küçük yeraltılılar acıyı arayıp bulma yolunda durdurulamaz bir güdüyle hareket ediyor olmalıydı zira bedenleri tamamen zarar görene kadar buna devam ettiler ve sonunda ölüp kül yığınına döndüler.

Merakımı bastırıp kafamı çevirdim.

Nereye baksam bunun gibi keyfi şiddet görüntüleriyle, sadistçe oyunlarla karşılaşıyordum. Bir köşede, bir açık hava çadırının içinde kedi cinsinden, pullu, yılan yüzlü, çatal dişli yaratıklar alevler içindeki bir çukurun üstüne gerilen tellerin üzerinde yürüyordu. Yumuşak patileri kızgın metalin üstünde cızırdaya cızırdaya yanıyor, kavrulan pullarının ölüm kokuları havayı dolduruyordu. Bundan önce ölen katılımcıların kül yığınları gözüme ilişti.

"Daha hızlı!" diye bağırdı kulaklarından yosun fışkıran tüylü bir yaratık. "Pısırık pısırık yürümek yok! Bize gerçek bir gösteri verin!" Katılımcılar miyavlıyor, ağlıyor, yine de yere atlar atlamaz topallaya topallaya yeniden sıraya giriyorlardı.

Başka bir çadırın içinde yarışmacılar, kabukları parlak, gümüş ve çift başlı jiletler gibi keskin böceklerle dolu bir hendekten sırayla, sürüne sürüne geçiyorlardı. En sonunda vücutları kesilip kanasa bile yarışmacılar yeni bir müsabaka için tereddüt etmiyordu.

O hendekten yalınayak yürüyüp geçmek için kışkırtıcı bir istek duysam da dişimi sıkıp bahçenin ortasına doğru yürüdüm; sürüngen nöbetçiler açık renkli iki cam küreyi –her biri bahçe çadırı kadar büyüktü– yere koyup onları ip ve makaralarla daha önce gördüğüm lunapark treninin üstüne kaldırıyorlardı. Nöbetçiler topları otuz kat yükseğe fırlatılabilecekleri dik, eğimli bir yüzeye yerleştiriyorlardı. Bu görüntü bana Jeb'in babasıyla birlikte yaptığı misket kaydıraklarını hatırlatmıştı ama bunların tek farkı vurarak temizlemek için yapılmış olmalarıydı.

Etkinliği izlemek üzere giderek sabırsızlanan bir kalabalık toplandı. Merak içindeydim ama geride kalıp Kupa Kraliçesi'nden bir ize rastlamak için gözümü açık tuttum. Kimsenin bana bakmadığından emin olduğum bir sırada Nikki'yi aramaya çıkması için sinyal vermek maksadıyla Chessie'nin kuyruğunu

çektim. Onu bulup bana geri gelmesi gerekiyordu. Gölgelere saklanarak uçup gitti.

Üzerinde her bir kasını sergileyen siyah saten bir pantolondan başka bir şey bulunmayan ve Yunan tanrılarına benzeyen uzun boylu bir adam merdivenden çıkıp eğimli ahşap yüzeye adım attı. Dev çerçevenin kenarına yürüdü. Ayakları değil, gümüş toynakları vardı ama elleri insan eliydi.

Pürüzsüz teni bakır gibi parlıyor, fersiz mavi gözleriyle ciddi bir zıtlık oluşturuyordu. Gür, beyaz saçları at yelesi misali omuzlarına iniyordu. Beyaz kaşlarının ortasındaki kemerli, kartal burnundan gümüş renkli, kıvrımlı ve yirmi santim uzunluğunda boynuzlar yükseliyordu.

Muhteşemdi ve belli ki görev başındaydı.

Manti. Gürültülü kalabalığa yaklaştım. Hart ve Kızıl'ı bulmak için en iyi yol oydu.

"İçinizde kralın tacı için bana meydan okuyacak olan var mı?" Derinden gelen ve tatlı bir tınısı olan sesiyle mırıltılar kesildi. "Fırsat bu fırsat." Altın bir tacı havaya kaldırıp gülümseyince köpekdişi keskinliğindeki göz kamaştırıcı beyaz dişleri ortaya çıktı.

Kalabalıktan biri harekete geçti. İnsan gibi iki ayak üstünde yürüyen aslansı bir yaratık yumruğunu havaya kaldırdı. "Size meydan okuyorum!" diye kükredi. İki nöbetçi, ellerinde fenerlerle ona merdivene kadar eşlik ederken loş ışıkta altın renkli kürkü parlıyordu.

Merdivenin tepesine çıkınca nöbetçiler kürelerin üzerinde şeffaf kapılar açtılar ve Manti ile rakibi yerlerine yerleşti. Her biri bir kutunun içinden küçük, tüylü birer yaratık çıkardı.

Hayvanlar pomeranya köpekleri kadar sevimli ve zararsız göründükleri halde mantikorun ve aslan karışımı yaratığın tüyleri diken diken oldu ve bir adım geri çekilerek temkinli bakışlarla ona eşlik edenlere baktı.

Kapılar çarpılarak kapanırken nöbetçilerden biri, "Yarış başlasın!" diye bağırdı.

Rampalar açılıp toplar yıldırım sesiyle kıvrımlı platforma inerken kalabalıktan bağırışlar yükseldi. Manti ile rakibinin küçük hayvanlardan neden korktukları çok geçmeden anlaşıldı. Yaratıkların ters tarafa dönüp dişe dönüşme yetenekleri vardı. Yarışmacılar ısırıklardan sakınmaya çalışırken kürenin her yerine kan sıçrıyordu. Tüylü piranalarla dolu döner bir akvaryuma hapsolmuşlardı.

Yeraltılı duyarlılığım beni tutsak ediyor, bunları izlemek iştahımı kabartıyordu. Yarışmacılar dengede durmaya çalışıyordu –canlı canlı yendikleri ve kendi kanlarının üstünde kaydıkları halde– kürenin hızını artırmaya, yarışı tamamlamaya çalışıyorlardı.

Manti'nin küresi bitiş çizgisine vardı ve içeriden hâlâ ısırmaya devam eden kana doymuş tüylü küçük hayvan kutuya geri konulurken Manti kendini kurtardı. İki nöbetçi Manti'yi ayakta tutmaya çalışıyor, ona şişeden bir şey içiriyorlardı. Derisindeki kesikler hiçbir yara izi bırakmadan mucizevi bir şekilde kayboldu.

Aslanın küresi durunca iki nöbetçi onu da serbest bıraktı. Öylesine kemirilmişti ki kürkü kalmamış, bütün vücudu açık bir yaraya dönüşmüştü.

Seyirciler tezahürata başladı: "*Parçalara ayır! Kalbini göster!*"

Manti uzun bir adım atarak yol gösterdi. Nöbetçiler, bilincini kaybeden aslanı taşlarla çevrili derin bir su birikintisine sürüklediler.

"Korkular havuzuna!" diye bağırdı Manti.

Nöbetçiler aslanı suya attı. Aslan kendine gelince suyun üstünde sağa sola çırpınarak, köpürüp kırmızıya dönen havuzda dehşetle uludu. Derisinden geriye kalanlar bir asit tepkimesiyle yenilip yutuldu ve sonra bir şey onu yakalayıp daha derine çekti. Birkaç saniye sonra bir et parçası yüzeye çıktı. Manti onu şef-

katle eline aldı, hâlâ çarpan kalbi herkese sergilemek üzere altın renkli, saten bir yastığın üstüne koydu.

Dehşete düşmem gerekiyordu. Ama ben öfkeden köpürüyordum. Kraliçe'nin, Morpheus'un kalbine de aynısını yapma planını düşünmek bende cinayet işleme isteği uyandırıyordu. Harikalar Diyarı vahşi ve tuhaftı ama kendine özgü bir çekiciliği de vardı. HerhangiBirYer ise zalimliğin yepyeni bir boyutuydu. Steroidlerin etkisinde bir tımarhaneydi.

Zarif bir kadın salına salına sahneye çıkarken sevinç çığlıkları sağır ediciydi. Kadının saçları ortadan ikiye ayrılmıştı, bir yarısı koyu şarap renginde, diğer yarısı ise ateş kırmızısıydı. Elbisesi de kendisi gibi göz alıcıydı. Aynı kırmızı tonlarındaki büzgüler, siyah tül bir astarın üstünde kat kat toplanmıştı. Yerde ihtişamla yatan bir zebranın çizgilerinin uyandırdığı tatlı etkiyi veriyordu. Dirseğe gelen elbise kollarını, titreyen, parıltılı lima fasulyesi büyüklüğünde kırmızı boncuklar süslüyordu. Ama onlar boncuk değildi. Kadın, elbisesinin kollarına minik perilerin kalplerini takmıştı.

Kanatları benimkilere benziyordu: Opak ve mücevherlerle süslü. Giydiği renklerle uyumlu göz bandı, ışıldayan teni ve başındaki küçük taç da bunlara eklenince kim olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Yüz küsur yaşında olabilirdi ama annemin kız kardeşi olabilecek kadar genç görünüyordu.

Manti yastığı kaldırıp Hart'a uzatarak diz çöktü. "Sizin için, Majesteleri."

Kadın, başına altın bir taç takıp kalbi aldı. Hâlâ atan organı havaya kaldırırken parmaklarından kan damlıyordu.

"Bugün kendini *aslanyürekli* hisseden başka kimse yok mu?" diye sordu kendisiyle düet yaparmış gibi iki farklı oktavla çıkan melodik sesiyle. Belki de sesi Kızıl'ınkine karışmıştı.

Kızıl'ın beni bir yıl önce sözcü olarak kullandığını, sarmaşık gibi damarlarıma sızarak beni sarmalayışını ve beni kukla gibi yönettiğini hatırlayınca başım döndü.

"Aranızda Kral'a meydan okumak isteyen var mı?" dedi Kraliçe bu kez alaycı bir sesle.

Boğazım kurudu. Ya şimdi harekete geçecektim ya da hiç. Yüzümü buruşturarak tilki maskemi çıkarıp attım. Kalabalığın üstünde fener ışıklarında görülebilecek, hiçbir elin ya da pençenin bana uzanamayacağı kadar yükseğe çıkmak için kanatlarımı çırptım.

"Ben *Kraliçe'ye* meydan okumak istiyorum!" diye bağırdım.

Kupa Kraliçesi kanlı, korkunç hediyesini yastığın üstüne koyup kanlı ellerini Manti'nin beyaz yelesine silerken kaşlarını çatarak bana baktı. Birkaç nöbetçi altımdaki seyircileri itip kakarak bana ok atmak üzere hedef aldılar.

Kraliçe'nin saçlarının şarap kırmızısı rengindeki tarafı tutam tutam koyu kızıla dönüştü. "*Silahları indirin! Emrediyorum.*" Kızıl'ın sesi Hart'ın ağzından kuvvetli bir rüzgâr gibi çıkıyordu. Kolunun ön kısmından, Kızıl'ın sahiplenmesinin fiziksel bir kanıtı olarak asma yaprağını andıran bir eklenti çıktı. Sarmaşık nöbetçilere tokat gibi indi. "*Silahları indirin dedim!*"

Yaylarını indirip geri çekildiler.

"Hayır! Sözü geçen benim!" diye bağırdı Hart, bir oktav yükselen sesiyle. Kızıl'ın dokunaçlı çıkıntısıyla güreşirken şarap kırmızısı bukleleri yeniden ortaya çıktı. "Kızı yakalayın ve yaşam-saatini getirin! O çok özel. Koleksiyonumun gurur kaynağı olacak."

Emrini duyunca bir an bocalasam da yakalanmamak için biraz daha yükseldim.

Kraliçe nöbetçilerine işaret verdi. İki sarmaşık eklentisi kollarından kurtulup bileklerine dolandı.

"*Kıza el sürülmeyecek*," diye tısladı Kızıl, sarmaşıklarını Hart'ın beline dolayarak.

Kraliçe sarmaşıklarla boğuşuyorken saçı açık kırmızıdan kızıla geçip duruyordu. Hangi kraliçenin sözünü dinleyeceğini bilemeyen nöbetçilerin ayakları birbirine dolaşıyordu. Manti'nin bile kafası karışmıştı. Hangi kraliçe o bedeni kontrol ederse bağlılıklarının ona olacağını öğrenmelerinin zorluğu buradaydı belli ki.

"*Kız kendi rızasıyla geldi*," dedi Kızıl. "*Tam da Morpheus'un tahmin ettiği gibi. Bedenine zarar verilmemeli. Buraya tören için geldi ve bu korkunç topluluk da buna şahitlik edecek.*" Bu noktada Kraliçe'nin saçı tamamen koyu kızıla döndü.

Tören. Morpheus, Kızıl'a bedenimi ele geçirme ve bu dünyayı terk etme teklifini sunmuş olmalıydı. Bir şekilde Hart'la da konuştuklarını tahmin ediyordum.

Ama törenin bütün bunlarla ne ilgisi vardı?

"Şahitlere ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum," diye bağırdım daha da yükselerek.

Kraliçe'nin arkasında bir hareketlenme oldu. Tebaası ve ona eşlik edenler yolu açınca Morpheus göründü. İlk bakışta kelepçesiz ve sapasağlam olduğunu görünce heyecanlandım. Sonra nasıl giyindiğini, kraliyet topluluğunun içinde evinde gibi göründüğünü fark ettim.

Başını kaldırıp bana baktı

Aynı renkteki çizgili takımını, siyah gömleğini ve kırmızı kravatını tamamlayan uzun, kareli, şarap kırmızısı şapkasını çıkardı. Göz altlarındaki mücevherler kopkoyu bir morlukta parıldayarak göz kırpıyordu. En ışıltılı gülüşüyle güldü: "Aşağı in, aşkım. Utanma. Bütün düğün törenlerinin şahitleri olur. Neden seninle benimki farklı olsun?"

17

KALP MESELELERİ

Biz saraydaki odalardan birine giderken Kupa Kraliçesi de bize eşlik ediyor, saçları renk değiştirip duruyordu. Üç nöbetçi de onun peşinden geliyordu. Bu tablo bir yıl önce Kızıl'ın sarayında ölüm beni Cangaver'in ağzında beklerken Morpheus'la koridorda yürümek zorunda kaldığım anı hatırlattı.

Morpheus sayesinde kurtulduğum bir ölüm, diye hatırlattım kendime.

Morpheus parmaklarını benimkilere dolayıp elimi tutunca yumruğumu sıktım. Büyümü serbest bırakıp ölümcül kamuflajımı giymeyi erteledim. Bu evlilik maskaralığına katlanmamın üç sebebi vardı:

Birincisi: Jeb sarayda bir yerlerdeydi ve nerede olduğunu öğrenmek için soğukkanlılığımı korumalıydım.

İkincisi: Morpheus'un kalbinin idam sehpasında olmaması beni çok rahatlatmıştı, henüz onu boğma gücünü kendimde bulamıyordum.

Üçüncüsü: Morpheus'un yüzündeki ifade, cevapları olduğunu ve işbirliği istediğini söylüyordu. Belli etmiyordu ama bundan fazlası vardı.

Yalnız kaldığımızda işin aslını ondan öğrenecektim. Törenden önce benimle biraz yalnız kalmak istediğini söyleyince onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Kızıl kabul etti ama her adımda ayaklarım daha da ağırlaşıyordu. Ruhunu transfer edebileceğimiz özel bir yere gittiğimiz için uysal davranıyordu.

Günlüğün yaşam gücü olmasa boğulurdum. Tehlike hissine kapıldıkça parmaklarımı Morpheus'unkilere kilitledim. Bakışımı yakaladı, elimi kaldırıp eldivenin üstünden öptü. Beni gördüğüne gerçekten sevinmişti.

Oysa Jeb'e ettiğim yaşam büyüsü yeminini duyarsa bu durum göz açıp kapamadan değişebilirdi. İnsan tarafım her zaman Jeb'e ait olsa da, Morpheus içten içe bunu bilse de öfkeden köpüreceği kesindi. İkisi de bu dünyada birlikte var olmayı öğrenebilirdi ama Jeb büyük bir planla öne çıkarsa işlerin değişmesi an meselesiydi. Sarayda olduğumuz sürece Morpheus'a bunu söylemeyecektim. Konu Harikalar Diyarı ya da ben olduğumda kıskançlığının ve vahşi tarafının ona neler yaptırabileceğini kestirmek zordu.

Döner merdivenden iki kat çıktıktan sonra mermerle kaplı bir koridora girdik. Duvarlarda asılı yüzlerce gölge kutusu, içlerinde farklı büyüklüklerde ve şekillerde çılgınca atmaya devam eden kalplerle koleksiyondan duyulan gururu gözler önüne seriyordu. Her bir kalp atışıyla sanki organlar zindanlarının kapılarını yumrukluyor, cam kapaklar kan kırmızısına boyanıyordu. Bakır ve et karışımı bir koku midemi altüst etti.

Hart'ın bu yaptığı ile böcekleri öldürüp evin duvarlarına asmamı kıyaslamamaya çalışıyordum ama aradaki paralellik dik-

kat çekiciydi. Belli ki koleksiyonerlik kanımda vardı. Kanımda başka ne olabileceğini tahmin etmek bile istemiyordum...

Nöbetçiler bir dizi kapıyı açıp bizi alelacele siyah tüylü bir halı bulunan ve şarap kırmızısı duvarları olan bir odaya soktular. Kraliçe de gönülsüzce bize eşlik ediyordu. Saçlarının kızıllaşmasından kontrolü yine Kızıl'ın ele geçirdiği belli oluyordu. Sağ salim içeri girdiğimizde nöbetçiler koridora çıkıp kapıyı kapattılar.

"*Hart'ın oyun odasına hoş geldin.*" İçimde Kızıl'ın belli belirsiz mırıltısını duydum. Varlığı, izini bıraktığı göğüskafesimin ardındaki hassas alanı iğne gibi deliyordu. Her halükârda beraberinde getirdiği dehşet ve baskı atmosferinden kurtulmak için tüylü korsemi gevşettim. Ondan daha güçlü olmalıydım.

Odayı tanımaya ve silah niyetine kullanılabilecek bir şey bulmaya çalıştım. Oda altın renkli kadife sandalyeler ve duvara dayanmış uzun koltuklarla döşenmişti. Asıl dekor, çalınmış kalplerden oluşuyordu: Hâlâ atan organlar, dehşet verici ama yaratıcı şekillerde resim ve ayna çerçevelerine süs olmuşlardı; Kraliçe'nin elbisesinin kollarındaki gibi, kilimler ve halılar minik perilerin atan kalplerinden boncuk süslemesi haline gelmişlerdi.

İnsanı en allak bullak eden hastalıklı görüntü ise tavanın orta yerinde çarpan kalplerin sarktığı dev avizeydi. İçlerine ampuller yerleştirilmişti, kalplerin içi parlıyor ve beyaz tavan boyunca damar damar ışıklar yayıyorlardı. Büzülen kasların ve kan akışının görüntüsü sonsuz bir döngüye hapsolmuş, duvara projeksiyonla yansıtılan bir film gibi sergileniyordu. Kalp atışlarının birbiriyle uyumsuz ritimlerinin yarattığı titreşim ve kalp atışlarının hareket kattığı tuhaf ışıklarla oda, bilinci olan bir varlık gibiydi; biz de göğsüne tıkılmış birer yemdik.

Cangaver onu yuttuğunda Morpheus da böyle mi hissetmişti?

Karman çorman halde, dirseğini tuttum. Karşılık olarak kanadını benimkilere sarıp beni kendine çekti. Kokusu burnuma doldu.

"Hart'ın istediği tek şey," dedi Kızıl, sarmaşıkları kontrolü sağlamak için Kraliçe'nin elleriyle boğuşurken, *"resimlerine ya da turtalarına dokunmamanız."*

Bir masanın üstünde pasta çeşitleri ve süte benzeyen beyaz bir sıvıyla dolu bir sürahi vardı. Masanın arkasındaki duvarda bir mandalla tutturulmuş boş şövaleler asılıydı. Küçük bir kutunun içinde ise kullanılmaya hazır bir boya takımı vardı. Aklıma Jeb gelince göğüskafesim arkadan bıçaklanmış gibi bir acıyla nefesim kesildi, başım döndü, gözlerim kararardı.

Üzüntümü fark eden Morpheus bir sandalye çekip kanatlarım bir bacağına, kalçam diğerine gelecek şekilde beni kucağına çekti. Gayet rahat bir şekilde bana sarıldı.

"Görüyorsun işte. Tıpkı sana söylediğim gibi." Kızıl'la konuşuyordu, kulağımın dibinden gelen sesi boğuk bir gümbürtü gibiydi. "Birbirimize sırılsıklam âşığız ve geleceğimizi planlıyoruz." Birleşen ellerimizi kucağıma koyunca elbisenin katları hafifçe şıngırdadı. Kalçalarım onun çevik ve kaslı kalçalarına dayanırken hem rahatsızlık hem rahatlama duyuyordum. "Sana söylediğim düğün elbisesini giydi. Bu yeterli bir kanıt değil mi? Şimdi, anlaşmamızın sana düşen kısmına uygun bir şekilde..."

"Ah, hayır," dedi Kızıl, tekdüze bir sesle şarkı söyler gibi. *"Biz evlenmeden olmaz. Anlaşma* bu *şekilde. Beni bir kere kandırdın. Bir kere daha kandıramayacaksın."*

"Biz evlenmeden mi? Biz derken neyi kastediyorsun?" Omzumun üstünden Morpheus'a baktım ama o şapkasının siperliğinin altından yalvaran gözlerle bana baktı. Tepemizde demir kubbe olması insanı çileden çıkarıyordu. O olmasa bu kör oyunu oynamak yerine düşüncelerini doğrudan bana gönderebilirdi.

"Biz, yani içimizdeki üç kişi. Kötücül üçlü." Kızıl kendi zekâsına duyduğu hayranlıkla pis pis sırıtıyordu ve başıboş bir sarmaşık teli saç topumuzun içinden bir kırmızılık çıkardı. Elbisesinin kolundaki kalpler öyle deli gibi atmaya başladı ki tokat sesini andıran sesler çıktı. Saçlarım canlanıp şefkatle onun sarmaşıklarına dolanırken koyu mavi gözleriyle bana bakıyordu. Bu temasın sebebi onun büyüsü değil, benimkiydi ve bu da beni daha çok korkutuyordu.

"Sen ve ben şimdi kendi soyumuz için tahtı sonsuza dek geri alacağız." Kızıl devam etti. *"Ve bana kraliyet görevlerini ciddiye aldığını, Harikalar Diyarı'nda kraliçe olarak yaşamanın önceliğin olduğunu kanıtlamak ve artık ölümlülerin müdahalesine daha fazla izin vermeyeceğini taahhüt etmek için bugün Morpheus'la evleneceksin. Bana birbirinizi sevdiğinizi ve Kızıl Hükümdarlık'ı birlikte yöneteceğinizi söyledi. Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Diğer hayatından ve dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramayan o çocuktan vazgeçtiğini görmeden buradan gitmeyeceğim. Ya da istersen ondan sonsuza dek kurtulmanı ben sağlayabilirim ve atamıza, koleksiyonuna katmak için yanıp tutuştuğu kalbi verebilirim."*

Jeb'in güvende olmamasından korktuğum için cesaretlenmiştim. Hain saçlarımı hızla yana çekip kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Böyle tehditler savurmaya devam edersen seni asla buradan çıkarmam, zavallıcık. İstersen burada kalıp çürüyebilirsin."

"Sevgili nişanlın inadına aldırmayacak kadar Harikalar Diyarı'nı düzeltmek istiyor. Öyle değil mi?"

Şüpheyle Morpheus'a baktım. O da bana baktı ama bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu.

"Anlaşılan çürüyecek olan tek şey benim kontrolüm altındaki özgür iraden," diyerek yem attı Kızıl, sarmaşıkları yerde sürüne sürüne bana yaklaşırken.

Hâlâ öfkenin etkisindeydim, üstündeki yığının bir deniz şakayığının dokunaçları olduğunu düşünerek arkasındaki halıya

odaklandım. Uzun ve boru şeklindeki iplikler Kızıl'ın ilerleyen uzantılarını yakaladı.

Başını kaldırıp hayretle bana bakınca gülümsedim. "Alıştırma yapıyorum. Yine denemek ister misin? Oynayabileceğim bir dolu halı var. Ayrıca hatırladığım kadarıyla senin ruhun *benim* emrimle soldu, şimdi olduğu gibi."

Morpheus'un parmakları ya cesaretlendirmek ya uyarmak için benimkileri sıktı. Emin değildim. Umursamadan Kızıl'ın zehirli gözlerine hırsla bakmaya devam ettim.

"Tüh, ama ben bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak için önlemlerimi aldım. Hâlâ fark etmedin mi?" Kızıl, cansız elini kaldırarak Hart'ı bana çevirdi ve saldığı korkuyu yeniden ateşledi.

Tam o anda, paylaştıkları bedende Hart'ın yeniden canlanmasıyla sendeleyerek yere düştü. Mutasyona uğramış akıl hastaları gibi birbirlerini tırmalayarak, parmakları ve sarmaşıklarıyla sürekli renk değiştiren saçlarını çekerek yerde yuvarlandılar.

Bunu fırsat bilip onu parçalara ayırmak için elbisemin jiletli uçlarını ortaya çıkarmak için yerimden fırladım.

Morpheus beni çekip kucağına oturttu. "Sadece kabuğa zarar verir, iki ruhu da küle çevirirsin," diye fısıldadı kulağıma. Büyü olmadan aklımı okuması inanılmazdı. "Harikalar Diyarı'nı düzeltmek için Kızıl'a ihtiyacımız var. Sabırlı ol, aşkım. Sabırlı ol, acele etme."

Delilik her hareketini etkilese de o hep mantığıyla konuşuyordu. Bütün kartlar, benim kalbimle birlikte Kızıl'ın elindeydi. Beni bozduğunu kabul ediyordu, ona sadece Harikalar Diyarı'nı düzeltmek için değil, benim içimi düzeltmek için de ihtiyacım olduğunu doğruluyordu.

Kraliçe masanın ayaklarına çarpıp sütü devirince gümbürtülü bir ses çıktı. Kızıl üstünlüğü ele geçirmeyi başarmıştı. Ayağa kalkıp Kraliçe'nin kollarını yakaladı ve kızıl saçlarını ince

bir sarmaşık dalıyla düzeltti. "*Nişanlına sahip çık yoksa anlaşma bozulur,*" dedi Morpheus'a. "*Biricik evin için bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.*"

Tam sert bir cevap verecektim ki Morpheus rica mahiyetinde bileğimi sıktı.

Kızıl, dikkatini yeniden bana verdi. "*Bugün ruhumu bedenine buyur edeceksin. Morpheus'la evleneceğiz, HerhangiBirYer'den gideceğiz ve hakkımız olan Kızıl tahta oturacağız. Hem nişanlın balayına gitmek için can attığını söyledi.*" Birbirine dolanan, saten dokunaçlara benzeyen sarmaşık ağının içinden süzülerek hışırtılarla kapıya yöneldi. "*Törene hazırlan. Çok geçmeden dönerim.*"

Morpheus'la beni ardında çarpan yüzlerce kalpten başka hiçbir şeyin olmadığı kilitli kapının arkasında bırakıp gitti; gövdelerinden ayrılmış, odayı sallayan kalplerle ve bizim içimizde birbiriyle güreşen kalplerle.

Ayağa fırlayıp yüzüne baktım. "Balayına gitmek için can atmak mı? Ciddi misin sen?"

"Ah, bu kadar nazlı olma, çiçeğim," diye mırıldandı avizenin sallantılı parıltısının altında baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali olan kusursuz yüzüyle. "Birbirimize dokunmadan duramıyoruz."

Şakası içimdeki yeraltılıyı canlandırmış, umutlandırmıştı. "Bence boşboğazın tekisin."

Beklediğim kendini beğenmiş sırıtışı ya da alaycı tavrı yerine, parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret etti. "Şişşşt, yerin kulağı vardır."

Bu sözlerinin mecaz olmama ihtimalini düşünmek istemiyordum. Yavaşça ayağa kalkıp dikkatle etrafı süzdü. Şapkasını ve eldivenini çıkarıp sandalyenin üstüne bıraktı.

Masadan kumaş bir peçete alıp parmaklarını şarap kırmızısı duvarlarda gezdirirken sabırla bekledim. Odanın son çeyreğinde eline bir şey geçince yaklaşmamı işaret etti. Avcunda bezelye büyüklüğünde beş yaratık geziniyordu. İnsan kulaklarına benzi-

yorlardı ama yengeç bacakları, onları kaldırmak için çok küçük görünen kanatları vardı.

Morpheus onları peçeteye sarıp ezdi ve buruşmuş peçeteyi kapının altından attı. "Kulak keneleri. Söylediğimiz her şeyi kaydedip Kraliçe'ye ileteceklerdi." Beni odanın ortasına götürdü. "Şimdi rahat rahat konuşabiliriz."

Aşırı tepki göstermemek için kendimi tuttum. Ona açıklama fırsatı vermeye çalıştım. "Demek gelinlik, öyle mi?"

Daha önce beklediğim kendini beğenmiş sırıtış geç de olsa kendini gösterdi. "Belki birleşmemiz için gerçekten giymeni istediğim elbise değil ama işimizi görecek. Onu giydiğini öngörmekten memnun değil misin?"

Ona yumruk atmamak için elimi ensemdeki topuza götürüp meşgul etmeye çalıştım. "Onu giymem gerektiğini açıkça söyledin," dedim saçımdaki sarı tutamı altın sarısı dalgalarımın arasına sıkıştırırken.

Morpheus her hareketimi izliyordu, saçımı tek tek topladığım sırada bir an dikkati dağıldı.

"Elbisenin silah olduğunu sanıyordum." Son tokayı da saçıma sokuşturdum.

"Ah, evet, sana çok yakıştığı için silah," dedi Morpheus boğuk bir sesle. Masanın üstüne dökülen süt *şıp şıp* diye sinir bozucu bir sesle yere damlıyordu. Beni ortadaki dağınıklıktan uzağa, duvara dayalı uzun koltuklardan birine götürdü.

Kanatlarımı arkaya uzatıp ortadaki yastığın ucuna iliştim. "Ne olduğunu anlat ve anlatacağın şey iyi bir şey olsun."

Kumaş bir peçeteyi silkti. "Bana hâlâ inanmıyorsun, değil mi?"

"Gazabımla karşı karşıya kalmak istemediğine inanıyorum."

Homurdandı. "Ben her türlü oyuna varım. Beni karşılıksız aşk yüzünden sembolik bir yağmurda düşen kalplerle mi döveceksin? Yoksa beni ay ışığıyla işlenmiş bir dantele sarıp duvara

zincirleyerek ne istersen onu mu yapacaksın?" Mücevherleri bir renk cümbüşüyle parladı: Flörtöz, alaycı ve şeytani.

"Ciddi olur musun? Açıklaman gereken çok şey var."

Mücevherleri zümrüt yeşiline döndü. "Senin de. Öncelikle ben babanın panzehri için kendimi tehlikeye atarken neden Jebediah'yla sahilde yarı çıplak yuvarlandığınla başlayalım."

Dişlerimi sıktım. Beni suçlayamazdı. Bunu nasıl öğrendiğinin tek bir açıklaması olabilirdi ki bu da gece etkinlikleri konusunda iyiye işaret değildi.

"Manti'yle işbirliği yapmışsın..." Ses tellerim zımpara kâğıdı gibi gıcırdıyordu.

Şıp şıp damlayan sütün sesini kesmek için masanın üstünü sildi. "Ona ayrıca geleceğiz. Ama önce sen bizim sözde perimizle evcilik oynarken neler olduğunu öğrenmen gerekiyor. Kraliçe'nin nöbetçileri dün gece babanın iki akrabasını yakalamış. Nikki'yle saraya giderken kapıdan geçirildiklerini gördüm. Kim olduklarını çıkaramadım ama şövalyelerdi ve bir tanesinin gözleri tıpkı babanınkilere benziyordu."

Sinirle ellerimi birbirine doladım. "Bernard amca."

"O iyi."

"Onu bu işe sürüklediğimize inanamıyorum..."

Morpheus koltuğun kolçağına oturdu, kanatları arkasında dalga dalga yayıldı. Siyah dantelli manşetindeki tüyü temizlerken kalp atışlı avizenin ışıklarıyla parlıyordu. "Aslında bunun için Jebediah'ya teşekkür etmelisin. O toprağı değiştirip durmadan önce şövalyelerin aynalar diyarını yürüyerek geçmek için hiçbir nedenleri yoktu. Eski sevgilinin müdahalesi bu dünyanın hassas dengelerini bozarak onu tehlikeye attı."

"Ama seni korumak için yaptı," diye savunmaya geçtim. "Yaban hayatı alaşağı etmek için toprağı değiştirdiğini sen söyledin."

Morpheus elini kalçasına götürdü. "Neden hâlâ bu ölümlüye sırılsıklam âşıksın? Hem de seni bu kadar incitmişken?"

Gözünün içine baktım. "Sen *hiç yapmadın* sanki."

Morpheus beyaza kesen parmak boğumlarına bakıp dişlerini gıcırdattı. "Ben senden hiç vazgeçmedim."

Sesindeki içtenlik beni yumuşatmıştı. "Biliyorum." Parmaklarımı onunkilere dolayınca kasları gerildi. "Ama Jeb de benden vazgeçmedi. O kendinden vazgeçti. Ve bunda senin de payın var."

Morpheus gözlerini devirdi. "Konumuzun dışına çıkıyoruz. Durumun ciddiyetini anlamıyorsun. Hart, yüzyıllardır Harikalar Diyarı girişine saldırmanın, bir rüzgâr tünelini ele geçirip hiçlik deliğinden geçmenin bir yolunu arıyor. Bir şövalye madalyonuna sahip olduğunda yaratabileceği kaosu düşünebiliyor musun?"

Tuhaftı ancak söyledikleri beni bir derece rahatlatmıştı. "Haklıydım... Harikalar Diyarı'nın tehlikede olduğunu biliyordum." Ona inanmış olmam ve beni hayalkırıklığına uğratmaması omuzlarımdaki yükü hafifletiyordu. Jeb ile babamı yok yere tehlikeye atmamıştım.

"Aslında Harikalar Diyarı'ndan fazlası var," diyen Morpheus düşüncelerimi böldü. "Kupa Kraliçesi'nin, Kızıl'ın ruhunu canlı tutmayı kabul etmesinin tek nedeni, Kızıl'ın onu senin buraya gelip beni ve tabii öldüğünü düşünmeseydi Jebediah'yı kurtaracağına ikna etmesiydi. İşte bu yüzden Kızıl bizi ele geçirip HerhangiBirYer'e sürükledi. Teminat olarak. İki kraliçe de Harikalar Diyarı'na geri dönmenin bir yolunu bulmak için seni kullandı, böylelikle Hart'ın orada ölümlüler diyarına giden geçitlere erişimi olacak ve koleksiyonu için insanların yaşam-saatlerinin hasadını toplayabilecekti."

"Yaşam-saatleri mi?" Sözcükleri ağzıma dolayarak tek tek hecelerin tadına baktım. Kraliçe beni ilk gördüğünde yaşam saatimi istediğini söylemişti.

Morpheus odanın dekorunu gösterdi. "Çalınan kalplere verdiği isim bu. Yaşam-saatleri."

Acıyı bastırmak için, ürpererek göğsümü ovuşturdum. Hart benimkinin özel olduğunu söylemişti. Kalbimin zarar gördüğünü anlamış olmalıydı. Belki Kızıl'ın ona ne yaptığını söylerdi.

"Alyssa. Niye böyle solgunsun?" Morpheus kolçağın üstünden kayıp yanıma oturdu. Elinin tersini yanağıma bastırarak ateşimi kontrol etti. "Buz gibisin ama iyi anlamda."

Tenimi yakan elini ittim. "Sadece endişeliyim." *Kelimelere dökemeyeceğim kadar.* Göğsümde bir depo benzin yanarken bedenim nasıl bu kadar soğuk olabiliyordu? Dik durmak için yastıkların kenarını sıkıca tuttum. "Madalyonları geri almalıyız... ve amcamla diğer şövalyeyi buradan çıkarmalıyız."

Morpheus dudağını büzüp bileğimi tuttu ve nabzımı kontrol etmek için eldivenimi sıyırdı. Kaşlarını çattı ama eldiveni tekrar takıp elimi kucağıma koyarken yeterince tatmin olmuş görünüyordu. "Bunun icabına bakıldı. Kıvrak zekâm sayesinde, senin sayende; güvensizliğin sayesinde değil, o kesin."

"Şunu keser misin? Sana güvenmiyor değildim. Henüz birbirimize hiçbir şey için söz vermedik."

"Henüz." Yüzü aydınlandı. "Yani benimle bir geleceği *öngördün."*

Aniden bastıran bir şefkat dalgasıyla boğuştum. Bu yaşsız peri, savaş, stratejiler ve siyaset hakkında bu kadar bilge olduğu halde konu aşk ve ilişkiler olunca nasıl bu kadar çocuksu olabiliyordu? "Şu planının detaylarını anlat çünkü bir planın olduğunu biliyorum."

Çenesi seğirdi. "Aslında plan sayılmaz. Daha çok pazarlık, diyelim."

"Ve rızam olmadan ben de dahil oluyorum." Gözlerimi kıstım. "Bunun bu kadar sık olması ne tuhaf."

Kravatını gevşetip boğazını temizledi. "Öncelikle seni temin ederim ki akrabaların güvende. Manti zindanda bir ayaklanma başlatmak için KK'yi kullandı."

"Bir dakika... yani Manti, Jeb'in ikizini mi ele geçirdi?"

"Evet, Kraliçe onu hediye etti. Manti de peri şövalyeler en iyi askerler oldukları için hevesle kabul etti. Ve bu, resim olarak, bir robottan çok daha fazlası. Manti zindandaki karmaşa sırasında, Kraliçe kalplerini çıkarıp almadan amcanın ve arkadaşının kaçmalarına yardım etti. Neyse ki bir tane madalyonları vardı. Ne yazık ki Hart ona el koymuştu. Onu nöbetçilerine verip saklamalarını söyledi, yani o bile kimin sakladığını, nereye sakladığını bilmiyor. Dolayısıyla Kızıl da bilmiyor. Yani Hart'ın artık Harikalar Diyarı sınırını geçmek için kimsenin yardımına ihtiyacı yok. Ama Kızıl onun bedeninin yarısını kontrol ediyor, onu alt etmek ve madalyonu birtakım... taleplerle ele geçirmek istiyor."

Morpheus'un gözlerinin etrafındaki mücevherler neşeyle parıldayarak solgun bir çay yeşiline döndü. Bu taleplerin içinde bir de evlilik olduğu düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ancak törenin sahte mi yoksa gerçek mi olacağı konusunda hâlâ aydınlanamamıştım.

"Detaylar, Morpheus."

Masaya uzanıp elmas şeklindeki turtaların olduğu tabağı aldı, üzeri nar tanelerine benzeyen kırmızı bir meyveyle süslenmiş olanlardan birini bana uzattı. "Bir şeyler yemen gerekiyor. Hâlâ benim zevkim için fazla kansız görünüyorsun."

Bu erteleme taktikleri karşısında sızlandım. "Turtalara dokunmamamızı söylediler."

Morpheus leziz bir parçayı ağzına atıp çiğnedi. "Çalınan pastalar," dedi bir yandan lokmaları yutarken, "şu anda Hart'ın kaygılanacağı son şey." Tabağı bir kenara koyup dudaklarını peçeteyle nazikçe sildi. "Adamlarının içinde bir hain var."

"Manti." Kaşlarımı çattım. "Kafam karıştı. Birbirinize düşman olduğunuzu sanıyordum."

"Ortak bir hedefleri varsa düşmanlar birbirinin en sadık müttefiği olur." Altdudağıma dokundu, üzerinde meyveli bir jöle parçası bıraktı. Ben buruk jöleyi emerken beni izledi, sonra parmağında kalanı yaladı. Dilini görünce yüzümü ateş bastı.

Sırıttı. "Şuna bak sen. Sayemde yine yüzüne renk geldi."

Somurttum. "Baştan çıkarma faslını geçebilir miyiz? Aşk meşk zamanı değil."

Sırıtmadan duramıyordu. "Aksine, kaçmak için bütün umutlar aşka meşke bağlı. Bu cehennem deliğine düştüğümden beri Manti'yi izliyorum. İflah olmaz bir şekilde Hart'a âşık. Yüzyıllardır ona kur yapıyor, başaramıyor, sonunda ikisi de kendini burada buldu. Bu dünyada kraliyet soyundan gelen rakipleri yok. Sadece bu da değil, Hart burada kendisi olabilir... Zalimce saplantıları, yozlaşma, hepsi buranın barbar sakinleri tarafından kabul görüyor. Bizim dünyamızdan uzaklaşmasına neden olan her türlü eylemine burada saygı duyuluyor. Manti, geri dönmesinin ruhunu paramparça edeceğine inanıyor. Ve onu başka bir krala kaptırmaktan korkuyor. Onu kandırma pahasına da olsa buna izin vermeyecek."

Ona baktım. "Benzerlikler inanılmaz."

Morpheus heyecanlanmış görünmüyordu, bana göz kırptı. "Değil mi? Aşktan gözü kör olmuşların nasıl düşündüğünü bildiğim için onu kandırmam zor olmadı."

"Yani dağdaki baskının arkasında sen vardın, öyle mi?" *Tam tahmin ettiğim gibi.*

"Büyük ölçüde," diye itiraf etti Morpheus. "Manti'ye oraya nasıl gidileceğini, ne alınacağını ve neyin bırakılacağını söyledim. Sen ve Jebediah, seni elden teslim etmekle planımı bozmayı başardınız. Ama ben biliyordum..." Koyu gözleri parlarken yanağımı okşadı. "Beni ölüme terk etmeyeceğini biliyordum. Ben de Chessie'ye Kraliçe'nin kalbimi sökeceğini söyledim."

Hayal kırıklığı ve öfkeden tüylerim diken diken oldu. Ayağa kalkacak oldum ama Morpheus izin vermedi.

"Bu arada bilgin olsun," dedi, "ölümün kıyısından döndüm. Kızıl beni kendi eliyle mi yoksa asmaköprünün altındaki yılanbalıklarına yem olarak mı vereceğine karar veremiyordu. Değersiz hayatıma karşılık onu ikna edecek bir teklifim olduğuna inandırmak için epey dil dökmem gerekti. Sen gelmeseydin şu anda yılanbalıklarına yem olmuştum."

Başımı salladım. "Yani babamın panzehri. Teminat oydu."

"İnsan duyarlılığın Thomas'ı kurtardıktan sonra beni burada bırakmaya razı olmazdı, karanlık tarafının bana duyduğu aşkı bastırsa bile."

Ben bu taktikleri yüzünden ona fırça atmaya hazırlanırken iki eliyle boynumdan tutup dudaklarını benimkilere bastırarak kadife yumuşaklığında bir öpücükle beni susturdu. Öylesine bir öpücükten başka bir şey değildi ancak dudağındaki turtanın tadı ılık ve leziz bir tortu bırakmış, içimdeki yeraltılıya adeta işkence ediyordu.

Geri çekilince tenim ışıldamaya, yüzünü ve yastıkları aydınlatmaya başladı. Ceketinin yakasına yapıştım ama ona ulaşıp ulaşmadığımı bile hatırlamıyordum.

"Artık inkâr etmek yok," dedi sol elini elimin üstüne koyarak. "Gözlerinde ve hareketlerinde aşkı gördüm. Dün sana sarıldığımda anladım, bir de bugün beni kurtarmaya geldiğinde. İşte bu yüzden Kızıl'la madalyon için yaptığım anlaşma bir dalavere ya da pazarlık değil, ilişkimiz için atılacak bir sonraki mantıklı adım."

Yakasını bıraktım. "Mantıklı mı? *Düğün mü?* Ama yalancıktan olacak, değil mi?"

"Kızıl senin içindeyken nasıl numara yapabiliriz? Hayır, gerçek olmak zorunda. Ve ebedi." Zarif bir varlığın içinde çocuksu bir saflık ve dünyevi bir çekicilikle gülümsedi.

Yüzümde sıkıntılı bir ifade belirmiş olmalıydı ki parmağını gözümün önünde gezdirdi.

"Alyssa, muhteşem bir gelecek bizi bekliyor. Göreceksin."

Pek çok sebepten dolayı mümkün değildi. Bunlardan biri Jeb'e ettiğim yemindi. Ama apaçık bir neden daha vardı. "Daha çok erken. Birbirimizi daha yeni tanımaya başladık."

Morpheus'un alnı kırıştı. "Çocukluğumuz beraber geçti."

Sinirle parmaklarımı birbirlerine kenetledim. "O sadece masum bir... oyun... alıştırmaydı. Bir insanın böyle bir bağlılığa hazır olması zaman alır. Zor bir süreçtir."

"Ah. Biz o süreci atlatırız. Bir çiftin geçmişle olan bağlarını yakıp yıkması ve yeni, el değmemiş bir hayata başlaması için ateş çemberinden geçmesi bir yeraltılı geleneğidir. Değerli bir metali saf hale getirmek gibi."

Harikalar Diyarı güneşinin üstündeki görüntümüzü hatırladım: Giysilerimiz kıvılcımlarla tutuşurken yalınayak dans ediyor, tereddütsüzce birbirimize sarılıyorduk.

İçimde bir umut kıpırdanır gibi oldu ama bastırmayı başardım. "Hayır, *mecazi olarak* konuşmuyorum. Vermekten ve almaktan bahsediyorum. Anlamayı öğrenmek ve her koşulda birbirine güvenmekten bahsediyorum. Ben bunu Jeb'le yaşadım, altı yıl boyunca. Ama seninle daha yeni yeni başlıyorum."

Morpheus derin bir of çekti. "Ölümlü tarafın beni anlamaya ve bana güvenmeye başlarken bekleyip Jebediah'nın yanında ikinci keman olmayacağım."

"Sen yedek değilsin. Bizim önümüzde bir *sonsuzluk* var. Oysa Jeb'in tek bir hayatı var. Bu hayatı onunla geçirmem daha adil olur." Gerçeğin etrafından dolaşıp duruyordum.

"*Adil mi?* Bunca zamandır uyanık olduğun her anında yanında o vardı. Bense sadece rüyalarda sana kavuşabiliyordum. Artık gerçek hayatta da seni istiyorum. Bunun için bana binlerce yıl

gibi gelen bir süre bekledim. Birlikte yaşayacağımız sonsuzluğun zamanı geldi."

Eni konu düşünmüyordu. "İçimde Kızıl'ın ruhu varken gerçekten benimle bir hayata başlamak istiyor musun?"

"İkimiz de onu bu dünyadan çıkaracağını biliyorduk." Doğru söylüyordu ama şefkat duygusu sesini yumuşatıyordu. "Onu *hâlâ* yeneceğini de. Değişen tek şey, senin kraliyet sorumluluklarını bir kere daha bir kenara bırakmaman için teminat. Eğer evlenirsek senin Harikalar Diyarı'nı asla terk etmeyeceğini biliyor. Madalyonu vermesi için onu ikna etmemin tek yolu buydu. Düğün resmen gerçekleşmedikçe de onu vermeye yanaşmıyor. Başka seçeneğim olmadığını görmen gerekiyor."

Fildişi'nin görüsü zihnimde, yürümeyi yeni yeni öğrenen bir bebeğin adımları gibi sesler çıkararak yükseldi, en büyük korkumu gün yüzüne çıkardı: Kızıl, istediği her şeyi elde etmenin yolunu bulmuştu. Beni, rüya-çocuğa ulaşmasını sağlayacak tek yeraltılıyla evlendirmek ve bunlar olurken de bedenimde hazır bulunmak. Bizim çocuğumuzu intikam aracı olarak kullanmayı planlıyordu. Ama nasıl?

Ayağa kalkıp geri çekildim. "Bir kez olsun art niyetin olmadığını düşünmüştüm. Artık Ölümfısıltısı'nın etkisi altında değilsin. Kızıl'ın Yeraltı Diyarı'na saldığı yıkıcı akıntıları engellemeye çalışmıyorsun artık. Tek motivasyonun HerhangiBirYer'den ayrılmak, Harikalar Diyarı'nı düzeltmek ve beni yanında tutmak olmalıydı."

"Tek motivasyonum *bu* zaten." Mücevherleri tıpkı insan gözyaşları gibi kristalin en içten tonlarına bürünmüştü.

Çizmelerimi kabarık halıda sürüyerek biraz daha geri çekildim.

Ürkütmemesi gereken vahşi bir hayvanmışım gibi usulca ayağa kalktı. "Alyssa, dört duvarın arasına kapatılmış durum-

dayız. Benden ya da beni her neyle suçluyorsan ondan kaçacak durumda değilsin."

Ofladım. "Kızıl'ın Alice'i tavşan deliğine yollamasının nedeni Harikalar Diyarı'nı temelinden sarsmaktı. Soyuna düşleri ve hayal gücünü katmak istedi, böylelikle yeraltılılar artık insanların diyarına bağımlı olmayacaktı."

Yüzündeki şaşkınlıktan Kızıl'ın bu planını ilk kez duyduğunu anladım. "Bu ondan beklemeyeceğim kadar asil bir amaç."

"Asil değil. Düşleri özgür bırakmasının, onlara herkesin ulaşmasına izin vermesinin hiçbir yolu yok. En çok korkulan, en haşmetli kraliçe olmak için o gücü kontrol etmek istiyor. Evet. Evet, işin aslı bu." Tepeden tırnağa ürperdim, bundan sonra söyleyeceğim şeyi düşünmek bile korkunçtu. "Oğlanı bu şekilde kullanmasına izin vermeyeceğim."

"*Oğlanı mı?*" Cılız bir nefes alırken sorduğu soru ağzından kayıp gitti sanki.

İçime hem soğuk hem sıcak bir panik dalgası yayıldı. Söylediğimi artık geri alamazdım. Kendimi farklı hissedip hissetmeyeceğimi, gücüm solup giderken bunu fiziksel olarak anlayıp anlamayacağımı görmek için nefesimi tuttum.

Ama hiçbir şey olmadı. Bir anlık bir düşünceyle şövalenin üstündeki kâğıtları alıp havaya fırlattım. Yeminimi bozmadığımı fark ettim; çocuğumuzu belirgin bir şekilde dile getirmemiştim. *Oğlanı*, belirsiz bir ifadeydi. Yeraltılı yeminlerinde kelimeleri nasıl kullandığın esastı.

Aslında düşününce, Fildişi'ne öngörüsünü kimseye *söylemeyeceğime* dair söz vermiştim; ama kimseye *göstermeyeceğimi* söylememiştim.

Şövalenin yanında durdum. Zaten Kupa Kraliçesi'nin pastalarını mahvetmiştik. Birkaç boya kalemi kutusunu açsak ne olurdu ki?

Morpheus arkamdan dolaşıp kanatlarımın üstünden bakıyordu, öyle yakındı ki giysileri elbisemin uçlarına takılıyor, şıngır şıngır sesler çıkarmasına neden oluyordu. Heyecanını hissedebiliyordum.

Eldivenlerimi çıkardım. Üç rengi –kırmızı, mavi, siyah– açıp bir tanesine parmağımı daldırdım, soğuk yapışkan madde parmağıma bulaştı. Mozaik yapmaya başladım. Kafamın içinde gördüklerimi boya ve kâğıtla resmetmek kolay değildi. Bende Jeb'in yetenekleri yoktu; hafif fırça darbeleri, incelikli şekilleri ve yerçekimi duygusu yaratan çizgileri çekme becerisi. Ama elimden geleni yaptım, kraliçe kıyafetimle kabataslak bir görüntümü, takım elbisesiyle Morpheus'u ve gözlerini benden, mavi saçlarını ve kanatlarını babasından alan küçük bir oğlan çizdim.

Ben daha başımızdaki taçların son rötuşlarını bitirmeden Morpheus geri çekildi, şapkasını ve eldivenleri bıraktığı koltuğa kendini atıp onları ezdi. İlk defa onları umusamıyormuş gibi görünüyordu.

Şakak ve yanaklarındaki mücevherler derin ve krallara yaraşır bir asaletle parlıyordu, çıldırmış gibiydi. "Onu görmüşsün," diye fısıldadı.

Cevap vermedim.

"Ne zaman? Nasıl?" diye sordu.

Ağzımı sımsıkı kapadım.

Boyun eğerek çenesini kilitlemesinden, bir yaşam büyüsünün kaygan zemininde gidip geldiğimi anladığı belli oluyordu.

"Ah, Alyssa," diye mırıldandı. "Sana o kadar uzun zamandır söylemek istiyordum ki. Bunun seni korkutmasından çekindim. O bütün çocuklardan daha özel. O bizim dünyamızı kurtaracak. Herkese nasıl hayal kurulacağını ve düşleneceğini öğretecek." Yüzüne yine o coşkulu, tuhaf parıltı gelmişti. "Bir isim listesi yaptım. Ayrıca yeteneklerini yönlendirmemizi sağlayacak o kadar çok oyun var ki."

"Mutlu olmasını istiyorum, Morpheus. Her şeyden çok. Çocukluğunu yaşamasını."

Yüzündeki çizgiler yumuşayarak yoğun bir şefkat ifadesine büründü. "Tabii ki. Ona her gece ninniler söyleyeceğim. Sen... sen ona dünyaya masumiyetle bakmayı öğretebilirsin. Onu çok seveceğiz. Üstüne titreyeceğiz. Aksi imkânsız zaten. Güzelliğini gözümün önüne getirmeden edemiyorum, ikimizin mükemmel bir karışımı olacak." Morpheus boyaya bulanmış ellerimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. Üçlü boya karışımı tenine bulaşınca parmaklarımızı yan yana tuttuk, renkleri tenime uyum sağladı. "İçimizdeki bütün renkler harikulâde bir gökkuşağında buluştu."

Ya oda puslanmıştı ya da tuhaf aydınlatma yüzünden öyle görünüyordu.

Morpheus beni hızla kucağına çekti ve çenesiyle başımı okşayarak tütün kokulu sarılışıyla beni güvenli kollarına aldı. Bu zamana kadar yaşadığımız en tatlı andı bu. "Artık nereye ait olduğunu biliyorsun, Alyssa. Senin yerin benim ve çocuğumuzun yanı."

Kızıl, göğsümün içini bütün kötücüllüğüyle çekiştiriyor, kalbimi oyuyordu. Hülyalı bakışlarını görmek, yüzünü ellerimin arasına almak ve çenesinde boya lekeleri bırakmak için başımı geri attım.

"Görmediğin de bu işte," dedim tekdüze bir ses tonuyla. "O *bizim* olmayacak. Evet, yeraltılı bir yarı insan getireceksin. Belki de bütün mesele bu. O hayatı paylaşacak kişi ben değil, Kızıl olsa bile. Yeter ki Harikalar Diyarı tıkır tıkır işlesin."

"Hayır." Bir anda ikimizi de yerden kaldırınca irkildim. Ezilmiş şapkasını ve eldivenlerini yere fırlatıp beni sandalyeye oturttu, önümde eğilip ellerimi tuttu. "Benim tek kraliçem sensin. Harikalar Diyarı'nı düzeltir düzeltmez onu buradan süreceğiz. Bir çocuğun tohumları bile atılmadan önce. Sana *söz veriyorum*."

Bunu istediğine yürekten inanıyordum ama en büyük kozumu kaybettiğimi, yorgunluktan bitip tükendiğimi bilmiyordu. "Günlük gitti. Onu yenmek için tek şansım o günlüktü." Neredeyse ona Manti'nin fedailerini gönderdiği için bunun onun suçu olduğunu söyleyecektim ama şu noktada onu suçlamanın ne faydası vardı ki?

Morpheus başını salladı. "Geçici bir çözüm olarak en iyisi oydu. O anılar hâlâ senin içinde uykudalar. Onları uyandırabilir, Kızıl'ı güçten düşürebilirsin. Yine aynısını yapmayacak mısın?"

Gerilmiştim. "Kalbim... o kadar güçlü değil. O içimdeyken. Bana bir şey yaptı. Bundan eminim."

Parmaklarımı çenesinde gezdirerek az önce parmaklarımı boyadığım kırmızı, mavi, siyah lekeleri çenesine bulaştırdı. Belli ki kendimi kaybettiğimi düşünüyordu. "Korkuyorsun. Ama artık oğlumuzun ne kadar özel olduğunu bildiğine göre, şimdi sen de benim gibi ona taptığına göre, her zamankinden cesur olmalı, birlikteliğimizi artık kabul etmelisin."

Ellerimi hızla geri çektim. Beni duymuyordu. "Bugün seninle evlenemem."

Dişlerini gıcırdatarak ayağa kalkıp bana tepeden baktı. "Yani değersiz insani güvensizliklerin bir kere daha bütün bir dünyanın iyiliğine baskın geliyor, öyle mi? *İki* dünyanın da? Hart'ın insanlar diyarındaki her duvara en sevdiği süslemeyi asmasına izin mi vereceksin? Harikalar Diyarı'nın ölmesine izin mi vereceksin?"

"Ben sadece o madalyonu almak ve Kızıl'ı buradan def etmek için başka bir yol bulmamız gerektiğini söylüyorum."

Nabız gibi atan ışıklar boya lekeli yüzünde parıldıyor, onu ürkünç ve tehlikeli bir kamuflajla renklendiriyordu. "Sen ve kahrolası başka yolların. Bunun aramızda olup bitenlerle ya da olmayanlarla bir ilgisi yok, öyle değil mi? Bu evliliğe engel olan başka bir şey var... Bana söylemeye korktuğun bir şey."

Duraksadım.

"Alyssa!" Omuzlarımdan tutup beni çekince sabrım taştı.

İtirafım dudaklarımdan dökülüverdi. "Jeb'le evlenmek için yaşam büyüsü yemini ettim. Seninle evlenirsem bütün güçlerimi kaybederim... sonsuza dek."

18

KRİZALİT

Morpheus, rahatlatıcı olmaktan çok tehditkâr dokunuşlarla ellerini omuzlarımdan bileklerime indirip boyaları tenime bulaştırdı.

Sonra ceketinin cebinden bir mendil çıkarıp hiç konuşmadan boya lekelerini silmeye koyuldu. Hassas dokunuşları tüylerimi diken diken ediyordu. Yüzünü ve ellerini ovuştura ovuştura sildikten sonra mendili cebine sokuşturup buruşmuş şapkasını yerden aldı.

Siyah kanatlarıyla hızla dönüp her adımında kırmızı ve şarap renkli döşemelere basarak çekip gitti. İnce kasları, terzi işi takım elbisesinin altında akıcı ve güçlü çizgiler oluşturarak hareket ediyor, nabız gibi atan ışıkların etkisiyle daha da abartılı bir görünüm kazanıyordu.

Kesin ve kontrollü davranıyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu. Bütün o zarafetin ve kendini tutmasının altında bir

vahşi saldırmaya hazırlanıyordu; akrep sineği olup uçmaya ve Jeb'i sokmaya hazırlanan bir krizalitti.

Bir kez daha salona bakıp nasıl ağlar örebileceğimi hesapladım. Sayısız imkân vardı ama onu tekrar hapsetmek için acelem yoktu. Haftalar boyunca büyüsü olmadan hapsedilip aşağılanmışken bunu yapmayacaktım.

"Yaşam büyüsü yeminini bu kadar hoyratça nasıl kullanabilirsin?" Hırıltılı sesi, sessiz planımı bozmuştu. Sorduğu soru, zehirli bir mızrak gibi göğsümü dağlıyor, sanki içimde kızgın bir balmumu yanıyordu.

Avcumdaki ve parmaklarımdaki boyalara baktım, sonra çocukluğumuzdan bahsederken ellerimde bıraktığı renkli parmak izlerini görünce duygulanıp elimi çevirdim. "Bunda hoyratça bir şey yoktu. Jeb'in ölümlü hayatını paylaşmama izin vermeni garanti altına almamın tek yolu buydu... Bu dünyadan ayrılması için ona umut vermenin tek yolu."

Morpheus durdu. Bütün dikkatini bana vermişti. "Yani tek bir yeminle ikimizi de kandırdın." Uzun, siyah kirpikleri titrerken yaralı bakışlarında bir hayranlık pırıltısı belirdi; hayatım boyunca, onu her mutlu edişimde beliren o tanıdık ifade. Parıldayan mücevhelerinin koyu ve kızgın kızıllığı her türlü hayranlığı maskelemesine rağmen. "Daha acı bir ironi olamaz. Seni ne kadar iyi yetiştirmişim meğer..."

Küçük bir uğultuyla cümlesi yarım kaldı, odadaki ritmik kalp atışı seslerinin içinden geliyordu bu uğultu. İkimiz de görmüştük: Hemen gözümün önünde havada uçuşan, anlık bir karmaşa yaratan bir kulak kenesi.

Morpheus onu şapkasına hapsetmeye çalıştı ama kene aramızda zikzak çizip sesimi mükemmelen taklit ederek, *"Jeb'le evlenmek için yaşam büyüsü yemini ettim. Seninle evlenirsem bütün güçlerimi kaybederim... sonsuza dek,"* dedi.

Böcek, ben ona sağlam bir darbe indirmeden önce söylediklerini bir kez daha papağan gibi tekrarladı. Alçaldı, sonra kapıya doğru uçtu. Morpheus sıçramış ama geç kalmıştı. Kene kapının altından uçup gitti.

Morpheus bana ters ters bakarak şapkasını başına geçirdi. "Jebediah'nın bu sarayda bir yerlerde olduğunu zannediyorum. Artık yeniden ona ait olduğuna göre buraya yalnız gelmene izin vermez."

Şapkasının altındaki karartıdan gözlerini görmeye çalıştım. "Peki, senin niyetin ne?"

"O kulak kenesi benden önce Kızıl'a ulaşırsa başı büyük belada demektir."

Jeb konusuyken iki kötülükten daha tercih edilebilir olanın Morpheus olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Kamuflajı var, zindanda seni arıyor."

Morpheus'un yüzü karardı. "Sakın bu odadan çıkayım deme. Zaten her şeyi mahvettin, bir de etrafta dolaşıp işleri daha da yokuşa sürme."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan kapıyı açıp çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Nöbetçilerle tartışmaya başladı, sonra gözetim altında değilmiş gibi konuşarak, "HerhangiBir-Yer için en büyük tehlike olduğum düşünülürse ardında sihirli emanetin olduğu kahrolası kapıyı kilitlemelerini" salık verdi.

Sonra Kraliçe'yi bulması gerektiğini bahane ederek çekip gitti.

Kararlı adımlarının sesi koridorda giderek uzaklaşırken zihnimde onu acele ettiriyordum. Kulak kenesi, Kızıl'a rapor vermeden onu yakalamak zorundaydı ama daha da acili, başına bir şey gelmeden Jeb'i bulması gerekiyordu.

Jeb'i... korumak için alelacele gittiğine inanmak istiyordum... Onu kıskandığı, safdışı bırakıp yeminimi geçersiz kılmak istediği için değil. Son bir ayda birbirlerine daha anlayışlı olmuşlardı. Birbirlerinden asla hazzetmeyeceklerdi ama defalarca birbirlerinin

hayatını kurtarmış, birlikte çalışmayı öğrenmişlerdi çünkü ikisi de beni seviyordu.

Morpheus'un geleceğimizi bugünden başlatma arzusuyla hareket etmediğine inanmak zorundaydım. Romantik idealleri-ne kapılarak hareket etmediğine: Harikalar Diyarı'nın vahşiliği kadar şiddetli ve tahmin edilemez hisler ve haraketlerden oluşan güdülerle. Şefkatini ve doğru olanı yapmak için nasıl çaba gösterdiğini daha önce görmüştüm.

"Ona inan," diye fısıldadım kendi kendime. "Bir gün senin kralın olacak."

Yerimden kıpırdamamamı söylemişti. Farkına varmadığı şeyse zaten başka şansım olmadığıydı. Hapishanemi terk edemeyecek kadar güçsüz ve sersemlemiş vaziyetteydim.

Şövaleye döndüm ve çizdiğim şey anlaşılmaz hale gelene kadar boyaları parmağımla dağıttım. Kızıl'ın bir çocuğumuz olmasını istemesi yeterince kötüydü zaten. Bedenimi ele geçirip çocuğu da sahiplenmeye başlarsa ondan kurtulmak çok daha zor olacaktı.

Parmaklarım küçük oğlumuzun resminin üstünde gezinip onu belli belirsiz bir noktaya dönüştürürken kalbimdeki batma hissi daha da acı veriyordu. Dilimde bakır tadı vardı. Elimle ağzımı kapayıp öksürdüm. Elimi çektiğimde parmaklarımın arasında taptaze bir kan lekesi gördüm. Nefes almaya çalışırken iki büklüm oldum.

Oda binlerce kalbin atışıyla sarsılıyordu. Şarap kırmızısı ve siyah şeritler, parıldayan ışıklara karışıyordu. Bütün uzuvlarım ağrıyordu. Yükümü hafifletmek için kanatlarımı içime çektim ama omurgam bükülüp gözlerim kararark dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimi kapayıp nefes almaya odaklandım. Karnımın üstüne yatıp tüylü halıyı yanaklarıma yastık yaparken bilincim puslu ve donuk bir görüntünün sıcaklığında kayboldu...

Bedenim hava kadar hafif, bütün acılardan arınmış. Duvarlardan siyah, yağlı, çamurumsu bir pislik damlıyor ve yere sızıp bana doğru geliyor. Birikintiler dumansı hayalet gölgelere dönüşüyor.

Karabasan ruhlar.

Etrafımı sarıyorlar, saçlarımı kokluyorlar, kemiklerim çatırdayana dek kulağıma inliyorlar. Kollarımdan tuttukları yerde yağlı birikintiler tenime işliyor, gölgenin ve illüzyonun parmakları ısırıyor. Beni kalenin en yüksek kulesinin tepesine sürüklüyorlar ve aşağıya fırlatıyorlar. Midem ağzıma geliyor.

Epey aşağıda bir yerlerde bir tavşan deliği açılıyor; siyah, spiral bir tünel. Hızla düşüyorum, kapakları açık dolaplardan, havada uçuşan kitap yığınlarından, kilerlerden ve kalın sarmaşık kıvrımlarıyla tünel duvarlarına sabitlenmiş çeşit çeşit dolu kavanozdan daha hızlı bir şekilde düşüyorum. Bir duvara tutunuyorum, mobilyaları yumrukluyorum ve düşüşüm yavaşlayana dek sarmaşıkları koparıyorum.

Aşağıda, karanlığın içinde, bir mücadele yaşanıyor. İkil Kız Kardeş, havada ağlara sarılmış annemle güreşiyor. Annem büyüsüyle, başına buyruk kitapları ve duvara dayalı mobilyaları canlandırıp İkil Kız Kardeş'in başına ve gövdesine atıyor. Mezar bekçisinin sekiz bacağı ve zehirli makas elleri saldırının yönünü değiştirmekle meşgul, ki bu da anneme zaman kazandırarak kurtulmasını sağlıyor. Annem örümceğin esaretinden kurtularak düşmeye başlıyor.

"Anne!" diye bağırıyorum.

Yukarı bakıyor. "Allie!" diye bağırıp bana yetişiyor.

Ruhlar tepemizde inleyerek tavşan deliğini kapatıyorlar, hepimizi tünelden çıkarıp Harikalar Diyarı'nın çamurlu bir yerine sürüklüyorlar.

Kendimi bir çiçek bahçesine atıyorum. Bir şimşek çakıp göğü aydınlatarak manzarayı floresan gibi aydınlatıyor. Gürültülü ve melankolik bir rüzgâr, kekremsi, kavruk bir kokuyu beraberinde getiriyor. Koyu mor bulutlar göğü kaplıyor.

Annem bir adım ötemde, ağaç yüksekliğinde habis sarmaşıklarla çevrili. İkil Kız Kardeş, hortlak oyuncaklarından oluşan ordusuyla hızla ona doğru ilerliyor.

Anneme yardım etmek için yukarı tırmanıyorum ama elim annemin içinden geçip gidiyor. Burada hayaletten başka bir şey değilim ve o kader gecesinde annemin Harikalar Diyarı'na girişini yeniden yaşadığımı fark ediyorum.

Beyaz bir kuğu aşağıya uçarak Fildişi'ne dönüşüyor. Yere konuyor, kanat uçlarından ayak parmaklarına kadar parlıyor. Büyüsü en saf gümüş şeritler halinde ışık saçıyor. Kristal bir balerin gibi dönerek ağzından beyaz sisler çıkıyor. Gaddar çiçeklerin üzeri donla kaplanıyor, hareketlerini yavaşlatıyor.

Ağaç gövdesi kadar büyük sapların içinden bir adam çıkıyor. Onun Finley olduğunu hatırlıyorum, Morpheus'un insanların diyarındayken damga olarak kullandığı ölümlü. Finley bir elf şövalyesi gibi giyinmiş ve Fildişi'nin ordusunu yönetiyor. Elfler hep bir ağızdan bağırarak çiçeklere saldırıyor, kılıçları donmuş sapların üzerinde çınlıyor, bir savuruşla onları kesiyorlar. Çiçekler çığlık atarak yere düşüp çürüyorlar. İkil Kız Kardeş tıslayarak hortlak oyuncaklarını Harikalar Diyarı'nın kalbine sürüyor, ruhlar bahçesine geri çekiliyor.

Fildişi dönüp anneme elini uzatıyor.

Annem elini tutuyor, sonra arkasına dönüp bana bakıyor. "Ben iyiyim, hayattayız. Ama Harikalar Diyarı'nın kalbi ölüyor. Doldrumlar bizi kuşatıyor. Çok geçmeden gel. Onları elimizden geldiği kadar durdurmaya çalışacağız."

Uyarısının ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum, doldrum'*un ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.*

"Allie!" diye bağırıyor annem. "Uyan... uyan!"

Şimşek gökyüzünü aydınlatmaya devam ederek göğsümü yarıp geçiyor, beni harap bedenime ve o sonsuz acının gerçekliğine geri gönderiyor.

Biri beni doğrultup buz gibi fayanslara yasladı. Gözkapaklarımı kaldıramayacak kadar güçsüzdüm. Derin bir nefes alınca ciğerlerimi dolduran sıvıyla az kalsın boğuluyordum.

"*Ölüyor,*" dedi Kızıl, kapalı gözlerimin gerisinde bir yerlerden.

"Olması gerektiği gibi," diye karşılık verdi Hart. "Şu resimlerime yaptığına bakar mısın? Turtalarımı da kemirmiş. Kahrolası küçük sıçan."

Hart'ın tiradından, hâlâ oyun odasında olduğumuzu anladım. Kokusundan boğulacaktım, gözlerim kapalıyken koku daha da yoğun ve güçlüydü. Ölümün leş kokusu, solmuş çiçeklerin, çürük etin kokusu.

"Beni bırak da çıkıp emanetini koruyabileyim," diye tısladı Kızıl.

"Canımı sıkma!" diye azarladı Hart. "Büyüyü onun üstünde denediğinde sonucun böyle olacağını bilmen gerekiyordu."

"Hayır. Yeraltılı tarafı deliliğe uyandığında, insan tarafını içine çekmesi, onu dönüştürmesi gerekiyordu. Ölümlü kalbinin bu kadar savaşacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu kadar uzun süre dayanacağını ve ikisini de tehlikeye sokacağını."

Boğazımdan bir inilti yükselince acı, metalik bir tat ağzımı doldurdu. Kızıl'ın boğazını sıkmak, onu boğmak istiyordum. Oysa boğulan bendim... kendi kanımda.

"Bu senin büyün. Tersine çeviriver," dedi Kraliçe, can çekiştiğimi görmezden gelerek.

"Şimdi kalp ikiye ayrıldığına göre onu kurtarabilecek hiçbir büyüm yok. Onu içinden çekip almak dışında."

İnledim.

"Çabuk ol, aptal," dedi Kraliçe çaresizce, Kızıl'ı aceleye getirerek. *"Ruhumu bırak."*

"Teminata ihtiyacım var," diye itiraz etti Hart. "Madalyona karşılık. Değersiz bir insan yaşam saatinden daha fazlasına ihtiyacım var. Ben her şeyi istiyorum."

Bir insan yaşam-saati mi? Kimden bahsediyordu? Jeb'den mi? Babamdan mı? Bernie amcayı yine mi yakalamışlardı?

Kim olursa olsun, sevdiklerimden biri tehlikedeydi.

Hareket etmeye çalıştım ama acı bütün bedenimi kesip attı, metal bir kazık göğsümü kesip oyuyordu. Acıdan haykırmamak için yerimde kaldım. Gözkapaklarım adeta mühürlendi.

"Daha fazlasını alacağını söyledim ya. Evlilik resmen gerçekleşir gerçekleşmez madalyonu vereceğime dair Morpheus'la pazarlık ettim. Seni burada bırakacağıma dair bir şey söylemedim."

"Kralının kapıya kadar peşinden gelmeme itiraz etmeyeceğinden emin misin?"

"Morpheus, çok sevgili Alyssa'sını hayatta tutmasının tek yolunun benden geçtiğini anlar anlamaz ona ne emredersem yapacaktır."

Derin bir nefes aldım. Hava ciğerlerimi haşlıyor, kazıyor, sanki ciğerlerimde yol alırken dikenlerini salıyordu. Hislerim mantıklı düşünmeme engel oluyordu: Yine de parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Kızıl, Morpheus'u oyuna getirmeyi planlıyordu. Morpheus'un bundan şüphelenmiş olması lazımdı. Zira kendisi bir zekâ küpüydü. Güzel, kanatlı bir peri olarak krizalitinden çıkmış bilge ve gizemli bir tırtıldı o.

Ama Kızıl'ın elinde onu ikna edecek ne olduğunu bilmiyordu. Ölmek üzere olan kalbimden ya da Kızıl'ın üzerimdeki büyüsünden haberi yoktu.

Harikalar Diyarı dışında en büyük zaafı bendim. Kızıl bu iki zaafı da kullanıyordu.

Mopheus ona nasıl karşı gelebilirdi ki?

Bunu durdurabilecek tek kişi *bendim*. İnleyerek gözlerimi aralayıp büyüme odaklanmaya çalıştım. Kapkara bir sis görmemi engelliyor, odaklanmamı imkânsız hale getiriyordu.

Kupa Kraliçesi önüme çöktü, saçının bir yarısı kızıl, diğer yarısı şarap rengindeydi. "Bütün bunlar şüpheli," dedi Kızıl'a.

"Kulak kenesinin ne söylediğini duydun. Ahmak kız ölümlüye söz vermiş. Morpheus'la evlenmeyecek."

"Biz oğlanı bulur bulmaz her şey yoluna girecek. Yemin, ancak o hayatta olduğu sürece geçerli. Onu öldüreceğiz, sen insan koleksiyonuna başlayacaksın, ben de kraliyet düğünüme kavuşacağım."

"Hayır." Boğazımı dolduran kana rağmen konuşmaya çalıştım. Yine yapmıştım. Jeb'in hayatını daha da tehlikeye atmıştım. "Size... izin... vermeyeceğim."

Hart'ın yüzüne tokat atmaya yeltendim ama elim kucağıma düşüverdi.

Kraliçe'nin nemli elini çenemde hissettim. "Ne kadar etkileyici. Yaşam-saati ikiye bölünmüş, iyice tehlikede. Buna rağmen içinde savaşma dürtüsü var." Yüz ifadesi derinleşti. "Madalyon zaten bende. İstesem Harikalar Diyarı'na giderim. Senin istediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim, Kızıl. Ölmesine izin vereceğim ve kalp numunemi alacağım. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Bir gün başka bir numune daha olacak," diye ısrar etti Kızıl öfkeyle. *"Onun sayesinde Morpheus'la benim çocuklarımız olacak. Onlardan birinin kalbini sana ayıracağım. Ama kızınki olmaz. Onunki bana ait. Harikalar Diyarı'na ulaşmanın bir anlamı yok. Geçitler olmadan insanlar diyarına erişimin de olmayacak. Onları açabilecek tek kişi Alyssa. Onunla ve Morpheus'la ilgili planlarım senin beş para etmez isteklerinin çok ötesinde. İlk doğan çocuğu –rüya yeteneği olan ilk yeraltılıyı– İkil Kız Kardeş'e vereceğim. İnsan çocuklarının peşinden koşmaktan ölesiye nefret eder o. Yüzyıllardır bunun ne kadar sıkıcı olduğundan yakınıp duruyor. O yüzden yuvasındaki ruhları sonsuza kadar besleyecek ölümlü bir çocuk karşılığında o ve huysuz oyuncakları Fildişi'ni devirmeme yardım edecekler. İki tacın gücüne de sahip olduğumda, Harikalar Diyarı'nı mutlak bir şekilde kontrol edebileceğim. İşte o zaman sana ve HerhangiBirYer sakinlerine*

kapılarımız açık olacak, istediğiniz gibi girip çıkabilecek, insanlar diyarını istediğiniz kadar yağmalayabileceksiniz."

Kızıl'ın korkunç planıyla karşı karşıya olmak ve fiziksel olarak hiçbir şey yapamamak yüzünden hıçkıra hıçkıra ağladım.

Hart dilini şaklattı. "Söylediklerin gayet makul. O halde anlaştık. Ama kız kaskatı iradesiyle senin ruhunun transferine engel koyuyor." Kraliçe elini çekince parmaklarından kanlı salyalarım damladı. "Şu an ikna edilmesi gereken biri varsa, o da o."

"Bırak içeri gireyim, Alyssa." Kızıl'ın yakarışı, ürkütücü bir şekilde şefkatliydi. *"Kanlar içindesin ve ölmek üzeresin. Böylesi bir kaybın kime ne faydası var? Hem insan bedenin hem Morpheus tehlikeye girecek. Harikalar Diyarı'ndan bahsetmiyorum bile."*

Gözümden yaşlar süzülüyordu.

Haklıydı. Müstakbel çocuğum yüzünden dehşete düşüyordum, bugün kimseyi kurtaramazsam o da asla var olamayacaktı. Kızıl'ın ruhunun beni hayatta tutmasına izin vermekten, sonra da Harikalar Diyarı'nı onarmak için büyüsünü çalmaktan başka çarem yoktu. Artık planını biliyordum. Yeterince uzun süre ondan güçlü kalmayı başarabilirsem Hart'ı yenip Kızıl'ı da sonsuza dek buradan sürebilirdim. Bundan sonra kalbime ne olacağını düşünmeyecektim, buna izin vermeyecektim.

Teslimiyetle kendimi öne bıraktım.

Ciğerlerim büzülmüş, damarlarım solmuş, oksijensiz kalmıştım. Gözkapaklarım düşüyor, beni bekleyen karanlığa karşı direnemiyordu.

"Çabuk ol, cadaloz. Kız küle dönmeden ruhumu serbest bırak, yoksa hiçbirimiz istediğimize kavuşamayacağız."

Hart inleyerek boyun eğdi ve yapış yapış elini alnıma bastırdı. Gözlerimin ardında açık renk bir ışık yandı.

Kafatasımdan omurgama beyaz ve sıcak filizler fışkırdı, vücudumu düzelmeye zorladı.

Bütün saçlarım, canlı, kızıl dalgalar halinde büyülenmiş ve özgürce havada uçuşana dek saç tokalarım teker teker yere düştü.

Zorla içeri girme mücadelesinin etkisi şimdi kollarıma ve bacaklarıma geçmişti ve bacaklarımı güçle dolduruyordu.

Damarlarım tenimin altında aydınlanıyordu. Her biri büyüyor, genişleyerek yılana benzeyen, nefes alan birer yaşam formuna bürünerek içimden çıkıyordu.

Kızıl içime yerleşti ve onu memnuniyetle karşıladım çünkü beni güçlü kılıyordu.

Kalbimi ikiye bölen acı, yerini dikiş atan iğnelerin verdiği hisse bıraktı. Bütün acılar yatıştı, kalp atışım tek parçaya döndü ve düzenli bir hal aldı. Ciğerlerimi havayla doldurdum.

Kollarımı göğsüme doladım, kendime sarıldım, Kızıl'ın canlılığını kucakladım.

"Evet, çocuğum." Sesi ağzımdan bir nefeste zorla çıktı. *"Birlikte durdurulamaz olacağız."* Konuşurken "biz" dediği tek bir varlıkmış gibi. Bunun gerçekleşme ihtimali hiç aklıma gelmeyecek yollarla beni deliliğe çağırıyordu.

Tenimden fışkıran yapraklı dallar Kupa Kraliçesi'ni kırbaçladı. Geriye dikkatli bir adım attı. Kızıl, sarmaşık dalları ile damarlarım arasındaki bağlantıyı kuklasıymışım gibi hareket ettiriyordu. Ama acı yoktu, kemiklerin kırılması ya da kasların, damarların yırtılması yoktu çünkü onunla savaşmıyordum. Zarafetle hareket ediyor, adeta havada süzülüyordum. Başımı eğip asmaların sürüklediği bedenime baktım, o sürüngen bitkiye. Ayaklarım yere değmiyordu bile.

Bu durum ne kadar yanlış görünürse görünsün ya da öyle hissettirsin bütün korkularım kaybolmuştu.

Bu kadar kötü olan neydi gerçekten? İçimizde yol alan güç mü? Biz onu ölümcül sarmaşığımızla sardığımızda Hart'ın yüzünde beliren korku mu? Biz boynunu kavradığımızda süs balığı gibi pörtleyen gözleri mi?

Hayır. Burada kötü bir şey yoktu. Aksine, gaddarlık insanı mest ediyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı Hart, sıkışmış havadan çıkan ıslıktan bile cılız sesiyle. "Anlaşmamız... madalyon."

Doğru. Hâlâ nöbetçilerinden hangisinin madalyonu sakladığını bilmiyorduk.

19

KÜLLER, KÜLLER... TANE TANE DÜŞER

Bulutlar gökyüzünü karartmış, soğuk bir rüzgâr kızıl buklelerimize işliyor, omuzlarımıza düşen dalgaları kontrol edilemez alevler misali hışırdatıyordu.

Bahçe, renkli karnaval çadırlarından temizlenmişti, törenin gerçekleşeceği sahnenin üstüne gerilen tenteden başka hiçbir şey yoktu. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki sahne, gözyaşı havuzunun yanında yükseliyordu. Yana yatık kale duvarlarının tepesinden süs niyetine inen siyah kalın ipler, ortada duran bir sırığa bağlanmıştı. İplerin arasında fiyonk gibi bağlanmış kırmızı kurdeleler Narözü'nün pervasız ve hain yöntemlerini hatırlatıyordu.

Küçük bir kıskançlık hissini bastırdık. Birazdan krallığımızı yeniden ele geçirecektik ve ilk icraatımız, o hain alçağı Harikalar Diyarı'nın yabanlığına sürmek olacaktı, sonsuza dek.

Kupa Kraliçesi sahnede, kucağında bir gölge kutusuyla bekliyordu. Yüzü, şarap renkli bir cüppe giymiş, uzun, dikdörtgen bir şapkası olan rahibe dönüktü. Kurbağamsı biçimi ortadaki direğe bağlandığı koşum sayesinde kontrol edilebiliyordu, böylelikle dimdik durarak uyuyabiliyordu. Tombul çenesi sessiz horultularla inip kalkıyordu. Küçük bir ateşböceği ordusu tepesinde uçuşarak onu bekliyordu.

Hart'ın arkasında, yer seviyesinde yüzlerce şahit oturuyordu; daha önce birbirlerini öldürme umuduyla sadist oyunlar oynayanlardı bunlar. *Embesiller.*

Seyircinin gerisinde durmuş, Morpheus'un gelip koridorda bizimle yürümesini bekliyorduk. Tentenin dışında, iskelet platformunun tepesinde, kurultay yarışlarının başladığı yerde dev bir küre duruyordu. İçinde bir cehennem ateşler içinde yanıyordu, cam yüzeyini kızgın, turuncu, sarı, kırmızı alevler yalıyordu. Törenin sonunda damadımızla bu alevlerin arasından yürüyecek, birlikteliğimizi ateşle kutsayacaktık. Sonra da sonsuza dek onunla birleşmiş olacaktık.

Bahçenin en ucunda bir müzisyen, çellosunun yayını gerdi. Çellonun yayları, yarı canlı bir hayvanın bağırsak tellerinden yapılmıştı. Titreşimler yaralı yaratığın iniltileriyle uyum sağlıyor, ürkünç bir düğün ezgisi oluşturuyordu.

Üçüncü nota çaldığında Morpheus en uzak kulenin gölgesinde belirdi. Adımları keskin akustiğin içinde zar zor duyuluyordu. Değişmiş görüntümüzle karşılaşınca kanatları indi.

Gelişi üzerine seyirci ayağa kalkıp alkış tutmaya başladı.

Sarmaşıklarımız Morpheus'un başının etrafında pır pır dolanan küçük periye ve işgüzar kediye çarptı. Korkudan büzüşüp şapkasının içine daldılar.

Seyirci daha coşkulu alkışlarla gaza gelmişti.

Çenesi sımsıkı kenetlenmiş Morpheus elini uzattı. Sarmaşığımız ona uzandı ama o sarmaşığa vurup onu kenara attı.

Seyirciler susmuştu. Müzik bile yavaşladı. Sadece rahibin horultuları, ateşböceklerinin vızırtısı ve kürenin içindeki cehennemin çıtırtıları duyuluyordu.

Morpheus bir kez daha eldivenli elini uzattı. "Bana Alyssa'nın elini ver. *Sadece onun elini* tutarım."

Parmaklarımızı onunkilerle birleştirdik. Başını eğip parmak eklemlerimizi öptü. Bu temas, insan bedenimizin içinde sıcak kıvılcımlar çakmış, uzak ve tanıdık bir hazzı uyandırmıştı. Karşılığında parmaklarımız çekildi.

Morpheus başını kaldırdı, mücevherleri tutkulu bir morla parlıyordu. "Alyssa, beni duyabiliyor musun, Minik Eriğim? İnsanlığını unutturdu ama hâlâ içeride bir yerlerde olduğunu biliyorum."

"Tabii ki buradayız," diye cevap verdik. *"Ama bir kişilik daha yerimiz var."* Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedik, yapraklı dallarımızı siyah gömleğinde gezdirdik ve gömleğinin düğmelerinin arasından sokup çıplak göğsünü okşadık.

Morpheus yüzünü ekşiterek sarmaşıklarımızı bir kenara itti.

İstihzalı güldük. Rahat ya da mutlu olmasının önemi yoktu. O bizim için sadece bir araçtı, hayatımızın satranç tahtasında güzel bir piyondu. Onu zevkle yiyip bitirecektik.

Bahçede bir kez daha yankılanan korkunç düğün şarkısının ritmine uyarak bizi alıp koridorda ilerledikçe boynunda bir kas seyiriyordu. Biz hareket ettikçe elbisemizin kralkelebeği kanatları çın çın ötüyordu.

Parmaklarımızı sıktı. "Neden eldivenini takmadın?" diye fısıldadı yarım ağız.

Soru anlamsızdı ama imalı olması bizi eğlendiriyordu. *"Çıplak ellerimiz daha çok hoşuna gider diye düşündük. Eksik formumuzda senin için savaşırken aldığımız yaralar da."*

Bunları söylemeye hakkımız yokmuş gibi somurtarak bize baktı. Böyle şeyler kutsalmış gibi.

Yaptığımız işkencenin tadını çıkarıyorduk. Kalplerimiz birleşmiş bir hınçla atıyordu. Tek bir nabız... tek bir amaç. Bize intikamımızı verecekti. En azından, çok uzun zaman önce Alice adında küçük, meraklı bir kızla başlayan dalaverelerin ödüllerini toplayacaktık.

Sahnenin soluna bir fedai ordusu doluşmuştu. Arkalarında tutsak edilmiş insan vücuduyla Manti göründü. Tutsağın üstünde smokin pantolonu ve yelek vardı. Başındaki siyah, kocaman şapkadan yüzü görünmüyordu. Elleri arkasında, büyük bir kayaya zincirlenmişti. Manti kayanın ağırlığıyla mücadele ediyor, oğlan yürüyebilsin diye onu taşıyordu.

Soytarı ikiz, tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla arkadan geliyordu. Kırmızı mücevherler, yüzünün bir yanında çizgiler halinde ışıldıyordu. Diğer tarafındaysa kalp şeklindeki yırtık göz bandı ve teninin altında hareket eden siyah boşluk vardı. Yapış yapış damarları ve göz sinirleriyle bir göz yuvarlanıp deliğin içinde kayboldu.

Bu korkunç görüntü bizi eğlendirmişti, yeni oyuncağına kavuşan çocuk gibi cırtlak ve şen kahkahalarla katıla katıla gülüyorduk. Kahkahalarımız uyuyan rahibi iki saniyeliğine uyandırdı, sonra soğan yuvarlağı gözleri ağırlaşıp daha yüksek sesle horlamaya başladı.

Morpheus başını öne eğmiş, elimizden tutarak bizi götürüyordu. Yanında gururlu bir ifadeyle, sarmaşıklarımız etrafımızda, salınarak ilerliyorduk.

İkiz sahneye çıkıp Kraliçe'nin yanında yerini aldı. Saçı esintiyle uçuştukça sivri kulakları ortaya çıkıyordu. Manti ölümlüye

sahnenin kenarında, gözyaşı havuzunun yanında diz çöktürdü, elindeki kayayı gürültüyle yere attı.

Merdivenin üstüne, acı içindeki tutsağa baktık. Hayatı için değil, canımız öyle istediği içinde bize verilebilirdi. İkinci sınıf bir canlı için tatlıydı. Onu yiyip bitirmekten zevk alırdık.

Rahibin önünde yerimizi aldık; damadımız solda, zincirlenmiş ölümlüyle aramızda duruyordu; Hart elinde kutusuyla sağ taraftaydı. Manti ile ikiz ise onun diğer tarafındaydı.

Zafer anlarıydık biz. Harikalar Diyarı anlarıydık, tacımızın ve tahtımızın anları.

Morpheus, ölümlünün başındaki çuvalı çıkarıp küfrederek geri çekildi.

İnsanın gözleri ve ağzı bezle bağlanmıştı. Zeytin karası teni kusursuzdu, gözbağı ile ağız tıkacı arasında kalan yüzü kan içinde olsa da. Çenesinden de kan akıyordu.

"Neden böyle bağlandı... ve *kanıyor*?" diye sordu Morpheus.

"Aynı soruyu ben soracaktım!" Manti ile aramızda duran Hart homurdandı. "Gözlerindeki korkuyu görmek, biz yaşam-saatini alırken çığlıklarını duymak istiyorum."

"Başka çarem yoktu, Majesteleri," dedi Manti, Kraliçe'ye. "Boyalarına el koydum ama doğaçlama yaptı. Hücresindeki çamur ve salyayı karıştırıp yapıp resim yapmış, hepsini gölgelerin ardında saklamış meğer. Onu buraya getirmeye kalkıştığımızda sahte hapishane duvarları ve demirleri canlanıp üzerimize geldi. Yaratıları yüzünden, size sadık düzinelerce nöbetçiniz vahşi ölümlere kurban gitti. Büyüsünü durdurmanın tek yolu, yeni şeyler yaratamasın diye gözünü oymak... ve emir veremesin diye dilini kesmekti."

Morpheus'un benzi soldu, ölümlüye yapılanları içi almıyordu.

Varoluşumuzun çekirdeğinde bir şeyler burkuldu, keskin bir acıyla beklenmedik, nahoş bir ses çıktı.

Jebediah Holt, diye ağlıyordu.

Kalp atışlarımız bir an durdu, sonra ritmini yeniden buldu. Bir isim bizi etkilemeyecekti. Damadımızın yanında, hiçbir şeyin boy ölçüşemeyeceği zafer duygusuyla ondan daha yukarıda duruyorduk.

Ama daha fazlası var... Bu başıbozuk sesin insafı yoktu. *O sadece bir isimden daha fazlası... ikisi için de daha fazlası.*

Hayır. Onu dinlemeyi reddediyorduk. *Onlar atlama taşları. Çok yakında, Harikalar Diyarı'nın* tamamı *ayaklarımızın altındaki çakıltaşlarına dönecek. İki krallığı da biz yöneteceğiz ve herkes bize tapacak.*

"Sizi aptallar!" diye bağırdı Morpheus, nerede ve nasıl bir tehlikede olduğumuzu hatırlatarak. "Ölümlüyü Alyssa'nın yemininden vazgeçmesi için ikna edebilirdim. Yapabilirdim..." Sesi çatladı.

"Hah." Hart küçümseyici bir ifadeyle, "Ama artık bunu yapamaz, öyle değil mi? Konuşma yeteneğini sonsuza dek kaybetti. Yeminden vazgeçmesinin şimdi tek bir yolu var."

Morpheus öfkeyle parladı, kanatları dört bir yana uçuşarak Manti'nin üstüne atıldı, mantikorun boynuzunu yakalayıp onu dizlerinin üstüne oturttu. Manti'nin boynuzunun dibine bıçağını dayadı. "Geri çekilin," diye bağırdı nöbetçilere.

Hart ciyak ciyak bağırıyor, seyirciler sıçrayarak tezahürat ediyor, bazıları olup biteni daha iyi görmek için sandalyelerin tepesine çıkıyor, kan dökülmesinden aldıkları hazla coşuyorlardı.

Morpheus sahnenin kontrolünü ele geçirdiğinden, nöbetçiler ve fedailer kalabalığı zapt etmek için merdivenlerden indiler.

Bütün bunlar olup biterken rahip, ateşböceği güruhunun mırıltıları eşliğinde uyumaya devam ediyordu.

Morpheus öfkeden köpürerek, "Bana ihanet ettin," dedi Manti'nin insansı kulağına. "Ona zarar vermemen karşılığında sana yerini söyledim."

Manti çırpınıyordu ama boynuzu onun için Akhilleus'un topuğuydu; hem gücünün hem de zayıflığının kaynağıydı. Morpheus'un merhametine mahkûmdu. "Kraliçeme sadakatimi kanıtlamak zorundaydım. İnsan şövalyeler, zindanlar benim gözetimimdeyken kaçtıkları için bu durumu telafi etmem gerekiyordu."

"Seni vahşi!" Morpheus kükreyerek mantikoru ayağa kaldırdı. İkiz, ileri atılıp onları ayırmaya çalıştı.

Morpheus elinden bıçağı düşürünce Hart bıçağı kaptı ve Manti onunla ikizin arasındaki yerine döndü.

"Bu kadar geciktiğimiz yeter," dedi Hart tehditkâr bir ifadeyle, bıçağı Manti'ye verirken. "Düğün planlandığı gibi devam edecek, Morpheus. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan gün bitmeden yılanbalıklarının yanında yüzüyor olursun."

Manti ile Hart seyircilere dönüp susmalarını emrederken sarmaşıklarımızı Morpheus'un kollarına dolayıp onu kendimize çektik.

Morpheus, kötürüm bırakılan ölümlüye bakıyordu. Yüzünde derin bir üzüntü vardı. Küfürler savurup dallarımızdan kurtularak şapkasını bir kenara fırlattı.

Minik peri ile Chessie minyatür bir nargileyi taşıyarak uçuşuyordu. Şüphe içinde onları izledik.

Bu hareketlilikten cesaret alan insan tutsak, zincirlerinden kurtulmak için gerindi. Dili olmadığı için gırtlaktan gelen boğuk, tuhaf ve hayvani bir ses çıkardı.

Çektiği acı bizi cezbedince dikkatimizi ona vermek zorunda kaldık. O tanıma duygusu bu kez içimizde bıçak gibi kıvrandı. O nahoş ses yine geldi:

Senin için ilk kez kan döküşü değil bu, dedi kışkırtıcı bir şekilde. *Üstelik çamurla çok daha fazlasını resmetti. Yıldız ışıklarıyla dolu odayı, karı, kurdeleleri, dilekleri ve düşleri nasıl unutabilirsin? Senin için yaptığı fedakârlıkları nasıl unutabilirsin?*

Chessie yüzümüzün önünde belirdi. Nargile çubuğunun ucunu emip bir duman bulutu üfledi. Kokulu duman bulutu havaya dağılıp dilimizi kaplayarak birtakım görüntüleri ortaya çıkardı: Meyankökü tütünü, ajandasıyla baştan çıkarıcı bir peri, okyanus tuzu ve bir ölümlünün teri, akçaağaç şurubu ve bir babanın sevgisi, bir annenin kendini feda edişi ve zambaklarla, hanımelilerle dolu bir ay bahçesi.

Duyuları hareket geçince içimizdeki insan bir anda dans etmeye başladı. Duyguları dolup taşıyordu... korkutucuydu.

Olduğumuz yerde kıvranıyor, Chessie'yi kovmak için sarmaşıklarımızla ona vuruyorduk. Ama artık çok geçti. Bilmek, kalbimizin etrafına ördüğümüz güvenlik ağını bıçak misali kesip çıkarıyor, delik deşik ediyordu.

Buna izin vermeyecektik. Dikişler bozulursa canımız çok yanacaktı.

Odaklan. Sadece kralımız olacak adama odaklan.

Dikkatimizi Morpheus'a çevirdik, sonra kana susamış seyirciyi yatıştırdıktan sonra Manti'yle yeniden rahibin karşısına geçen Hart'a.

Nöbetçiler ve fedailer merdivenlere barikat kurmuş, düğün alayı ile seyircilerin arasında sıraya dizilmişlerdi.

"Uyan artık, şaklaban," dedi Hart rahibe. Ateşböcekleri küçük elektrik kıvılcımlarıyla ona saldırdı, rahip gıdıklanınca kıkırdaya kıkırdaya pörtlek gözlerini açtı. "Tören başlasın."

Rahip tombul, sümüksü yapışkanlıktaki dudaklarıyla ağzını şapırdattı. "Bu birlikteliğe bütün bağlarınızdan arınarak geliyor musunuz?" Viraklı sorusu yeşil gırtlağından çıkıverdi.

Morpheus'un başını öyle bir eğdi ki saçları yüzünü tamamen kapattı. Mücevherli çehresi, mavi perdenin aralıklarından geçerek gözyaşı rengine büründü. "Aramızda bir yaşam-büyüsü yemini var."

"O halde bozulması gerek, yoksa evlilik birliği gerçekleşmez," dedi kurbağa adam, yüksek sesle esneyerek.

Bahçe sessizliğe büründü. Tepemizde yükselen alevlere baktık. Aydınlık zihnimize damga vuruyor, bizi güçsüz düşüren insan duygularını dağlıyordu.

"Zamanı geldi, Morpheus," dedi Hart. "Gelinlerine ve dünyana sadakatini kanıtla, işte o zaman kapının kilidiyle ödüllendirileceksin. Bana oğlanın kalbini getir."

Morpheus hırladı. "Önce bana madalyonu göstereceksin. Onu görmek istiyorum."

Hart gölge kutusunu Manti'ye uzattı. Kapağını açınca kutunun içinde küt küt atan beş yaşam saati göründü. Hart, iç gıcıklayıcı bir sesle parmağını en tombul olana daldırıp madalyonu çıkardı. Üstünden kan damlayan madalyonu avcuna aldı. "Yeterli bir kanıt mı? Şimdi, öldür onu."

Morpheus tepki göstermeyen elimi kaldırıp dudağına yaklaştırdı. Nefesi, yeni bir yatıştırıcı dalgayla parmaklarımızı sardı. "Unutma: Anılar senin en büyük silahın," diye fısıldadı.

Acılar içindeki ölümlüye döndük. Zihnimizde resimler parlayıp sönüyordu: Kargo şortları ve yeraltı diyarı yeleğinin altındaki koyu renk tişörtüyle o çocuk; siyah ışıklar koyu tenli kollarını arada mavimtırak ışıklarla daha da belirginleştiriyor; lise mezuniyet balosu için taktığı tüy saçaklı maskesiyle o çocuk; *benimle* birlikte çay tepsilerinin üstünde sörf yapan *Jeb;* sonra hayatımı kurtarmak için defalarca ama defalarca kan döken çocuk; kalbini kırdığım halde beni öpen ve balodaki herkesin karşısına çıkıp beni savunan Jeb.

Kalbimizin ipliklerinden biri derin bir sesle koptu, sese yeniden hayat verdi:

Dilinden senin için güzel şeyler döküldü... Şefkatli gözleriyle sana sarıldı. Bir daha asla olmayacak. Eğer bunu durdurmazsan. Senin büyünle hâlâ iyileşebilir, tıpkı bir zamanlar Morpheus'u iyileştirdiğin gibi.

Bu *benim* sesimdi –iç muhakemem– ve çaresizce kendini duyurmaya çalışıyordu. Ama ses tellerim HerhangiBirYer'in kapısının gerisindeki siyah sisi yutmuşçasına uyuyordu. Tıpkı bedenim gibi kelimelerim de Kızıl'ın sarmaşıklarına tutsak olmuştu.

Yine de özgürlüğünü ilan eden düşüncelerimi duyabiliyordu.

Jeb yaralı... ama kurtarılabilir. Morpheus doğru olanı yapacak.

Morpheus merhamet göstermeyecek, diyerek itiraz etti Kızıl. *Harikalar Diyarı için her şeyi yapar o. Onun önceliği bu. Onu bu yüzden kralımız olarak seçtim. Bu yüzden ve çocukluğunu seninle geçirdiği, bir düş çocuğuna baba olabileceği için. Kaderin mükemmel bir oyunu bu..*

Kalbimden bir iplik daha koparken keskin ve şiddetli bir acı verdi. Onu bağrıma bastım çünkü bana hâlâ burada olduğumu hatırlatıyordu. Hayattaydım. Gücüm yerindeydi.

Kararlılık duygusu kanımda kaynıyor, tenimi haşlıyordu. Parmaklarıma odaklanıp Morpheus'un elini sıkmaları için onları zorladım.

Gözleri büyüdü. Önce bana, sonra Hart'ın tuttuğu madalyona baktı. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Seçimini yap," dedi öfkeyle Hart. "Ya bu insan hayatını verecek ya da Harikalar Diyarı, aynalar diyarı sakinlerinin olacak."

Morpheus, ağızlarından salyalar akan vahşi ve dengesiz seyircilere, sonra dizlerinin üstündeki Jeb'e döndü. Jeb'in çenesindeki kan, smokin yeleğinin altındaki tişörte akmış, beyaz kumaşta açık kırmızı bir leke bırakmıştı.

Ayaklarım kasılıyor, bacaklarım ağrıyor, midem düğümleniyordu. Her parçam yavaş yavaş uyanıyordu ama ses tellerim Kızıl'ın pençelerinin altında büzüşmüştü. Organlarımı harekete geçirmek için mücadele ediyordum. Sarmaşıkları beni öyle yükseğe kaldırmıştı ki ayaklarımı yere değdiremiyordum. Denediğim için bile beni cezalandırır gibi kemiklerimi öğüten bir acı verdi. Sarmaşıklarıyla kollarımı sarıp beni bağladı.

Boğazımda bir inilti donup kaldı.

Anılar, acının altından dürtüklemeye devam ediyor, bir zamanlar onu bu sayede alt ettiğimi hatırlatmaya çalışıyordu. İçimi yarıp geçen acıyı umursamadan kıpırdanıp parmaklarımı bir sarmaşığa doladım. Onu kuvvetle çektim. Sarmaşığın tenimi sardığı yerden oluk oluk kan aktı.

Kalbimin bir ipliği daha koptu... sonra bir tane daha... bir tane daha.

Dayanılmaz yanma hissi yüzünden avaz avaz bağırıyordum. Kalbimi ikiye ayırmadan onu içimden koparamıyordum.

Yenilgiyi kabullenerek kendimi bıraktım.

İyice umutsuzluğa kapılan Kızıl, benim sesimi kullanarak, *"Çabuk ol,"* diye bağırdı. *"Oğlanı öldürürsen kız sonsuza kadar senin kraliçen olacak, Morpheus. Bu kadar basit."*

"Bana onun yaşam-saatini ver!" diye bağırdı Hart, Morpheus'a. Madalyonu yukarı kaldırmış, onu kışkırtmak için sarkaç gibi sallıyordu.

Morpheus, yeleğinden tutup Jeb'i kaldırdı. Jeb, gözleri görmediği için sendeledi. Ellerini bağlayan kelepçeleri açmaya çalışıyordu. Kendini korumak için tekmeler savuruyordu.

Morpheus bakışlarını bana çevirdi, gözlerinin karanlık derinliklerinde çok iyi tanıdığım bir pişmanlık vardı ve daha konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Alyssa, beni affet. Ama ben her zaman Harikalar Diyarı için en iyi olanı yapacağım."

"Hayır!" diye bağırdım sonunda serbest kalan ses tellerimle.

Kalabalıkta bir dalgalanma olunca nöbetçiler ve fedailer barikatı güçlendirmek zorunda kaldı.

Jeb'i hâlâ yeleğinden tutan Morpheus, omzunun üstünden kalabalığa baktı. "Şimdi!" diye bağırdı.

Chessie ile Nikki bir anda ortaya çıkıp Hart'ın tepesinde uçuşmaya başladılar. Chessie alçalıp madalyonu kaparak kapıya yönelirken Nikki de Kraliçe'yi oyaladı. Manti, ikizi kedi perinin peşinden gönderdi. Kalabalık histerik bir coşkuyla kraliyet alayına ve sahneye müdahale etti.

Hart çığlık atarken Manti onu korumak için saraya sürüklüyordu.

Kızıl, başımın içinde tiz çığlıklar atıyordu. Ses, kulağımı kontrolden çıkmış bir testere gibi tırmalıyor, başımı döndürüyordu.

Dönen bir topun üzerindeymişim gibi gözlerim kardı, etraf bulanıklaştı. Bölük pörçük şeyler hatırlıyordum: Kızıl'ın sarmaşıkları döne döne bir Morpheus'u, bir Jeb'i kırbaçlıyordu; Morpheus kanatlarına takılıp düşüyor, başını yere çarpıyordu ve gözleri kapanıyordu; Jeb arkasındaki kayayı tekmeliyor, onu sahnenin diğer ucuna yolluyordu.

Kayaya bağlı zincirler sahneden fırlamasına neden oldu. Havuza düştü. Nikki arkasından havuza dalıp zincirleri çözmeye uğraşırken Jeb'le birlikte suyun içinde kayboldu.

Jeb çırpına çırpına yeniden suyun üstünde belirdiğinde bulanık görüntü de düzelmeye başladı. Su onu aşağı çekiyor, yutuyordu; en iyi arkadaşımı, sadık sevgilimi, benim için sayısız kez her şeyden vazgeçen adamı.

Su, asitli kırmızı köpüklerle fokurduyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak başımı çevirdim, suyun üstünde ondan geriye kalanları görmeye dayanamazdım. Kafamın içinde sürekli bir sene önceki sesini duyuyordum; ilk kez öpüştüğümüz zamanki sesini. Harikalar Diyarı'ndaydık ve kalbimi kırmamasını istemiştim. Cevabı, *"Önce kendi kalbimi kırmam gerekir,"* olmuştu.

Gidemezdi. Bu gerçek olamazdı. Hepsi kâbustu.

Etrafımdaki her şey yavaş çekimde hareket ediyordu: Morpheus bilincini kaybetmiş, yerde yatıyordu ve nöbetçilerle fedaileri atlatan çılgın konuklar ona yaklaşıyordu.

İçimdeki bütün iyilik öldü. Bütün merhamet ve acıma duygularım ruhumun karanlık tarafında boğulup gitti. Onların yerini kan rengi kapladı, içinde sonsuza kadar yüzmek istediğim, girdap gibi dönen karmakarışık bir akıntı oluştu.

Konuklar sahneyi ele geçirince nöbetçiler ve fedailer geri çekilmek zorunda kaldı.

Korkaklar...

Bir anda gözü dönen mutantlar kötücül bir kararlılıkla, yerde baygın yatan Morpheus'a dokunmadan, kraliyet mirasımın etkisine kapılarak bakışlarını bana çevirdiler.

"Her şeyini kaybettin," diye başımın etini yiyordu Kızıl kafamın içinde bir yerlerde. *"Anıların işe yaramıyor çünkü artık benimsin. Bana teslim ol, ol ki ikimizi de kurtarayım."*

Ama Morpheus'un kullanmamı istediği şey sadece anılarım değildi.

"Parçala onu! Bize kalbi göster!" Mutant kalabalığı yaklaştıkça tezahüratlar da artıyordu. Kızıl'ın dokunaç sarmaşıkları giderek çoğalıyor, onları bize yaklaştırmıyordu.

Bizi korumasına izin verip dikkatinin dağılmasını fırsata çevirecektim. Belleğimi eşeleyerek, günlüğün bastırmama yardım ettiği kızıl lekeli anları aradım. Onları yüzeye çıkardım: Kızıl'ın, annesinin ruhuna tutunmaya çalışırkenki kıpkırmızı çocuk yüzü; acıklı bir kriket dersinde babasının kaçıp gittiğini

hissettiğinde üvey kız kardeşinin saçlarında beliren yakut renkli parıltı ve bencilce güvensizlikleri yüzünden kocasını kendi elleriyle başka bir kadına göndermekle yaptığı en büyük hatayı fısıltıyla müjdeleyen kurdelelerin kıpkızıl tonları.

Pişmanlık dalgasına karşı koyamayan Kızıl, çığlık çığlığa bağırdı. İntikam peşindeki anıları akın ediyor, ona kazık çakıyordu. Sarmaşıkları içime çekildikçe, hiç var olmamışlarcasına tenim hepsini kapladı. Ayaklarım sahneye değdi.

Plastik bir kaplamaya raptiyeyle iliştirilmiş çaresiz bir böcek gibi kıvranana değin göğsüme iğnelenmiş bir böcek olduğunu düşünerek hayal gücümü çağırdım. Acı içimde mızrak gibi ilerliyordu, o acılarına boyun eğdiğinde beni orta yerimden parçalarken kalbim ikiye ayrıldı. Ağzımdaki bakır tadından boğulacaktım.

Ama ölmeyecektim. İntikamımı almadan asla.

Kızıl'ın içimdeki sayısız dokunacına odaklanıp onları kandırarak kalbimi yerine koymalarını sağladım.

Artık o bana sahip değildi. *Ben ona sahiptim.*

Mutant kalabalığı ağızlarından salyalar aka aka, tüyler saça saça, pençeleriyle üzerime çullandı. Saçımı çekiyor, kulağıma hırıldıyor, kollarımı arkadan bağlıyorlardı. Sonra beni havaya kaldırıp Jeb'in düştüğü yere, sahnenin kenarına götürdüler.

"Parçala onu! Bize kalbi göster!" Korkunç tezarühatlar giderek çılgın bir hal alıyordu.

Bir yaratıktan diğerinin kucağına geçiyordum, kalabalıkla birlikte havuza yaklaşıyorduk. İçimde şiddetli bir öfke kabarıyordu. Yakıcı öfke saçlarımın rengini alıyor, platin sarısı saç örgülerime yayılarak şiddetli bir büyüyle karanlık gücümü besliyordu.

Yolumuzun üstündeki alevli bölge gözüme ilişti. İskelet platformunun çıyanlarla dolu olduğunu hayal ettim; yol bir hayvanın dış kabuğuna, platformun desteği bacaklara dönüştü. Duruşunu düzeltmesi için biraz dil dökmem gerekti. Eğimli yüzey çatırdayarak açılıp dev cam küre cehennemini ortaya çı-

kardı. Çılgın kalabalıkta gümbürdeye gümbürdeye yuvarlandı ve sıçrayıp havuza uçtu. Havuzu büsbütün kapatıp yaratıkların beni oraya atmasını engelledi.

Pist, iplere ve sahnenin ortasındaki tente direğine yılan gibi sarılarak durmadan hareket ediyordu. Tente ortadan ikiye yırtıldı, ipler daha da sıkışarak sarayın duvarlarını içeri göçertip kalabalığın yarısını ezdi. Bahçe taşla dolarken ortalık küle boğuldu.

Yaratıklardan geriye kalanlar büyülenmişçesine beni bıraktılar. Hırıldıyor, kükrüyor, fısıldaşıp duruyorlardı. Kendimi toplayıp ayağa kalktım, kollarım hâlâ arkadan bağlıydı.

"Gözlerini kapatın!" diye bağırdı maymuna benzeyen bir yaratık. "Büyüsü gördüğü kadarıyla sınırlı!" Bir tanesi, tepemde Jeb'in başındaki çuvalı çıkarıp attı, sonra bağlayıp beni yere ittirdi, ciğerlerime vura vura içindeki havayı boşalttı.

"Şimdi onu yak ve küle çevir!"

Derin bir nefes alınca boya ve limonlu sabun kokusu duydum. Jeb'in kokusu.

Ölümü gözümün önünden gitmiyordu. Bir daha ailesini göremeyecek, bana sarılıp kaykaycı kız diyemeyecekti. Güzelim sanatı insanların diyarında yaşamaya devam edecek ama insanların hayatını nasıl etkilediğini, hayat boyu olmaya çalıştığı kişiye dönüştüğünü göremeyecekti.

Yüzükoyun yatıyordum ve yaratıklar hırlayarak pençeleriyle üstüme üşüşüp –sıcak nefesler, yırtıcı pençeler– beni kürenin içindeki cehenneme fırlattılar.

O kadar yoğun duygular içindeydim ki kendimi kurtaracak bir yol düşünemiyordum, havuzun üstünde salınan Jeb'in kalbinin alevli atmosferin altında bir yerlerde olduğunu düşünmek beni mahvediyordu.

Yalnızlık ve umutsuzluk içimi bir keski gibi oyuyor, alevler içinde bir ölüme götürülürken kemiklerimi sarsan darbelerden ve yumruklardan daha çok acı veriyordu. Cenin gibi kıvrıldım.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu, ciğerlerim içimde küçük, işe yaramaz, kurumuş gül goncaları gibi sıralanmışçasına çığlık attım.

Derken çaresizliğimin yankısıyla kelebek kanatlarının küçük ve sessiz çırpınışları bana bir şeyi hatırlattı: Morpheus'un zırhı.

Yaşamak zorundaydım... *Yaşayacağım.* Sevdiklerim ve Harikalar Diyarı için. Jeb'in intikamını almak için.

Bu düşünce harekete geçmeme yetti. Koruyucu püsküller, elbisemin bıçak keskinliğindeki uçlarından ortaya çıktı. Bir sürü pençe beni yere bastırdığı için solucan gibi kıvranıyordum. Tenime ılık bir ıslaklık sıçradı, kanat bıçaklar beni esir alanları bir bir keserken burnuma kan kokusu doldu. Gözlerim görmediği halde geri çekildiklerini anlıyordum ama tamamen geri çekilmeyeceklerdi çünkü birbirlerinin doğrandığını görmenin heyecanı onları alıkoyuyordu.

Yeterince boşluk olduğunu anladığım anda yuvarlandım, yuvarlandım. Yaratıklar daha fazlası için gelmeye devam ederken acı çığlıklar karanlık kahkahalara karışıyordu.

Hızlanarak yuvarlandıkça rüzgâra beni alıp hortum gibi kaldırmasını söyledim. Gözlerim görmeden etrafımdaki herkesi sabanla sürer gibi biçip her şeyi paramparça ettim.

Ben rüzgârdım.

Ben öfkeydim.

Ben *kıyamettim.*

Tek bir ses bile kalmayıncaya dek atlıkarınca gibi döndüm, döndüm, döndüm.

Dönüşlerim yavaşlayınca hafifçe yere indim, gözlerim hâlâ kapalı, kollarım bağlıydı. Arkamda, yaratık posalarının arasından gelen ayak seslerini duyunca yerimden kıpırdamadım. Kim olduğunu biliyordum. Eldivensiz bileklerimdeki bağları çözen, kafamdaki çuvalı çıkaran o nazik parmakları hissetmeden önce bile.

Morpheus, deliliğimin sebep olduğu yıkımı sindirmemi bekler gibi arkamda dikilmeye devam etti.

Fırtınanın habercisi yumuşak bir sis havayı doldurdu. Gri ışıklar karşısında gözümü kırpıştırdım. Bahçede hiçbir şey, hiç kimse kalmamıştı. Ne duvarlar ne sahne kalmış, iskelet pist bile gitmişti. Bana saldırdıklarında Morpheus kulelerden birinin arkasına sığınmış olmalıydı çünkü asmaköprüyle birlikte ayakta kalan tek şey saraydı. Her şeyi toz duman etmiştim.

Hart, yüksek bir kulenin penceresinden aşağı bakıyordu.

Ben de ona baktım. "Hükmü geçen Kraliçe Kızıl benim!" diye bağırdım. "Sen geçmişte kaldın. Ve bir daha gözüme görünürsen ölü bir kraliçe olacaksın!" Bu bir söz ve meydan okumaydı.

Perdeyi çekip siyah katlarının ardına saklandı.

Manti, nöbetçiler ve fedailer, yıkımı görmek için diğer deliklerden bakıyorlardı ama benimle ya da öfkemle uğraşmak istemedikleri anlaşılıyordu.

Morpheus ona bakmam için beni çevirince saldırganlarımın çizmelerimde bıraktığı toz dökülüp rüzgâra karıştı. Kolum kırmızı lekelerle kaplıydı ama bunlar kurbanlarımın kanı değildi. Benim kanımdı.

Morpheus'un neden eldivenlerimi giymediğimi sormasının sebebini şimdi anlıyordum. İşlerin bu raddeye geleceğini biliyordu.

Bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyordu; şaşkınlık, kaygı, pişmanlık, üzüntü... ve hep orada olan hayranlık. Ben elimi yüzüne götürünce tokat beklermiş gibi irkildi. Oysa yüzünü ve gözlerinin altında, her şeyi kusursuzca ifade eden mücevherleri okşadım, parmak uçlarımda yükselip dudağımı dudağına götürdüm. Tadı ve sıcaklığı beni sarmaladı. İnleyerek yüzümün iki yanını da kapladı, beni daha da derinden öpmeye başladı ama onu ittim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım çünkü ölmeden önce gerçeği bilmeye hakkı vardı.

Çenesi gevşedi, narin yüz hatları, mavi saçlarının pırıltısıyla sisin içinde parlıyordu. Gözlerinin derinliklerinden bana, tutkunun, umudun ve dizginlenemez bir mutluluğun dev girdapları açılıyordu. O gözlerde Harikalar Diyarı'nın vahşi manzaralarını görüyordum; yönetmek için doğduğum krallığın panoramik görüntüsünü. Başka zaman olsa bu mest edici derinliklere dalıp gider, onunla sürüklenirdim. Oysa şimdi o şefkatten çok uzaktım.

Konuşmak için ağzını açınca parmağımı dudağına götürdüm.

"Bu acıyı bu denli büyüten şey sana olan aşkım," dedim kararlı ve güçlü bir sesle. "Sana inanmıştım ama sen bana ihanet ettin."

Yüzü düştü, kırgınlığım öyle büyüktü ki bedenim taşıyamacağım kadar ağırlaşmıştı. Uykudaki Kızıl'ı dürttüm, sürgünlerini bedenimden çıkarıp *bana* itaat etmelerini buyurdum.

Sürgünlerden birini savurup Morpheus'un boynuna dolayarak onu havaya kaldırdım. Ayakları sallanıyor, kanatları çaresizce çırpınıyordu. "Onun nerede olduğunu söylemekle ne büyük aptallık etmişim."

"Alyssa, dur." Tıslıyor, gırtlağı ile şahdamarı arasında kalan sürgünü gevşetmeye çalışıyordu.

"Onu öylece teslim ettin. Onlara inanmaman gerektiğini biliyordun. Hayatıyla oynadın, üstelik o senin için kendi hayatını tehlikeye atmışken." Gözlerim yine kızgın ve kederli yaşlarla dolmuştu. Gökyüzü duygularımı paylaşırmışçasına yarılıp soğuk bir yağmur boşaltarak gözümdeki tuzlu, sıcak yaşları yıkadı. Dudağımdaki tuzlu suyu yaladım.

Morpheus'un ağırlığı yüzünden dengemi kaybedip sendeledim. Nabzım iki keskin uca ayrılıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kızıl'ın ikili kalbim üzerindeki geçici varlığı en az şimdiki hali kadar kırılgandı çünkü dallar genişledikçe onun gücünü alıyordum.

Fiziksel uyarıları görmezden gelerek Morpheus'un boğazı kabarana kadar, tırnaklarını onu boğan sürgünlere geçirip umut-

suzca nefes almaya çalışana kadar sıktım. Gözlerinde oğlumuzu görünce içimde bir şefkat uyanıp beni yumuşamakla tehdit etti ama Kraliçe intikamın tadını almış, mest olmuştu bile.

"Bunu düzeltmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok," diye inledim karanlık bir ifadeyle. "Sana merhamet göstermemi gerektirecek hiçbir şey yok."

Morpheus tırnaklarıyla sürgünleri kazıyarak zar zor bir nefes aldı ve şunları söyleyebildi: "*Harikalar Diyarı... sensin.*"

20

HARİKALAR DİYARI

Morpheus'un boynunu sıkarken, nefes almasına yetecek kadar elimi gevşettim.

Büyük bir açlıkla havayı içine çekti. "Ben" –öksürdü– "her zaman" –bir nefes daha– "*senin* için en iyi olanı yapacağım."

Kirpiklerimden yağmur ve gözyaşları akıyordu. "Jeb öldü!" Bağırmaktan boğazım ve kalbimi tutan kökler gerilmişti. Ani bir baş dönmesiyle yalpaladım. Kendimi toparlayıp Morpheus'u biraz daha kendime çektim. Derimden çıkan sürgünler bileğinden göğsüne kadar onu kıskıvrak yakaladılar. "Bunun neresi benim için iyi? Cevap ver bana!"

"Kaykaycı Kız."

Ses arkamdan gelmişti, Morpheus'un sıkılmış ses tellerinden değil. Boynundaki sürgünü indirdim ama diğerlerine dokunmadım. Hayal gördüğümden korkarak arkama dönmedim.

"Bak, o gerçekten bir beş belası." Çıplak dirseğime dokunan güçlü ve tanıdık elin sıcaklığı açık yaralarımı sızlattı. "Ama dev bir sineklikle daha adil olur. Onu yere sermek."

Morpheus o kendini beğenmiş sırıtışıyla gözlerimin içine baktı. "Sana söyledim." Sonra başımın üstünden arkaya bakıp derin bir nefes daha aldı. "Tam zamanında geldin."

Bütün uzuvlarım titriyordu, Morpheus'u yere indirdim. Ben topuklarımın üstünde dönerken sürgünler derimin altına geri çekildi.

Karşımda duran KK'ydi. Soytarı ikizin üstünde bir şövalye gömleği ve pantolonu vardı. Chessie omzunda oturmuş, ağzı kulaklarında, sırıtıyordu. Jeb'in iki gölge yaratığı revağın altında, kuru kalmaya çalışarak asmaköprünün yanında duruyor, yeni emirleri beklerken kanatlarını dinlendiriyorlardı.

KK yağmurda dönüşürken hayretle onu izledim.

Gömleğinin kolları kıvrıldı, bileğinin sağ iç tarafında giderek parlayan mor bir dövme belirdi, yeni boyanmış bir kâğıt silinmeye başladı. Kulak uçları, kalp şeklindeki göz bandı ve sol gözünün altındaki deformasyonlar kaybolup gitti. Porselen renkleri siyah, kırmızı ve beyaz renk paletlerinde kaybolarak nihayet Jeb'in açık zeytuni tenini ortaya çıkardı. Her şey –derin yaraları ve yerinden çıkmış gözü, elf mücevherleri ve kulak uçları– resmedilmiş, Jeb'in emriyle hayat bulmuşlardı.

O ve Morpheus bir şekilde bir anlaşmaya varmışlardı: Yarattığı yerine Jeb.

Herkesi kandırmışlardı. Ben de dahil.

Başımı salladım. Chessie, Jeb'in omzundan inip önümde kanat çırpmaya başladı. Dönüp duran, her şeyi bilen gözleri olup biteni anlatıyordu: Morpheus'un Jeb'i zindanda bulduğunu; ikisinin gizlice plan yaptığını ve kamuflajlarıyla Manti'nin odasına girdiklerini; Manti'nin, kraliçesinin gözündeki sadakatini ve itibarını kaybetmemesi koşuluyla her şeyi kabul ettiğini; Jeb'in

insan anılarımı tetikleyen nargileyi resmedip hayat verdiğini; ve son olarak Jeb'in, ikizinin yüzünü kusursuz bir şekilde boyayıp vücudunda kan lekeleri bıraktığını, gözlerini bağlayıp ağzını tıkadığını, sonra da kendi kulaklarını ve yüzünü elf hatlarıyla, soytarı makyajıyla, gözbağı ve açık deliklerle kamufle ettiğini.

Chessie, minik dişleri parlayarak, bir kez daha sırıttı. Elimi açınca avcuma konup karnını okşamam için yan yattı. Kendinden geçip mırlayarak sıçrayıp Morpheus'a gitti. Morpheus şapkasını bulması için onu kül ve tozun içine gönderdi.

Titreyerek Jeb'e döndüm. "KK'nin görüntüsü. Yüzü. Onu bitiremediğini sanıyordum."

Jeb parmağıyla hızmasını okşadı. "Çünkü kalbimin içini göremiyordum. Kendimi bildim bileli merhum pederin gözündeki değerimi ve sanatımın değerini düşünüp dururdum. Sen bunca zamandır babamdan daha iyi bir insan olmayı seçtiğimi söylüyordun. Bu bir *seçimdi*. Sonunda haklı olduğunu anladım. Ne zaman senin hayatın söz konusu olsa aklıma gelen ilk şey sana yardım etmekti. Tıpkı bugünkü gibi, çizemeseydim bile ne yapıp eder, sana yardım etmenin bir yolunu bulurdum. Çocukluğumdan gelen güzel şeylerden biri de bu. En doğruyu seçmeme yardım eden şey, en kötüyü görmüş olmam. Burası şeytanlarımla yüzleşmemi sağladı. Ama sen... sen onları yenebileceğime her zaman inandın. Ve şimdi yendim. Teşekkür ederim, Al." Yeşil gözleri daha önce hiç sahip olmadığı bir soğukkanlılıkla parlıyordu. Eksiksiz ve topyekûn bir kabullenmeyle.

Yağmur dinince gerçeklik tüm çıplaklığıyla yüzünü gösterdi.

Jeb hayatta ve tek parçaydı; her anlamda. Morpheus bize ihanet etmemişti. Ve az önce şahit olduğum vahşet, dâhiyane ve alengirli bir yalandan ibaretti.

Jeb sarı örgülerimden birini eline doladı. "Sen iyi misin?"

İkisi için de bu kadar korkunç şeyler düşünmeme sebep olduğu için ona bağırmak istiyordum. Ama hayatta olduğu için

çok mutluydum. Burada durmuş, benimle konuşuyor, bana dokunuyordu...

Kollarına atılıp ona sımsıkı sarılmak istedim. Elbisem bir ölüm makinesi olduğu için sadece elimi göğsüne götürmekle yetindim. Giysilerinin altından kalp atışlarını duyuyordum. Ne bu ritme ne de hâlâ bir yaşam saati olduğuna kesin gözüyle bakabiliyordum.

"Sakın beni bir daha böyle korkutma," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Hey, bu benim repliğim." Örgümün yardımıyla yüzümü yüzüne yaklaştırıp dudaklarını ve hızmasını alnımda gezdirdi, dudağımdan nazikçe öpmeye başladı.

Morpheus homurdandı. "Aman ne hoş. Başında şişlik olan ve boğulmaktan dönen benim halbuki."

Jeb gözlerini devirerek beni bıraktı.

Morpheus üstündeki tozu nafile silkeledi. "Bütün sempatisini kazanmak, en kolay iş sende. *Chessie'yi kapıya kadar takip et, onu babasının ve amcasının saklandığı yere götür.* Ay, ne korkunç."

Gülmemeye çalışarak boynunda halat izine benzeyen kızarıklıklara baktım.

Elini tutup sıktım. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Elimdeki yağmur damlalarını sildi. "Bilemezdin. Kızıl seni ele geçirdiği andan itibaren, bildiğin her şeyi bilecekti. Madalyonu almanı, gücünü hatırlayıp onun ruhunu ehlileştirebilecek kadar kızmanı sağlayacak bir plan yapmalıydık ve Kızıl'ın bunların hiçbirini bilmemesi gerekiyordu. Senin de bilmemen gerekiyordu. Tek yolu buydu."

Tek yolu...

Bu sözlerle, buraya ilk geldiğimizde babamın verdiği tavsiyeyi hatırladım: *Sen kimseyi öldürmedin, Allie. Emin ol, tek yolu bu. Yoksa seni bırakmaz...*

Ayık zihnimle, bütün ölümleri tek tek hatırladım. Midem burkuldu. "Tek yolu buydu."

"Evet, buydu," dedi Jeb.

"Kahretsin, evet, buydu," dedi Morpheus da. Kül yığınlarına bakıyordu, onların planından çok daha fazlasını kastettiğimi anlamıştı. Jeb'in burada olup kudurduğum anı görmediğine seviniyordum. Beni Kızıl'ın zincirleriyle görmesi yetmişti.

Chessie bir kurum yığından çıktı, Morpheus'un toza bulanmış şapkasını itiyordu, tıpkı bir gün önce handa elbisesine yaptığı gibi. Şapka havada zikzak çiziyordu, Chessie ödülünden vazgeçmeye niyetli görünmüyordu. Kafası etrafa bakıp duruyordu, Morpheus kaşlarını çatınca yüzüne afacan gülümsemesi yayıldı.

Dudaklarımı sıktım, bir soru daha kalmıştı. "Peki, Manti... sahnede ona saldırman. Bu da planın bir parçası mıydı?"

"Hah," dedi Jeb, "şu mesele." Başını yan yatırıp Morpheus'a baktı. "Orada biraz ileri gittin."

Morpheus dilini şaklattı. "Müthiş bir performans sergiledim," dedi sonunda şapkasını Chessie'den almayı başararak.

"Eh," dedi Jeb, imalı. "Eminim bana kıymaları seni histeriye sürüklememiştir, ilgi manyağı."

Morpheus yalandan gülümsedi. "Öyle olsun. Öte yandan, sen ahı gitmiş vahı kalmış beyinsizi mükemmel oynadın."

Jeb gülmemek için kendini zor tutarmış gibi dudağı seğirdi. "Biliyor musun? O sinekliği yapmaya yetecek kadar boyam var hâlâ."

"Cık cık cık. Şiddete gerek yok." Morpheus tozlu şapkasını silkeleyip başına taktı. "Ben sadece hak ettiğini söylüyorum."

İkisinin de gözleri, bana takıldıkları zamanlardaki alaycılıkla parlıyordu. Doya doya geyik yaparak tadını çıkarıyorlardı. Eskiden aralarında sadece hoşgörü vardı ama şimdi alttan alta karşılıklı bir saygı da vardı.

Kalbim dolup taşıyordu, birlikte hareket ettikleri için ikisiyle de gurur duyuyordum, aralarındaki kırgınlıkları bir amaç

uğruna geride bırakmışlardı. Çok güzel bir duyguydu ama iç organlarımda, göğsümde bir patlamaya sebep oluyordu.

İç geçirdim.

"Al, yüzün bembeyaz oldu." Jeb, endişeyle Morpheus'a baktı. "Belki de çok fazla kan kaybetmiştir."

"Belki de." Morpheus sol bileğimi eline alıp nabzımı kontrol etti. Kaşını şüpheyle kaldırmasından, Hart'ın oyun odasında yaptığım kansızlık büyüsünü düşündüğünü anladım.

Elimi çektim. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Jeb, hasarı anlamak için diğer kolumu çevirdi. Yaralı tenim gerilince iki büklüm oldum.

"Bende onun büyüsü yok," dedi Jeb. "Onu iyileştiremem."

"Ben iyileştiririm, kendime gelince. Şimdilik kanamayı durduracağız." Morpheus boya lekeli mendilini çıkarınca Hart'ın odasında birlikte olduğumuz zamanı hatırladım. Neredeyse onu boğacağıma hâlâ inanamıyordum. Hem de ona olan aşkımı açıkça söyledikten sonra... o kadar uzun zamandır duymayı beklediği bir şeyi.

Bir bakışıyla vicdan azabımı yatıştırdı. Zihnimde olmasa bile ne düşündüğünü biliyordum: Karanlık tarafımı ve kötücül darbelerini anladığını biliyordum; aslında ona meydan okuyan ve hayatta olduğunu hissettiren bu darbelerdi.

Mimiklerimle ona teşekkür ettim. Göz kırptı, mendili büyük bir dikkatle tenime bastırdı.

Şiddetli bir rüzgâr esip bahçedeki kül yığınlarını öfkeli bir buluta çevirdi. Uzakta, bu sabah indiğimiz uçurumun üstünde bir rüzgâr tüneli açıldı.

Jeb yavaşça dirseğimi tuttu. "Gitmeliyiz. Baban, amcan ve diğer şövalye ağaçlıkta bizi bekliyor. Yetişmemiz gereken bir rüzgâr tüneli var."

"*Biz* dedin." Gölge resimleri almak için revak boyunca yürürken üçümüzü işaret ettim.

Jeb hayalet görmeyi beklermiş gibi omzunun üstünden gözyaşı havuzuna ve onu kaplayan dev alev küresine son kez baktı. "Beni buraya bağlayan bir şey yok."

Bencildim çünkü dağdaki bütün yaratıkları öldüğü için seviniyordum. Bunun için Morpheus'a minnettar olmam da ne kadar ironikti. Belki de Morpheus başından beri bunu planlamıştı. Haddi hesabı olmayan entrikaları beni her zaman şaşırtıyordu.

"Zavallı Nikki," dedi Jeb üzgün bir sesle.

Morpheus üzüntüyle başını salladı, omzundaki Chessie bacağını uzattı, sırıtışı kayboldu.

"Yaratıcısını kurtarmaya çalıştığını sanmıştım," dedim hep birlikte revaktan asmaköprüye giderken. "Meğer arkadaşını kurtarmaya çalışıyormuş."

"O çok cesur bir küçük periydi," dedi Morpheus. "Küçük ama azılı dişilerden bahsetmişken, kanatlarını açmanın zamanı geldi, aşkım."

Kendimi hiç de azılı hissetmiyordum. Bahçedeki kısa yürüyüş bile nefessiz kalmama yetmişti. Kızıl'ın gücü kurumadan, beni tutan sarmaşıklar tükenmeden ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

Bir an onlara bütün bunlara tek başıma göğüs germek zorunda kalmayayım diye onun büyüsünden bahsetmeyi, kaygılarımı anlatmayı düşündüm. Ama ne faydası olacaktı? Bunu düzeltemeyecekleri için sadece acı çekeceklerdi. Kimse düzeltemezdi.

Hiçbir büyünün beni iyileştiremeyeceğini bizzat Kızıl söylemişti.

Gözlerim yanıyordu. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Gidip anneni alalım." Jeb, kanatlarımı gerebilmem için geri çekildi.

Zoraki gülümsedim, babamı görüp ona sarılma isteğiyle göğsümü delip geçen duyguyu bastırmaya çalıştım. Bir yanımda

gölgesinin taşıdığı Jeb, diğer yanımda Morpheus ve gölgesiyle, uçuruma ve bizi Harikalar Diyarı kapısına götürecek aracımıza doğru yola koyulduk.

Uçarken, annemi gördüğüm düşün anısı rüzgâr akımı gibi tokatlıyordu beni. Annem iyiydi ama Harikalar Diyarı'nın kalbi hastaydı. Oraya vardığımızda neyle karşılaşacaktık? Tek umudum, hasta kalbim savaşamayacak kadar yorgun düşmeden her şeyi düzeltmekti.

Harikalar Diyarı'nın yaşayacağını bilirsem mutlu mesut ölebilirdim.

I

Rüzgâr tüneline girip bizi Harikalar Diyarı'na götürecek kapının önüne gelmeden kanatlarımı çekip ölümcül giysimden kurtulmaya ve deri çoraplarımı kapatan bir tunik daha giymeye ancak zamanım olmuştu. Sonra herkesi annem ve Fildişi'ni, Bernie amcanın bana sarılışını ve babamın hoşça kal deyişini zihnime kazıdım. İnsanlar diyarına döndüğümüzde birbirimizi ziyaret edeceğimize söz verdik.

Maalesef bu sözü tutamayacaktım.

Amcamı ve diğer şövalyeleri bıraktıktan sonra kimse bir kaçağı sakladığımızı bilmeden kapıdan geçtik. Çürük ve leş kokusu bir yana, neşil gölünün yarım kilometre uzunluğundaki boğazı boyunca yolculuk etmek düşündüğüm kadar korkutucu ya da tehlikeli olmadı. Kısmen babam daha önce bize rehberlik ettiği için ama aynı zamanda göl donduğu için. Gerçekten donmuştu.

Morpheus da böyle olmasını beklemiş, hatta bizi buna hazırlamıştı. Gördüğüm görüntüye göre, Fildişi, Kızıl'ın bozulmaya yüz tutan büyüsünü yavaşlatmak için nesneleri donduruyordu. Bunu durdurmamız için bize bir şans veriyordu.

Ağacın açık ağzı görününce puslu, gümüşi bir ışık belirdi. Nefesimiz buğulanarak, kıymık dişleri atlama taşı niyetine kullanıp dev, buz tutmuş gri dilin etrafında manevralar yaptık.

Çılgın çeneden sık çalılığa, babamın arkasına atladım. Jeb ile Morpheus da hemen arkamızdan bize yetişti. Neon renkli çimenler kırağıyla parlıyordu ve çizmelerimin altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Her şey kış örtüsüne bürünmüş olsa da havada küf kokusu vardı.

Birbirine dolanmış dallar ve aynanın geri çevirdiklerinin –tuhaf ve korkunç şekillerde neşil ahşabının püskürttüğü yeraltılılar– hepsi hareketsizdi. Morpheus yaratıkların isimlerini saydı: Aletlerden yapılmış bedeniyle bir marangoz karınca; burnunun yerinde trompet olan bir eşekarısı; sanki tam biçme işinin ortasındaymış gibi ağzında bir tutam kırağılı çimen tutan çekirge gövdeli ve at başlı bir çimbiçer.

Bu manzara da Jeb'le buraya ilk gelişimizde karşılaştığımız donmuş çay partisi gibi tekinsiz görünüyordu. Ama çay partisinin aksine bu buzlu esarette zamanı aksatan bir bozuk saat yoktu. Bu bambaşkaydı.

Jeb'le göz göze geldik, bu anıyı hatırladığını söylemek istercesine başını salladı.

Morpheus yanımda durdu. Parıldayan mavi benekler, ellerinin etrafında fiberoptik eldivenler gibi dönüp duruyordu. Renkler bir açılıyor bir koyulaşıyor, sonra tekrar açılıyordu. Büyüsü tıpkı uzun zamandır çalışmamış bir araba motoru gibi yavaş yavaş ısınıyordu.

"Gördüğün görüntüyle ilgili bize her şeyi anlattığından emin misin?" diye sordu bana, Jeb ile babam bir patika ararken.

"Sanırım, evet," dedim alnımı ovarak. "Ben... bunu gördüğümde tuhaf bir yerdeydim. Neden sordun?"

Morpheus dudaklarını sıktı. "Arazinin sürekli kış halinde olmasını bekliyordum. Ama Fildişi, sakinleri dondurmuş. Bunu

neden yaptığını anlamıyorum. Tamir edilemez hale gelme tehlikesi olan şey manzaralardı. Yeraltılılar değil."

Dudağımı ısırdım. Zihnimin gerisinde bir yerlerde bir dürtme hissettim. Her şeyin başına gelen hastalığı tarif etmek için annem tuhaf bir kelime kullanmamış mıydı? Ama ne olduğunu hatırlayamıyordum... *D* ile başlıyordu.

Unutkanlığıma sinirlenerek babam ve Jeb'in yerdeki dalları temizlediği, tek çıkış yolu gibi gözüken yere döndüm.

Onlara yardım etmeye geldiğimde babam beni durdurdu. "Allie, bırak bunu biz yapalım. Yaralarının tekrar açılmasını istemiyorum." Morpheus'a döndü. "Yakında onu iyileştirebilecek misin?"

Morpheus'un parmak uçlarından –güçlü ve sağlam– açık mavi ışık küreleri çıkıyordu. Parıltılar yüzüne yansıyordu. Büyülenmiş okullu bir oğlan çocuğu gibi gülümsüyordu. "Evet."

Chessie bunu kutlayarak etrafında dönüp durdu.

Babam başını sallayıp omzundaki kından demir bir hançer çıkardı. "Pekâlâ. Jeb'le ben bu yolun güvenli olup olmadığına bakmaya gideceğiz. Döneceğiz."

Jeb peşinden gitmeden önce elimi sıktı. Ona yaslandım, dövmesinin hâlâ parladığını görünce şaşırdım, gerçi bu defa eflatun yerine kıpkırmızıydı. Kollarının katlarını indirmeden önce şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı, bu gizemi sonra çözmemizi söyleyen sessiz bir ricaydı bu hareketi. O ve babam dev ağaç dallarının altından geçip gözden kayboldular.

Chessie'nin gözleri dönüyor, bana ve Morpheus'a evini ne kadar özlediğini, en sevdiği uğrak yerlerini yeniden ziyaret etmeyi ne kadar iple çektiğini söylüyordu.

"Önce, Alyssa'nın annesini ve Fildişi'ni bulacaksın," diye üsteledi Morpheus. "Burada olduğumuzu öğrensinler. Ayna geçitleri çalışıyorsa bizim için birini açmalarını söyle."

Chessie söz dinleyip hızla sık ağaçların arasında gözden kayboldu.

Morpheus gücünü test etmek için ellerini kaldırdı. Mavi elektrik telleri tepemizdeki bütün ağaç dallarına ulaşıp onları sallayarak buz parçalarını etrafa saçtı. Mağrur ve ihtişamlı haliyle –kanatları kavisli bir biçimde yukarıya açılmıştı– üstüne tüyler dökülüyormuşçasına orada duruyordu. Göğsünün derinliklerinden içten bir kahkaha yükseldi. Kaygısız ve oyunbazdı, HerhangiBirYer'deki odasında olduğundan bile çok. O kadar uzun zamandır büyüden yoksun kalmıştı ki adeta sarhoş olmuştu şimdi.

Üstüme yağan kar taneleri soğuk ve dinçleştiriciydi. Bu bana Teksas'ı, çocukken mevsim karı yağdığında Jeb ve Jenara'yla oynadığımız oyunları hatırlattı. Kardanadamları, kardan yaptığımız dondurmaları, kardan kaleleri. Kendimi ne kadar güçsüz hissetsem de onunla kahkaha atmadan duramadım.

"Dans et benimle, Çiçeğim," dedi tatlı tatlı, ben duraksadığımdaysa büyüsüyle başımı döndürdü. Göğsüne sokulup bu hayat doluluğunu içime çekmeyi dileyerek anın tadını çıkardım.

Kolunu belime dolayıp ellerimizi birbirine kenetledi. Dudakları örgülü saçlarıma, başıma dokundu, iç sesi sadece benim duyabileceğim bir frekansta zihnimi kaplarken bir ninni mırıldandı: "*Gözlerimi kamaştırdın bugün. Öyle sınırsız. Öyle muzip.*"

Gizlice gülümseyip zarif adımlarını takip ettim. Kanatları bizi uçucu bir mürekkebin oluşturduğu girdaplar gibi sarmalıyordu.

"*Aslında,*" zihnimin içinde konuşmaya devam ediyordu, "*şimdi büyüme yeniden kavuştuğuma göre,*" beni etrafımda döndürüp sonra yine kendine çekti, "*oyunumuza bir katkıda daha bulunmanı istiyorum.*"

"Oyun mu?" diye sordum.

"Onu allak bullak etmeye karşı değilim," dedi mırıldanmayı bırakarak. Elimi aldı, alaycı bir ifadeyle parmak eklemlerimi

dişledi, sonra parmaklarımı boynundaki kırmızı lekelere götürdü. "Gazabından korkulası kraliçe ve laf dinlemez uşağı... aşk oyunumuzun standart teması bu olacak. Zatialiniz Kızıl'ın sürgünleriyle ve ikimiz de yarı çıplak bir halde."

Ofladım. "Çıldırmışsın sen."

"'Deli' ifadesini tercih ederim."

Gülümsedim, alay ettiğini ve mutlu olduğunu gördüğüme çok sevinmiştim. Güçlü kalp atışlarını duymak için kulağımı göğsüne dayadım. İkili kalbimi tek bir kalp atışına indirmeye ve onun kusursuz ritmini yakalamasını sağlamaya çalıştım. Beceremedim.

"Alyssa, ben yine tamamlandım," diye mırıldandı, dansımız tatlı tatlı sallanmaya dönüşürken.

"Biliyorum."

"Jebediah da öyle."

Cevap vermedim çünkü Jeb'de hâlâ Kızıl'ın büyüsü vardı ve bununla ne yapacağından emin değildim.

"O halde seni yemininden azat etmesi için onu ikna etmelisin," diye ekledi Morpheus kararlılıkla.

Geri çekilmeye yeltendim ama beni daha da sıkı tuttu.

"Beni seviyorsun. Bunu itiraf ettin."

"Seni seviyorum, evet."

Ürperdi, itirafım karşısında duygularını kontrol edemiyordu. "İkimiz de o yemini ölümlü şövalyeni HerhangiBirYer'den çıkarmak için ettiğini biliyoruz. İnsanlığına ve sana inanması için. Planın onun hayatını kurtardı."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bunu yapmamın tek sebebi bu *değildi.*" Jeb'e olan aşkımı kabullenmesi önemliydi. Gitmeden Jeb'e bunun Morpheus için de geçerli olduğunu söylemek zorundaydım. Onları yalanlarla bırakıp gitmeyecektim. "*İkinizi de* seviyorum."

Morpheus gerildi, küçük alanda bana tekrar vals yaptırmaya başladı, karın üstünde bıraktığımız ayak izlerini onlar kendi-

liğinden silinene kadar takip ettik. Bir uçtan bir uca dönerken Morpheus böyle yaparak beni kendi gerçeğimden uzaklaştırabileceğini sanıyordu.

Sonunda durduk ve yüz yüze geldik. Nefeslerimiz havada buğulardan bulutlar oluştururken bütün oyunbazlığı mum gibi sönmüştü. "Artık beklediğim yeter. Ya şimdi ya da asla. Ve sakın şunu unutayım deme, birlikteliğimiz babana olanların başka hiçbir insanın başına gelmemesini sağlayacak. Kimse İkinci Kız Kardeş'in tuzağına düşmeyecek çünkü Harikalar Diyarı'nı rüya-çocuğumuzla taçlandıracağız."

Söyledikleri daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şeyi fark etmeme sebep olduğu için yumruk gibi gelmişti. Öldüğüme göre oğlumuz hiç doğmayacaktı. Harikalar Diyarı, rüyaları için sonsuza dek çocukları çalmak zorunda kalacaktı. Başka bir çözüm yolu bulamazsak.

Göğsümün gerisine sert bir yumruk indi ve acı, metalik tat boğazımı kesti.

Hıçkırığımı bastırarak yüzümü göğsüne yasladım. "Dans ediyorduk ne güzel."

Beni döndürdü. Kendimi kurtarıp bir ağaç gövdesinin önünde durdum. Tıpkı içinden çıktığımız ağaç gibi bu da kaşlarını çatmış, somurtuyordu. Geriye çekilip bütün ağaçlara baktım. Hepsinde aynı ifade vardı, sanki üstlerine buz çöktüğünden beri sefaletleri başlamıştı.

Harikalar Diyarı'nın kalbi acı çekiyor. Doldrumlar kapanıyor. Çabuk gel. Onları elimizden geldiğince açık tutmaya çalışacağız.

"Doldrumlar," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye sordu arkamdam gelen Morpheus.

"*Doldrumlar.* Annem acele etmemi isterken bunu söylemişti. Doldrumların kapandığını söyledi."

Ona bakarak tepkisini anlamaya çalıştım. Çenesini sıkmıştı, güzel yüzünü üzüntü kaplamıştı. Ağaçlara ve ayna kalıntılarına

baktı. "Kızıl'ın zar zor büyü yaptığını sanmıştım. Meğer bir veba salmış... imhaymış yaptığı. *Toksik bir karanlık.*"

"Anlamıyorum."

"Doldrumlar mikroskopik yaratıklardır. Yol açtıkları yıkım öyle sarsıcı ve güçlüdür ki yüzyıllardır kilit altında tutuldular. Barışı muhafaza etmek adına her sarayın mahzeninde kilit altındadırlar. Her iki krallığı da kontrol altında tutmak için."

Başımı salladım. "Ortaklaşa Temin Edilmiş Yıkım... iki taraf da herhangi bir saldırının çok yıkıcı olduğunu bilir. Tıpkı bizim dünyamızdaki nükleer silahlar gibi."

Morpheus şakağını ovdu. "Kızıl, tahtından sürülmeden önce onları gizlice çıkarmış olmalı. İkimizden intikam almak için harekete geçtiğinde sadece buradaki güzelliği yok etmek değildi amacı... her şeyi yok edecekti."

"Ama neden? Krallığını geri almak istediğini sanıyordum, öyle değil mi?"

"Alice denen kızla bir şeyler yolunda gitmezse diye alternatif bir plan düşünmüş olmalı. Böylece Harikalar Diyarı'nı tamamen yıkıp kendine göre yeniden inşa edecekti."

"Tabii ya. Çok mantıklı. Her şeyi yönetmek istiyordu." Kızıl'ın Fildişi'ni yenmek ve iki krallığı da yönetmek için bizim çocuğumuzu nasıl pazarlık konusu yapmaya niyetlendiğini ona söylemek üzereydim ama sözümü kesti.

"Sen insanlar diyarı için buradan ayrıldığında vebayı salmış olmalı," dedi. "Kendine istila edebileceği yeni bir beden bulduktan sonra. İşte her şey o zaman mahvolmaya başladı."

"Sen beni geri getirmeye çalıştığında da." En yakınımdaki ağaca gidip yaralı avcumu buzlu gövdesinde gezdirdim. Morpheus'un yakınımda olduğunu seziyordum ama arkamı dönmedim. Çok utanıyordum. "Seni dinlemeliydim."

"Öğrenmen biraz zaman alıyor." Sesinden kendini tutmaya çalıştığı belli oluyordu. Sinirliydi. "Önemli olan öğrendiklerinle ne yaptığın."

"Kızıl'ın büyüsü bunu düzeltebilir mi?"

İçini çekti, elini elimin üstüne koyup kanatlarıyla beni sardı. "Artık tamir etmekten daha fazlası söz konusu. Bu bir yenileme. Bu hastalığı durdurmanın tek yolu dünyayı yenilemek ve sadece taç-büyüsünü deneyimlemiş olanlar bunu başarabilir. Birlikte çalışan iki krallığın soyunun da buna dahil olması gerekir. Fildişi bunu kendi başına yapamazdı. Bu yüzden sen gelip yardım edene kadar sakinleri salgından korumak için her şeyi dondurdu. Birlikte manzaraları yeniden yaratacaksınız ve tertemiz olduklarında Fildişi, bütün yeraltılıları askıya alma büyüsünden azat edecek. Böyle bir salgına hitap etmek için senin ve Fildişi'nin güçlerinizi birleştirmeniz ve Kızıl'ın son gücünün her damlasını kullanmanız gerekebilir."

Gözlerim yaşardı çünkü büyüm benim kadar güçlüydü ve Kızıl giderek küçülüyordu.

Morpheus omuzlarıma dökülen saçımı okşadı. "Bir umut var, aşkım. Onu uzaklaştırmak zorunda değilsin. Onu kullanıp bitireceksin. Böylece sonunda yenilecek. Sonsuza kadar kaybolacak."

Kızıl'ın büyük kısmını kullandığımı bilmiyordu. Yaşamak için Harikalar Diyarı'nı ölümle lanetlemiştim. Kaderlerimizin bu kadar iç içe geçebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Çöktüm, elim buzlu ağacın gövdesinden kayarken yere oturdum.

"Alyssa?" Morpheus hemen yanıma çömeldi. Çenemi tutup yüzümü zorla kendine çevirdi. "Yine kansızlık mı?"

Zorlukla nefes alıyordum. Kızgın arılar bütün nefesimi çekiyorlarmış gibi içim kıyılıyordu. Kan boğazıma oturmuş, ağzımı tıkamıştı.

Morpheus'un mücevherleri kızgın bir renk kaleydoskopu gib parlıyordu. Ceketini çıkarıp üstüme geçirdi, gömleğinin kollarını sıyırdı. "Çizmelerini çıkar da seni iyileştireyim."

Hareket etmemeye çalışarak dişlerimi sıktım. Korkunç acıyla başetmenin, kalbimin parçalanmamasının tek yolu, etrafımdaki her şey gibi donup kalmaktı.

Morpheus hemen çizmelerimi çıkardı, çoraplarımı çekti. Her zaman dalga geçmeyi sevdiği dövmemi bulup doğum izlerimizi birleştirdi. Aramızda bir kıvılcım koptu, damarlarıma yayıldı. Bu güç onun boynunu, benim kollarımı iyileştiriyor ama kalbime ulaşamıyordu.

Bu coşkun sıcaklık sırasında Morpheus'un gözleri benimkilerle buluşunca kendimi tepeden tırnağa çıplak hissettim. Sorunun ne olduğunu anlamıştı.

"Minik eriğim," dedi umutsuzca. "Neden söylemedin bana?"

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Üzgünüm." Özrüm hırıltıya dönüştü.

"Hayır," dedi öfkeyle. "Aslında söylemeye çalıştın. Dağda. Ve Hart'ın oyun salonunda. O kadar meşguldüm ki dinlemedim, kahretsin."

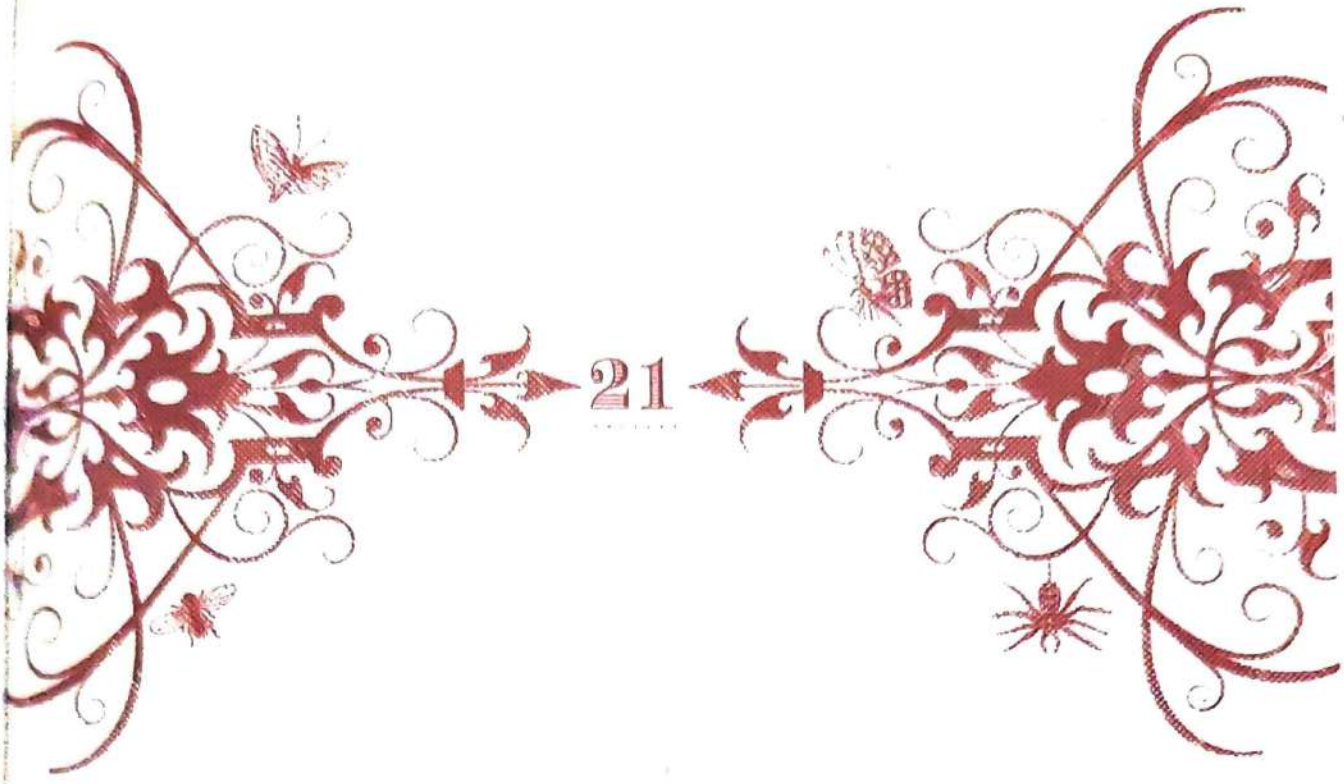
Daha fazla suçluluk duygusu olmasın. Evimizi düşünmesi gerekiyordu. "Bir yolunu bul." Boğazıma gelen bir kan ve salya hücumunu daha yutkunarak bastırdım. "Harikalar Diyarı'nı kurtar."

Morpheus beni kollarına alıp kaldırdı, özenle kucakladı. "Benim de tam olarak yapmak istediğim bu." Giysilerimizin içinden sızan sıcaklığını hissetsem de tir tir titriyordum.

Aralık gözlerimle parmak uçlarından başımızın üstündeki dallara vuran mavi ışığa bakıyordum. Onu ip gibi kullanarak kanatlarının açılmasını sağladı. Kanatları çırpınıyor, etrafa kar taneleri saçılıyordu. Ormandan gökyüzüne havalandık. Harikalar Diyarı'nın uykudaki arazisi biz baş döndürücü yüksekliklere

çıkarken altımızda kaldı; bembeyaz ve ışıltılı. Siyah saçaklar etrafı görmemi engelliyordu.

Midem bir kez daha yumrukladı beni, bana yaşadığımı hatırlattı. Sonra gözlerimi kapadım ve orada beni bekleyen karanlıkla yüzleştim.

21

DİKİŞLER

Küçük çan seslerinin ezgisiyle uyandım. Minik bir peri sürüsü üstümde sıçrayıp duruyordu. Saç örgülerim gitmiş, saçlarım yastığa ışıltılı, beyaz-sarı dalgalarla yayılmıştı. Minik periler oto yıkama makinelerinin ustalığı ve maharetiyle saçlarımı fırçalıyor, pırıltılı mücevher tokalar takıyor, her hareketleriyle parfüm ve pudra kokusu yayıyorlardı.

Perilerden biri burnuma atılıp ucunu gıdıkladı. Nikki'ye o kadar çok benziyordu ki gözlerime inanamadım. Ben gıdıklanıp gürültüyle harpşırınca bütün periler karahindiba gibi etrafa dağıldı.

Korkudan tiz çığlıklar attılar.

Gözlerimi ovuşturup etrafıma bakındım.

İnce tüylü bir yorganın altında –tüyler öyle beyaz ve yumuşaktı ki kar yığınlarına benziyordu– büyük bir yatağın içindeydim.

Periler beyaz mermer zeminden sepetlerini topluyor, dört tanesi bir sepeti tutup aralık kapıdan uçup gidiyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce buraya hiç gelmemiştim ama Morpheus'un bir zamanlar annemin *Alice Harikalar Diyarında* kitabının arkasına yaptığı çizimlerden biliyordum. Burası Fildişi'nin sırça sarayıydı ve onun şatafatlı odasındaydım: Buzla kaplı cam duvarlar dışarıdan görünmemi engelliyordu. Kristal şamdanların içinde mum yoktu ama içlerinden ateşböceklerine benzeyen gümüşi alevler yayılıyordu.

İçinde daha da gümüşi alevle çıtır çıtır sesler çıkararak yanan şöminenin önünde kristal bir koltuk vardı. Şömine nasıl oluyorsa bir şekilde sıcaklık ve ışık yayıyor, duvardaki buzu eritmiyordu. Annemle babam koltukta, beyaz bir yastıkta mışıl mışıl uyuyordu. Annem babamın kucağına yatmış ve bacakları birbirine dolanmıştı. Babamın yakışıklı yüzü kir pas içindeydi, burnu annemin uzun, pembeye çalan sarı saçlarına gömülmüştü. Annemin saç telleri büyünün etkisiyle seğiriyordu. Şeffaf kanatları, dinlenen bir kelebek gibi arkasındaydı.

Birlikte çok tatlı görünüyorlardı, Beyaz Şövalye ve peri gelini, sonunda kol kolalardı. Buraya gelmek için çektikleri onca sıkıntıya rağmen aşkları biraz olsun azalmamıştı. Bu mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorlardı.

Kalbim mutlulukla dolup taşıyordu ama birazdan bastıracak acıya da hazırlıklıydım. Oysa ancak küçük bir yankı olabilecek bir acı dalgası hissettim. Sanki küçük bir yusufçuk, tatlı tatlı ve neşeyle göğsümü dürtüyordu. Derin, güçlü ve huzurlu bir nefes aldım, bu yolculuğa başladığımdan beri ilk kez, belki de hayatımda ilk kez.

Başımın gerisinde bir şey hareket ediyordu. Kızıl hâlâ oradaydı, acı içinde kıvrılmıştı ve her geçen saniye gücünü kaybediyordu. İçimden yok olup gitmesi ve sonsuza kadar kaybolması

an meselesiydi. Onu içeride tutan tek şey bendim ve artık hazır olduğumda onu salabilirdim. Kalbimdeki büyüsü onarılmıştı.

Ama nasıl?

Üstümdeki demode geceliğe baktım. Tamamen beyaz kumaştan ve dantelden dikilmişti –bu odayı kaplayan cam gibi şeffaftı– ve arkasında kanatlar için ince ve uzun delikleri vardı. Geceliğimin altındaki dantelli, gümüş renkli korse biraz daha sadeydi.

Korsenin altından flu, mor bir ışık parlıyordu. Parıltı *bedenimin içinden* geliyordu, derimin altından, göğüskafesimin içinden.

Midem hopladı. En son böyle bir büyü gördüğümde bu Jeb'in içinden geliyordu ve Kızıl ile Morpheus'un büyülerinin karışımıydı.

Ayak sesleri duyunca dikkatimi kristal kapıya verdim. Gölgelerin içinde kel bir kafa parladı. Bir shar-pei köpeğinin kırışıklıklarına sahip olan albino teninde pembe, buğulu gözleri ışıl ışıl kendini gösterdi.

"Geç, diyorum. Kraliçe Alyssa. Geç kaldım ben."

Geceliğimi düzeltip gülümsedim. "Davşan. Sen de dondun diye korkmuştum."

"Edildik buz şatosuna, davet. Bastırmadan kış, Fildişi Kraliçemizle."

O halde annem rüyama ilk girdiğinde bunu görmüştüm. Fildişi onu, Narözü'nü buraya getirmiş, kraliyet danışmanım Davşan Beyaz'ın yanında kalmasını istemiş, onları doldrumlardan korumuştu.

Davşan'ın tavşan boyutlarındaki silüeti koridorda kıpırtısızca bekliyordu.

"Lütfen içeri gel." Elimle gelmesini işaret ettim. Eşikten atladı. Eldivenli elleriyle yakut tacı bir yastığın üzerine dengeleyerek koymaya çalışırken yumuşak dudaklarını büzüştürerek suratını astı.

Her sıçrayışında kırmızı kuyruklu ceketinin içindeki iskeletimsi vücudu tıngır mıngır sesler çıkarıyordu. Parmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim.

Uykudaki annemle babama baktı ve sıçramaları tuhaf adımlara dönüştü, suratsız ve şaşkın ama sezgileriyle hareket ediyordu. Onu çetin bir kraliyet danışmanı yapan da buydu. Yeraltılıların çoğu gibi muğlak bir karakteri vardı. Gerektiğinde çok iyi gözlem yapıyor ve anlaşılmaz olabiliyordu. Geçen yıl beni tam da bu şekilde kandırmıştı, aslında tacıma kavuşmam için uğraşırken beni öldürecekmiş gibi yapmıştı.

Onu ilk gördüğümdeki gibi giyinmişti, sadece bugünkü ceketi kat kattı ve kadife düğmeler ve onunla uyumlu kürklü bir boyunbağı vardı.

Bu kat kat komik elbiselerin altında saklı olana karşı içimde bir şefkat uyandı. Kızıl'ın onun kibrini ve derisini nasıl sıyırdığını asla unutmayacaktım. Bir yanım ona gerçeği söylemeyi çok istiyordu. Kızıl'ın onun şeklini bozduğunu; yüzünü asitten kurtardığında aslında tek derdinin krallığını güvence altına almak olduğunu. Ama ona sadece bir piyon olduğunu söylemenin ne faydası vardı ki? Kızıl artık tehdit değildi, kimseye. Aslında şimdi bu kadar değersiz ve çaresiz olması üzücüydü bile.

Kızıl'ın başımın içinde saklandığı yerden bir pişmanlık dalgası yayıldı. Davşan yatağa yaklaştıkça bu dalga da büyüdü ve Kızıl içimde fısıldamaya başladı: *"Lütfen... beni bu sefaletten kurtar. Ona yaptıklarımdan pişman olduğumu söyle, sonra da beni bırak ki artık yaşamaya son vereyim."*

İş işten geçti, diye fısıldadım zihnimin içinde, acıma duyguma karşı koymaya çalışarak. *Kaderine çoktan karar verdim.*

Davşan yatağımın yanına gelip elindeki yastığı kaldırdı. Dizlerinin üstüne çökerken tüylü, beyaz kulakları da neredeyse düşüyordu. Dengesini bulması için elimi başının üstüne koydum. Kıyamet balosundan önce insanlar diyarına sızdığında birlikte

ne çılgın maceralar yaşamıştık. Benim güvenimi ve sevgimi sonsuza değin kazanmıştı.

İçini çekti; sesinden, memnun olduğu anlaşılıyordu. Sonra konuşmaya devam etti: "Geldi zaman, der Kraliçe Narözü." Konuştukça ağzından köpükler saçılıyordu. "Taçlandır Kraliçe Alyssa'yı, diye emreder."

Şaşkınlıkla yastığı alıp kucağıma, örtülerin üstüne koydum. Tacın ortasında, tel bir zincirin ucunda yakut başlı yeni bir anahtar vardı. Zinciri boynuma geçirdim. Krallığın zincirini göğsümde taşımayı özlemiştim. Parmak uçlarım tacın girift altın çerçevesinde dolanıyordu. Tacı kaldırdığımda yakutlar loş ışıkta parladı.

"Alyssa, hayır!" Annemin ürkek sesi zavallı Davşan'ın sendeleyerek yere kapaklanmasına sebep oldu. Tacı kenara koyup örtülerimi kaldırdım ve çıplak ayakla yere basıp kalkmasına yardım ettim. Annemle babam gözlerini kırpıştırarak yanımda belirdiler.

"Merhaba?" dedim daha ziyade soru sorar gibi. Beni aralarına alıp sarıldılar, annemin çiçek kokusu ile babamın yosun ferahlığındaki kokusuna boğuldum. Annem alnımı öptü, bukleli ve yapılmış saçıma burnunu dayadı.

"Öyle endişelendik ki," diye fısıldadı annem.

"İyiyim," dedim. Başımı kaldırıp babama baktım. "Anlamıyorum nasıl oluyor da..."

Babam ağzını açsa da bir şey söylemedi. Davşan yatağa dalmış, örtülerin arasında tacı arayıp bulmuş, yeniden eline aldırıp kaldırmıştı. "Hazırım hizmet etmeye, Kraliçe Alyssa'ya. Bekledim uzun zaman. Var çok ödenecek borç. Sadık, her zaman ve her daim, ebediyen."

"Daha zamanı gelmedi." Annem yüzündeki yaşları silip Davşan'ın elinden tacı aldı.

Davşan tıslayıp keskin dişlerini ortaya çıkardı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Aksi takdirde, der Kraliçe Narözü."

Elimi başına koyunca itaatkâr ve sakinleşmiş bir şekilde başını yeniden eğdi.

"Plan değişti," dedi babam, yeraltılının aşağı inmesine dikkatle yardım ederek. Onu kapıya götürdü. "Narözü'ne haber gönderdik ama unutmuş olmalı. Hatırlamasına yardım edecek kurdeleleri yok. Neden bize Fildişi'ni getirmiyorsun? O her şeyi açıklayacaktır."

Davşan'ın pembe gözleri pırıltısını kaybetti, pamuk şekeri gibi soluklaştı. Kapı kapanmadan, "Oyuncak Diyarında Zombiler?" diye mırıldandı.

Babam onu dışarı çıkarmaya çalışırken dönüp endişeyle anneme baktı.

Kıkırdadım. "Telefonumdaki bir oyun. Davşan birkaç hafta önce rekorumu kırmıştı da." Küçük danışmanıma sırıttım. "Yakında yine oynarız. Önce unvanımı geri almalıyım."

Gözleri parladı. "Cömertsiniz ne kadar! Kurabiye de? Aç Davşan Beyaz. Her zaman."

Kahkaha attım. "Evet, her zaman. Anneme senin için kurabiye yaptıracağım."

Gülümsedi, başka bir dünyadan gelen tuhaf bir yaratıktan ziyade gerçek bir tavşan gibi koridorda zıpladı.

Babam kapıyı kapattı. Annem de babam da her an kaybolacak bir serapmışım gibi bakıyorlardı.

"Tamam." Hiçbir şeyden haberim olmamasından sıkılmıştım. "Neler oluyor?"

Annemin bakışı göğsümden yayılan mavi ışıltıya takıldı. Davşan'ın beklenmedik gelişiyle onu tamamen unutmuştum. Elimi geceliğin üstünden kaldırıp anahtarımı parlayan yere bastırdım. Mutlu anılardan oluşan sıcak bir ışık gösterisi ortaya çıktı: Morpheus ile ben çocuktuk, sonra ortaokul yıllarım boyunca hep

yanımda olan Jeb. Sesleri birbirini takip ediyor, iç içe geçiyor, aşk dolu ve cesaret verici sözler duyuluyordu.. *İki dünyanın da en iyisi sensin... Bunu yapabilirsin, kaykaycı-kız-periler-kraliçesi.*

Başımı kaldırıp annemle babama baktım, yüzlerinde cevaplar aradım. "Jeb ve Morpheus neredeler?" diye sordum. "Burada olmadıklarına inanamıyorum. Neredeyse ölüyordum."

"Burada olurlardı ancak... Fildişi burada olmamalarının nedenini açıklar." Annem gözlerini babama çevirdi. Siyah kirpiklerinin ardındaki turkuvaz lekeli mavi gözbebeklerinde endişe vardı.

Burada olmamaları mı? Birden dank etmişti. Kalbimdeki bu değişiklik onların ve büyülerinin *karışımıydı.* HerhangiBirYer'den Harikalar Diyarı'na geçtiğimizde Jeb'in Kızıl'ın gücünü nasıl muhafaza ettiğini hâlâ anlamamıştım ama içimi kemiren en büyük soru neden burada olmadıklarıydı.

Zihnimde korkunç senaryolar dönerken tir tir titriyordum.

"Kelebeğim, otur." Babam dirseğimden tutup beni tekrar yatağa soktu. Elvis gülüşüyle güldü ama gözkapağı seğirdiği için bu şirinliği yutmamıştım.

"Çocuklar," diye inledim.

"Onlar iyi," dedi babam. "Yakında seni görmeye gelecekler. Sadece şu an meşguller."

Soluklandım, o kadar rahatlamıştım ki neredeyse bunun tadını ağzımda duyuyordum. "Neyle meşguller?"

"Harikalar Diyarı'nı yeniden yaratmakla," diye cevap verdi annem.

Doğruldum. "Fildişi'ne bunun için yardım etmesi gereken kişi *bendim.* Bu iş için birlikte çalışan iki krallıktan iki kraliçe gerekir. Bu benim dünyamın bir parçası ve tamamiyle benim sorumluluğum."

Babamın yüzü kızardı. Omuzlarıma bir örtü attı. "Bunun için iki kraliçenin taç büyüsü gerekir. Fildişi sana açıklayacak. Ayrıca bu odadan çıkacaksan üstüne bir şey giymelisin..."

"Çıkamaz," diyerek araya girdi annem. "Allie, sihirli dikiş yerleri için birtakım talimatlar var."

Omuzlarımdaki örtüyü boynuma dolayıp ip şeklinde bağladım. "Dikiş yerleri mi?" Arkama yaslanıp ayaklarımı uzattım. "Ama Kızıl bana yardım edebilecek hiçbir büyü olmadığını söylemişti."

"Doğru." Fildişi'nin sesini duyunca kapıya baktım. Hem süt beyazı teni hem de yerlere kadar uzanan kat kat elbisesi odasının duvarlarındaki kristal buzlar gibi ışıldıyordu. "Böyle bir büyü Kızıl tarafından hiç denenmedi, çoğu yeraltılı da bunu denemedi." İçeri girdi. Chessie sol, Nikki sağ omzunda oturuyor, daha önce gördüğüm periyi kafamdan uydurmadığımı doğruluyordu. Bunun sadece bir açıklaması vardı: Jeb onu yeniden resmetmişti.

"Kızıl'ın büyüsü Jeb'de bitmemişti," diye atıldım hemen.

Fildişi'nin kanatları arkasından yerleri süpürüyor, tüylü bir pelerine benziyorlardı. "İlham perisi sonsuza kadar değiştirildi. Yaratıcı gücüyle Kızıl'ın sığlığı ve inatçılığı arasındaki bağ o kadar güçlüydü ki birbirlerine karışıp bütün oldular. Böylece Morpheus'un büyüsü asıl aracına döndüğü halde Kızıl'ınki ölümlü şövalyenin içinde kaldı. Onun resmetme yeteneği içinde yaşayan canlı bir varlık haline geldi. Ve burada, aynalar diyarında olduğundan çok daha güçlü çünkü yarattıklarını evcilleştirecek ya da güçsüzleştirecek demir burada yok. Suyla silinemezler. Senin kadar, benim kadar gerçek oluyorlar."

Bütün bunlar kulağa ne kadar çılgınca ya da rahatsız edici gelse de mantıklıydı. "Yani gücü Kızıl'dan geldiği için onun kraliyet soyunu da taç büyüsünü de barındırıyor. Manzaraları yeniden yaratmanda sana *o* yardımcı oldu."

"Evet," dedi Fildişi gülümseyerek. "Harikalar Diyarı'nın en kuytu köşesini, ıssız periler tarafından istila edilen yabani

bölgeleri bile bildiği için bize Morpheus rehberlik etti. Jebediah'nın çizimleri için takip edeceği yer onun anavatanıydı. İşimizi bitirdik."

Tuhaf bir hüzne kapılmıştım, yeniden oturdum. "Bunun bir parçası olmam gerekiyordu. Bu benim görevimdi."

"Hayır, Alyssa," dedi Fildişi azarlarcasına. "Senin görevin dinlenmek ve iyileşmekti zira krallığının bir kraliçeye ihtiyacı var, bir cesede değil. Yanılıyor muyum?"

Başımı isteksizce salladım.

Annem yanıma oturup elini belime doladı. "Allie, hâlâ yapman gereken çok önemli bir şey var. Kızıl'a ne olacağına ancak sen karar verebilirsin. Onu buradan sürüp mahvetmek mi? Yoksa onu İkinci Kız Kardeş'e huzursuz bir ruh olarak teslim etmek mi? Karar senin."

Huzursuz ruh. Kızıl bu tabire uyan son varlıktı. Onun kadar kederli ve tükenmiş birini görmemiştim. Unutulmayan anıları, boynundaki sabit zincirler gibiydi.

İçimde sızlana sızlana, daha sıkı bir şekilde kıvrılıyordu.

Artık hatırlamaya başladığı için onu öylece ezmek kolay değildi. Artık pişmanlıkları vardı. Kralına ne olduğunu bile biliyordu, kendi başlattığı olaylar yüzünden gevekilit kutusunda sonsuza kadar kilit altında olduğunu biliyordu. İntikamı artık anlamsızdı.

Kendime, onu cezalandırmak için yaşatacağımı söylüyordum ama fazlası vardı.

"Onu öldürmeye geldim," dedim. Birbiriyle çatışan hislerime bir dayanak bulmaya çalışıyordum.

"Belki de ona yaşamanın ölüm ve yıkımdan daha çetin bir iş olduğunu hatırlatman yetmiştir," dedi babam başımı okşayarak.

"Çok geçmeden karar vermelisin," diye ekledi Fildişi. "Birkaç saat içinde manzaralar sabitlendikten sonra, uyuyan sakinlerin hepsini büyümle uyandıracağım. Bir ziyafet vereceğiz ve onları

hep birlikte dünyamızın artık emniyette ve güçlü olduğu konusunda temin edeceğiz. Kızıl'dan nasıl kurtulmayı seçtiğin, tebanın seni bundan sonra nasıl bir kraliçe olarak göreceğinin emsali olacak."

Chessie, bütün bunlar onun için fazla ciddiymiş gibi pike yaparak üstüme atladı, gözlerindeki ifadeden iyi olduğum için rahatladığı anlaşılıyordu. Nikki de onu takip etti ama bana bir yabancının gözleriyle, utanarak bakıyordu. Tamı tamına aynı küçük peri değildi. Güncellenmiş bir versiyonuydu ama Chessie o döndüğü için yine de çok mutluydu.

Gülümsedim ve üstüne tünemeleri için ellerimi uzattım. Nikki dikkatli ve meraklı bir ifadeyle başparmağıma kondu.

Fildişi'ne baktım. "Peki ya beni iyileştiren büyü?"

Fildişi, annemle babama baktı. "Kızınızla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Babam başıyla onaylayıp omzumu sıvazladı. Annem bana güven verircesine yanağımdan öptü. Ergenler gibi el ele tutuşarak odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

"Bu büyü" –Fildişi göğsümü işaret ediyordu– "en masum sevgiden yapılmıştır, Alyssa. Çocuk sevgisinden. Saf ve koşulsuzdur."

Chessie elimden havalandı ve Nikki'yle odada birbirlerinin peşi sıra uçuşmaya başladılar. Göğsümün derinliklerinde şimdi biraz solan parıltıya baktım. "Anlamadım."

"Gel benimle." Fildişi beni şömineye götürdü. Gümüş alevlerin ışıltısı, Fildişi'nin solgun gözbebeklerine, kaşlarına ve kirpiklerine, ay ışığındaki kar gibi parıltılar yansıtıyordu. Kristal koltuğa oturduk ve bileklerine kadar inen gümüşi saçlarını koltuğun bir kenarına, beyaz yastığın üstüne bıraktı. Nikki sarmal halindeki saçların üstüne konup saç telleriyle oynamaya başladı.

Fildişi'nin boynunu zarafetle çevirişi bir zamanlar içinde bulunduğu kuğu formunu hatırlattı. Tıpkı Morpheus'un gece-

kelebeği formuna bürünüşü gibi. O anda dank etti: Benim alternatif formum insandı... benim büyümün asla sahte bir rengi olmayacaktı çünkü ben melezdim. Bu da beni, tıpkı rüyalarım ve hayal gücüm gibi, herkesten ayırıyordu. Bu beni iki dünyada da özel kılıyordu, ki Morpheus bunu başından beri söyleyip duruyordu. Kızıl'ın en baştaki soylu niyetlerini unuttuktan sonra insan ırkını döllemek istemesinin sebebi de buydu.

Kızıl başımın arkasında acılı çığlıklar attı.

Fildişi elini uzattı, avcunda beyzbol sopası kadar, ışıl ışıl ve berrak bir köpük vardı.

"Yeni bir gelecek görüntüsü mü?" diye sordum. Bana son gösterdiğini ve yaşam-büyüsü yeminini unutmam mümkün müydü? Bir süre hiç yemin etmek istemiyordum.

"Bu gelecek görüntüsü değil. Daha ziyade yakın geçmişine kısa bir bakış."

Chessie gelip puf diye üfleyince turuncu kıvılcımlara ve gri dumanlara dönüştü. Puslar köpüğün üstünde bulut gibi süzüldü, içeride şekillenen bulanık görüntüyü netleştirdi.

Bütün duyularım açılmıştı: Görüyordum, duyuyordum, kokuları alıyordum, hissediyordum ve anın tadını çıkarıyordum:

Morpheus bilinçsiz halimi bu odaya taşıyor ve beni kar beyazı yastıklara yatırıyor. Durup yüzüme bakıyor, gözlerinin altındaki mücevherler bir fırtınanın gri tonlarına bürünmüş. Annem, kanatları endişeyle çırpınarak onun etrafında dolanıyor. Ağzımdaki kanı sildikten sonra ağlayarak üstüme kapaklanırken, Morpheus geri çekiliyor.

Chessie endişeyle etrafımızda uçuşuyor.

Morpheus dişlerini sıkarak ona dönüyor. "Ayna geçidinden geç... Thomas ile Jebediah'yı getir. Çabuk!"

Chessie hemen gidiyor.

Kapıda bir hareket, Fildişi içeri giriyor. "Şimdi onu kurtarmanın tek bir anlamı var."

Annem başını kaldırıp bakıyor, gözlerine kan oturmuş. Üzüntüyken bile güzel görünüyor, yirmi yaş daha gençmiş gibi teni ışıltılı ve pürüzsüz. "Hayır. Henüz değil. Yaşayacağı bir hayat daha var."

Fildişi, kar beyazı ellerini birleştiriyor. "Ne olursa olsun yaşamasını istiyorsan tek çare bu. Narözü'ne Davşan aracılığıyla tacı göndermesi için haber gönderdim bile. Kuzey kulesindeler, Davşan yakında burada olur."

"Bunu yapamayız." Annemin omuzları düşüyor. Şimdi kırılganlığından eser yok. Kanatları arkasında yükseliyor. Son derece kararlı ve savaşmaya hazır.

Fildişi yaklaşıp elini annemin kolunun üzerine koyuyor. "Tacı ona takıp yeraltılı kalbini yenileyeceğiz. Geçen yıl buraya gelip taç giydiğinde kaç yaşındaysa o yaşına dönecek. Ve her zamankinden güçlü olacak."

Annem başımın etrafına yayılmış saç örgülerimi düzeltiyor. "Ama insan yarısı bu heyecanı kaldırabilecek güçte değil. Ölür. Ve bu durum peşini hiç bırakmayacaktır."

"Ona unutma iksiri verebiliriz," diye öneriyor Fildişi. "Anıları kovarız. Hükümranlığını engelleyecek hiçbir insan faktörü olmadan Kraliçe Kızıl olur."

"Ve bu süreçte," dedi şöminenin başındaki Morpheus, "en iyi özelliklerinden bazılarını da yok etmiş olursun."

Annem ve Fildişi, bu sözleri onun söylediğine inanamayarak Morpheus'a bakıyor.

Morpheus koltukta kaskatı oturuyor, kanatları inmiş, sonra dirseklerini dizlerine dayayıp kamburunu çıkararak oturuyor. Gümüşi alevler mücevherli yüzüne yansıyor. "Peki ya mizah duygusu, merakı, şefkati ve sadakati ne olacak? Hayal gücü, rüyaları... Bütün bunlar onun insanlığının parçaları."

Annem şaşkınlıkla ona bakıyor. "Bütün bunlar senin çevirdiğin dolapların sonucu. Seni seçmesi için ona baskı yaptın... diğer

tarafı yerine Harikalar Diyarı'nı seçmesini sen istedin. Ne olmasını bekliyordun ki?"

Morpheus iyice eğilerek kamburunu çıkarıyor, perişan bir halde.

"Alison." Fildişi, yatağın üstünde annemin yanına oturuyor. "Çok sert davranıyorsun. Bu sorun sadece iki dünya ya da Morpheus ile ölümlü şövalyesi arasında seçim yapma çabasından kaynaklanmıyor. Kızıl, diğer tarafını etkileyip yok eder umuduyla kızın yeraltılı tarafına büyü yaptı. Bunun için Morpheus'u *suçlayamazsın."*

"Suçlayabilirim zira bütün bunlar Allie'nin geçen yaz buraya gelmesiyle başladı." Annem yeniden Morpheus'a bakıyor. "Sonunda ne yapıp edip istediğini alıyorsun işte. Onunla burada, Harikalar Diyarı'nda birlikte olmayı başardın. Ölümlülerle olan bütün bağlarını koparmasına sebep oldun. Bunu kutlarsın artık. Sen kazandın."

"Neyi kazanmış?" Babam kapıda beliriyor.

Hiç kimsenin cevap vermesine fırsat kalmıyor ve babamın arkasında Jeb beliriyor. Jeb lanet okuyarak babamla birlikte yatağa koşuyor.

Fildişi kenara çekilip söz konusu plan da dahil her şeyi açıklıyor.

Babam, Morpheus'a dönüyor. "Mutlu musun şimdi? Her şeyi Harikalar Diyarı'nın lehine çevirdin. Şimdi onu seven bir ailesi olmadan kraliçe olacak."

Jeb, babamın hareket etmesine fırsat vermeden kolunu tutuyor. "Thomas, tek suçlu o değil. Biz de onu rahat bırakmadık. Bizim dünyamızda kalması için ikna etmeye çalıştık. Şimdi Al'i ve nasıl hayatta kalabileceğini düşünmek için birlik olmalıyız." Yeşil gözlerinde acı var çünkü benden sonsuza dek vazgeçmek zorunda kalacağını biliyor. Ama şüphe yok, sadece acılı bir boyun eğiş var.

"Jebediah haklı." Morpheus ile Jeb göz göze geliyor. Aralarında dile getirilmeyen karşılıklı bir anlayış var. "Ama Alyssa'nın kurtuluşuna giden yol bu değil. Şimdi kendi adına konuşma imkânı olsaydı mutlaka başka bir yol olduğunu söylerdi."

"Ben başka hiçbir yol göremiyorum ve zamanımız kalmadı," diyor Fildişi kederle. Arkasındaki kanatları ağırlaşarak düşüyor.

"O zaman onu buza koyalım," diyor Morpheus. "Kalbini dondurun ve bize başka yollar bulmamız için bir şans verin."

Fildişi kabul ediyor.

İçimde bir buz fırtınası kopuyor, damarlarımdaki kan akışı yavaşlıyor, sonra karlar eriyip çamura dönüyor. Göğsümdeki acı kayboluyor.

Annem donmuş saçlarımı okşuyor, babam Jeb'in yanında dizlerinin üstüne çöküyor, yüzünü buzlu elbiseme gömüyor.

"Günlük bizde olsaydı," diyor Jeb boş bir ifadeyle. Ellerinin arasındaki parmaklarımı beni ısıtmak istercesine okşuyor. "Onun içindeki büyü. Belki bir şekilde onu kullanabilirdik."

Morpheus başını eğiyor. "Günlük ya. Tabii." Ayağa kalkıyor ve Fildişi'ne bakıyor. "Bütün bunlara yanlış yerden bakıyoruz. Kalbini bir nesne olarak düşünmeliyiz... bir oyuncak gibi. Terk edilmiş oyuncakları İkil Kız Kardeş'in ruhları için bu kadar güçlü bir koruyucu yapan nedir? Bu durumun onların gerçekten ne olduklarıyla o kadar ilgisi yok, neyle damgalandıklarıyla ilgisi var."

"Bir çocuğun sevgi-büyüsü." Fildişi soluk pembe dudağını büzüyor. "İkiniz de farklı zamanlarda çocukluğunuzu onunla geçirdiğiniz için işe yarayabilir."

"En azından denemeye değer," diye ekliyor Morpheus.

Fildişi onu başıyla onaylıyor, sonra bilge bakışlarını Jeb'e çeviriyor. "Damga ancak geçici bir çözüm olabilir, iyileşene kadar onu bir arada tutmayı sağlar. İkinizin de karşılıklı tavizler vermeye yanaşmanız gerekiyor... kendi menfaatlerinizi bir kenara bırakıp onun varoluş sebebinin sizin beklentilerinizi karşılamaktan daha fazlası olduğunu kabul etmelisiniz. İnsan ve yeraltılı kalbi arasında köprü kurmak istiyorsanız, hayatındaki değişmezler olarak birbirinizi desteklemek zorunda kalacaksınız. İki dünyada da eşit zamanlarda vakit geçirmek zorunda. Bu sayede kalbi adım adım yeşerip iyileşecek. İyileşip birleştiğindeyse artık dikiş yerleri kalmayacak ve iki tarafından da bir şey kaybetmeden tacını giyebilecek. Bu ikili geleceği yaşamasına

izin verecek misiniz? Karar sizin. Bu kararı tek başına verebilecek kadar güçlü değil. Kızıl'ın açgözlülüğü ve intikam hırsı Alyssa'nın kalbini savaş alanına çevirdi."

"Ne gerekiyorsa yaparım." Morpheus ile Jeb hiç duraksamadan aynı anda, aynı cevabı veriyor.

Fildişi'nin elindeki köpük dağıldı, Chessie yeniden kendi formuna döndü ve görüntü kaybolup gitti.

Jeb ve Morpheus'un bağlılığıyla utanıp kaşlarımı çattım ama hâlâ kafam karışıktı.

Fildişi elimi kalbime götürdü. "İçinde ne görüyorsun?"

Parmaklarımı kıvırıp elimi yumruk yaptım. "Biraz daha küçükken ikisiyle de yaşadığım bazı mutlu anılar. Ama onların bakış açısından, benim değil."

"İşte büyü de burada. İkisi de seni bir çocuğun sevgisiyle sevdiler, şimdi de bir erkeğin sevgisiyle seviyorlar. Sizi bir arada tutan şey çocuk sevgisi... onların en çok kıymet verdiği anlarınızı birleştiren sevgi. Zihinlerini, kalplerini ve ruhlarını birbirlerine açmaları gerekti, sonra da buradan çıkan duyguları doğrudan sana göndermeleri. Kalbinin iki yarısını mühürlemek için kendi büyülerinden destek aldılar. İşte bunlar da dikiş yerleri. Ve erkek olarak sana duydukları sevgi, gururlarını bir kenara bırakıp uzlaşma gücünü onlara verdi. Gün boyunca insan hayatını ölümlüler diyarında geçireceksin ama geceleri uyuduğunda Morpheus seni düşlerinde buraya getirecek. Dünyamızın ilkelerini öğrenmeye devam edeceksin ve tebaanın ve kralın huzurunda olacaksın; ona güvenmeyi, onu anlamayı ve onunla birlikte çalışmayı öğreneceksin, böylece bir gün –evlenmek ve ülkeyi birlikte yönetmek için birini seçersen– aranızdaki bağ kırılamaz olacak. Ve Harikalar Diyarı sarsılmaz olacak."

İkisinin de bu anlaşmayı kabul etmesi karşısında hayretler içindeydim. Özellikle de Morpheus'un... çünkü rüya görevine ve beni gerçek hayatta beklemeye dönmesi gerekiyordu. Artık

beklemekten bıktığını söylemişti. Birlikte geçireceğimiz zamanı ve oğlumuzun doğumunu gerçekten de erteleyebilecek miydi? *Oğlumuz...*

Fildişi'nin elini tuttum. "Dur bir dakika. İkil Kız Kardeş. Mezarlıktaki bermaglot ihtiyacını dindirmemiz gerekiyor. Huzura erememiş ruhlar için rüyaların olması gerekiyor. Yoksa insanların çocuklarını almaya devam edecek. Başka seçeneği olmayacak."

Fildişi yüzüme baktı. "Sonunda kuralların amacını anlayacaksın, barbarca olsalar bile. Ama aslında bu çok özel uygulamanın değişmesini istiyorum, senin gibi, her parçasının. Bizim türümüz işleri halletmek için asla insanca çözümler bulma yoluna gitmemiştir. Biz daha ziyade amaç-aracı-kutsamaz mantığıyla hareket ederiz. Ama başka bir yöntem bulmayı önemseyen iki kraliçenin birlikteliğiyle bu durum değişebilir. Dışarıdan desteğe ihtiyaç duymadan dünyamız daha güçlü olacak." Şakaklarını kuşatan siyah yusufçuk şekilleri, düşünceli bir hal alınca kırıştılar. "Şimdilik ölümlü şövalyen yaşadığı sürece geçerli olacak bir uzlaşma sağladık. İkil Kız Kardeş'in rüya-çocuğu olmayı kabul etti."

Midem aniden altüst oldu.

Rüya-çocuğu. Çocukken babamın beyninin rüyalar ve kâbuslar için nasıl kullanıldığını düşününce dayak yemiş gibi oldum. Bir ay önce akıl hastanesinde gördüğüm imge dönüp dolaşıp yine geliyordu: Jeb'in elindeki kılıfın içinde örümcek ipeğinden ince bir kâğıt, onu keserek açan ben, bana delici bakışlarıyla bakan Jeb. Bütün bunlar sadece bir görü müydü?

Fildişi daha önce geleceğim hakkında bulunduğu kehanette Jeb'den bahsetmemişti, sadece ölümlüler diyarında bir hayat süreceğimi söylemişti.

Jeb, başka insanlar da zarar görmesin diye kendini feda etmeye hazırlanıyordu çünkü bu onun her zaman yaptığı bir şeydi. Zayıfları korumak. Neye mal olursa olsun.

Beni hem ateş basıyordu hem de soğuktan ürperiyordum. *Bu kez hayır.* Sonunda yolunu bulmuşken, hayır.

Fildişi'ne başka bir şey söylemeden kalkıp kapıya gittim, Chessie'ye Jeb'in nerede olduğunu göstermesi için ısrar ettim. Havalanarak önüme geçti, Nikki de peşine takıldı. Fildişi seslendi ama zaman çok değerliydi. Durmayacaktım.

Uzun, gösterişli bir koridora açılan bir köşeyi döndüm.

Beyaz mermer zemin dümdüzdü. Çıplak ayaklarım kaydı. Dengemi sağlayıp üstümdeki geçici pelerini çıkarıp ardımda bıraktım. Kanatlarımı açıp geniş alan boyunca uçuşa geçtim. Bir düzine ya da daha fazla elf şövalyesinin üstünden geçtim. Merakla baksalar da yoluma çıkmadılar.

Şeffaf bir gecelik giydiğim için utanmıyordum bile. Akıllı uslu ya da alçakgönüllü olmanın âlemi yoktu. Ben Kraliçe Kızıl'dım: Ehlileşmemiş, vahşi ve manyak. Giysilerimi sorgulamaya kimse *cüret* edemezdi.

Bir görevim vardı. İkil Kız Kardeş, kalbi durana ve rüyasız bir cesede dönene dek Jeb'i kullanamayacaktı.

Ölümlü şövalyemin hak ettiği son bu değildi.

22

RÜYA MANZARALAR

Chessie ile Nikki, beni Fildişi'nin krallığına bakan en yüksek kuleye götürdü, sonra teşekkür etmeme fırsat vermeden uçup gittiler.

Soluk soluğa açık kapının önünde durup kanatlarımı kapattım. Geniş odada pencere yoktu. Şeffaf duvarların olduğu yerde pencerelere gerek yoktu. Daha önce bulunduğum odanın aksine, görüntüyü engelleyecek don ya da buz yoktu. Gün ışığı dışarıdaki kardan yansıyarak etrafı aydınlatıyordu.

Finley şövalelerin üstündeki tuvalleri topluyordu, arkası bana dönüktü. Jeb'den iz yoktu.

Sessizce içeri girdim. Tuvaller yerde üst üste yığılmıştı ve hepsinde de tuhaf güzellikte manzaralar vardı. Bunların kimin elinden çıktığını nerede olsa anlardım.

Cam kulenin dışındaki dünyaya baktım, ufuktaki renkler Jeb'in resimlerine hayat veriyordu. Bu akıcı metamorfoz, küçükken pastel boyalarını parafinli kâğıtların arasına koyuşumu, babamın da sıcak ütüyle onları eriterek "mozaik cam eserleri" haline getirişini anımsatmıştı. Bir kaleydoskop dışında renklerin böylesine canlı ve düşsel görünebileceğini hiç düşünmemiştim, hele de koskoca bir dünyaya yayılabileceğini.

Mest olmuştum.

Gökyüzündeki hareket dikkatimi çekti. O zarif kavis ve dev siyah kanatlar bulutların arasından geçiyor, göz açıp kapayamadan delikler açıp yeniden kapatıyordu. Yoğun beyaz sislerin içinde kaybolsa da Morpheus olduğunu biliyordum, çok sevgili evinin yeniden doğuşunu denetliyordu. Bir yanım onunla olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu kulenin tepesine çıkıp atlamak, onunla uçmak, el ele tutuşmak, içimizi delip geçen rüzgârı hissetmek. Yüzündeki mücevherlerin, o heyecan verici duyguların gökkuşağıya parladığını görmek.

Ama şu anda beni başka bir şey çağırıyordu, eşit derecede güçlü bir şey...

Jeb kendini aşmıştı. Dünyamızı o ürkünç görkemine geri döndürmüştü ve Harikalar Diyarı sonsuza dek ona borçlu olacaktı. Başka bir şeyi feda etmesine izin vermeyecektim.

Finley çalışmayı bırakmış, uzak bir köşede duran ayaklı aynanın önüne geçmişti. Vücudu gördüğü yansımayı engelliyordu.

Tıpkı rüyamda olduğu gibi, elf şövalyesi üniforması giymişti: Eskitilmiş kot pantolonlara benzeyen siyah bir pantolon, ikili kemerine bağlı gümüş bir zincir, sol üst bacağının üstünde parıldayan beyaz mücevherler. Gömleği uzun kolluydu, kaslarını olduğu gibi ortaya çıkaran esnek bir kumaştan yapılmıştı, dikey siyah çizgili ve gümüş renkliydi.

"Sanatçı nereye gitti?" Sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı.

Finley döndü. Beni görünce başını önüne eğdi ve elini koyu sarı saçlarına götürüp tuhaf bir şekilde düzeltti. Güneş ışıklarının yansıdığı geceliğimin ne kadar ince olduğunu hatırlatmış oldu.

Yüzüm kızardı ama arkamı dönmedim.

"Ayna geçidinden geçti." Finley tuttuğu tuvalin yanına oturup aynayı ortaya çıkardı.

Bir adım daha yaklaştım. Aynanın yüzünde geniş bir boşluk parlayıp söndükten sonra buzlarla kaplı söğüt ağaçları belirdi. Sıra sıra dizilmiş, bitmek bilmeyen oyuncak ayılar, peluş oyuncaklar, plastik palyaçolar ve porselen bebekler ağaçların dallarından sarkıyordu.

Huzursuz ruhlar.

Görüntü kaybolduğunda nefesim de kesilmişti.

Demek ki Jeb mezarlıktaydı, ölü ve çıplak söğütlerin ilerisinde, ince bir ağın ışığı ve soluğu kestiği sarmaşık sığınağındaydı. Parıltılı kökler başına ve göğsüne örülmüş, düşlerini ve hayal gücünü sömürüyor olabilirdi.

Sızlanmamak için kendimi zor tuttum. Bütün sinirlerim ayağa kalkmıştı.

"Nereye gitmek istiyorsan gözünde canlandır," diye fısıldadım ve İkil Kız Kardeş'in gizli barınağını zihnimde resmettim; en derin yeri; o zavallı huzursuz ruhlara biraz olsun huzur vermek için onları eğlendirmekle görevli hayalcisini tuttuğu yeri.

Cam çatırdadı ve Jeb'in görüntüsü belirdi. Henüz ağa sarılmamış ya da köklere tutturulmamıştı ama örümcek kılıklı mezar bekçisi tepesinde dikiliyor, sekiz bacağıyla onu yapıştırmakla meşguldü. Eteğinin çizgili kumaşı, ip üreten organının etrafında halka gibi kabarıyordu. Gövdesinin üst kısmı, yanıltıcı bir şekilde insandı, eteğiyle uyumlu korsesinden geriliyordu. Parmaklar yerine bir çift bahçe makası olan sol eli saniyeler içinde saldırmaya ve Jeb'in posasını çıkarmaya hazırlanıyordu.

Bir adrenalin hücumuyla ayna camının kilidini açmak için anahtarımı kaldırdım.

Finley elimi tuttu. "Bunu yapmanıza izin veremem, hanımefendi. Fildişi onlara dokunulmamasını istedi."

Elimi kurtardım. Odaya göz atınca köşedeki kumaş yığınını havalandırdım ve kızgın hayaletler olarak üzerine üşüşmelerini sağladım. Hayaletlerden ikisi tırnaklarını çıkararak gerindiler ve Finley'nin kollarını mengeneye aldılar. Diğerleri yüzüne mavi gölgeler düşürürerek vereceğim emirleri beklemeye koyuldu. Vahşi tarafımın bu kadar kolaylıkla kontrolü devralmasına şaşırmıştım. Hem şaşırmış hem de sevinmiştim.

"Fildişi, Kraliçe Kızıl için bir istisna yapar," dedim hırıltıyla.

Onu tutan hayaletlerime rağmen Finley sinmemişti. Birden farkına vardı. Belli ki kafası karışmıştı. Onu suçlayamazdım. Şu an gerçekten de kraliyet mensubu gibi görünmüyordum. "Beni bağışlayın, Majesteleri. İşiniz bittiğinde aynanın kilidini açmak için bu tarafta bekliyor olacağım."

Elbiseleri yere düşürdüm ve çatlak camlı deliğe anahtarı soktum. Aynadaki yansıma yüzeyde sıvı varmış gibi hafifçe dalgalanınca içinden geçtim. Sepya bir sis etrafımda girdap gibi döndükçe vücuduma iğneler batıyormuş gibi hissediyordum.

Sonunda yolumu buldum ve manzara gerçekliğe açıldı. Havada çürük kokusu vardı ve zemin karla kaplıydı. Huzursuz oyuncakların çığlıkları ve iniltileri kulak zarımı deliyordu.

Ama tüm bunların ötesinde, Jeb'in acı haykırışı ruhumu parça parça doğramıştı.

Sesin geldiği yere koşup İkinci Kız Kardeş'in birkaç adım gerisinde durdum.

Kanla yapış yapış olmuş makas ellerini kaldırdı. Yarı saydam teni ve tuğla renkli saçları da kana bulanmıştı.

Jeb sağ bileğini kavradı. Dövmesinden parmaklarına oluk oluk kan akıyordu, sonra kan, boya lekeli tuniğinden kara karı-

şarak yerde benek benek lekeler bıraktı. Jeb inleyerek dizlerinin üstüne yığıldı.

"Jeb!"

Başını kaldırıp acıyla bana baktı.

İkinci Kız Kardeş'in harekete geçmesine fırsat vermeden Jeb için hazırladığı ağ yığınını topladım. Yapışkan ağlar ona dolandı, kendi ağında kapana kısıldı.

Çırpınıyordu ama sekiz bacağından kollarına kadar ağa dolanmıştı. Bağları kesmek için makas ellerini bile kımıldatamıyordu. "Bu kutsal yere adım atmaya nasıl cüret edersin?"

Bir zamanlar düşen bir pencere camının altında kalır gibi omurgamı ezen sesinin artık üstümde hiçbir etkisi yoktu. Korku uyandırmak yerine öfkemi körüklüyor, bana sevdiklerime yaptıklarını hatırlatıyordu: Babamın kanını kurutup onu ölüme terk etmeyi planladığını, annemi buraya kıstırışını, Morpheus'un canını yaktığını ve onu sonsuza dek burada tutmak için Jeb'in peşine düştüğünü.

"Ben melezim, *cadı*," dedim öfkeyle. "Burası benim güçlerimi etkilemiyor. O yüzden önüme kırmızı halı sermek zorundasın. Kimseye hesap vermek zorunda kalmadığın günler geride kaldı. Ve Jeb senin rüya-çocuğun *olmayacak*." Bir ipliği daha harekete geçirip lavanta renkli dudaklarına çarptım, artık cevap vermesi imkânsızdı. Mavi gözleri öfke saçıyordu.

Jeb hâlâ dizlerinin üstünde, bileğini tutuyordu. "Olanların telafisi yok artık." Sesi boğuk ve güçbela çıkıyordu.

Karın üstünde kan olduğunu düşündüğüm damlacıklar bir ışık huzmesi oluşturdu. Ağın altından sızarak mezar bekçisini sardılar. Orada durmadılar. Yılan gibi kıvrılan birbirinden bağımsız pışıltılı şeritler bütün ağaçların köküne dek sızdılar. Işık huzmesi kıvranan oyuncakların içine sızıp onları beslemeye başladı. Teker teker rahatsız edici bir sessizliğe büründüler.

Jeb ayağa kalktı. Bir zamanlar güç ve büyüyle parlayan dövmesi –birkaç dakika önce kanıyordu– teninin rengini almış, iyileşmiş ve yara izi gibi görünmeye başlamıştı. Ama artık tek bir ışık tanesi bile yoktu.

Gözleri de değişmiş, gölgelerin içindeki yosunlar gibi daha koyu bir yeşile dönmüştü.

"Jeb." Ellerimi belime koydum. "Sana bir söz verdim. Birlikte bir yaşam için..."

Başını salladı. "Seni yemininden azat ediyorum, Al."

Bu sözleri duyunca farkı hissettim... benim yüzümden çözülen bağı. "Hayır!" Atılıp İkinci Kız Kardeş'in boynunu kavradım. "Ona ne yaptın?"

Jeb ellerimi yavaşça örümcek kadının üstünden çekti. "Ona yapmasını söylediğim şeyi. Fildişi sana söylemedi mi?"

"Rüya-çocukluğa gönüllü olduğunu mu? Babam gibi? Bu yüzden beni yeminimden azat ediyorsun. Bir cesede bağımlı kalmayayım diye." Sesim çok tiz ve çaresiz çıkıyordu. Asla bir kraliçeden çıkmaması gereken bir şekilde.

Jeb kaşlarını çattı. "Fildişi'ne bunu açıklaması için şans vermedin, öyle değil mi? Sözünü bitirmesine bile fırsat vermeden beni bulmak için yarı çıplak bütün sarayı uçtun."

Dişlerimi sıktım.

Beni kendine çevirdi. Yüzüne renk gelmişti, yeniden güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Somurtuşu tebessüme döndü, gamzeleri kelimelerin ötesinde tatlıydı. "Klasik Al."

"Hiç komik değil. Bu yaptığın... bunu geri almak zorundayız. Harikalar Diyarı'na düşleri vermenin başka bir yolu var."

Gözlerini kıstı. "Morpheus'la çocuk yaparak mı? Bugün buna hazır mısın?"

Boğazım kurudu. Sonunda hiç şüphem olmadan kim olduğumu biliyordum ama Morpheus'la ne olduğumuzu hâlâ öğreniyordum. Birlikte yeterince büyümeden, çalışıp çabalamadan ve

birbirimizi kabullenmeden çocuk yapmak istemiyordum. Bu kez her şeyi doğru yapmak istiyordum, böylece Harikalar Diyarı'na bir daha zarar vermeyecektim.

Jeb ellerimi ellerine aldı. "Yeterince fedakârlık yaptın. Sevdiğin herkesi mutlu etmeye uğraştığın için kalbin iki parçaya ayrıldı. Nerede yaşayacağının kararını bile sen veremedin. O karar *senin adına* verildi. O yüzden bundan sonra bizim aramızda ya da o baykuş kılıklıyla aranda olan her şey senin kararına göre belirlenecek. Issız diyardan kıçımı kurtarmak için çaresiz kalıp bana verdiğin büyülü bir yeminle değil. Bir gün bu dünyaya getireceğini kehanet ile gördüğün bir rüya-çocuğa dayanarak da değil. Artık bunların geçerliliği yok. Bunların çaresine zaten bakıldı. O yüzden bizim senin hayatında nasıl rol alacağımızı sen seçecek, şartları sen belirleyeceksin. Zaman sınırın yok. Baskı da yok."

Elini sıktım. "*Ben* mi seçeceğim? Sen burada, mezarlıkta kalırken nasıl yaparım?"

"O iş öyle değil. İkinci Kız Kardeş'in ele geçirilmiş bir bedenin içinden yeraltılı ruhları çıkarabilme gücü var. Benim ilham perimi içimden çıkarmak için de aynı yöntemi kullandı ve şimdi bir bütün oldu... rüyalarımdan, kâbuslarımdan meydana geldi, Kızıl'ın büyüsünün eseri olarak. İnsan çocuklarının yerini bu alacak." Beni ikna etmeye çalışıyordu ama sözleri rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. "Bu Harikalar Diyarı mezarlığını dengede tutacak, ben hayatta olduğum sürece bütün gereksinimleri karşılayacak."

Zayıf bir nefes aldım. Hayatından vazgeçmediği için rahatlamıştım. Ama resim yeteneği olmadığını düşünmek bile çenemi titretiyordu. "Neden benim dünyamı sen düzeltmek zorunda olasın ki? Zaten onu yeniden resmedip canlandırdın. Bu yeterli."

"Benim de dünyam çünkü sevdiğim kızın parçası. Bu yüzden yaptım, Al. Tamam mı?"

"Ama başka bir yol bulabilirdik."

"Yeniden insan olmamın başka bir yolu kalmadı. Dönmeye hazırım... aileme bakmak için. Doğduğum insan olmak için."

Boğazım şişmişti. "Benim için ikinci kez kendi hayatından vazgeçtin. Yeteneğinden vazgeçmene izin veremem." Sesim son derece sert çıkıyor, çaresizliğimi bastırıyordu.

"Yoluma devam etmek için büyü yeteneğimden vazgeçmekten başka çarem yok." Ellerimi bıraktı ve İkinci Kız Kardeş'in yapış yapış ağlardan kurtulmasına yardım etti. "Kararım bu. Konu kapanmıştır."

İkinci Kız Kardeş ağlardan kurtulup kendini kara atıp sekiz bacağıyla yeri tekmeleyerek öfkeyle bana baktı. "Ruhlar bahçesinde istenmiyorsun, melez, burada tutulacak bir ruh getirmediğin sürece. Kraliçe ya da değil, güçlü ya da güçsüz, bizim dünyamızda yaşamak istiyorsa buranın kurallarına ve geleneklerine uymak zorunda herkes."

İçimi sıcak bir öfke dalgası kapladı. Tenimden kıvılcımlar saçılmaya başladı, ağların ve ağaçların arasına küçük ışık benekleri gönderiyorlardı. "Pekâlâ. Öyleyse senin için yeni bir kural geliyor, mezar bekçisi. Hayal kurucular aramaktan yorulduğunu görüyorum. O halde sorunun çözüldü. Şu an elinde bol miktarda olduğuna göre artık insanlar diyarında işin kalmadı. Senin yerin burası, buradakilerle ilgilenmek. Harikalar Diyarı dışındaki geçitler sıkı bir şekilde korunacak. Oralarda dolandığını görürsem seni kendi ağında boğarım, bir daha da oradan çıkamazsın."

Birbirimize bakıyorduk. Bana tısladı ama mesafesini de korudu, büyümden sakınıyordu. Jeb elimi tutup beni aynanın öteki yanındaki saraya sokmayı bekleyen Finley'nin görüntüsüne götürdü.

İçinden geçtiğimiz anda ayna çatırdayıp yeniden dümdüz oldu. Geriye tek kalan görüntü, içimi gösteren geceliğimle benim

yansımamdı. Jeb, Finley'nin ayağının dibindeki yığınlardan bir kumaş alıp üstümü örttü.

"Göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi Jeb, Finley'nin elini sıkarak.

Finley, Jeb'e ayna için bir anahtar uzattı, sonra bana başını eğerek selam verdi. Kehribar rengi gözlerinde sükûnet vardı, "Bu akşamki ziyafette ikinizi de görmek dileğiyle."

Bir zamanlar insanların diyarında eziyet görmüş, intihara meyilli bir genç adama göre, şimdi huzurlu ve kontrollü görünüyordu. Finley öteden beri tutsaktı ama onu sevip ordusunda görevlendirmekle Fildişi ona bir amaç vermişti... yaşamak için bir neden.

Kızıl'ın da bir zamanlar yapıcı bir yönü vardı. Onu kaybetmeseydi belki huzur bulabilirdi. Kafatasımın temelindeki düğüm bu defa kımıldamıyordu. Pişmanlığı onu yiyip bitirmiş, tamamen aciz bırakmıştı.

Aynı şey Jeb'in de başına gelirse ne olacaktı? Kimliği uzun zaman boyunca sanatında gizlenmişti. Şimdi nasıl bir amacı olacaktı?

Finley odadan çıkıcna Jeb hiç konuşmadan beni kendine çekip sarıldı. Göğsüne sokulup boya kokularını içime çektim. Bir müddet sonra sonsuza dek uçup gidecek kokuları. Aramızdaki tek ses nabız atışlarımız ve kesik soluklarımızdı. Öyle harap olmuştum ki konuşamıyordum.

Göğüslerimiz birbirine çarpana değin beni sımsıkı sardı. Kalbim kalbine mıknatıs gibi çekiliyordu. Nefes kesici, yoğun bir gerilimdi bu –sıcacık ve şahane–, organlardan gelen bir enerji patlaması, yıldız yağmuruydu sanki. Bu duygu, Morpheus'la ikisinin içimde kurduğu sihirli köprüden kaynaklanıyor olmalıydı ve ne zaman ikisinden biri bana sarılsa, aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum.

Jeb beni şeffaf bir duvara götürüp, "Dünyana bak, periler kraliçesi," diye fısıldadı.

Aşağıdaki baş döndürücü yüksekliklere bakmak için başımı çevirdim, Harikalar Diyarı ilmek ilmek yeniden yaratılıyordu. Kanatlarım karıncalanıyor, uçmak istiyorlardı.

Jeb, köprücükkemiğime sarılı kumaşı yavaşça kaldırdı. "Yakıştı. İlk resimlerime ilham olan kişinin kim olduğunu öğrenmek isteyişim. Ve öğrendikçe daha çok ilham alışım." Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı –tetikte ve yenilenmiş– iyi bir uykudan yeni kalkmış gibi. Bir şeyleri bırakan birine benzemiyordu. Aksine, her şeye yeni başlayan birine benziyordu.

"O tarafına veda etmek o kadar kolay mı? Benden de uzaklaşacak mısın?"

Dışarıdaki dünya renk ve ışığın isyankâr dönüşümüyle patlıyor, dokularını zeytuni tenine yansıtıyordu.

Başını eğip dalgın gözlerle bana baktı. "Sanatıma veda etmek korkunç, Al. Fildişi bu acıyı yaşamamam için bana unutma iksiri vermeyi teklif etti ama kabul etmedim. Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum çünkü bir fırça ve suluboyadan daha önemli şeyler olduğunu görmemi sağlayan deneyimler, kayıplar yaşadım. Henüz el değmemiş diğer parçalar." Uzun, siyah kirpiklerinin ardında gözleri büyüyle hiç ilgisi olmayan bir güçle parlıyordu. Beni kendine çekti, dudağımın kenarında sıcak nefesi dans ediyordu. "Onları birlikte keşfedebiliriz."

Çenemdeki gamzeye dokundu, sonra parmağını ağzıma götürdü, dudaklarımdan göğsüme, oradan karnıma kadar tenime batan bir elektrik dalgası yaydı.

"Ve şunu netliğe kavuşturalım, sen istemedikçe senden *asla* uzaklaşmayacağım. Bunu bir kere yapacak oldum ama bunun da nedeni sadece sana zarar vereceğimi düşünmemdi." Gömleğinin altındaki kolyeyi işaret etti.

Boynunun kıvrımında parlayan zinciri fark etmemiştim bile. Çıkarmasına yardım ettim; okyanusta erittiği yüzük, Morpheus'un metalle karıştırdığı o nişan yüzüğü ortaya çıktı. Yeniden yapmıştı. Artık yok edilemezdi.

"Ah, Jeb..."

"Bir zamanlar umut ettiğim her şeyi artık sana veremem," dedi. "Ama sana bir aile ve ev verebilirim. Seni seviyorum, Al. Basit bir mekanizmanı sevebilmeni umuyorum."

Parmaklarımı boynundaki dalgalı saçlarına doladım. En çok bu yönüne hayrandım... kırılganlığına, kusurlarına. Bütün bunlara rağmen güçlü olmasına. Şimdiyse benim her zaman gördüğüm o gücü apaçık ve güvenle görüyordu.

"Seninle ilgili hiçbir şey basit olmayacak," diye fısıldadım. "Ve seni seviyorum."

Onun boyuna erişene kadar beni kaldırdı, ayaklarım havada sallanıyordu ve beni vücuduyla cam duvara dayadı. Kalbim yine tepki gösteriyor, yaşamla dolup taşıyordu. Ağzı ve hızması alnıma dayandı, yumuşakça ama kararlı bir şekilde alnımdan aşağı indi. Sonunda yumuşacık dolgun dudakları benimkilerle buluşunca zihnim zevk dalgasına daldı. Daha tutkulu öpmeye başlamıştı ki durdu, arkamdaki cam duvara kilitlenmişti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dönüp baktım. Morpheus dışarıda güve formunda, tam başımın hizasında, pörtlek gözleriyle bize bakıyordu. Bir yüzü olmadan bile kendini beğenmişliği belli oluyordu. Boş zamanlarında yapmayı en sevdiği şey, Jeb'in romantik anlarını sabote etmekti. Gülmemeye çalışıyordum ama kendimi tutamadım.

"Kendini beğenmiş böcek." Jeb beni yere oturttu ve üzerimi kumaşla iyice örttü.

Gökyüzünden bir kukumav kuşu uçup geldi ve camın üzerinden kayıp geçti. Morpheus kuştan kaçmak için can havliyle havalandı. Şimdi gülme sırası Jeb'deydi.

Omzuna vurdum. "Hey, hiç de komik değil."

"Bir şey olmaz." Jeb bir kaşını kaldırarak camın dışındaki kovalama sahnesini seyrediyordu. "Bu yeni bir tür, vejetaryen baykuş. Sadece kovalamanın peşindeler. Ayrıca Morpheus efendi ne zaman isterse diğer formuna bürünebilir."

Sırıttım. "Bu baykuş senin tasarımlarından biri mi?"

Jeb şimdi daha çok sırıtıyordu. "Böcek kafanın kendi iyiliği için. Eleman yaşlı... Formunu koruması gerek."

Bir kahkaha daha attım. Onun bu eğlenceli tarafını görmek o kadar harikaydı ki.

Jeb'in tebessümü giderek yok oldu, yüzü ciddileşti. "Ona hislerini artık itiraf edebilir misin?"

Şen şakrak kahkahalarım midemde başlayan bulantıyla uçup gitti. "Benim için her zaman iki taraf olacak. Her ikisi de seni ve Morpheus'u farklı şekillerde seviyor." Gözlerinin içine baktım, dürüst davrandığım için itirafımdan utanmıyordum. "İkinizden de bunu kabul etmenizi istemek haksızlık, biliyorum."

Jeb parmak ucuyla hafifçe çeneme vurdu. "İstemedin ki. Ben de haksızlık olmasın demiyorum. Her şey kolay olsun da istemiyorum. Seninle bir ömür ve onunla birlikte gelen her türlü deli saçmasını istiyorum. Biz birlikte cehenneme gidip geri döndük. Bize yapılanlarla baş etmek konusunda bütün insanlara taş çıkaracak kapasitede olduğumu kanıtladım. Büyüyle ya da başka yolla. Hem kocası öldükten sonra yeniden evlenen, iki hayatı olan bir kadından ne kadar farkın olacak ki?"

"Çünkü Morpheus beni her gece rüyalarımda ziyaret edecek. Ona güveniyor musun?"

"Sana güveniyorum. Sen de en az onun kadar güçlüsün, hayır, daha da güçlüsün. O da bunu biliyor. Bu yüzden seni sınamaya kalkıyor. Sadece bunu kendine kanıtlaman gerekiyor, tıpkı benim pek çok şeyi kendime kanıtlamam gerektiği gibi.

Ve bunu yapabilmek için onunla yalnız geçireceğin yirmi dört saatin olacak."

Omuzlarım düştü. Sırtımla duvar arasındaki örtü kırışmıştı. Morpheus'a ettiğim yemini unutmuştum. "Kızıl'dan kurtulur kurtulmaz."

Jeb, yüzüklü kolyeyi tekrar gömleğinin altına soktu. "Sen hazır olduğunu söyleyene kadar bunu tutacağım. Bir insan ailesi kurup sonra bir gün onu bırakıp gitmek büyük bir fedakârlık. Eğer bu çok fazlaysa ya da onunla geçirdiğin zamandan sonra onu seçersen başka bir yere taşınacağım, böylece birbirimizi görmeyeceğiz. İyileşmek için ölümlüler dünyasında zaman geçirmen gerekiyor ve kalbinin tekrar parçalanması riskini almayacağım." Bakışları samimi ve derindi, güçlü olma gayretiyle çenesini sıkıyordu, ki bunları söylemenin onun için en zor şey olduğunu biliyordum.

Gösterdiği iradeye hayran kaldım. Onu kendime çekip sarıldım. İnsan hayatımı onsuz yaşama düşüncesi bile yeni tamir olmuş kalbimdeki acıyı tetikliyordu. Parçalanma hissi değil ama sanki kalbim kayalarla doldurulmuş gibi bir ağırlık. Çenesinin altına sokuldum, aramızdaki o sihirli akımı bir kez daha hissetmek için göğsünü kendime çektim... içimdeki ağırlığı hafifletsin diye.

Saçlarımı okşadı. "Kızıl'a gelince. İçinde sonsuza kadar uyumasına izin veremezsin. Planın ne?"

Başımı salladım, konu değiştiği için sevindim. "Ruhunu serbest bırakacaktım. Buradan uzaklarda çürüp gitsin diye. Ama şimdi başka bir şey yapmak istiyorum.. anlamlı bir şey."

Beni itip gözlerini kısarak bana baktı. "Umarım hak ettiği bir şeydir."

Gömleğindeki kurumuş boya ve kan lekelerine baktım. "Kızıl bir zamanlar Harikalar Diyarı'nı seviyordu. İyi niyetlerini unutmadan önce orada güzel değişiklikler yapmak istiyordu. Senin de söylediğin gibi, İkinci Kız Kardeş ruhlara nüfuz edip onları

çekip çıkarıyor. Senin ilham perin Kızıl'ın kalıntısı olduğuna göre, belki de ruhu ona katılabilir. Böylelikle Kızıl, rüyaların tedarik edilmesine yardımcı olabilir. Hapsedilecek, asla kaçma şansı olmayacak ama en azından bir şeylere katkısı olacak. Senin ilham perinin ömrü de uzayacak. Ve bu durum tebaama bir mesaj verecek, çizgiyi aşarlarsa, Harikalar Diyarı'na sonsuza kadar hizmet etmelerinin bir yolunu bulacağım mesajını. En önemlisi, Kızıl huzur bulacak."

Jeb'in gözleri gurura benzeyen bir ifadeyle parladı. "İnanılmaz bir kraliçe olacaksın, biliyorsun değil mi?"

Mutluluktan yüzüm kızardı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Jeb alnımdan öptü. "Peki, ben burada nöbet tutacağım... işin bittiğinde geri dönmeni sağlayacağım."

Aynanın karşısına geçtim ama Jeb beni durdurdu. Başımı kaldırıp kaygılı yüzüne baktım. Fikrini değiştirdiğini, İkil Kız Kardeş'le aramız çok da iyi olmadığı için benimle gelmeye karar verdiğini düşündüm. Onunla tartışmaya yeltendim ama o, elimi kaldırıp yumruk yapmakla yetindi.

"Sen bunu halledersin," dedi ve yumruğunu yumruğuma vurdu. "Bir yıldan fazla zamandır Kızıl'ın ona dönmesini bekliyor. Bütün kartlar senin elinde."

"Ben de böyle düşünüyordum," dedim gülümseyerek.

O da bana gülümsedi. "Bir şey daha var..."

"Evet?"

"Artık senin de huzur bulmanın zamanı geldi. Kötülükler geride kaldı."

Yüzünü okşadım, sonra aynaya döndüm. Üzerimdeki kumaşı çıplak ayaklarımın dibindeki kumaş yığınına attım, mücevherli kanatlarımı çıkardım ve aynanın içinde mezarlığı hayal ettim. Gideceğim yer aynada belirmeden önce şöyle görünüyordum: Yeraltılı göz bantları, parlayan bir ten, vahşi ve capcanlı saçlar.

Jeb'in ne gördüğünü anlıyordum, neden bundan böyle asla benim koruyucum olmayacağını. Güçlü ve yetenekli olduğumu bilmek harika bir duyguydu.

Belki de haklıydı. Belki de kötülükler geride kalmıştı. Hayatımı birden fazla kez kurtaran, kalbimin yarısını manipülatif ellerinde bulunduran ve her şeyden öte Harikalar Diyarı'nın Kraliçe Kızıl'ı olarak dönüşümümü mümkün kılan bilgeyle, kılavuzlar kılavuzumla işlerin nasıl gideceğini görmeden bundan emin olamayacaktım.

23

GÜZEL FARYN

Ben Fildişi'nin muazzam büyüklükteki kristal ziyafet salonunun bir köşesinde dururken Bürümcük uçarak kulağımın dibine geldi. Peri gün boyunca beni ziyaret etmişti, Morpheus'a duyduğu karşılıksız ilgiye rağmen bana iyi bir yoldaş olmuştu. Bir ay önce liseden bellek hayaletleri getirmek için birlikte çalışırken aramızda bir bağ oluşmuştu.

Morpheus'a gelince, en son kulede baykuş onu kovaladığından beri onu görmemiştim. Zihnimin içinden bile uzak durmuştu. Ama Bürümcük aracılığıyla, Kızıl hakkında verdiğim karardan ne kadar memnun olduğunu söyleyen bir mesaj göndermişti.

Tavandan sarkan, gümüş alevler saçan mumlar salonu aydınlatıyordu. Çalgıcıları olmayan bir keman dörtlüsü müzik çalıyordu; buz tutmuş enstrümanlar gökkuşağı renkleriyle ışıldıyor,

titreşiyordu. Müzik sabah havası gibi sert ve esintiliydi ve buzlu mağaralarda yankılanan fısıltılar kadar boğuktu.

Bürümcük ve ben açık bir kapının önünde saksı gibi dikiliyor, Fildişi ve Finley'nin yanında vals yapan annem ve babamı seyrediyorduk. Dördü de –zarif ve güzel– el değmemiş bir düğün pastasının üstündeki değerli süsler gibiydiler, özellikle de etraflarında delicesine dans eden tuhaf yeraltılılarla karşılaştırıldıklarında.

Misafirlerden bazılarıyla önceden dans etmiştim. Chessie, Nikki ve Davşan'la. Orijinal boyutlarına dönen zombi çiçeklerle. Perilerle. İfritlerle. Herman Şapkacı bile dansa katılmış, yüzü benim ve diğer dans partnerlerimiz Fıstık Faresi ve Mars Tavşanı arasında televizyon ekranı gibi değişip durmuştu.

Jeb sadece bir kere, yavaş, romantik bir parça çaldığında beni onlardan çalmıştı. Şimdi gitmiş, kendini saraydaki odasına kapatmıştı. Yorulmuştu. Bir aydan fazladır Kızıl'ın ve Morpheus'un büyüleriyle mücadele etmek, barbar bir öteki dünyada kendi şeytanlarıyla yüzleşmekten sağ çıkmak, ölmeye yüz tutan manzaralara nefes vermek, ilham perisinden sonsuza dek vazgeçmek zorunda kalmıştı, o yüzden onu anlıyordum. Yine de gitmesinin gerçek nedeninin Morpheus beni götürmek için geldiğinde burada olmak istememesinden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordum.

Jeb'in çıktığı kapıya bakıyor, onu aklımdan çıkaramıyordum.

"Ölümlü şövalyeniz öyle eşsiz ki," dedi Bürümcük ezgili sesiyle, benim baktığım yere bakarak. Bakır renkli pörtlek gözleri, parıldayan yeşil teni ve pul pul derisi, loş ışıkta fosforlu görünüyordu.

Söylediklerini düşünerek dudağımı ısırdım. Dilimle diğer perilerin akşam makyajım için sürdükleri tarçın aromalı rujun tadını çıkardım. Burnumun etrafında dolanan Bürümcük, minik

başını eğdi. "Hangisi ağır basıyor? Kalbiniz ne söylüyor? Bir karara vardınız mı? Hangi adam? Hangi gelecek?"

Ben de doğrudan ona baktım. Hâlâ Morpheus'un bir şeyleri feda edip etmeyeceğinden emin değildim. "Harikalar Diyarı'nı seçecek ve tek başıma hüküm sürecektim. İkisinden birinin bile kalbinin kırıldığını bilerek sonsuza kadar yaşayamazdım. Hele de artık bir kalbin kırılmasının ne büyük işkence olduğunu çok iyi öğrenmişken." Zayıf bir nefes aldım. "Belki de hâlâ bunu seçmem gerekiyor. İki tarafım arasında köprü kurmak için bu kadar şeye katlanmaları bana yanlış geliyor. Kendimi bencil hissediyorum."

Periden homurtu ile hapşırık arası küçük bir ses çıktı. Cin gibi bakan yusufçuk gözlerinde enstrümanlardan gelen gökkuşağı renkleri yansıyordu.

"Ne?" Buzlu kapıya yaslandım, buzun o kadar da soğuk olmadığını görünce şaşırdım ama yine de yaralı bir kalbi dondurabiliyor ya da bir manzaranın çürümesini durdurabiliyordu.

Peri omzuma kondu, kanatları kulağımı gıdıklıyordu. "Yine insan gibi düşünüyorsunuz. Her şeyi siyah-beyaz görüyorsunuz."

Homurdanma sırası şimdi bendeydi. "Doğru ya. Unutmuşum. Harikalar Diyarı söz konusu olunca sadece gri düşünmek gerek."

"Evet, öyle. Size bir keresinde işler en karanlık noktaya gelene değin kimsenin neler yapabileceğini bilmediğini söylemiştim. Siz ölürken hayatınızdaki erkeklerin ikisi de bununla yüzleşmek durumunda kaldı. Güçlerini birleştirdiler, olaylara kendi pencerelerinden değil, birbirlerinin pencerelerinden baktılar ve ortak, gri zemini buldular."

Kaşlarımı çattım. "Bunun onları değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

Oturup boynumun kıvrımına yaslandı, bir ayağını kaldırıp puantiyeli yeşil ayakkabısını düzeltti. "Siz her zaman efendimin yumuşak yönünü ortaya çıkardınız. Ama o değişmedi. Yaşı ol-

madığı gibi değişme imkânı da yok. Her zaman bencil, kendi çıkarları için başkalarını kullanan, dizginlenemez biri olacak. Bu olay sadece ona sizinle ilgili meselelerde nasıl hareket edeceğini belirlerken yeni bir yön verdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir ölümlünün ahlaki pusulası. Tıpkı sizin Jebediah'nızın şimdi Harikalar Diyarı'nın büyüsünü ve vahşi arzularını anladığı gibi, Morpheus da insanlar diyarının duygusal ihtiyaçlarını ve güvensizliklerini anlıyor. O ve ölümlü şövalyeniz size her zaman en kusursuz eş oldular, ikiye bölünerek. Ama şimdi ikisi de sizin her diyarda da neye ihtiyacınız olduğunu bildikleri bir içgörüye sahipler. Kalbinizdeki köprüyü kuran onlar değil. Kalbiniz *onların arasında* bir köprü kuruyor. Size olan sevgileri sayesinde daha akıllılar. Daha mutlu olduklarını da söyleyebilirim. Evet, siz olmadan da hayatta kalabilirler ama *sizinle birlikte* daha iyi bir insan oluyorlar. *Sizin* bir bütün olmanızı isteyen onlar, olmaları gereken kişiye dönüşebilmeleri için. Bu sizi bencil biri yapmaz. Bu sizi vazgeçilmez biri yapar."

Gülümsedim. Bu düşünce insana güç veriyordu ve en az Harikalar Diyarı'nın kendisi kadar harikulade, karmakarışık ve güzeldi.

Dikkatimi yeniden dans pistine verdim, Kızıl ve Beyaz krallığın temsilcisi konuklara hatta türümüzün münzevilerine. Gelenlerden bazılarını tanıyordum: Uzun, zehirli kuyrukları, hassas kafataslarıyla Mustela perileri, serçe suratlı bir kirpi, flamingo boyunlu pembe kadın.

Bazılarını da ilk kez görüyordum, yarasaya benzeyen kanatları, balık suratlı yaratıklar, esnek tenlerinden yüzergezer bitkiler fışkıran çamur kadar koyu tenli, iç gıdıklayıcı kadınlar vardı.

Her yeraltılıyı tanımıyor olabilirdim ama yeteneklerini ve güçlerini biliyordum. Morpheus çocukluğumda bana öğretmişti.

Köprü trollerinin saç örgüleri, kurbanlarının korkudan oldukları yerde duramamalarına sebep olacak şekilde hipnoz eden bir telepati gücüne sahipti. Kurbanlar bu sayede karşı tarafta trolün onları taşa çevirmek için beklediğini bildikleri halde o köprüden geçiyorlardı. İsimsiz pis cadıysa zayıf beyinleri büyüleyici bir şarkıyla suya çekiyor, yaşamlarını emiyordu.

Hepsi ölümcül değildi ama hepsi de karanlık tarafımla dalga geçebilecek kadar deli ve tuhaftı, nasıl bir kaosa yol açabileceklerini bilmiyorlardı. Rüyalarımda gezmeye başlamayı iple çekiyordum, böylece güçsüzlüklerini ve onları nasıl manipüle edeceğimi öğrenecektim zira Kızıl Hükümdarlık'ta mantığın hükmü yoktu. Her şey kimin daha düzenbaz olduğuna, kimin daha çok dil cambazı olduğuna, kimin kendi yolunda daha kararlı olduğuna bağlıydı.

İşte bu yüzden, Morpheus günün birinde mükemmel bir Kral Kızıl olacaktı.

Jeb, ben donmaktan kurtulup iyileşirken Morpheus'la konuştuklarından daha önce bahsetmişti. Morpheus'a beni yeminimden azat ettiğini söylemiş, Morpheus'un da centilmence davranacağını ummuştu. Ama ben sportmence yarışacağını düşünmüyordum. Onun da beni kolay lokma olarak görmediğinden emindim.

Bu öğleden sonra bana gönderdiği elbisenin içinde rahat edemiyordum: Yaka kısmı minyatür kızıl gül goncalarıyla bezeli beyaz bir korse, onu çarpraz kesen ve belimden bağlanarak sarkan saten gibi parlak siyah danteller. Üstüme oturan kırmızı beyaz, ince çizgili bir etek bileklerime kadar iniyordu ve onunla uyumlu renklerde bir boyunbağı, anahtarlı kolyemle boynumdaydı. Morpheus'un ricasıyla uzun saçlarım açık bırakılmış, güllerle süslenmişti. Kıyafetimin her parçası tahrik etmek için seçilmişti sanki. Uzun kollarım bile –siyah ağlı tül kabarıklıklar ve kol boyunca uzanan fırfır kırmızı kurdeleler– kollarıma yumuşak öpücükler konduruluyormuş hissi veriyordu.

"Ona son mesajımı söyledin mi?" diye sordum Bürümcük'e, bir şarkı bitip diğeri başlarken. Önce yaşam-büyüsü yeminimden bahsetmeyi düşünmüştüm: Onu bir gün bir gece ona vereceğimden. Asla art arda gelen zamanlardan ya da bu zamanların Harikalar Diyarı'nda geçeceğinden bahsetmemiştim. Herhangi-BirYer'de en azından on iki gündüz zamanı geçirdiğimize göre, yeminin sadece yarım gece yerine getirilmesini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Söyledim." Bürümcük'ün sesi küçük çanlar gibi çınladı. Kollarını kavuşturmasından, tepkisini göstermek istemediği anlaşılıyordu.

"Bu yüzden surat asıyor, değil mi? Ziyafete de bu yüzden gelmedi," dedim gözümü enstrümanlardan ayırmadan.

"Epeydir evinden uzak kaldı. Yapması gereken işler var. Birlikte geçireceğiniz geceye hazırlanması gerekiyor." Bürümcük'ün tüylü kanatları hareketlendi, omzumdan uçtu.

"Tabii ya." Gülecek gibi oldum ama kendimi tuttum. "İkimiz de gelirse sıkıntıdan patlayacağı için gelmediğini biliyoruz. Burada onun kaldıramayacağı boyutta bir düzen var."

Kıkırdayarak bana hak verdiğini gösterdi, sonra kıkırtısı müziğe karıştı.

Fildişi daha önce bir konuşma yapıp beni yeni Kraliçe Kızıl olarak takdim etmiş, kanımın tekrar başıma takılana dek Davşan'ın gözetiminde kilit altında tutulan taca bağlı olduğu konusunda herkese güvence vermişti.

Kızıl Hükümdarlık tebaasından iki kişi öne çıkıp buraya katkılarından ötürü Jeb'e teşekkürlerini sunmak istedi: İnsan başlı, kısa ve kalın kanatlarının uçlarından elleri fırlayan Charlie ve muhabbetkuşuna benzeyen, kızıl tüyleri insansı yüzünün üstünde bir maske gibi duran karısı Lorina. Fildişi'nin gümüş renkli kokarca perilerinden beş tanesinin getirdiği, mezar kapılarını açan bir anahtarı Jeb'e sunmuşlardı. Bir insan evladının İkil

Kız Kardeş'in saygısını kazanması, konukların Jeb'e hayranlık duymasını sağlamıştı.

Sonra da müzik ve yiyecek servisi başlamıştı.

Çaydanlıklardan ballı çayın davetkâr kokusu yayılıyor, yiyecekler buz ve sihirle parlıyordu. Tabaklar ay ışığı kurabiyeleri ve yıldız ışıklı marzipanlar, ateşböcekli kremalı pastalar gibi tuhaf tatlılarla doluydu, her biri konukların ısırışlarıyla ışık saçmayı bekliyordu.

Fildişi'nin eğlence anlayışı, Morpheus'la birlikte gerçekte, düşlerde ya da kehanetlerde katıldığım bütün ziyafetlerden farklıydı. Her girişte ve çıkışta nöbet bekleyen yüzlerce elf şövalyesi sayesinde herkes son derece saygılı davranıyordu. Fazladan güvenlik önlemi nedeniyle, iskambil kâğıdı nöbetçilerinden de pek çoğu onlara katılmıştı.

Toplantı son derece düzgün ve seviyeliydi.

Bir gün Morpheus'la ülkeyi yönetirsek böyle etkinliklere bizzat katılmamın, Morpheus'un beni hem sinirlendiren hem de baştan çıkaran hercai ve kestirilemez yanı yüzünden daha iyi olacağını düşündüm.

Tepemde bir çınlama duydum. Yukarı baktığımda perilerin büyüsüyle havada salınan, şekerli buz saçaklarından yapılmış kirazlı çanlar gördüm. Onları almak için yapılacak tek şey kollarını çekmekti. Ama bu, elinde sopayla kızarmış bir ördeğin peşinden koşmak kadar bile eğlenceli değildi.

"Acıkmaya başladım," dedim peri yoldaşıma.

"Size söyledim ya. Efendim sizinle piknik yapmak istiyor. Beklemeye değer." Parıldayan gözlerini bana dikmiş, beni azarlar gibi konuşuyordu.

"Onun niyetini yanlış yorumluyorsun, hayvancık." Morpheus'un derin sesi başımı arkadan tepesine kadar ısıttı. Arkamı döndüğümde onu kapıda her zamanki kendini beğenmiş sırıtışıyla göreceğimi biliyordu. Saçımdakilere uyan uzun saplı

bir gül uzattı bana. "Alyssa açlık derken kuyruklu bir macerayı kastediyordu. Öyle değil mi, aşkım?" Elini uzattı, mücevherli göz bantlarında eflatunlar, pembeler parlıyordu.

Beni ne kadar iyi anladığını kabul etmek yerine sessizce elini tuttum. Kapıdan çıkmak üzereyken arkamı dönüp annemle babama bakındım, kalabalıkta kaybolmuşlardı.

"Bürümcük," dedim. "Lütfen insanlara..."

"Herkese gecenizi yaşamaya gittiğinizi söyleyeceğim." Morpheus ile bana haylaz bir tebessümle baktı. "*Fennine es staryn, es fair faryn.*" Sonra kanatlarını çırpıp gitti.

Morpheus'la elf şövalyelerinin önünden geçtik ve sırça saraydan akşam havasına çıktık. Beyaz kuyruklu ceketi ve içindeki siyah-beyaz ince çizgili yeleğiyle ne kadar hoş göründüğünü, kanatlarının arkasında nasıl da gururla yükseldiğini fark etmemişim gibi davranmaya çalışıyordum.

Bu yüzden çevreme odaklandım. Güneş ve ay mor gökyüzünde birbirlerine dönmüştü. İkisinin birleşen ışıkları her yeri morötesi tonlara boyuyordu. Uzakta, Fildişi'nin buzlu ülkesinin ötesinde sanrılar yaratan renklerde çeşit çeşit bitkiler uzanıyordu; pembe çalılar, sarı çiçekler, turuncu ağaçlar ve gökyüzü renklerinde bir toprak.

Bütün bu güzellikler karşısında nefesim kesilmişti. Parmaklarımı Morpheus'un parmaklarına doladım. "Eee, Bürümcük ne dedi?"

Morpheus, girişe giderken yanımızdan geçen, geç kalmayı huy edinmiş toz tavşanlarının hapşırıkları yüzünden sesini duyurabilmek için bana doğru eğildi. "Dünyamızdan kadim bir dua: *Peri tanrıçası adımlarını yıldızlarla aydınlatsın ve yolculukların güzel olsun, ne kadar uzağa gidersen git.*"

"Ne kadar uzağa gitmeyi planlıyoruz ki?" diye sordum. Bizi götürecek arabayı görünce yeraltılı tarafımın neredeyse salyaları akacaktı. HerhangiBirYer'de kullanmamızı istediği "sıcak hava

balonu" güvenin neredeyse aynısıydı. Bu dev mantar sepet bizi sıcak tutması için kapalı olsa da parlayan mavi sihirli tellere bağlanmış binlerce güveyle çekiliyordu. Aynı sihir, ışıltılı tekerlekler de oluşturmuştu. Bana neon tabelalardaki tel boruları hatırlattı.

"Bu gece krallığın parsel parsel önüne serilecek," diye cevap verdi Morpheus. "Halkın büyük kısmı saraydayken mükemmel bir tur atma fırsatı. Satranç tahtası çöllerinden kaotik uçurumlara ve yaban arazilere kadar. Yol boyunca birkaç özel mola vereceğiz. Jebediah'dan geçmişten bazı sahneleri hatırladığım kadarıyla resmetmesini istedim. Alice'in tutsak tutulduğu mağara... kafes ve diğerleri. İçinde yeniden doğduğum koza. Bunların hepsi ortak geçmişimizin parçaları. Ve artık sonsuza kadar korunacaklar."

Bütün bunlar beni duygulandırmıştı, ay ışığında şapkasını daha iyi görebilmek için ona yaklaştım. "Baştan Çıkarma şapkanı takmışsın. Neden şaşırmadım acaba?"

İstediği her şeyi elde ettirebilecek o şeytani gülüşüyle güldü. "Fark ettin mi... yeni bir süslemem var." Göz bandındaki baykuş tüyünü düzeltip gösterdi.

Kıkırdamadan duramadım. "Zannediyorum vejetaryen bir baykuş."

"Bir süre beni rahat bırakacak."

"Ondan dışarıda daha çok olduğuna eminim."

Kollarımı kollarına doladı. "Güzel. İyi bir kovalamacaya her zaman varım."

Başımı salladım. "Bu bizi yine Baştan Çıkarma şapkasına götürüyor."

Yılışıkça sırıttı. "Taktım çünkü kıyafetine uyuyor."

"Tabii tabii," dedim. Gerçi yarısı kızıl, yarısı beyaz, gece-kelebeğinden çelengi ve önünde gül goncaları olan bu silindir şapka, gerçekten de kıyafetime çok uyuyordu.

"Bürümcük annenle babanı bulmuş galiba." Morpheus kulelerden birini işaret etti, annemle babam arkamızdan bakıyordu."

Umarım onlara bizi beklememelerini söylemiştir," dedi şakayla karışık.

Morpheus hem insan hem de yeraltılı tarafıma değer verdiğini kanıtladıktan sonra annemle babam onu kabullenmişti ama yeminimi duymalarına hiç gerek yoktu. Sonra Jeb örneğini, kendi seçimlerimi yapmam konusunda bana nasıl güvendiğini görmüşlerdi. Bundan sonra benim için sadece zihin ve kalp sağlığı diliyorlardı. Onları her ikisine de sahip olduğum konusunda ikna ettim.

Morpheus arabaya binmeme yardım etti. Oturma alanı kanatlarının sığabileceği kadar büyüktü ve koltuklar kırmızı kadifedendi. Pencerede capcanlı mor perdeler asılıydı ve duvarlarda hareketli bir floresan ışık dönüp duruyordu. İçerisi her anlamda Morpheus'u yansıtıyordu... şık ve cilalı ama uyumsuz ve büyüleyici. Onun karşısındaki koltuğa oturdum, dantel eldivenli ellerimde bana verdiği gülü tutuyordum. Hava buram buram nargile kokuyordu. Pencerenin iki yanında hortum şeklinde birer şamdan asılıydı, morötesi ışınlar saçan ateşböcekleriyle doluydular ve giysilerimizin solgun kısımlarını, Morpheus'un porselen tenini ve güzel dudaklarını maviye boyuyorlardı.

"İlk durağımız neresi?" diye sordum. "Unutma, sadece on iki saatimiz var."

Kapıyı kapattı, eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "O konuya gelince. Hazırlanmak için malikâneme döndüğümde, yeminin hakkında düşünmek için biraz zamanım oldu. Sen bilerek *'Kızıl'ı yendikten sonra'* demedin. Bu da teknik olarak, aynalar diyarında geçirdiğimiz zamanı kapsamıyor, değil mi?"

İçimdeki kibir kabarıyordu. "Ama..."

"Kesinlikle öyle," dedi Morpheus beyaz eldivenlerini çıkarırken. "Bununla birlikte ölümlü prensin kadar uzlaşmacı olabileceğimi ve beni manipüle etme çabandan ötürü seni ödüllendirmek

için bu konuyu kapatacağım. Bir geceden fazla sorumluluğun olmayacak."

"Ne kadar zarif bir hareket," diye söylendim.

Mücevherleri baharda açan orkideler gibi parladı. "Gerçekten de öyle. En başında, Harikalar Diyarı gezimizden önce seni bulutlarda dansa çıkarmayı ve rüzgârla serenat yapmayı planladığımı düşünecek olursan. Sonra da örümcek şekerlemelerimizi yiyip karahindiba şarabımızı yudumlayacaktık, böylece börtü böceğe olan sadist eğilimlerini de gidermiş olacaktık."

Şakacıktan suratımı astım. "Bunu unutturmama izin verecek misin?"

"Bu hayatta değil. Belki bir sonrakinde." Dışarıyı rahat rahat görmemiz için mor perdelerden birini açtı. "Yeniden dans etmemiz gerekecek. Güzel bir piknik sepeti hazırladım, keşif yaparken güzel güzel yeriz."

Havaya yükseldik, Harikalar Diyarı altımızda kaldı.

Midemin gurultusuna teslim oldum ve bir örümcek şekerlemesi yedim. Boğazdan geçerken kıpırdanması ve damakta hafif bir sabun tadı bırakması dışında o kadar da kötü değildi. Morpheus bu çabamdan ötürü beni ay ışığı kurabiyeleri ve karahindiba şarabıyla ödüllendirdi. Şarap boğazımda köpürüp hıçkırık yaptı. Her hıçkırışımda arabanın içi ağzımdan çıkan ay ışığı kurabiyeleri kırıntılarıyla doluyordu.

Morpheus çılgınca gülüyordu, ben de ona katılmadan edemedim.

Dört saatte Harikalar Diyarı'nın çoğunu gördük, beynimin içinde parlak, morötesi ışıklar ve tuhaf manzaralar dönüp duruyordu. Onları sanatıma yansıtmayı iple çekiyordum. Sonra Jeb ve kimsesiz kalan ilham perisini düşününce hüzünlendim.

Morpheus'un malikânesine varmadan önce son durağımız tavşan deliğinin önündeki çiçek bahçesiydi. Çiçeklerin çoğu Fildişi'nin sarayına gitmişti. Beni görünce eğilip büzülmeyen-

ler. Kızıl'ın karşısındaki zaferimi ve HerhangiBirYer'de kendi ellerimle yüzlerce tutsağı katlettiğimi duyanlar hiç de önümde yerlere eğilmedi.

Morpheus'un sabırlı yönlendirmesiyle bu kaosu kabullenip toprakta yaşayan hayaletlere tavşan deliğine verdikleri zararı telafi etmelerini buyurdum. Kulak tırmalayan iniltilerden oluşan bir girdap ve giysilerimizi döven siyah mürekkebimsi hortumlarla itaat ederek oğlan çocuklu güneş saatini ve geri kalan her şeyi eski haline getirdiler.

"İnsanlar yarın uyandıklarında bu değişiklikleri görünce ne düşünecekler?" diye sordum Morpheus'a, arabamıza binerken. Sinirlerim hâlâ zıplıyordu. Hayaletlerle güçlerimi birleştirdiğim için yarı manik durumdaydım. Tenim yanıyor, yüzüm kızarıyordu.

"Belki şansımıza gece iyi kalpli biri gelir de güneş saatini değiştirir," diye cevap verdi. "Sen de bir zamanlar onlar gibiydin... tatlılık seni hemen sakinleştirirdi."

"Çünkü evrende yalnız olduğunu düşünmek, başka bir dünyadan yaratıkların seni izlediğini düşünmekten daha az korkunçtu."

Morpheus dikkatle bana baktı. "İşte *bu* bir insan zayıflığı. Son günlerde insanlar diyarındaki yokluğunun yol açtığı karmaşayı düzeltmek için bunu kullan. Annenin ve Jebediah'nın son bir aydır nerede olduklarını açıklama zamanın geldiğinde. İkiliğin bu dünyada sana bir ayrıcalık kazandırıyor, Alyssa. Ama diğerinde de. Bunu asla unutma."

Malikânesine gelince Morpheus beni penceresi olmayan bir odada bırakıp biraz sonra çayla geri geleceğini söyledi.

Vahşi ve göz alıcı dekora baktım. Kubbeli tavandan sarkan dev kristal avizeden yumuşak, kehribar renkli bir ışık yayılıyordu. Duvarlardaki sarı ve mor kadife kaplamalar, sarmaşık dalları, deniz kabukları ve tavus kuşu tüyleriyle süslenmişti.

Sıra sıra kristal raflar dikkatimi çekti. Ölü gecekelebekleriyle süslenmiş çok sayıdaki şapkadan birine dokundum. Küçükken yaptığı kelebek taçları beni büyülerdi.

Küçük cam kafeslere döndüm. Etraflarını kozalar sarmış, tırtıllar dönüşüme hazırlanıyordu. Bir yanda küçük kelebekler uçuşuyor, yapraklara ve ince dallara konuyorlardı.

Zarif tuhaflıkları Morpheus'un beni artık hem bir kadın hem de bir yeraltılı olarak nasıl etkilediğini hatırlatıyordu. Burada olmak güçlü bir ilaç etkisi yaratıyordu... beni bir yıl önce dönüştürdüğü o muazzam ana götürüyordu; beş çayı ve canlı satrançla karanlık tarafımı uyandırdığı o ana.

Arkadan yatağına gölgelik görevi yapan şelalenin şırıl şırıl sesi geliyordu. O tarafa dönüp elimi uzattım. Sıvı perde daha önce de yaptığı gibi, canlı bir varlıkmışçasına aralanınca yatağı görebildim. Yatak sırma işlemeli kadife yorganlar ve yastıklarla kaplıydı ve her tarafa yüzlerce gül yaprağı serpilmiş, mis gibi kokuyorlardı.

Geri çekilip perdenin kapanmasına izin verdim ve satranç masası işlevi de gören siyah gümüş masaya çarptım. Yeşim renkli satranç taşları kutularındaydı, sadece Alice ve tırtıl masanın üzerindeydi, yeni oyulmuş olmalıydı çünkü orijinali bende, evdeydi.

Gümüş satranç karelerinden üçünün üstünde sihir gibi parlayan küçük kelimeler belirdi: *Alyssa ile uyu.*

"Müsaade et tozunu alayım, aşkım." Arkamdan Morpheus'un eli belirdi ve cam masanın üstündeki tozu silip kelimeleri bulandırdı.

Geri çekilip ona baktım. Ceketini, yeleğini ve eldivenlerini çıkarmıştı. Yarısına kadar düğmeleri açılmış fırfırlı beyaz gömleğinin altındaki donuk ve solgun göğsüyle karşılaştım. İnsanı rahatsız edecek kadar nefes kesici ve büyüleyiciydi.

Çenem kasıldı. "Bunu yapmayacağım."

"Neyi? Çay içip kurabiye yemeyecek miyiz?" Bir elinde fincanların olduğu tepsi, diğer elinde çaydanlık, dengede durmaya çalışarak onları masanın boş tarafına koydu. "Neden bu kadar kesinsin?"

Israr ettim. "Jeb benimle yaşlanmak istiyor. İçimdeki insan da bunu istiyor. Alice'in ölümlüler diyarında hiç yaşamadığını deneyimlemek istiyor. Seninle bir geleceğim olabilsin diye Kızıl'la yüzleşip biricik hayatını tehlikeye attı. Onun için benim mutluluğum kendisininkinden daha önemliydi. Sense Harikalar Diyarı için yaptığı onca fedakârlıktan sonra ona sırtımı dönmemi istiyorsun."

"Sana bunu istediğimi düşündüren ne?" Morpheus şapkasını sandalyenin koluna asıp yabanmersini renkli sıvıyı fincanlara doldurdu. Odayı küçük bir buhar dalgası kaplarken nane ve lavanta kokuları yayıldı.

"Bu cümle ne o zaman?"

"Ah, o..." Oturmamı işaret etti. Kımıldamadığımı görünce kendisi oturdu, bacak bacak üstüne attı. Kanatları sandalyesinin iki yanına yayıldı. "Alyssa, bir düşünsene. Hiç senin masumiyetinden faydalanmaya çalıştım mı?"

"Hayır."

"Peki bunu ima ettim mi?"

"Pek çok kez."

"Pekâlâ. Yolculuğun sırasında çok şey öğrendin. En önemli dersi unutmadığından eminim: Kelimelerin aslında göründüklerinden başka şeyler ima ettiklerini." Fincanını şerefime kadeh kaldırır gibi kaldırıp çayını yudumladı, sonra tabağına koydu, tın diye bir ses çıktı. "Kızıl Hükümdarlık'ın kraliçesi olarak bunu her koşulda aklında tutman çok önemli. Duygusal bir tepki vermeden önce her cümleyi her açıdan değerlendirmen gerekir."

O halde bu gece hem bir ders hem de sınav niteliğindeydi. Bana Harikalar Diyarı'nın ilkelerini öğretiyor ama aynı zamanda

nasıl söylev vereceğimi görmek için beni test ediyordu: Bana güvenmesini istediğim şekilde benim de ona güvenip güvenmeyeceğimi görmek istiyordu.

"Şimdi," diye devam etti. "Çayı rahatlaman için getirdim. Ama hiçbir şekilde içme zorunluluğun yok. Buna rağmen, en azından, yaşadığımız onca şeyden sonra şurada oturup bana kalbini açmanı beklerdim. İşini kolaylaştıracaksa satranç taşlarını kullanabilirsin, çocukluğundaki gibi."

Derin bir nefes aldım, eteklerimi toplayıp karşısındaki sandalyeye oturdum.

Alice figürüne yoğunlaşarak onu canlı hayal ettim. Minik formunda kaldı ama yıllardır uykudaymış da yeni uyanmış gibi kol ve bacaklarını gererek hareket etti. Tırtılın önüne zıplayıp reverans yaptı.

"Bu akşam nasılsınız, Bay Tırtıl?" dedi süt kokan nefesinin saflığıyla. "Tacımı daha önce takmadığınız, başka bir yol bulduğunuz için size teşekkür etmeliyim. Çok asil bir hareketti."

Morpheus sırıttı. Parmak uçlarından mavi bir ışık fırlayıp tırtılın etrafını sardı ve Alice karikatürünün önünde onu kıvırdı. Tıpkı çocukken oynadığımız zamanlardaki gibi bir kukla ustasıydı. Tıpkı insanlar diyarındayken olduğu gibi. Tıpkı bundan sonra da hep olacağı gibi.

"Asaletle uzaktan yakından ilgisi yok, Kraliçem." Sesi komik ve yüksekti. "Aslında bir nevi kendi işini kendin yap. İnsanlığınıza dair bir anınız olmasaydı çocukluğunu paylaştığım kız olmazdınız. Ve kabul etmeliyim ki sevdiğiniz insanlarla birlikte yaşamanın sizi burada daha iyi bir kraliçe yaptığı gerçeğini kabul etmeye gönlüm razı olmuyor. Her zaman Harikalar Diyarı için en iyi olanı yaptığımı biliyorsunuz."

Bu sözler bana hiç olmadığı kadar güzel ve dokunaklı gelmişti. Minik Alice'ime tahtanın üstünde bir adım attırdım. "Beklemekten bıktığını söylemiştin," diye mırıldandı komutumla.

"Haklısın. Daha fazla beklemeni isteyemem senden. Başka birini bul." Alice'in ağzından dökülen sözleri duymak canını acıtsa da Morpheus mutlu olmayı hak ediyordu.

Satranç taşını kambur hale getirip genzinden gelen bir sesle konuşturdu. "Aman Tanrım, küçük majesteleri, benim kim olduğumu unuttunuz mu? Issız bir peri olarak hayatımda birine ihtiyaç duymuyorum. Aslına bakarsanız şu anda sürekli fedakârlık gerektiren ilişkileri yorucu buluyorum. Bunun çekiciliğini keşfetmeye niyetim olsa da altmış yıl ya da sonrası için böyle bir şey düşünebilirim."

Gözyaşlarım gözümü yakıyordu ama akmalarına izin vermeyecektim. Alice'in yanaklarından minik damlalar süzüldü. "O halde üzgün olduğumu da eklememe izin ver. Bu kadar çok şey için, bu kadar uzun zaman beklemek zorunda kaldığın için özür dilerim."

Morpheus önce bana, sonra da büyüsüyle sarmalanmış satranç tahtasına baktı. "Ağlamayı bırakın," diye azarladı. "Kraliçeler ağlamaz. Size böyle mi öğrettim ben?"

Titreyen dudağımı ısırdım. Minik Alice tırtılın yüzünü okşadı. "Ama sen ağlıyorsun..."

Morpheus bir kanadını indirip yanağını mücevherlerinin parıltısıyla sakladı. "Şey..." –tiz sesi hafiften çatladı– "dantele ve kadifeye olan düşkünlüğümün aksine ben kraliçe değilim. O yüzden de istediğim kadar ağlayabilirim."

Cevabım bir hıçkırık oldu. Elimle ağzımı kapayıp Alice'e önlüğünün ucuyla gözyaşlarını sildirdim. "Seni seviyorum. Seni kırmak istemiyorum," dedim elimin arkasından.

Morpheus'un çenesi gerildi, büyüsü tırtılın etrafını daha çok sardı, sonra tırtıl masanın üstünde dönmeye hazırlanan bir top gibi iyice kendi içine kıvrıldı. "Yanlış şeye üzülüyorsun." Çocuksu sesini bir oktav azaltmıştı. "Sana hep söylediğim gibi, Harikalar Diyarı'nda zamanın sınırı yok. Şimdilik Jebediah se-

nin günlerini alabilir. Ama bizi sonsuzluk bekliyor. Kısa çöpü çeken o." Morpheus'un dudağı acımasızca kıvrıldı. "Kı pek çok konuda kısa olduğunu düşünürsek gayet mantıklı."

"Kapa çeneni!" dedim histerik kahkahalarla gülerek. Alice'e dokunup onu yeniden hareketsiz yeşim satranç taşına dönüştürdüm. Amacıma ulaşmıştım ve Alice, Morpheus'un fincanının içine sıçrayarak onu da masayı da çaya buladı.

Morpheus zarif hareketlerle üstünü başını silip büyüsünü geri çekti. Çay damlaları yüzünden süzüldü. Mürekkebimsi gözleri bana dönüp hem tehlikeli hem de cüretkâr bir ışıltıyla parlarken göz açıp kapamama fırsat kalmadan değişiyordu.

"Dikkatli ol, eriğim." Şimdi o ağır Doğu Londra şivesine geri dönmüştü. Yüzünü bir mendille sildi. "Bitirmeye niyetin olmayan şeylere başlama."

"Merak etme, bitireceğim," dedim ruhumda beliren karanlık güven duygusunun teşvikiyle. Her yönden onun eşi olduğumu bilen tarafımın teşvikiyle. "Ve kazanacağımı biliyorsun." Odada bir silah bulmak için sandalyeden kalktım, tenimdeki parıltılı prizmaların ışığının etrafa yansıdığının hayli bilincindeydim.

"Kazanmana *izin vereceğimi* biliyorum," dedi Morpheus ayağa kalkarak. "Savaşmaya bile kalkışmayacağım." Beyaz dişlerini ortaya çıkaran sırıtışı bir şeyleri önceden sezer gibi provokatifti, kanatları da açılmıştı. "Ya da belki küçük bir kavga, eğlencesine."

Sırıtışımı bastırmaya çalışarak yavaş yavaş odanın ortasına geldim. Kalbim ona biraz daha yaklaşmak isteğiyle pır pır atıyordu, tıpkı Jeb bana sarıldığında hissettiğim mıknatıs kuvveti gibi. Halbuki Morpheus bana dokunmuyordu bile.

Bilmiş bir edayla beni inceliyordu, kalbimin ona olan tepkisini *görüyormuş* gibi.

"Tekrar düşündüm de küçük oyunumuzu erteleyebiliriz." Büyümü salmama fırsat vermeden elektrikli mavi ışıklarını yayarak bileğimi tuttu. "Dikkatin çok çabuk dağılıyor, aşkım.

Bunun üstünde çalışalım." Beni kendine çekip havaya kaldırdı ve yatağa götürdü.

"Morpheus," diye uyardım kollarında kıvranarak. Oysa hiç düşünmeden avizeyi çekip kafes gibi üstüne indirebilirdim.

"Cık cık cık. Düşünsesizce hareket edeyim deme sakın." Zihnimi okumuştu sanki. Şelaleyi bir kenara çekip beni mis kokulu ipeksi yaprakların üstüne yatırdı. "Bu gece senden tek bir şey istiyorum. Ve bu insan özelliğinle pek de uyuşmayacak. Giysilerimiz üstümüzde kalacak. Dalavere yok." Elini kalbinin üstüne koyup yemin etti. "Yaşam-büyüm üstüne yemin ederim, bir daha asla Jebediah ile aranıza girmeyeceğim."

Nefesimi tuttum. Bencil bir periden gelen bu hareketin derinliği ruhuma dokundu. Müstakbel kralımla ilgili öngörebildiğim tek şey, öngörülemez olduğuydu. "Bir keresinde bana centilmen olamayacağını söylemiştin. Yalan söylemişsin."

Uzanıp elinin tersiyle yanağımı okşadı, şefkati canımı acıtıyordu. "Ah, ben sözümde duruyorum, çiçeğim. Çünkü gördüğün gibi, *senin* bu sözü bozup ikinizin arasına girme ihtimalin var. Bundan sonra her gece beraberiz ve ben seni deli gibi tahrik etmek için her fırsatı kullanacağım. Sana işkence edip seninle dalga geçeceğim. Jebediah'yla geçecek mutlu bir hayatı elde edebilmek için güçlü ve iradeli olman gerekecek, bütün iyi kraliçelerin olması gerektiği gibi. Ama *bu* gece seni rahat bırakacağım."

Dağdaki o akşamüstü söyledikleri aklıma geldi: *Evet, hiç durmadan tartışacak, üstünlüğün için kavga edeceksin. Ve evet, tutkulara hâkim olunamayacak ama şefkatli sükûnet zamanlarımız da olacak. Çünkü bizi biz yapan bunlar.*"

"Seni rüya manzaralarında tekrar gördüğümde," diye devam etti beni ana geri getirerek, "ateşle imtihanımız başlayacak. Bunu istedin, o halde alacaksın. En iyi tarafını ortaya çıkarman için seni teşvik etmeye niyetliyim ama en kötü tarafını da ortaya

çıkarman için kızdıracağım. Deli ve fettan yaratıklarla dolu bir dünyayı yönetmenin tek yolu bu."

Bastırdığım kahkahamı saldım çünkü yoluma çıkardığı her türlü mücadeleyi göğüslemeye hazırdım. Bunların üstesinden gelebileceğimi kanıtlama şansı fena halde heyecanlandırıyordu. "Şimdi anlıyorum. Satranç tahtasındaki cümleyi. Benimle uyumak istemeni..."

Üstümden geçip yatağın diğer tarafına uzandı, sıvı perdeyi arkamda açık bıraktı. "Söyle."

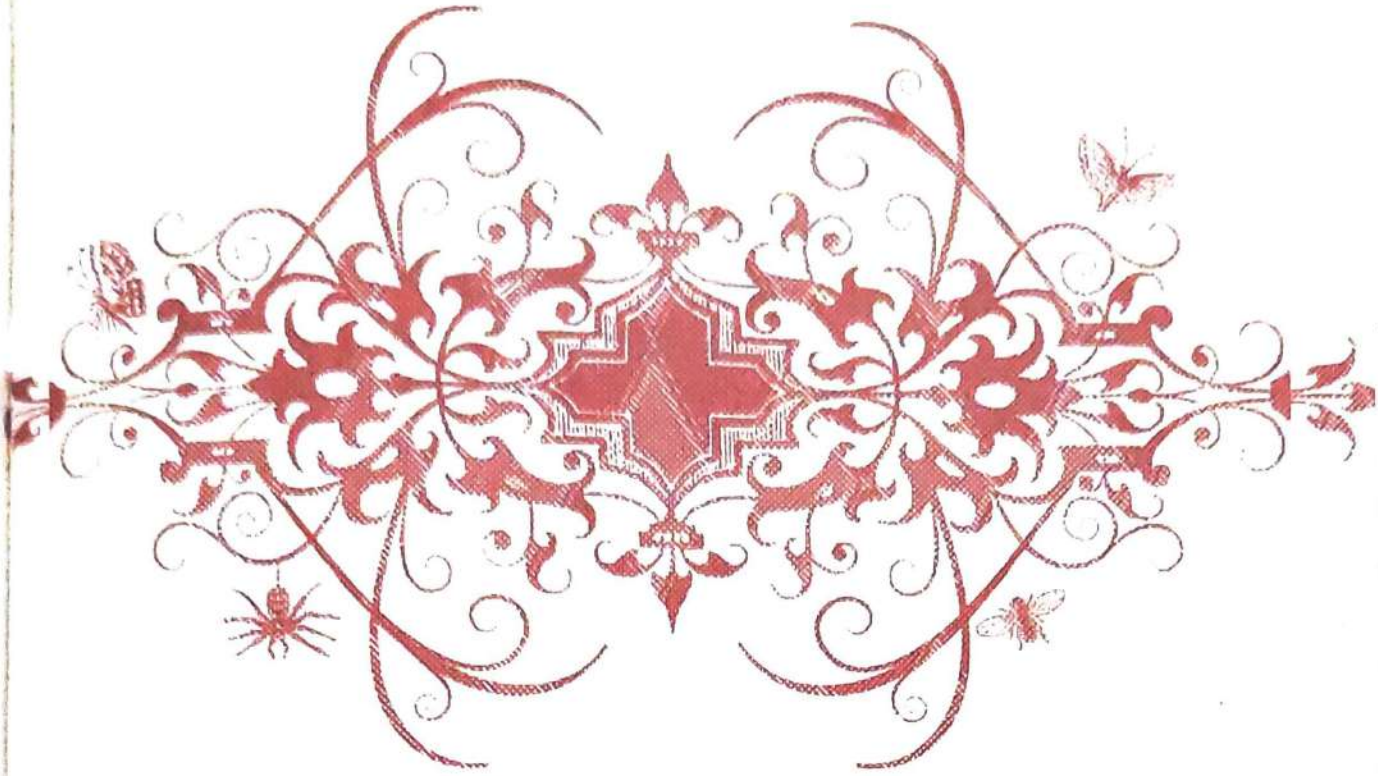
Kanadına sarılıp kendimi meyankökü ve bal kokusuna bıraktım. "Uyurken bana sarılmak istiyorsun. Sanki daha önce hiç yapmamışsın gibi rüya gördüğüm sırada beni seyretmek istiyorsun, dışarıdan."

Parmağıyla gözlerimin çevresini nazikçe okşadı. "Hem uyanık olduğum hem uyuduğum saatlerde, sen sonsuza kadar benim olana dek benim anım da bu olacak. Ama asıl soru şu: Bunu verecek kadar bana güveniyor musun? Bu gece kollarımda uyuyacak mısın?"

Yumuşacık avcunu yanağıma bastırdım. "Bana ninnimi söyleyecek misin?"

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı, alnımı alnına dayadı. "Her zaman ve sonsuza dek," diye fısıldadı.

O, hayatım boyunca zihnimin ve kalbimin içinde olan ezgiyi mırıldanırken ben şelale perdeyi örtüp bizi kendi donmuş zaman kozamızın içine sardım.

SON

Jeb ile Pleasance'da bir yaşam sürdük. Annem ve babam Londra'da Skeffington'larla olmadıkları zamanlarda bizi ziyarete geldiler.

Diğer ayrıntıları sıralamayacağım: Kaç çocuğumuz, kaç torunumuz, Corbin ve Jenara sayesinde kaç yeğenimiz olduğunu, Jeb'in kaç yaşında öldüğünü. Tek söyleyeceğim, ölümlü hayatımızın umduğumun çok ötesinde geçtiğidir. Ölüm, aile üyelerimin kapısını –birer birer– çaldığında bile mutluluğumuz hep ayaktaydı, hazine değerinde anılar ve kahkahalar, kalbimin duvarlarına paha biçilemez sanat eserleri gibi asılıydı.

Mozaik alanında kendime bir isim yaptım, Jeb ise son derece girift ve ustalıklı mermer oyuncaklar yaparak ün kazandı, öyle ki bu oyuncaklar Rube Goldberg tasarımlarıyla kıyaslandılar. Bununla birlikte, çocuklarına ve torunlarına bıraktığı miras,

teknik ustalıkları sayesinde kazandığı varlık ya da ödüller değildi. Bu miras nezaketi, mizah anlayışı ve koşulsuz sevgisiydi.

Annem ve ben, soyumuzdan gelenlerin bizim hiç sahip olmadığımız normal bir hayat sürmelerini istedik. Onların kulağındaki böcekleri ve çiçekleri sadece onları kumanda ederek susturmayı başardım, taç büyümün ikramiyesiydi bu da. Yine de onlara Harikalar Diyarı mirasıyla günün birinde tanışmaları için bir fırsat verdim: Tuhaf ve gizemli manzaralarla dolu binlerce mozaik ve bir harita ile anahtar eşliğinde, aile yadigârlarıyla dolu bir kutu. Her şeyi tavan arasına sakladım. Yapacakları tek şey, oraya gidip ipuçlarını bulmaktı.

Belki de bunların bunak bir yaşlının sayıklamaları olduğunu düşüneceklerdi. Ama belki de inanacaklar ve bir zamanlar benim önüme çıkan kader yolunu, tıpkı meraklı küçük Alice gibi takip edip tavşan deliğine girmeyi göze alacaklardı.

Eğer isterlerse onları karşılamak üzere orada olacaktım...

İnsan ailemi geride bırakmak benim için en zoruydu. Sahte bir ölüm gerçekleştirdikten sonra tavşan deliğinden nihai geçişim, bir düşüşten ziyade bir sıçrayış olmuştu. Morpheus, deliğin dibinde beni tutmak için bekliyordu. Buruş buruş olmuş, yaşlılık lekeleriyle dolu ellerimi tutup içeri girmeme yardım etti ve bu yaşlı, çelimsiz, saçları ağarmış kadının gözyaşlarını öperek kuruladı.

Ne ürktü ne de geri çekildi. Nasıl yaş aldığımı, içerideki beni gördü. Çocukluğumdan beri düşlerimde şekillendirdiği kraliçeyi bekledi: Bilgelikle kıvama gelmiş curcunayı ve manipülasyonu maharetli elleriyle işleyerek onu ortaya çıkardı.

Tacı başıma taktı ve saçlarım gürleşti, gençlik sarısıyla ve sihirle canlandı. Kemiklerim, tenim ve kaslarım toparlanıp güçlendi, esnedi. Kanatlarım taptaze çıktı.

Yeniden on altı yaşındaydım.

"Yas tutman için sana zaman vereceğim," diye fısıldadı ama gözlerinde yanıp tutuşan arzu bu sabrın aksini gösteriyordu.

Kalbim ağırlaşmıştı ama hayatlarındaki her şeyin üstünde tutan iki adam sayesinde aynı zamanda güçlü ve kırılmazdı da.

Morpheus ile Harikalar Diyarı, kraliçelerini ve rüya-çocuğunu yeterince beklemişlerdi. O çok ama çok sevdiğim mücevherli yüze dokundum, ne Morpheus'un insanı çileden çıkaran taktikleri, ne dil cambazlıkları ne de ölümcül şefkati sayesinde... aksine, sadece onları *sevdiğim* için. Cevabım, "Kızıl Hükümdarlık'ın, kraliçesine ihtiyacı var," oldu.

Etrafımızda karman çorman bir yaratık kalabalığıyla evlendik: Kimi kıyafetler içinde, kimi çıplak, bazıları insandan çok hayvansı, türlü yaratıklar... Onlar bizim tebaamızdı ve kalbim sevgiyle dolup taşıyor, her türlü tuhaflıklarını, deliliklerini, sadakatlerini kucaklıyordu.

Morpheus da ben de kırmızılar içindeydik: Ben gerçek güllerden, dantel ağlı bir elbise giydim; o ise çok güzel, kızıl bir takım elbise giydi.

O meşhur an geldiğinde gururla, "Evet," dedim.

Elimi kaldırdı ve yumuşacık dudaklarını avcumdaki yara izlerine götürdü. "Buna evet diyeceğini her zaman biliyordum," dedi dalga geçerek. Sonra gülümsedi, mücevherleri altın renklerde parlıyordu.

Yakut taçlarımızı takıp birlikte gökyüzüne uçtuk.

"Bulutlarda dans edelim mi, aşkım?" diye sordu kralım.

Bir ömür öncesinden kalma bir görüntüyü hatırlayınca –ruhlarımız ve bedenlerimiz pırıl pırıl bir cehennemde çırılçıplaktı– cevap verdim: "Ben güneşin üstünde dans etmek istiyorum."

Ve işte orada, gözleri kör eden turuncu, sarı, beyaz alevlerin orta yerinde bizim sonsuzluğumuz başladı.